Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Bret Easton Ellis, Lunar Park.
Copyright & 2005 by Bret Kaston Kllis AII rights reserved.
2006 by Editura POLIROM. Pentru prezenta traducere www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi. B-dul Carol I nr. 4. P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap.: 53, O.P. 37, P.O. Box 1 – 728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: ELLIS, BRET EASTON
Lunar Park/ Bret Easton Ellis, trad. şi note de Teodor Fleşeru – Iaşi: Polirom, 2006

ISBN (10) 973 – 46 – 0327 – 2; (13) 978 – 973 – 46 – 0327 – 5
1 Fleşeru, Teodor (trad I 821.111 (731 – 31 = 135.1

Bret Easton Ellis
Lunar Park
Traducere din limba engleză şi note de Teodor Fleşeru

POLIROM 2006

Născut în 1964 la Los Angeles, Bret Easton Ellis a cunoscut succesul încă de la debut, cu romanul Mai puţin decât zero (1985), scris pe când studia la Bennington College, în Vermont. În 1987, publică al doilea roman, Regulile atracţiei, iar în 1991 îi apare American Psycho, o carte-bombă pentru care s-a spus că America nu-l va uita – nici ierta – vreodată. Roman-cult al anilor ’90, ecranizat în anul 2000 (cu Christian Bale şi Willem Dafoe în rolurile principale), American Psycho a declanşat controverse aprinse, autorul fiind chiar obligat să-şi anuleze primul turneu de promovare a cărţii din cauza ameninţărilor. Ellis a mai publicat volumul de povestiri Informatorii (1994) şi romanul Glamorama (1999).

Lunar Park (2005) este ultimul şi cel mai reuşit roman al său,

construit în jurul unui personaj-narator numit Bret Easton Ellis, prilej pentru autor de a-şi ficţionaliza propria viaţă. Bret-personajul este un romancier cu mare succes la public, o adevărată celebritate literară, atât de bogat şi răsfăţat de soartă, de mass-media şi de fani, încât singurele lui griji sunt în ce bar exclusivist să organizeze următorul chef monstru sau care dealer poate să-i facă rost de cocaină pură. La un moment dat, însă, lucrurile par să scape de sub control şi Bret îşi dă seama că are nevoie să lase în urmă acest stil de viaţă autodistructiv; se însoară cu o actriţă de serie B, cu care are deja un fiu, se mută în suburbie şi începe să scrie un nou roman, când se declanşează o serie de evenimente şocante şi inexplicabile: casa îi este bântuită de spirite ameninţătoare, un criminal pune în scenă intriga din American Psycho, iar în oraş dispar tot mai mulţi băieţi de vârsta fiului său. Romancierul simte că un mare pericol se va abate asupra familiei lui, cu toate că soţia, psihiatrii şi poliţiştii sunt convinşi că temerile sale sunt doar iluzii alimentate de grandomanie şi consumul de droguri. Ca toate romanele lui Bret Easton Ellis, Lunar Park este o carte violentă, alertă, captivantă, străbătută pe alocuri de un surprinzător lirism şi făcând dovada unui talent narativ absolut remarcabil.

Pentru
Robert Martin Ellis (1941 – 1992)
și
Michael Wade Kaplan (1974 – 2004)

„Riscul pe care trebuie să ţi-l asumi dacă te dai tot timpul în spectacol e că până la urmă poţi ajunge tu însuţi să-ţi cumperi bilet”.

Thomas McGuane, Panamá

„Celor care şi-au format o părere fermă despre cineva nu le prea place să se răzgândească, rezistă să-şi modifice opiniile în virtutea unor noi probe sau argumente, iar cel care încearcă să-i înduplece să se răzgândească îşi pierde vremea, în cel mai bun caz, dacă nu cumva se expune la pericole mai grozave”.

John O’Hara

„De pe tăbliţa ţinerii de minte
Voi scrijeli ce neghiobii cunosc.
Ce vorbe înţelepte-am strâns din cărţi.
Ce chipuri am văzut cândva, ce urme
A-ntipărit acolo tinereţea.”1

Hamlet, I, 5

1. Începuturile

„Reuşeşti să te imiţi pe tine însuţi de minune”.

E prima frază din Lunar Park, iar simplitatea şi minimalismul ei promit o revenire, un ecou, la formula de început a romanului meu de debut, Less Than Zero2.

„Oamenilor le e teamă de aglomeraţia de pe autostrăzile din Los Angeles”.

De atunci încoace formulele de început ale romanelor mele – indiferent cât de măiestrit aduse din condei – au devenit mult prea complicate şi elaborate, încărcate de o obsesivă minuţie.

Cel de-al doilea roman al meu, The Rules of Attraction3, începea aşa, de exemplu:

---

[1] William Shakespeare, Teatru, vol. I, trad. De Leon Levițchi şi Dan Duțescu, Editura Albatros, Bucureşti, 1971, p. 352.

[2] „Mai puțin decât zero” (engl.).

[3] „Regulile atracției” (engl.).

„Şi dacă e o poveste care ar putea să te plictisească, nu trebuie s-o asculţi, mi-a spus ea, fiindcă ştia cum stăteau întotdeauna lucrurile, dar chiar aşa era, cum crezuse ea în primul ei an, de fapt weekend, mai exact vineri, în septembrie, la Camden, adică acum trei sau patru ani, când s-a îmbătat atât de tare, încât s-a trezit într-un pat din camera Lornei Slavin, pat în care şi-a pierdut virginitatea (târziu, împlinise optsprezece ani), fiindcă era în anul întâi şi colega de cameră, Lorna, îşi amintea bine, era în anul patru sau trei, fiind mai tot timpul plecată la prietenul ei, care stătea în afara campusului, tip pe care-l credea în anul doi la ceramică, dar care nu era decât un student de la N.Y.U., de la cinematografie, venit în New Hampshire doar să agaţe pe cineva ca să se Distreze, sau vreun alt golan din oraş".

Ceea ce urmează e din cel de-al treilea roman al meu, American Psycho.

„RENUNŢAŢI LA ORICE SPERANŢĂ, ĂIA CARE INTRAŢI AICI scrie mâzgălit cu roşu sângeriu pe peretele de la Chemical Bank, aproape de intersecţia Străzii 11 cu Bulevardul Unu, iar literele sunt destul de mari cât să poată fi văzute de pe bancheta din spate a taxiului, în ritmul zvâcnit al circulaţiei care se scurge de pe Wall Street. În momentul în care Timothy Price le zăreşte, un autobuz vine din spate şi-i acoperă orice altă privelişte cu o reclamă la Mizerabilii, cât el de lungă, ceea ce pe Price, care la cei douăzeci şi şase de ani câţi are lucrează la Pierce & Pierce, îl lasă indiferent, dovadă că îi spune şoferului că are de la el cinci dolari dacă dă radioul mai tare, să audă Be my Baby pe WYNN, iar şoferul negru, dar nu negru american, se conformează".

Asta e din cel de-al patrulea roman, Glamorama:

„Picăţele – picăţele pe întreg panoul al treilea, vezi? nu, nu ăla – al doilea de la podea şi tocmai asta voiam să-i arăt cuiva ieri, însă a intervenit şedinţa foto şi Yaki Nakamari sau care naiba e numele decoratorului – sigur nu un meseriaş – m-a confundat cu altcineva şi n-am reuşit să fac plângerea, dar domnilor – şi doamnelor – ele există: picăţelele, enervantele picăţele, şi nu arată deloc accidental, ci ca şi cum ar fi fost făcute de o maşină – aşa că nu vreau prea multă descriere, doar povestea, şlefuită, fără brizbizuri, esenţialul: cine, ce, unde, când şi nu-l uitaţi pe de ce, deşi pe feţele voastre de fraieri se vede clar că de ce va rămâne fără răspuns – haideţi, ce dracu', care-i povestea?"

(The Informers4 e o colecţie de povestiri, publicată între American Psycho şi Glamorama, şi, din moment ce majoritatea au fost scrise când eram student – înainte de publicarea romanului Less Than Zero – sunt caracterizate de acelaşi minimalism auster.)

Aşa cum poate să-şi dea seama oricine mi-a urmărit evoluţia îndeaproape – mai ales dacă literatura deconspiră din neatenţie viaţa interioară a scriitorului, lucrurile începuseră s-o ia razna, semănând cu ceva ce devenea, conform celor de la The New York Times, „bizar de complicat… opulent şi trivial… exagerat", iar eu nu sunt neapărat împotriva acestei caracterizări. Doream să mă întorc la simplitatea trecută. Eram copleşit de viaţa mea, iar acele prime propoziţii păreau să reflecte ceea ce mersese greşit. Venise clipa să mă întorc la noţiunile fundamentale şi cu toate că speram ca o propoziţie suplă – „Te imiţi de minune pe tine însuţi" va declanşa acest proces, în acelaşi timp mi-am dat seama că era nevoie de mai mult decât de o salbă de cuvinte pentru a face curăţenie îşi a scăpa de dezordinea şi decadenţa care mă înconjurau. Însă începutul putea rămâne.

Când eram student la Camden College în New Hampshire, urmam un curs de creative writing pentru a deprinde cum se scrie un roman şi în iarna lui 1983 am produs un manuscris care în cele din urmă va deveni Less Than Zero. Prezentam în detaliu vacanţa de Crăciun a unui tânăr student bogat, de la o facultate din Los Angeles – mai precis Beverly Hills, un tânăr confuz şi ambiguu din punct de vedere sexual, şi toate chefurile la care se împleticea şi toate drogurile pe care le consuma şi toate fetele şi băieţii cu care făcea sex şi toţi prietenii pe care-i observa pasiv cum alunecă în adicţie, prostituţie şi crasă apatie; zilele treceau într-o goană nebună prin cluburile de pe litoral, cu blonde superbe în decapotabile scânteietoare, cu minţile făcute praf de Nembutal; nopţile se măcinau în separeurile pentru VIP-uri din cluburile selecte sau trăgând pe nară cocaina presărată pe mesele din dreptul geamurilor de la Spago. Era o critică nu numai a unui stil de viaţă care îmi era familiar, ci şi credeam eu, dându-mi importanţă – a anilor '80 ai erei Reagan şi, indirect, a civilizaţiei occidentale la vremea respectivă. Chiar şi profesorul a fost convins, iar după câteva corecturi şi revizuiri uşoare (îl scrisesem în mare viteză,

---

[4] „Informatorii" (engl.).

fără pauză, întins pe jos în dormitorul meu din L.A.) l-a prezentat agentului său literar şi editorului, amândoi fiind de acord să-l preia (editorul cumva fără tragere de inimă un membru al consiliului editorial exclamase: „Dacă există un public interesat de zombii care o sug şi trag cocaină pe nară, atunci n-avem cum să nu publicăm drăcia asta"), iar eu am urmărit cu un amestec de frică şi fascinaţie – atins de surescitare – metamorfoza unui proiect universitar apărând într-o ediţie princeps şi devenind un bestseller tradus în treizeci de limbi, ecranizat apoi într-o producţie hollywoodiană cu buget mamut, toate derulându-se în spaţiul a şaisprezece luni. Iar la începutul toamnei lui 1985, doar la patru luni de la publicare, s-au întâmplat simultan trei lucruri: am ajuns independent din punct de vedere financiar, am devenit absurd de celebru şi, cel mai important, am scăpat de tata.

Tata făcea cei mai mulţi bani din tranzacţii imobiliare super-speculative, majoritatea acestora agonisiţi în anii în care Reagan era preşedinte, iar libertatea cumpărată cu bani l-a făcut din ce în ce mai instabil. Dar tata a fost întotdeauna o problemă – neglijent, abuziv, alcoolic, orgolios, nervos, paranoic – şi chiar după ce ai mei au divorţat când eu eram adolescent (la cererea mamei), puterea şi controlul lui au continuat să se răsfrângă asupra familiei (care mai includea două surori mai mici), întotdeauna din raţiuni financiare (certuri nesfârşite între avocaţi în legătură cu pensia alimentară şi întreţinerea copiilor). Era misiunea, cruciada lui, urmărind să ne epuizeze, să ne oblige să realizăm cu disperare că noi – nu comportamentul său – eram responsabili pentru că nu mai făcea parte din viaţa noastră. A plecat de-acasă, din Sherman Oaks, în semn de protest, mutându-se la Newport Beach, iar furia lui a continuat să contrasteze cu împrejurimile calme din sudul Californiei: zile leneşe la piscină sub un cer obstinat de senin, hoinăreala la voia întâmplării prin Galleria, plimbările nesfârşite cu maşina, şirurile de palmieri legănându-se şi ghidându-ne spre destinaţie, conversaţiile relaxate pe fondul muzical al casetelor cu muzica lui Fleetwood Mac şi Eagles – toate avantajele maturizării în acele timpuri şi locuri nonconformiste au fost substanţial compromise de prezenţa lui invizibilă. Acel stil de viaţă languros, decadent şi dezinvolt nu l-a relaxat niciodată pe tata. A rămas mereu prizonierul unei furii demente indiferent cât de dulci erau condiţiile exterioare ale vieţii pe care o ducea. Şi din cauza asta lumea constituia o ameninţare pentru noi, vagă şi abstractă, din care

nu reuşeam să ne desprindem – harta dispăruse, busola fusese zdrobită, eram pierduţi. Eu şi surorile mele am descoperit o dimensiune lugubră a vieţii la o vârstă neobişnuit de fragedă. Am învăţat din comportamentul tatălui nostru că lumii îi lipsea coerenţa, iar în acest haos oamenii erau condamnaţi la ratare, ceea ce ne-a înnegurat orice ambiţie. Aşadar, tatăl meu reprezentase singurul motiv pentru care am fugit la facultate în New Hampshire în loc să stau în L.A. Cu prietena mea şi să mă înscriu la University of Southern California, aşa cum au făcut majoritatea colegilor mei de la liceul privat din San Fernando Valley. Ăsta era planul meu disperat. Dar era prea târziu. Tata îmi întunecase percepţia lumii, iar atitudinea lui sarcastică, sfidătoare, faţă de absolut orice, mă contaminase şi pe mine. Oricât de mult aş fi vrut să scap de influenţa lui, n-aveam nicio şansă. Se infiltrase în mine, mă modelase în bărbatul care deveneam. Bruma de optimism de care mă agăţasem a fost spulberată de însăşi natura fiinţei sale. Futilitatea ideii că a scăpa de prezenţa sa fizică ar fi fost de vreun folos era atât de patetică încât am petrecut acel prim an la Camden paralizat de anxietate şi deprimare. Ceea ce uram cel mai mult la tatăl meu era faptul că durerea pe care mi-o provocase – fizică şi verbală – constituia raţiunea în virtutea căreia devenisem scriitor. (Alt fapt: îl bătea şi pe câinele nostru.)

Cum nu credea absolut deloc în talentul meu de scriitor, tata mi-a cerut să merg la un colegiu de studii economice de la UCLA (notele mele erau modeste, dar el avea relaţii), deşi eu doream să mă înscriu undeva cât mai departe geografic de el – un colegiu de arte, continuam eu să insist peste urletele lui, unde nu se preda niciun curs de economie. N-am găsit o astfel de facultate în Maine, aşa că am ales să merg la Camden, un mic colegiu specializat în arte frumoase, pitit între colinele nord-estice din New Hampshire. Tata, turbat cum îi era obiceiul, a refuzat să mă susţină financiar. Însă bunicul – care la vremea aceea era dat în judecată de fiul său pentru o chichiţă financiară atât de complicată şi de alambicată, că nici acum nu ştiu exact cum şi de ce a intervenit – mi-a achitat ratele universitare. Sunt destul de sigur că motivul pentru care bunicul a plătit o taxă atât de mare avea de-a face cu posibilitatea de a-l supăra la culme pe tata, ceea ce a şi reuşit. Când am început cursurile la Camden, în toamna lui 1982, eu şi tata am încetat să ne mai vorbim, ceea ce pentru mine a fost o mare eliberare. Această tăcere a ţinut până când a fost publicat Less

than Zero, devenind un succes. Atitudinea lui negativă, dezaprobatoare, faţă de mine s-a metamorfozat, graţie popularităţii romanului, într-o acceptare curios de superlativă care mi-a intensificat şi mai mult antipatia faţă de el. Tata m-a făcut, m-a criticat, m-a distrus şi apoi, după ce m-am reinventat şi m-am relansat în viaţă, a devenit un tătic mândru, lăudăros, încercând să reintre în viaţa mea, toate astea într-o perioadă ce a părut să dureze doar câteva zile. M-am simţit din nou înfrânt, deşi îmi câştigasem dreptul de a-mi lua viaţa în propriile mâini, graţie recentei mele independenţe. Faptul că am refuzat să-i răspund la telefon sau să-l primesc în vizită – am refuzat orice formă de contact cu el – nu mi-a făcut nicio plăcere; nu m-a răzbunat cu nimic. Câştigasem lozul cel mare şi cu toate astea mă simţeam sărac şi nevoiaş. Aşa că m-am aruncat în noua viaţă care mi se oferea, cu toate că – fiind un tip versat, blazat, din L.A." n-ar fi trebuit să mă amăgesc.

Romanul a fost greşit interpretat ca autobiografie (scrisesem trei romane autobiografice – toate nepublicate – înainte de Less than Zero, astfel încât era mult mai ancorat în ficţiune şi mai puţin un roman-à-clef decât majoritatea romanelor de debut), iar pasajele senzaţionale (secvenţa sufocării, violul unei copile de doisprezece ani de o bandă întreagă, cadavrul lăsat să se descompună pe o alee, asasinatul din cinematograful drive-in) erau copiate după zvonurile lugubre care circulau în gaşca din care făcusem parte în L.A. Şi nu proveneau din experienţe nemijlocite. Însă presa a devenit extrem de preocupată de conţinutul „şocant" al cărţii şi în special de stilul ei: scene foarte scurte scrise într-o manieră controlată, ca un haiku cinematografic. Era un roman scurt, uşor de citit (puteţi devora această „delicatesă dulce şi neagră" – New York Magazine – în vreo două ore) din cauza tiparului generos (şi niciun capitol nu avea mai mult de una sau două pagini), devenind cunoscut drept „romanul generaţiei MTV" (graţie celor de la USA Today), astfel încât m-am pomenit etichetat aproape de toată lumea ca vocea acestei noi generaţii. Faptul că aveam doar douăzeci şi unu de ani şi încă nu apăruseră alte voci nu părea să conteze. Eram considerat un succes sexy şi nimeni nu era interesat să remarce superficialitatea altor vârfuri. În afara faptului că am fost recenzat în toate revistele şi ziarele existente, am fost intervievat pentru The Today Show (douăsprezece minute, record), pentru Good Morning America, de Barbara Walters,

de Oprah Winfrey; am apărut în emisiunea lui Letterman. Am conversat foarte aprins cu William F. Buckley la Firing Line. O săptămână întreagă am prezentat videoclipuri la MTV. După ce m-am întors la Camden m-am logodit (pentru scurt timp) cu patru fete diferite care nu păruseră foarte interesate de mine înainte de publicarea romanului. La banchetul de după absolvire organizat de tatăl meu pentru mine, la Carlyle, printre invitaţi s-au numărat Madonna, Andy Warhol cu Keith Haring şi Jean-Michel Basquiat, Molly Ringwald, John McEnroe, Ronald Reagan Jr., John John Kennedy, întreaga distribuţie a serialului St. Elmo's Fire, diverşi VJ-i şi membri ai masivului meu fanclub fondat de cinci foşti absolvenţi de la Vassar, în timp ce o echipă de televiziune filma un reportaj pentru emisiunea 20/20. Mai era acolo şi Jay McInerney, cel care publicase recent un prim roman similar de succes, Bright Lights, Big City[5], despre droguri şi tineri din New York, ceea ce îl catapultase în celebritate peste noapte, fiind desemnat cel mai mare rival al meu de pe Coasta de Est; un critic a remarcat într-unul din multele articole care comparau cele două romane că dacă înlocuiai cuvântul „cocaină" cu „ciocolată", atât Less Than Zero, cât şi Bright Lights, Big City puteau fi – considerate nişte cărţi pentru copii, iar pentru că eram fotografiaţi atât de des împreună, oamenii începuseră să ne confunde; ca să simplifice lucrurile, presa din New York pur şi simplu se referea la noi ca la Gemenii Toxici. După ce mi-am luat licenţa la Camden, m-am mutat la New York şi mi-am cumpărat un apartament în aceeaşi clădire în care locuiau Cher şi Tom Cruise, la o stradă de Union Square Park. Şi cum lumea reală continua să se topească, am devenit unul dintre membrii fondatori ai grupului numit Gaşca Puştilor de Litere.

Gaşca Puştilor de Litere era de fapt o formulă inventată de mass-media: o imagine falsă de rebeli sclipitori şi puşi pe rele. Era vorba de un mic grup în vogă de scriitori şi editori de succes, toţi sub treizeci de ani, care pur şi simplu se întâlneau noapte de noapte la Nell's sau Turmel sau MK sau Au Bar, iar New York-ul, ca de altfel întreaga presă naţională şi internaţională, s-a îndrăgostit de ei. (De ce? Ei bine, cum a scris Le Monde, „Literatura americană n-a fost niciodată atât de tânără şi de sexy".)

---

[5] „Lumini vii ale marelui oraş" (aprox.) (engl.)

În mintea lor eram un fel de reeditare a faimoasei găşti de staruri de cinema, The Rat Pack, de la sfârşitul anilor ’50, compusă din mine (Frank Sinatra), editorul care mă descoperise (Morgan Entrekin în rolul lui Dean Martin), editorul care îl descoperise pe Jay (Gary Fisketjon/Peter Lawford), editorul haios de la Random House, Erroll McDonald (Sammy Davis Jr.) şi McInerney (Jerry Lewis-ul grupului). Aveam şi versiunea literară a lui Shirley MacLaine, în persoana Tamei Janowitz, care publicase o colecţie de povestiri despre nişte golani drogaţi şi seducători blocaţi în Manhattan, iar cartea se pare că a rezistat luni de zile pe lista de bestselleruri din The New York Times. Eram super-şarjaţi. Toate uşile ni se deschideau larg. Toată lumea ne primea cu braţele deschise şi zâmbete luminoase. Am pozat pentru reviste de modă, lăfăindu-ne toţi şase pe banchetele restaurantelor în vogă, afişând atitudini sugestive în costume Armâni. Vedetele rock ne admirau şi ne invitau în culise: Bono, Michael Stipe, Def Leppard, cei de la E Street Bând. Loja de lux era întotdeauna a noastră. Locul din faţă al oricărei curse nebune. Nu ne auzeai niciodată spunând „Hai să nu comandăm o sticlă de Cristal”. Niciodată „Hai să nu luăm masa la Le Bernardin”, unde şotiile noastre includeau bătăi cu mâncare – azvârleam cu homari şi ne stropeam de sus până jos cu Dom Perignon până când personalul neamuzat ne poftea să părăsim localul. Cum editorii ne invitau peste tot punând la bătaie conturile lor fără limite, de fapt editurile erau cele care plăteau pentru dezmăţul nostru. Erau începuturile acelor vremuri când romanul în sine aproape nu mai conta deloc publicarea unui obiect lucios asemănător unei cărţi constituia doar o scuză pentru chefuri şi fiţe şi autori arătoşi citind texte minimaliste bine meşteşugite studenţilor care ascultau în transă, cu gurile căscate de admiraţie, gândind: „Pot şi eu să fac asta, pot fi ca ei”. Firește, dacă nu erai îndeajuns de fotogenic, tristul adevăr era că nu puteai fi ca noi. Iar dacă nu erai un suporter al celor din Gaşca Puştilor de Litere, trebuia oricum să ne accepţi. Eram peste tot. N-aveai cum să scapi de mutrele noastre zgâindu-se la tine dintre paginile revistelor sau de pe ecranele televizoarelor, din reclamele pentru scotch sau de pe posterele de pe autobuze, din articolele revistelor de scandal, de feţele noastre golite de expresie, surprinse de bliţuri, ţinând între degete ţigara gata să fie aprinsă de un fan servil. Invadasem planeta.

Iar eu trăiam sub ochii întregii lumi. Se scria despre tot ce

făceam. Paparazzi mă urmăreau permanent. O băutură vărsată la Nell's se traducea ca beţie în „Pagina şase" din The New York Post6. Cina la Canal Bar cu Judd Nelson şi Robert Downey Jr., starurile din ecranizarea romanului Less Than Zero, desemna „comportament dubios" (corect, dar totuşi). O întâlnire nevinovată în timpul prânzului la Palio cu Ally Sheedy pentru a discuta un scenariu era decodată ca relaţie intimă. Însă mă expuneam de bunăvoie – nu căutasem să m-ascund – aşa că la ce altceva să mă aştept? acceptasem să fac reclamă pentru Rayban la douăzeci şi doi de ani. Apărusem pe coperta unor reviste englezeşti, pozând pe terenul de tenis, pe un tron, pe veranda casei mele, într-un halat purpuriu. Am organizat petreceri fabuloase – uneori condimentate cu stripteuze – la mine acasă ori de câte ori mi se năzărea („Pentru că e joi!" scria pe o invitaţie). Am făcut zob un Ferrari închiriat în Southampton, iar patronul mi-a zâmbit doar (întâmplarea făcea că eram gol puşcă). Am participat la trei orgii destul de exclusiviste. Am apărut în seriale ca Family Ties şi The Facts of Life şi Melrose Place şi Beverly Hills 90210 şi Central Park West. Am cinat la Casa Albă în vara lui 1986, invitat de Jeb şi George Bush Jr., doi fani de-ai mei. Viaţa mea se derula ca o paradă din ce în ce mai magică prin constanta materializare a cocainei, iar dacă voiai să te ţii după mine trebuia să te aştepţi la orice. Curând am devenit partizanul atitudinii de a-ţi da impresia că ascult ce zici când de fapt eram cufundat în propriile mele visuri: cariera, toţi banii pe care-i făcusem, modul în care faima înflorise şi mă definea, cât de ţăcănit îmi dădea lumea voie să fiu. Ori de câte ori mă întorceam în L.A. de Crăciun încasam patru sau cinci amenzi de circulaţie cu bolidul meu crem 450 ŞI, cadou de la tata, dar locuiam într-un oraş unde poliţiştii puteau fi mituiţi, unde puteai conduce noaptea cu farurile stinse, unde puteai trage coca pe nară în timp ce o starletă ţi-o lua la cioc, un loc unde ţi se permitea să bagi în tine stupefiante trei zile la rând în compania unui topmodel în vogă, într-un hotel de patru stele. Era un colţ de lume ce devenea rapid un tărâm fără frontiere. Unde luam un pumn de narcotice în toiul zilei. Unde nu vorbeam vreme de cinci luni cu niciuna dintre rudele apropiate.

Cele două evenimente majore din următorul capitol al vieţii

---

[6] Rubrica mondenă din The New York Post.

mele au fost publicarea în grabă a celui de-al doilea roman, The Rules of Attraction, şi relaţia cu actriţa Jayne Dennis. The Rules of Attraction a fost scrisă în ultimul meu an la Camden şi prezintă în detaliu viaţa sexuală a unui mic grup de studenţi de bani gata de o sexualitate ambiguă şi foarte excentrici, înscrişi la un colegiu de arte frumoase din Noua Anglie (extrem de asemănător celui din Camden, ceea ce numeam un colegiu fictiv) în plină eră Reagan a anilor '80. Îi putem urmări cum colindă dintr-o orgie în alta, dintr-un pat străin într-altul, iar textul cataloghează toate drogurile devorate, toate categoriile de alcool ingurgitate, cât de uşor alunecă ei în avorturi şi chiuleală şi apatie, aparent un fel de condamnarea, o, Doamne, mai nimic, dar în acel moment al carierei mele le-aş fi putut oferi editorilor notiţele mele din anul doi după un curs despre Virginia Woolf şi tot aş fi primit un avans uriaş şi o copioasă doză de publicitate. Şi cartea asta a fost un bestseller, dar nu la fel de mare ca Less Than Zero, deşi presa devenise şi mai fascinată de mine şi de decadenţa descrisă în roman, şi de maniera în care oglindea stilul de viaţă pe care îl afişam, ca de altfel şi deceniul căruia îi eram cu toţii prizonieri. Romanul mi-a întărit autoritatea de purtător de cuvânt prin excelenţă al acestei generaţii, iar faima mea a crescut invers proporţional cu numărul de exemplare vândute. Continua să se reverse: navetele de şampanie consumată, costumele Armâni primite cadou, cocteilurile a-ntâia, includerea pe diverse liste elitiste, biletele din primul rând la meciurile echipei Lakers, cumpărăturile la Barney's după închiderea programului, fanii, procesele de paternitate, ordinele judecătoreşti împotriva „fanilor obsedaţi", primul milion de dolari, al doilea milion, al treilea. Eram pe cale să scot pe piaţă propria colecţie de articole de mobilă. Pe cale de a avea propria companie producătoare. Iar lumina albă a reflectoarelor a devenit orbitoare în momentul în care am început relaţia cu Jayne Dennis.

Jayne Dennis era femeia care făcuse trecerea neobservată de la top model la actriţă serioasă câştigând în mod constant o tot mai mare apreciere pentru rolurile din mai multe filme de mare clasă. Drumurile noastre s-au întretăiat cu ocazia diverselor festivităţi la care participam amândoi, ea flirtând cu regularitate – însă cum toate femeile flirtau cu mine în vremea aceea, interesul ei de-abia dacă fusese remarcat. Înainte de a veni la petrecerea pe care am dat-o de Crăciun în 1988, când de fapt s-a aruncat pe mine (eram într-adevăr

irezistibil). La cheful de la Nela m-am pomenit sărutându-mă cu ea într-unul din separeurile din faţă ale clubului, apoi ducând-o înapoi în apartamentul meu de la Carlyle! Le-au trebuit celor de la serviciul de catering două zile să decoreze apartamentul şi trei să facă curat – avusesem 500 de invitaţi – aşa că m-am mutat la hotel în perioada chefului), unde am făcut sex toată noaptea, după care a trebuit să iau avionul a doua zi dimineaţa ca să ajung în L.A. De sărbători, când m-am întors la New York, am devenit în mod oficial un cuplu extrem de vizibil. Puteam fi remarcaţi la concertul de binefacere în sprijinul bolnavilor de SIDA al lui Elton John de la Madison Square Garden, fotografiaţi la un meci de polo în Hampton, intervievaţi de Entertainment Tonight în timp ce păşeam pe covorul roşu înaintea premierei noii comedii cu Eddie Murphy la cinematograful Zeigfeld, am stat în primul rând la prezentarea de modă a lui Versace, paparazzi urmărindu-ne până am ajuns la vila unui prieten, la Nisa. Deşi Jayne s-a îndrăgostit de mine şi dorea să ne căsătorim, eu eram pur şi simplu prea preocupat de mine însumi, simţind că relaţia, dacă îşi urma cursul, era sortită eşecului odată cu venirea verii. În afară de nevoia ei bolnăvicioasă de atenţie şi de ura ei faţă de propria-i persoană existau şi alte obstacole insurmontabile: mai exact, drogurile şi, mai puţin grav, consumul masiv de alcool; erau şi alte fete, erau şi alţi băieţi; se întâmplau întotdeauna alte chefuri care te făceau să uiţi de tot şi toate. Jayne şi cu mine ne-am despărţit amiabil în mai 1989 şi am păstrat legătura la modul trist/amuzant; exista o continuă melancolie a ei şi un înalt interes sexual din partea mea. Însă aveam nevoie de spaţiu. Aveam nevoie să fiu singur. Nu-mi puteam permite ca o femeie să interfereze cu creativitatea mea (în plus, Jayne nu o sporea cu nimic). Începusem un roman nou care îmi solicita în mod exclusiv atenţia.

Ce-a mai rămas de spus despre American Psycho? Dar nu cred că ar trebui să intru în detalii în privinţa asta. Pentru cei care nu erau prezenţi atunci, iată esenţialul: am scris un roman despre un tânăr bogat şi influent care lucrează pe Wall Street, pe nume Patrick Bateman care, întâmplător, e şi ucigaş în serie, devorat de o imensă apatie în plină eră Reagan, anii ’80. Romanul e pornografic şi extrem de violent, astfel încât editorii mei, Simon & Schuster, au respins cartea din raţiuni de bun-gust, cedându-mi totuşi un avans gras de şase cifre. Sonny Menta, redactorul-şef de la Knopf, a achiziţionat rapid copyrightul, dar chiar şi înainte de publicare controversa şi scandalul

stârnite de roman au atins proporţii considerabile. N-am dat curs iniţiativelor din presă – vocea mea ar fi fost acoperită de smiorcăieli pline de indignare. Cartea a fost acuzată că inoculează conştiinţei publicului un ucigaş în serie agreabil. A fost recenzată în The New York Times cu trei săptămâni înainte de publicare sub titlul „Nu cumpăraţi cartea aceasta". A constituit subiectul unui eseu de 10.000 de cuvinte scris de Norman Mailer în Vanity Fair („primul roman de dată recentă care abordează motive dostoievskiene profunde, tenebroase – cât de mult ne-am fi dorit ca acest scriitor să fie lipsit de talent!"). A devenit subiectul unor articole editoriale dispreţuitoare, au avut loc dezbateri live la CNN, s-a organizat un boicot feminist de către Organizaţia Naţională a Femeilor şi au fost emise inerentele ameninţări cu moartea (un turneu de lansare a cărţii a fost contramandat din cauza lor). PE şi Uniunea Autorilor au refuzat să sară în apărarea mea. Am continuat să fiu huiduit deşi s-au vândut milioane de exemplare ale acestei cărţi, ridicând ştacheta faimei mele atât de sus, încât numele meu devenise la fel de uşor de recunoscut ca ale starurilor de cinema şi ale vedetelor din lumea sportului. Eram luat în serios. Eram o glumă. Eram avangardist. Eram tradiţionalist. Eram subapreciat. Eram supraapreciat Eram inocent. Eram parţial vinovat. Orchestrasem o controversă. Eram incapabil să orchestrez ceva. Eram considerat cel mai mare misogin în viaţă dintre scriitorii americani. Eram victima unei culturi în care corectitudinea politică câştiga tot mai mult teren. Dezbaterile erau tot mai aprinse şi nici măcar Războiul din Golf din primăvara lui 1991 n-a reuşit să atenueze temerile şi îngrijorarea şi fascinaţia publicului vizavi de viaţa sărită de pe fix a lui Patrick Bateman. Am făcut atât de mulţi bani, că nici nu mai ştiam ce să fac cu ei. A fost anul în care toată lumea mă detesta.

Ceea ce n-am făcut – nici n-am putut – a fost să spun cuiva că scrierea acestei cărţi fusese o experienţă extrem de bulversantă. Fiindcă, deşi planificasem să-l compun pe Patrick Bateman după modelul tatălui meu, altcineva – altceva – a pus stăpânire pe mine şi l-a transformat pe acest personaj în singurul meu punct de referinţă în cei trei ani câţi mi-au trebuit să termin romanul. Ce n-am spus nimănui a fost că această carte fusese scrisă în mare parte în timpul nopţii, când spiritul acestui descreierat mă vizita trezindu-mă uneori din cel mai adânc somn indus de Xanax. Atunci când am realizat, spre oroarea mea, ce voia personajul de la mine, am încercat să-i rezist, însă

romanul s-a încăpăţânat să se scrie până la final. Mi s-a rupt filmul în repetate rânduri timp de mai multe ore-n şir, doar ca să realizez apoi că alte zece pagini fuseseră scrise. Ceea ce vreau să spun – şi nu sunt foarte sigur dacă aş putea s-o spun altfel – e că această carte a vrut să fie scrisă de altcineva. S-a scris cu de la sine putere, nepăsându-i ce credeam sau simţeam despre asta. Îmi priveam îngrozit mâna în timp ce pixul zburda pe caietele pe care am aşternut prima versiune. Am fost oripilat de această creaţie şi nu doream să-mi arog niciun fel de drept asupra ei – Patrick Bateman voia toate drepturile. Iar după ce cartea a fost publicată, era aproape ca şi cum el s-ar fi simţit uşurat şi, cu atât mai dezgustător, satisfăcut. A încetat să mai apară după miezul nopţii şi să-mi bântuie lacom visele, astfel că am fost în stare, în sfârşit, să mă relaxez şi să încetez să-mi mai fie groază de apariţiile lui nocturne. Însă nici după câţiva ani de zile nu puteam să mă uit la carte, nu mai vorbesc s-o ating sau s-o recitesc – era ceva, ei bine, malefic în ea. Tatăl meu nu mi-a spus niciodată nimic despre American Psycho. Deşi, destul de straniu, după ce a citit jumătate din volum în vara aceea, i-a trimis mamei mele un exemplar al revistei Newsweek pe a cărei copertă, deasupra feţei angelice a unui bebeluş, era scrisă întrebarea: „Oare copilul dumneavoastră e homosexual?", fără să fie însoţit de vreo notă explicativă.

Moartea tatălui meu a survenit în august 1992. La ora aceea îmi duceam traiul în Hamptons într-o cabană pentru care plăteam 20.000 $ pe lună, pe plaja de la Wainscott unde încercam să ies din blocajul care mă ţinea departe de scris şi unde mă pregăteam să primesc oaspeţi în weekenduri (Ron Galotti, Campion Platt, Susan Minot, editorul meu italian, McInerney, pentru care am comandat o tartă de prune de 40 $ de la o brutărie de specialităţi din East Hampton şi două navete de vin Domaines Ott). Încercam să rămân treaz, dar am început să destup sticle de Chardonnay la ora zece dimineaţa, iar dacă beam tot ce-aveam seara, atunci aşteptam dimineaţa într-o parcare din Bridgehampton, în Porsche-ul închiriat în vara aceea, să se deschidă magazinul de băuturi alcoolice, de regulă fumând o ţigară cu Peter Maas, care aştepta acolo acelaşi lucru. Tocmai rupsesem relaţia cu un topmodel din cauza unei certe bizare în timp ce prăjeam un macrou pe grătar – se plângea de prea multă băutură, prea multă inconştienţă, de exhibiţionism, de homosexualitate, că mă îngrăşasem, de paranoia. Însă era vara lui Jeffery Dahmer, celebrul homosexual-canibal-ucigaş

în serie din Wisconsin, şi atunci am fost sigur că individul fusese influenţat de American Psycho, fiindcă ororile comise de el erau la fel de groaznice ca acelea ale lui Patrick Bateman. Şi pentru că existase un ucigaş în serie – tocmai din Toronto, pentru Dumnezeu – care citise cartea şi preluase modelul a două dintre crimele relatate în carte, am dat o serie de telefoane surescitate, la beţie, agentului meu de la ICM şi editorilor de la Knopf, pentru a mă convinge că nu era vorba de asta (nu era). Şi da, era adevărat, mă îngrăşasem douăzeci de kilograme – eram atât, de bronzat şi de gras că dacă ai fi desenat o faţă pe o gogoaşă gigantică şi ai fi proptit-o în faţa unui laptop nu ţi-ai fi dat seama de diferenţa dintre noi. Şi, bineînţeles, ieşit din formă fiind, mă tenta să fac baie gol-goluţ în Atlantic, doar la cincizeci de metri de cabana care mă costa 20.000 $ pe lună şi, da, îmi cam căzuse cu tronc un tinerel care lucra la Loaves and Fishes. Aşa că dacă Trisha mă părăsise, făcuse o chestie semiraţională. Dar să-mi zică „nebun împuţit" şi să dispară cu Porsche-ul meu închiriat nu fusese chiar în regulă.

Apoi vara a fost întreruptă de un telefon în puterea nopţii. Prietena lui în vârstă de douăzeci şi doi de ani îl găsise pe bătrân gol puşcă pe gresia din baia casei lui pustii din Newport Beach. E tot ce-am aflat.

Habar n-aveam ce să fac, pe cine să sun, cum să mă comport. Am suferit un şoc nimicitor. Cineva trebuia să mă descarcereze din cabană şi să mă care înapoi în California. Nu exista decât o singură persoană capabilă să facă toate astea pentru mine – sau, mai exact, persoana care a făcut toate astea pentru mine. Aşa că Jayne a plecat de pe un platou de filmare din Pennsylvania unde turna un film în care îl avea ca partener pe Keanu Reeves, a rezervat două bilete de avion prin MGM Grand şi mi-a târât hoitul cuprins de convulsii afară din Hamptons, pentru a zbura împreună 3 a Los Angeles – toate astea în decurs de douăzeci de ore de la momentul comunicării morţii tatălui meu. În noaptea aceea, în casa din Sherman Oaks în care crescusem, beat şi speriat, am făcut foarte dur dragoste cu ea în camera copilăriei mele, în timp ce plângeam amândoi. Jayne s-a întors a doua zi pe platoul din Pennsylvania. Keanu mi-a trimis flori.

Tata mă numise administrator al domeniului său imobiliar, titlu lipsit de orice valoare; mai mult decât atât, tata datora milioane de dolari pentru impozitele neplătite, ceea ce a declanşat un adevărat

război cu fiscul (nu puteau înţelege cum cineva care făcuse 20.000.000 $ în ultimii şase ani ai vieţii îi cheltui se pe toţi – dar asta a fost înainte de a afla de avionul închiriat şi de operele de artă lipsite de orice valoare pe care le cumpărase) care m-a ţintuit în Los Angeles mai multe luni, închis într-un birou din Century City împreună cu trei avocaţi şi şase contabili până ce toate nodurile financiare au fost dezlegate. În final m-am ales cu două ceasuri de mână Patek Phillippe şi un set de costume Armâni mult prea mari, ca de altfel şi cu o imensă uşurare că se curăţase. (Mama şi surorile mele – nimic.) Autopsia a relevat faptul că suferise un atac de inimă masiv la 2.40 a.m., deşi legistul era intrigat de anumite neregularităţi. Însă nimănui altcuiva nu i-a păsat de aceste neregularităţi şi trupul lui a fost imediat incinerat. Cenuşa a fost introdusă într-o pungă – deşi în testamentul său (nul) declara că le dorea împrăştiate de copiii săi pe litoralul de la Cabo San Lucas unde mergea frecvent în concediu – pe care am depozitat-o într-un seif la Bank of America, pe Ventura Boulevard, lângă un McDonald's părăginit. Când am dus câteva costume Armâni la un croitor pentru a le ajusta (pierdusem în doar câteva săptămâni toată greutatea acumulată în vara aceea), m-a dezgustat să descopăr că marea majoritate a cusăturilor din turul pantalonilor erau pătate de sânge, consecinţa, dar asta o vom afla mai târziu, unei intervenţii chirurgicale precare din Minneapolis, pentru introducerea unui implant în penis. Datorită combinaţiei toxice dintre diabet şi alcoolism, în ultimii ani ai vieţii tata devenise impotent. Am lăsat costumele în grija croitorului şi am plecat înapoi la Sherman Oaks, cu ochii în lacrimi, urlând şi lovind cu pumnul capota Mercedes-ului în timp ce tăiam neglijent curbele periculoase din canioane.

Iar când m-am întors la New York, Jayne mia spus că rămăsese gravidă şi că intenţiona să păstreze copilul, eu fiind tatăl. Am implorat-o să facă avort. („Renunţă! îndreaptă lucrurile! Fă ceva!" am ţipat. „Nu pot să fiu altcineva! O să mor în doi ani! Nu te uita la mine ca la un nebun!") Copiii aveau propriile lor voci, doreau să se explice, voiau să-ţi spună cum stau lucrurile – iar eu mă puteam lipsi cu uşurinţă de dovada acestor aptitudini speciale. Văzusem deja tot ce mă putea interesa, nu voiam să am nimic de-a face cu copiii. Cum era cazul bărbaţilor singuri, prioritatea priorităţilor o constituia cariera. Duceam o viaţă de vis ca burlac şi intenţionam s-o continui. Am urlat la Jayne, am acuzat-o că mi-a întins o capcană, am insistat că nu-i al meu.

Însă ea mi-a declarat că măcar atât aştepta de la mine, să nu neg că-i al meu, după care în martie a născut prematur un bebeluş la Cedars Sinai, în L.A., unde locuieşte. Şi acum. Am văzut copilul o singură dată în primul an dviaţă – Jayne l-a adus în apartamentul meu de pe 13rd Street, într-o încercare patetică de a ne face să ne ataşăm reciproc, atunci când a venit în oraş pentru premiera filmului turnat vara precedentă cu Keanu Reeves. I-a dat numele de Robert – Robby. M-am înfuriat din nou, susţinând că nu era copilul meu. M-a întrebat: „Atunci cine dracu' crezi că e tatăl?" Am făcut o asociaţie spontană de idei şi i-am servit-o. „Keanu Reeves!", am urlat. (Keanu era un prieten de-al meu încă de când fusese distribuit iniţial în Less Than Zero şi înlocuit apoi de Andrew McCarthy, după ce studioul care producea filmul – 20th Century Fox – repurtase în vara lui 1987 un succes uriaş, dar neaşteptat cu Mannequin, producţie cu un buget foarte mic, vedeta fiind McCarthy, producătorul fiind, ceea ce e destul de ironic, tatăl fetei după care fusese conceput personajul Blaireroina din Less Than Zero; lumea mea era într-adevăr foarte mică.) Am ameninţat-o pe Jayne că o dau în judecată (iacă îmi va cere să-i plătesc pensie alimentară. Cum am refuzat să mă supun vreunui test, a angajat un avocat. Am angajat şi eu un avocat. Avocatul ei susţinea că „băiatul seamănă în mod izbitor cu domnul Ellis", în timp ce avocatul meu a ripostat, fără prea multă tragere de inimă, la insistenţele mele, că „băiatul seamănă izbitor cu un anume domn Keanu Reeves!" (semnul de exclamare a fost ideea mea; încheierea relaţiei cu Keanu, din cauza exclamaţiilor, nefiind ideea mea). Testele la care legea m-a obligat să mă supun au dovedit că eu eram tatăl copilului, însă am protestat, susţinând că Jayne mă indusese în eroare când îmi spusese că ia anticoncepţionale. „Domnişoara Dennis şi domnul Ellis s-au aflat într-o relaţie nonexclusivă", a argumentat avocatul meu. „În ciuda faptului că domnul Ellis este tatăl, ea a ales să-şi crească singură copilul". Am aflat cu această ocazie că în astfel de cazuri ejacularea constituie momentul legal din care nu mai aveai loc de-ntors. Însă într-o bună dimineaţă, după o conversaţie telefonică extrem de acidă între avocatul meu şi cel al lui Jayne, Marty a pus telefonul în furcă, înmărmurit, după care şi-a ridicat ochii spre mine. Jayne renunţase. Nu mai voia pensie alimentară şi punea capăt imediat procesului intentat. Exact în acel moment, aflându-mă în biroul avocatului, la One World Trade Center, am realizat că îşi botezase copilul după tatăl meu, însă după ce am discutat cu ea mai

târziu, în aceeaşi zi, despre chestiunea asta şi am ajuns să ne împăcăm provizoriu, mi-a jurat că nu se gândise niciodată la asta. (Ceea ce încă tot nu cred şi nu am nicio îndoială că acest fapt a fost pe post de catalizator în evenimentele ulterioare din Lunar Park.) Ce altceva? Părinţii ei mă urau. Chiar şi după ce s-a dovedit că eram tatăl copilului, numele de familie al lui Jayne a rămas pe certificatul de naştere al copilului. Am început să port cămăşi Hawaiiene şi să fumez trabucuri. Jayne va mai avea un copil peste cinci ani – o fată cu numele de Sarah – şi nici de data asta relaţia cu tatăl în cauză nu va funcţiona. (îl ştiam vag pe individ – celebrul preşedinte al unei case de discuri din L.A.; un tip simpatic.) în final Jayne părea să fi devenit o fiinţă practică, maternă şi echilibrată. Am păstrat relaţii amiabile. Era în continuare îndrăgostită de mine. Eu mergeam înainte.

Jayne a cerut întotdeauna ca numele lui Robby să nu fie asociat cu al meu în niciun fel de articol din presă şi firește că am fost de acord, însă, în august 1994, când cei de la Vanity Fair au decis să-mi dedice un articol după ce Knopf publicase The Informers, volumul de povestiri scrise încă de pe vremea când eram la Camden, reporterul respectiv afirma că eu aş fi fost tatăl lui Robby, citând în prima versiune – la care cei de la ICM au avut, destul de suspect, acces – o „sursă de încredere", conform căreia Bret Easton Ellis era de fapt tăticul lui Robby. I-am transmis această informaţie lui Jayne, care a sunat-o pe agenta mea, Binky Urban, şi pe şeful de la Knopf, Sonny Menta, pentru a le cere ca acest „amănunt" să fie tăiat, iar Graydon Cartereditorul revistei Vanity Fair şi prieten de-al meu – a fost de acord s-o facă, spre regretul reporterului care „îndurase" o săptămână compania mea în Richmond, Virginia, unde se specula că mă ascundeam în casa unui prieten. În realitate stăteam în secret la Canyon Ranch, recent deschis, pentru a-mi intra în mână în vederea turneului de promovare a cărţii The Informers, turneu promis celor de la Knopf. Informaţie care n-a ajuns nici ea în articolul amintit.

Foarte puţine persoane (inclusiv unii prieteni apropiaţi) ştiau ceva despre asta – fiul meu secret; cu excepţia lui Jay McInerney şi a editorului meu, Gary Fisketjon, care l-au întâlnit pe Robby atunci când eu şi Jayne am mers la nunta unui prieten comun din Nashville; niciuna dintre cunoştinţele mele apropiate nu l-a văzut, inclusiv mama şi surorile mele. La nunta din Nashville, Jayne m-a informat că Robby o întreba mereu unde era tatăl lui, de ce nu locuia cu ei, de ce nu venea

niciodată în vizită. Se pare că numărul ieşirilor lacrimogene şi al tăcerilor prelungite era în creştere; era vorba de confuzie şi de obsesia de a i se prezenta dovezi; era vorba de anxietate, frică iraţională, tulburări relaţionale, scene la şcoală. Nu-i lăsa pe ceilalţi să-l atingă, însă la nunta din Nashville întins instinctiv mâna spre a mea – eram oficial un străin; prietenul mamei lui; un nimeni – să-mi arate o şopârlă pe care crezuse că o vede după un tufiş în faţa hotelului unde erau cazaţi mulţi dintre invitaţii la nuntă. M-am prefăcut neafectat de acest episod, deşi m-am abţinut să-l amintesc la miile de cocteiluri la care am participat în anii următori. Însă în momentul în care cineva aducea vorba despre cocaină (care devenise, e drept, un obicei nocturn regulat), amănunte ale acestei vieţi ascunse începeau să se reverse provocator din gura mea. Deşi atunci când remarcam expresiile întristate, uimite, ale celor care îmi intuiau durerea din spatele măştii, schimbam subiectul şi le ofeream noua mea mantra – „Glumesc, glumesc doar" – şi atunci o prezentam din nou pe prietena mea de moment unor oameni care o cunoşteau de ani de zile. Fata îşi ridica privirea din oglinda plină de dâre de cocaină, uitându-se la mine mirată, apoi se cutremura şi se apleca din nou pentru ca o altă linie albă să dispară printr-o bancnotă de douăzeci de dolari strâns înfăşurată. După nunta aceea – după ce Robby m-a ţinut de mână pentru întâia oară – a avut loc începutul. Adică momentul anume în care fiul a devenit real în ochii tatălui său. În acel an am cheltuit aproximativ 100.000 $ pe droguri. Bani care – cum? – ar fi putut reveni lui Robby, presupun. Dar Jayne lua patru până la cinci milioane de dolari pe film, iar eu mă drogăm tot timpul, aşa că a încetat să mă mai preocupe asta.

Însă multă lume mă credea homosexual şi foarte curând uitau că Bret Easton Ellis menţionase – delirând, îndopat de coca. Sugând altă sticlă de votcă – că el era tatăl unui copil. Chestia cu homosexualitatea era din cauza unui interviu dat de mine la beţie pentru un film documentar de la BBC, despre viaţa mea la vârsta de treizeci şi trei de ani, titlul filmului imitând ultima frază din American Psycho: Ieşirea oprită: Povestea lui Bret Easton Ellis (faima, excesele, degradarea, disfuncţiile, deprimarea, beţiile la volan, incidentul legat de furtul din magazin, arestarea în Washington Square Park, recuperarea; eram arătat la un moment dat mergând obosit, în ralanti, printr-o sală de sport în timp ce Creep de Radiohead răsuna la maximum în fundal).

Observând en passant că în multe secvenţe păream „cam şters", în loc să mă întrebe dacă iau droguri, reporterul m-a întrebat dacă eram homosexual. Iar eu i-am spus: „Daa, sigur că sunt – categoric!" adăugând apoi o remarcă în opinia mea haioasă şi extrem de sarcastică: „Slavă Domnului! În sfârşit, cineva m-a dat de gol!" am ţipat eu. Le povestisem prea multor reporteri despre experimentele sexuale cu alţi bărbaţi – chiar m-am apucat să le dau detalii explicite despre partidele de sex în trei din timpul colegiului, într-un interviu publicat de revista Rolling Stone – însă de data asta pusesem punctual pe i. Paul Bogaards, publicistul meu de la Knopf, m-a numit chiar „poponaut cu gura spurcată" după ce a citit articolul din The Independent, ca apoi să savureze furtuna de controverse create de această confesiune, ca să nu mai vorbesc de vânzările în creştere ale volumelor mele. Creatorul lui Patrick Bateman, autorul cărţii American Psycho, cel mai misogin roman scris vreodată, era de fapt – vai! – homosexual?!? Iar eticheta de gay a prins. După apariţia acelui interviu am fost numit de revista The Avocate unul dintre Cei mai Interesanţi 100 de Homosexuali ai Anului, ceea ce i-a scos din minţi pe prietenii mei cu adevărat gay şi a declanşat un potop de telefoane lacrimogene şi confuze din partea lui Jayne. Însă eu nu eram decât un „farsor". Nimic mai mult decât „o puşlama". Eram pur şi simplu „Bret". De-a lungul anilor fotografiile mele în jacuzzi, la Playboy Mansion (eram unul dintre vizitatorii regulaţi când mă aflam în L.A.), apăreau mereu în revistă la rubrica „Amicii lui Hef, aşa că acum plana un soi de „consternare" vizavi de sexualitatea mea. National Enquirer susţinea că mă întâlnesc cu Juliana Margulies sau Christy Turlington sau Marina Rust. Mai spuneau că mă întâlnesc cu Candace Bushnell, Rupert Everett, Donna Tartt, Sherry Strângfellow. Se specula că şi cu George Michael. Chiar cu Diane Von Furstenburg şi Barry Diller, concomitent. Nu eram hetero, nu eram homo, nici bi, nu ştiam ce eram. Dar nu era decât vina mea şi mă amuza faptul că lumea se interesa realmente cu cine mă culc. Ce importanţă mai avea? Eram un mister, o enigmă, şi asta era tot ce conta – aşa se vindeau cărţile, făcându-mă şi mai celebru. O propagandă menită să sporească imaginea foarte şic a autorului ca tânăr playboy arătos.

Când luam heroină credeam că tot ceea ce făceam era inocent şi plin de iubire şi inspirat de dorinţa de a mă contopi cu umanitatea şi eram relaxat şi senin, concentrat, deschis şi atent şi am semnat atât de multe autografe şi mi-am făcut atât de mulţi prieteni (care s-au

îndepărtat, care n-au rezistat). În perioada în care descopeream drogurile începeam şi un proces care va dura un deceniu (anii '90) de schiţare, scriere şi promovare a unui roman de 500 de pagini intitulat Glamorama, despre un grup terorist internaţional care se folosea de industria modei ca acoperire. Iar cartea promitea – previzibil – să-mi aducă din nou faimă şi mai multe milioane. Însă pentru asta trebuia să întreprind un turneu mondial de promovare. Am promis când am semnat contractul; e ceea ce mi se cerea pentru a deveni din nou multimilionar; asta insistau să fac şi cei de la ICM ca să poată colecta comisioanele cuvenite prin contract de la multimilionar. Dar mă înfruptam intens din prafuri puternice, iar un turneu lung de şaisprezece luni era considerat de către editură o situaţie potenţial „precară", din moment ce eram, conform lui Sonny Menta, „mai tot timpul drogat". Apoi au lăsat-o mai moale. Aveau nevoie de mine pentru turneu şi pentru a-i ajuta să recupereze avansul masiv pe care mi-l serviseră. (Le-am spus să-l trimită pe Jay McInerney în locul meu – nimeni nu şi-ar fi dat seama de diferenţă, am argumentat eu, în plus eram sigur că Jay n-ar fi refuzat. Nimeni de la Knopf n-a fost de acord că ar fi fost nici pe departe posibil.) Dar şi eu voiam să redevin multimilionar, aşa că mi-am dat cuvântul că am scăpat de droguri – iar pentru scurt timp chiar am scăpat. Doctorul la care m-au trimis era convins că la patruzeci de ani voi avea nevoie de „un ficat nou" dacă nu aveam grijă, ceea ce m-a ajutat. Insuficient.

Ca măsură de prevedere că nu mă voi atinge de droguri în prima etapă a turneului Glamorama cei de la Knopf au angajat un bodyguard jamaican care să stea cu ochii pe mine. Uneori era uşor să-l evit; alteori nu. Asemeni multor stimabili (deşi cam neglijenţi) consumatori de droguri, de cele mai multe ori pudra de cocaină mi se revărsa pe haină, trebuind să-mi scutur reverele ori de câte ori ieşeam de la toaletă sau să trag câteva bobârnace picăţelelor albe de pe pantalonii noilor mele costume Cerutti, aşa încât uneori devenea într-adevăr vizibil că nu eram total nepătat de droguri, ceea ce a dus în final la zilnice percheziţii corporale din partea lui Terence, care îmi dibuia pacheţelele de meta-donă şi coca şi alte stupefiante dosite în paltoanele Armâni pe care apoi le trimitea la curăţătorie. După aceea au început să apară efectele secundare mai grave ale consumului de droguri pe parcursul acelui lung turneu extenuant: leşinul din Raleigh-Durham şi coma între viaţă şi moarte din St. Louis. N-a trecut

mult şi lui Terence pur şi simplu nu i-a mai păsat („Omule, dacă placi droguri, bagă droguri", mi-a spus Terence cu un aer obosit în timp ce se juca cu o codiţă din păr. „Terence nu vrea ştie. Terence? E obosit, omule.") şi curând am început să prizez din zece în zece minute în timpul interviurilor dintr-un bar de hotel din Cincinnati, dând peste cap cocteiluri duble la două după-masa. Ascundeam arzătoare cu propan şi mari cantităţi de cocaină în avioanele companiei Delta. Am luat o supradoză într-o toaletă din Seattle (tehnic vorbind, am fost mort preţ de trei minute în The Sorrento). Şi atunci a început să se instaleze frica adevărată. Dacă un număr tot mai mare de supraveghetori plătiţi în fiecare oraş nu mă puteau găsi până la ora prânzului, aceştia erau instruiţi de editorii mei să-l contacteze pe detectivul hotelului în care eram cazat şi să descuie uşa de la camera mea – iar dacă lanţul era pus sau dacă proptisem speteaza unui scaun de clanţa uşii, erau sfătuiţi „s-o spargă dracului" – ca să se asigure că trăiesc şi, bineînţeles, eram întotdeauna încă-n viaţă (la propriu, dacă nu la figurat), însă atât de luat de la droguri, că reprezentanţii PR trebuiau să mă ducă în cârcă de la limuzină la postul de radio şi la librăria unde urma să citesc, prăvălit pe un scaun, mormăind într-un microfon, în timp ce o funcţionară a librăriei stătea foarte aproape şi foarte nervoasă, gata să pocnească din degete în faţa ochilor mei în cazul în care mi se rupea filmul (iar uneori, când dădeam autografe, îmi ghida mâna pentru a mâzgăli o semnătură descifrabilă, atunci când nu intenţionam decât să semnez cu un X). Dar dacă drogurile nu erau disponibile, deveneam mai puţin dedicat cauzei. De exemplu, atunci când un dealer pe care îl cunoşteam din Denver fusese – fără ştirea mea, înaintea sosirii mele – înjunghiat mortal în cap cu o şurubelniţă, a trebuit să contramandez apariţia de la Tattered Cover din cauza crizei de droguri. (Am evadat de la Brown Palace şi am fost găsit pe gazonul din faţa casei unui alt dealer, gemând, cu pantofii şi portofelul furate şi cu pantalonii lăsaţi în jurul gleznelor.) Fără droguri nu puteam face duş pentru că mi-era frică de ce-ar fi putut ieşi din para duşului. Ocazional, când dădeam autografe pe cărţile mele, câte o adoratoare îmi dădea de înţeles că posedă droguri şi mă ţâra după ea înapoi în camera de la hotel încercând să mă trezească cu prafuri sau sex oral (ceea ce necesita multă răbdare din partea adoratoarei). „Nu e nevoie decât de-o săptămână ca să-ţi revii după heroină", mi-a declarat una dintre fetele mai optimiste când şi-a dat seama că îi consumasem toate

cele şase pachețele. Odată când rămăsesem fără droguri am fost convins că proprietarul unei librării din Baltimore era de fapt un linx. Dacă aşa ceva era posibil, cum puteam îndura treaz un zbor de şase ore spre Portland? Soluția mea? Procurarea şi mai multor droguri. Ca atare, am continuat să mă fac praf şi să picotesc în timpul interviurilor din barurile hotelurilor. Leşinam în avioane, zăcând lungit şi fără cunoştinţă la clasa întâi înainte de a fi împins într-un cărucior cu rotile prin aeroporturi, cu un angajat al companiei aeriene în dreapta mea pentru a mă împiedica să cad în bot. „Indigestie", a declarat presei Paul Bogaards, acum şeful departamentului de publicitate de la Knopf. „S-a intoxicat cu… hm, ştiţi, mâncare".

Iar turneul continua în forţă.

M-am trezit la Milano. M-am trezit la Singapore. M-am trezit în Moscova. M-am trezit la Helsinki. M-am trezit la Köln. M-am trezit în diverse oraşe de pe Coasta de Est. M-am trezit strângând în braţe o sticlă de tequila într-o limuzină albă care avea megafoane ataşate pe aripile din faţă în timp ce gonea prin Texas. „De ce a lipsit Bret de la şedinţa de lectură?" era luat la întrebări Paul Bogaards. După un interval de tăcere Paul răspundea cu obişnuita lui francheţe evazivă. „Hm, oboseala…". Altă abordare: „De ce a amânat Bret întreaga etapă a turneului?" O nouă tăcere îndelungată, apoi: „Hm, alergii". Apoi o pauză şi mai lungă înainte ca jurnalistul confuz să remarce timid: „Dar suntem în ianuarie, domnule Bogaards". Finalmente, după o altă lungă tăcere, Bogaards, cu o voce pierdută: „Oboseala…" Ceea ce era urmat de o altă pauză foarte lungă, apoi într-o şoaptă abia audibilă: „Indigestie". Însă oamenii făceau aşa de mulţi bani (existau destule dezmembrări şi pornografie pentru a satisface spectrul larg al fanilor mei, aşa că romanul se regăsea pe toate listele de bestseileruri în ciuda cronicilor care se încheiau cu cuvântul „greţos"), încât programările erau inevitabil modificate, pentru că altfel editorul meu ar fi suferit pierderi financiare uriaşe. Totul în privinţa carierei mele era măsurat în termeni economici, iar câte un buchet gigantic de flori trebuia expediat în apartamentele de hotel pentru a-mi alina „crizele de insecuritate". Fiecare hotel de pe harta turneului mondial Glamorama era obligat să asigure „zece lumânări ceremoniale, un flacon cu vitamina C, o varietate de bomboane de tuse Riccola, ghimbir proaspăt, trei pungi mari de chipsuri Cool Ranch Dorito's, o sticlă de Cristal în congelator şi o linie telefonică pentru exterior cu număr secret", şi la

fiecare şedinţă de lectură becurile de deasupra podiumului trebuiau să fie de „nuanţă oranj” pentru că atunci lumina punea în evidenţă tenul meu bronzat în saloane de specialitate. Dacă aceste cerinţe contractuale nu erau respectate, amenda urma să fie împărţită între mine şi Knopf. Nimeni nu pretindea că era uşor să fii fan Bret Easton Ellis.

Un adevărat „poliţist antidrog” a fost angajat pentru cel de-al doilea turneu în State; cumva, pe parcursul acestui întreg interval, se publicase şi o ediţie broşată (atât de mult timp fusesem plecat). Terence dispăruse din schemă cu luni în urmă şi o femeie cu totul necunoscută – „asistentă motivaţională” sau „baby-sitter al celebrităţilor” sau „companie trează” ori te miri ce – era acum prezentă ca în esenţă să se asigure că nu voi priza heroină înainte de şedinţele de lectură. Însă evident a fost angajată pentru a-i proteja pe editorii mei, nu pe mine. Lor nu le păsa, de fapt, care erau motivele ascunse ale adicţiei mele (nici mie) şi erau interesaţi doar de numărul volumelor vândute datorită turneului publicitar. Eu credeam că sunt „fragil, dar funcţional”, însă, conform rapoartelor copoiului de narcotice trimise de pe traseu via e-mail departamentului de publicitate de la Knopf, eram indubitabil nefuncţional.

e-mail raport 6: „La 45 km sud-vest de Detroit scriitorul a fost depistat ascunzându-se în spatele unui microbuz staţionat pe porţiunea mediană, despărţitoare, a unei autostrăzi, jupuindu-şi bube inexistente”.

e-mail raport 9: „Cumva, scriitorul a devenit victima gazelor lacrimogene din timpul demonstraţiilor antiglobalizare, în Chicago”.

e-mail raport 13: „Berkeley; dealer de droguri furios găsit strângându-l de gât pe scriitor pentru că nu-şi primise banii într-o alee din spatele librăriei Barnes & Noble”.

e-mail raport 18: „Cleveland; scriitorul a dormit până ia 3 p.ni., ratând interviurile de dimineaţă şi de la prânz; găsit apoi «îndopându-se cu fast-food» până ce a simţit nevoia să «borască». De asemenea remarcat în faţa unei oglinzi de hotel, spunând printre lacrimi: «Doamne, ce-am îmbătrânit»”.

e-mail raport 27: „Santa Fé; alegaţie conform căreia scriitorul a încurajat un doberman pinscher să execute un act de cunilingus asupra unei admiratoare în stare de inconştienţă, iar când numitul animal n-a reuşit să manifeste interes vizavi de respectiva admiratoare, scriitorul

l-a pocnit în cap pe respectivul animal, fiind grav muşcat".

e-mail raport 34: „Târgul de carte de la Miami; scriitorul s-a închis în toaleta librăriei urlând în repetate rânduri la angajaţii îngrijoraţi «Dispăreţi!». Când scriitorul a ieşit după o oră, a început din nou «s-o ia razna». «Un şarpe pe mine!» ţipa scriitorul. «Mă muşcă! MI-A INTRAT ÎN GURĂ!». Scriitorul a fost târât la maşina poliţiei în timp ce se ţinea de un elev evreu care participa la lectură – şi pe care scriitorul l-a tot pipăit până la sosirea ambulanţei. Cu ochii daţi peste cap, ultimele cuvinte ale scriitorului – în gura mare – înainte de a fi urcat în ambulanţă, citez: «ÎI iau cu mine pe ovreiaşul ăsta», am încheiat citatul".

Paul Bogaards răspundea cu propriile sale e-mailuri, cum ar fi: „Nu-mi pasă dacă-i vâri scriitorului un băţ de măturăn fund ca să-l faci să stea ca lumea pe scenă – fă-o". Mă simţeam de parcă aş fi fost luat ostatic. Turneul părea lung şi monstruos de nedrept. Leşinam mai tot timpul din cauza presiunilor de tot felul care păreau să nu se mai sfârşească. Wellbutrin-ul m-a ajutat să îndur, să refuz să admit că ceva nu mergea cum trebuie. Supraveghetoarea mea numea de-acum turneul „o legitimă experienţă traumatică". Când am ripostat cu „E o escapadă!" mi-a întors-o: „Mai întâi să dai de fundul sacului". Dar e o chestie dificilă să dai de fundul sacului când faci aproape trei milioane de dolari pe an.

Cronicile privitoare la şedinţele mele de lectură nu variau. „Incoerent, distrat şi obsedat de sine, Ellis a înecat totul într-o sporovăială lipsită de orice noimă şi tot ce a oferit prezenţa sa a fost ocazia de a vedea un autor celebru în degringoladă…" nu constituia o reacţie atipică. Pe internet zvonurile au descris şedinţele mele de autografe ca „soioase" şi „neintenţionat umoristice", ceea ce i-a făcut pe oameni să cumpere şi mai multe cărţi. Au aşezat multe funduri pe scaunele pliante aranjate de editori, iar în cele din urmă a devenit o afacere masivă, fiindcă emanam aerul cool, amorţit, epuizat, atât de popular în acel moment, anume al culturii. Însă dorinţa de a mă anula în propriii mei ochi era prea puternică – însemna să câştigi într-un joc fără câştigători. Ajunsesem atât de subnutrit încât în toiul unei şedinţe de lectură din Philadelphia (unde aruncasem cartea cât colo şi bătusem câmpii despre tatăl meu) mi-a căzut un dinte din faţă.

Eram extenuat de asaltul neobosit al presei (dar şi de duplicitatea mea şi de adevărurile ascunse) şi după premiera filmului

realizat după American Psycho – ţinta finală a turneului mondial Glamorama – mi-am dat seama că dacă voiam să trăiesc din nou (adică să nu mor) trebuia să fug din New York. Eram epuizat, terminat. O săptămână întreagă de cocaină şi heroină a debutat în limuzina care mă transporta la premiera de la Sony Theater, pe Broadway colţ cu 68th Street, şi a continuat în lunga noapte de chefu-ială începută la magazinul Cerruti de pe Madison Avenue (cei care furnizaseră garderoba filmului), după care ne-am mutat la Pop, în centru, apoi am ajuns dansând la Spa, până când ne-am târât la apartamentul meu, pe 13rd Street, unde actorii şi diverşii lor agenţi şi PR-işti şi DJ-i şi alţi membri ai noului val de la Hollywood şi-au făcut de cap până când superintendentul clădirii a venit a doua zi dimineaţa şi mi-a cerut să dau pe toată lumea afară din cauza nivelului intolerabil al zgomotului, deşi, aburit de droguri şi votcă, am încercat să-l mituiesc cu un sul din câteva sute. După asta am zăcut singur în pat şapte zile-n şir, uitându-mă la DVD-uri cu filme porno, fără sunet, prizând probabil patruzeci de doze de heroină, având permanent lângă mine o găleată albastră de plastic în care vomitam, spunându-mi că lipsa de respect din partea comunităţii criticilor mă făcea să sufăr atât de mult şi să mă droghez, ca să scap de durere. Nu voiam decât să zac şi să aştept sfârşitul stupid al carierei mele incendiare.

Săptămâna următoare m-am supus unei examinări inutile la Exodus Clinic, în Marina Del Ray (unde mi s-a pus diagnosticul de „narcisism situaţional dobândit"). N-a ajutat cu nimic. Numai pastilele de amfetamina şi cocaina şi „timbrele" cu LSD ştampilate cu Bart Simpson şi Pikachu însemnau ceva pentru mine, singurele lucruri care mă făceau să simt ceva. Cocaina îmi distrugea mucoasa nazală şi credeam sincer că singura soluţie viabilă ar fi fost să trec pe coacere şi injectare, însă cei doi litri de votcă pe care-i beam zilnic au făcut ca şi proiectul acela să apară în ceaţă, irealizabil.

În acelaşi timp mi-am dat seama că scrisesem doar un singur lucru în ultimii doi ani de zile: o oribilă povestire cu doi extratereştri, un restaurant fast-food şi o sperietoare bisexuală, deşi le promisesem celor de la ICM versiunea iniţială a memoriilor mele. Din moment ce, după Binky, refuzam cel puţin de două ori pe lună proiectele unor biografii autorizate, mai multe edituri se interesau activ de o carte de memorii. Vorbisem fără nicio jenă despre asta pe parcursul turneului Glamorama, subiect abordat în mod detaliat în interviul meu

(incoerent) din Rolling Stone din numărul dublu de sfârşit de an 1998. Ba chiar îi dădusem un titlu fără să fi scris un singur rând: Unde-am mai fost nu mă voi întoarce. Trebuia să se axeze în special pe evenimentele formatoare din copilărie şi adolescenţă şi pe sfârşitul primului an de facultate, la Camden, cu o lună înainte de publicarea lui Less Than Zero. Dar chiar şi atunci când doar mă gândeam la aceste memorii nu ajungeam nicăieri (N-aş fi reuşit să fiu vreodată la fel de sincer într-o carte nonficţională cum puteam fi în oricare dintre romanele mele), aşa că am renunţat. (Există totuşi o biografie neautorizată pe care Bloomsbury o va publica anul viitor, scrisă de Jaime Clarke, iar eu voi protesta vehement – titlul ei: Insula Ellis.) Iar drogurile au continuat să curgă.

Mai exista şi problema banilor – n-aveam deloc. Îi cheltuisem pe toţi. Pe ce? Droguri. Chefuri care costau 50.000 $. Droguri. Femei care voiau să fie duse în Italia, la Paris, Londra, St. Barts. Droguri. Garderobă Prada. Porsche nou-nouţ. Droguri. Tratamente de dezintoxicare care nu erau suportate de asigurarea de sănătate. Banii proveniţi din contractele scenariilor pe care trebuia să le corectez şi care la un moment dat abundau au început să sece atunci când zvonurile privitoare la droguri au devenit mult prea detaliate pentru a fi ignorate, mai ales după ce am înapoiat unele scenarii fără să fi produs modificările cerute, doar câteva note mâzgălite aiurea pe margini: „Nu prea bine" şi „Asta cred că e excelent" şi „Mai trebuie" şi ermeticul „L-am urât pe tata". Scânteia care mă animase altă dată se risipise în mare parte. Ce-aveam de gând când mă asociam cu gangsteri şi contrabandişti de diamante? Oare de ce cumpăram kilograme întregi? Apartamentul meu duhnea a marijuana şi a droguri tari. Într-o după-amiază m-am trezit că nu mai ştiam cum funcţionează nimic. Pe ce buton trebuia să apăs ca să pornesc cafetiera? Cine-mi plătea ipoteca? De unde apăruseră stelele? După o vreme îţi dai seama că la un moment dat totul se opreşte.

Venise timpul să reduc pe cât posibil stricăciunile. Era timpul să-mi reînnoiesc contactele. Era timpul să mă aştept la mai mult de la mine.

Mă pierdusem în agitaţia, în tensiunea, în căcatul pe care a trebuit să-l înghit ca să rămân în centrul atenţiei. Dorinţa mea de a deveni parte a Marii Scene s-a ofilit – eram epuizat de toată debandada asta. Viaţa mea – numele meu – ajunseseră repetitive, poanta finală

lipsită de haz, eram sătul s-o mai înghit. Celebritatea însemna o viaţă trăită conform unui cod – era un spaţiu în care erai nevoit să descifrezi încontinuu ceea ce aştepta lumea de la tine, un teren lunecos şi un univers în care, în ultimă instanţă, întotdeauna făceai alegerea cea mai proastă. Ceea ce făcea situaţia imposibil de suportat pentru mine era faptul că trebuia să-mi ţin gura pe subiectul ăsta pentru că nu ştiam pe nimeni care să-mi fie alături (poate doar Jay McInerney, însă el era atât de pierdut în sistem încât n-ar fi înţeles niciodată), iar în momentul în care mi-am dat seama că eram total singur, am realizat, numai atunci, că mă aflam într-o situaţie extrem de gravă. Atitudinea mea visătoare faţă de droguri şi faimă – deliciul pe care l-am încercat fiindu-mi milă de mine însumi – se transformase în tristeţe, iar viitorul nu mai arăta nici pe departe plauzibil. Doar un singur lucru părea din ce în ce mai aproape de mine: bezna, mormântul, sfârşitul. Astfel, pe parcursul acelui an teribil am participat la inevitabilele programe anonime de abstinenţă în doisprezece paşi, în şase centre de tratament diferite, nesfârşitele şanse secunde, o a patra intervenţie, inevitabilul regres, multiplele recidive, recuperările ratate, brusca evadare la Las Vegas, alunecarea în abis şi, finalmente, epuizarea.

În cele din urmă am sunat-o pe Jayne. M-a ascultat. Mi-a făcut o ofertă. Mi-a întins o mână. Eram atât de mişcat încât am izbucnit în lacrimi. Ceea ce mi se oferea – am înţeles pe dată – era extrem de rar: o a doua şansă în inima cuiva. La început am fost circumspect, însă exista un factor care îi anihila pe toţi ceilalţi: nu mă mai voia nimeni altcineva.

Şi datorită acestui fapt mi-am revenit instantaneu. În luna mai nu mai eram dependent de droguri, am semnat în iunie un contract uriaş pentru un nou roman cu un Knopf şovăitor şi un ICM insistent, apoi în iulie m-am mutat în noua casă a lui Jayne. Ne-am căsătorit mai târziu în aceeaşi lună într-o ceremonie secretă, la primărie, doar cu Marta, asistenta ei, ca martor. Însă Jayne Dennis era o actriţă foarte cunoscută şi „cumva" s-a aflat. Imediat The National Enquirer a publicat un articol despre „spectaculosul ghinion în dragoste" al lui Jayne, enumerându-i toate relaţiile sortite eşecului (când a fost cu Matthew McConaughey? Billy Bob Thornton? Russell Crowe? Cine mama lui mai era şi Q-Tip?) înainte de a-i întreba pe cititori: „De ce rămâne Jayne Dennis cu un bărbat care a dezamăgit-o în asemenea hal?". Se făceau comparaţii cu Anjelica Huston şi Jack Nicholson, cu

Jerry Hall şi Mick Jagger. Un psihiatru lansa ipoteza că femeile celebre nu se deosebeau de celelalte femei când venea vorba de relaţii ratate. „Poţi fi frumoasă şi de succes, şi totuşi să te simţi atrasă de un ratat", era citat psihiatrul, adăugând că „femeile frumoase constituie de multe ori un fel de magneţi pentru cretini". Articolul continua să-mi analizeze „crasa insensibilitate" şi „refuzul de a se dezice de comentariile făcute la rolul lui Keanu Reeves" în acest caz. O sursă anonimă era de părere că „Ineditul unei relaţii cu un neisprăvit trebuie să fie excitant – probabil că e atât de disperată încât are nevoie de provocarea pe care o presupune o astfel de relaţie". Un „prieten apropiat" de-al lui Jayne era citat spunând: „Căsătoria cu Bret Easton Ellis constituie una dintre cele mai stupide decizii luate în acest nou secol".

Încercare de redresare. Am acceptat amândoi să colaborăm pentru un articol al revistei Talk (intitulat „Bădăran sau Belfer?") în care Jayne mă apăra, iar eu îmi recunoşteam păcatele. Articolul relata în detaliu anii petrecuţi în aburii alcoolului şi drogurilor, deşi declarasem că eram vindecat. „Lucruri groaznic de neadevărate au fost spuse despre Bret", a intervenit Jayne. Impulsionat de Jayne, am adăugat „indignat" că, „Da, m-au deranjat şi pe mine aceste lucruri". Jayne a continuat să se lamenteze: „Industria în care lucrez e foarte dură cu relaţiile, aşa am pierdut multă încredere în mine", şi „Cred că tipii de treabă – orice ar însemna asta – erau atât de intimidaţi de mine încât cei cu care mă întâlneam nu ţineau de regulă prea mult la mine". Reporterul remarca „privirea cu subînţeles aruncată" mie de Jayne. Reporterul mai remarca şi „expresia sumbră" pe care o afişam şi n-a părut să mă creadă atunci când am declarat că: „Încerc întotdeauna să-mi găsesc timp să fiu în preajma copiilor mei – intenţionez să-mi dedic viaţa profesiunii de tată". (Jurnalistul n-a reuşit să observe cât de straniu amuzat eram de absolut orice în acest moment al noii mele vieţi de reformat sobru: privirea melancolică, mâna mânjită de sânge, inima care încetase să mai bată, cruzimea copiilor.) Reporterul avea propria teorie asupra acestui subiect: „E cunoscut faptul că femeile celebre se sabotează singure fiindcă nu sunt sigure că merită ceea ce au realizat", şi „E nevoie de caracter să te împotriveşti unui bădăran şi evident că celebrităţile nu dau dovadă de un caracter superior". Reporterul mi-a mai pus întrebări de genul: „Unii critici se îndoiesc de sinceritatea ta – cum comentezi?" şi „De ce ai leşinat anul trecut la ceremonia Globurilor de Aur?" însă Jayne nu înceta să intervină cu

fraze de mare efect ca „Doar datorită lui Bret am ajuns să-mi regăsesc forţa interioară”, la care un prieten al cărui nume n-a fost menţionat a replicat: „E o glumă. Să fim serioşi, motivul pentru care Jayne s-a măritat cu Bret Ellis are de-a face exclusiv cu un respect de sine foarte scăzut. Merita mai mult decât un petrecăreţ de profesie, nu? Ellis e un ratat”. Un alt prieten fără nume era citat spunând: „Bret nici măcar nu o însoţea la controalele prenatale! vorbim de un tip care fuma beţişoare thailandeze în taxiuri”. Jayne recunoştea că atracţia faţă de „băieţii răi” ajunsese o dependenţă, iar „firea lor total imprevizibilă” o înfiora. „Hei, sunt un partener interesant”, se citează undeva că aş fi spus. O altă sursă anonimă: „Cred că stă cu Bret pentru că e o salvatoares-a convins singură că în el se-ascunde un tip ca lumea”. Dar altă sursă nenumită nu era de acord, exprimându-se mult mai succint: „E un dobitoc”. Propria mea concluzie era că „Mă simt împlinit datorită lui Jayne – sunt un tip recunoscător”. Articolul se încheia – şocant, cred eu – cu: „Mult noroc, Jayne”.

La ora aceea Jayne se mutase din Los Angeles într-o suburbie anonimă din nord-est, îndeajuns de aproape de New York pentru muncă şi afaceri, însă în acelaşi timp la o distanţă suficient de mare de oroarea vieţii urbane, cum îi spunea ea. Atacul asupra clădirilor World Trade Center şi Pentagon a constituit motivul iniţial, deşi Jayne se gândise chiar la un loc mai îndepărtat, în sud-vest sau adânc în inima ţării, însă în cele din urmă ideea de bază a fost să se mute la cel puţin două ore distanţă de oraşele mari, din moment ce acolo se aruncau în aer sinucigaşi, în locuri aglomerate ca Burger King şi Starbucks şi Wal-Mart şi staţiile de metrou la orele de vârf. Kilometri întregi în inima unor oraşe importante fuseseră încercuiţi cu sârmă ghimpată, iar ziarele de dimineaţă publicau pe prima pagină fotografiile aeriene ale clădirilor bombardate, distingându-se contururile mormanelor de cadavre dincolo de o macara care îndepărta bucăţi uriaşe de beton incinerat. Tot mai des şi mai des se consemna „fără supravieţuitori”. Vestele antiglonţ se vindeau peste tot Fiindcă dintr-odată apăruseră de te miri unde lunetişti ucigaşi; poliţia militară postată la fiecare colţ de stradă nu oferea niciun fel de siguranţă, iar camerele de supraveghere se dovediseră inutile. Existau atât de mulţi duşmani fără chip – şi din interior, şi din exterior – încât nimeni nu mai era sigur împotriva cui luptam sau de ce. Oraşele se transformaseră într-un loc al jalei îndoliate, unde viaţa de zi cu zi era brusc întreruptă de prăbuşirea

unor baraje de sticlă şi oţel şi piatră, iar durerea care atingea proporţii inimaginabile strivea comunităţile cu o persistenţă tot mai susţinută, reaprinsă de fotografiile pătate, zdrenţuite, ale celor dispăruţi, apărând peste tot, ceea ce însemna nu numai o continuă reamintire a ceea ce se pierduse, dar şi un avertisment a ceea ce avea să vină, plus montajul interminabil al reportajelor CNN în care oamenii păreau copleşiţi de un fel de stupoare, unii înfăşuraţi în steagul american, iar ca fond muzical se insinua în surdină Bruce Springsteen cântând We Shall Overcome. Au existat mult prea multe clipe înspăimântătoare, când cei rămaşi în viaţă i-au invidiat pe cei dispăruţi, mulţi oameni mutându-se la ţară, în suburbii, oriunde altundeva. Oraşele încetaseră să mai fie locul propice pentru o familie sau, mai grav, după Jayne, unde să încerci întemeierea unei familii. Atât de multă lume îşi pierduse capacitatea de a iubi.

Jayne voia să crească nişte copii talentaţi, disciplinaţi, înclinaţi spre succes în viaţă, însă îi era teamă de aproape orice: pericolele pedofiliei, ale bacteriilor invizibile, ale maşinilor de teren (aveam şi noi una), armelor, pornografiei şi muzicii rap, zahărului rafinat, razelor ultraviolete, teroriştilor; noi înşine eram un pericol. Am participat la şedinţe de terapie pentru a-mi domoli furia şi am analizat cu un psihiatru „rănile trecutului" după un schimb scurt şi aprins de replici avându-l ca subiect pe Robby, care survenise într-o conversaţie altfel neutră între noi doi. (Era despre tot ceea ce îşi dorea. Despre toate lucrurile de care avea el nevoie. Şi tot ceea ce doream eu a fost desfiinţat şi a trebuit să accept asta. A trebuit să fiu la înălţimea situaţiei.) Mi-am petrecut vara aceea încercând să înţeleg acest băiat trist, mereu îngrijorat şi alert, care dădea răspunsuri evazive la întrebări care cereau claritate şi precizie, şi în acelaşi timp s-o înţeleg pe Sarah, care avea acum şase ani şi mă informa mereu cât de plictisită era de toate cele. Cum contramandasem plecarea în tabără, Jayne şi cu mine am iniţiat mai multe activităţi menite să-i scoată pe copii din apatie: lecţii de karate şi de oboi, casete audio pentru formarea dicţiei, jucării inteligente, o excursie la muzeul figurilor de ceară, o vizită la marele acvariu. Era o vară care-i spunea nu lui Robby (el considerându-se un jucător „profesionist" de jocuri video) pentru că îşi dorise să zboare la Seul pentru a participa la Jocurile Cibernetice Mondiale. Era vara în care a trebuit să ne familiarizăm cu o gamă largă de medicamente prescrise copiilor (stimulente, stabilizatori de stări

emoţionale, anti-depresivul Lexapro, Adderall pentru deficitul de atenţie/ hiperactivitate şi alte varii anticonvulsive şi antipsihotice). Vara construirii unui fort. Decorării prăjiturelelor. A unui robot argintiu pe care i l-am cumpărat lui Robby, a cărui reacţie a fost: „Sunt prea mare, Bret". În schimb a primit CD-romul de astronomie pe care şi-l dorea. A fost vara în care am cumpărat o trambulină şi vara unei mici accidentări suferite de Robby în timp ce încerca o cascadorie. Ne-am plimbat prin pădure. Am mers în excursii pe munte. Nici nu-mi vine să cred că am vizitat o fermă şi o fabrică de ciocolată şi am mângâiat o girafă (ucisă mai târziu de un trăsnet în timpul unei furtuni de vară iscate din senin) la grădina zoologică din localitate. M-am refamiliarizat cu Sesame Street. A fost o vară de umbre şi culori când am învăţat-o să numere pe Sarah, care putea zice Jlola", apoi au mai fost câinele albastru şi dragonul prietenos şi spectacolul de marionete în care animalele interacţionau sugestiv şi eu îi citeam Căţeluşul curios dintr-un CD-rom, iar cartea mi se părea rece şi stearpă, ilustraţiile zgâindu-se la noi cu luciul sticlos al monitorului de calculator. Totul mi se părea vag ireal. Fusesem distribuit în rolul de tată şi soţ – de protector –, dar îndoielile mele erau uriaşe. Însă mă mâna un ţel superior. Tindeam involuntar spre ceva. Am abordat un ton mult mai autoritar cu copiii atunci când deveneau obraznici sau indiferenţi sau răsfăţaţi şi asta părea s-o deconecteze pe Jayne. (Însă Jayne îmi pretindea în acelaşi timp să rămân „pe fază", aşa că mi-am găsit fără nicio dificultate un post de profesor de creative writing la colegiul local – deşi grupul meu de studenţi se întâlnea doar o dată pe săptămână pentru trei ore.) Mi-am dat seama că mă aflam în plin proces de metamorfozare şi că n-aveam de ales decât să sper că această schimbare era benefică. Nu mă mai tentau senzaţiile tari. Intensitatea vieţii marelui oraş dispăruse – suburbiile erau fragmentate şi dezlânate; nu mai trebuia să răsfoiesc Dicţionarul Diavolului (Zagat's) ca să; găsesc un restaurant ca lumea, iar războiul licitaţiilor pentru a obţine o rezervare s-a terminat. Cui îi mai păsa de separeul VIP-urilor sau de zâmbetele forţate etalate pentru paparazzi pe covorul roşu al premierelor cinematografice? În suburbie mă simţeam relaxat. Totul era diferit: ritmul zilelor, statutul social, suspiciunile faţă de semeni. Constituia un refugiu pentru cei mai puţin competitivi; erai ca un jucător din divizia B. Pur şi simplu nu trebuia să fii atât de atent la detalii. Poza perfectă nu mai constituia o necesitate. Mă aşteptasem să

fiu plictisit, să mă înfurie spleen-ul, însă n-a existat un astfel de moment. Trecând pe lângă cineva I care îşi tundea gardul viu, nu mi s-a aprins butoiul de pulbere al regretelor, la care m-aş fi aşteptat. Îmi contramandasem abonamentul la Want That! şi o vreme m-am simţit bine. Într-o bună zi, spre sfârşitul lui august, treceam cu maşina pe lângă un câmp presărat cu plopi şi mi-am ţinut răsuflarea. Am simţit o lacrimă pe obraz. Eram fericit, am realizat eu cu uimire.

Spre sfârşitul verii tot ce învăţasem altă dată începea să dispară.

„Problemele" care au survenit în casă în ultimele două luni au început de fapt în octombrie şi au atins punctul critic în noiembrie. Totul s-a năruit într-un răstimp de douăsprezece zile.

Am relatat „incidentele" în ordinea derulării lor. Lunar Park urmăreşte aceste evenimente într-un stil destul de direct şi deşi e vorba, cel puţin la suprafaţă, de o poveste adevărată, niciun fel de cercetare specializată n-a contribuit la realizarea acestei cărţi. De exemplu, n-am consultat rapoartele de autopsie privitoare la omuciderile din această perioadă pentru că, în felul meu, le comisesem chiar eu. Eram responsabil şi ştiam ce li se întâmplase victimelor fără să consult un legist. În acelaşi timp există şi persoane care contestă oroarea evenimentelor care au avut loc în toamna aceea pe Elsinore Lane, iar atunci când cartea a fost supusă verificării de echipa de avocaţi de la Knopf, fosta mea soţie s-a numărat printre cei care au protestat împotriva cărţii, ca, de altfel, destul de ciudat, şi mama mea, care n-a fost prezentă la faţa locului pe parcursul acelor săptămâni înspăimântătoare. Dosarul pe care mi-l întocmise FBI-ulâncepând din noiembrie 1990, la vremea controversei care precedase publicarea romanului American Psycho, şi care rămăsese în continuare activ – ar fi clarificat multe lucruri, însă acesta n-a fost făcut public, interzicându-mi-se şi acum dezvăluirea oricărei informaţii din conţinutul său. Şi puţinii „martori" care ar corobora relatarea acestor evenimente au dispărut. De exemplu, Robert Miller, anchetatorul paranormal angajat de mine, pur şi simplu s-a evaporat, iar Pagina de web unde l-am contactat prima oară nu mai există. Psihiatra meu de atunci, doctoriţa Mikyum Kim, a avansat ipoteza că nu eram „eu însumi" în perioada respectivă, indicând că era „posibil" ca drogurile şi alcoolul să fie „factorii cheie" ai unei „stări delirante". Numele au fost înlocuite, iar locul acţiunii este lăsat în ceaţă, fiindcă nu contează; e un loc ca oricare altul. Repovestirea întâmplărilor m-a convins că Lunar

Park s-ar fi putut întâmpla oriunde. Aceste evenimente erau inevitabile şi s-ar fi produs oriunde m-aş fi aflat în acel moment dat al vieţii mele.

Titlul Lunar Park nu e menit să fie o trimitere la Luna Park (aşa cum apărea în mod eronat în contractele iniţiale de la Knopf). Titlul are o semnificaţie anume doar pentru fiul meu. Acestea sunt ultimele două cuvinte ale cărţii şi până atunci sper că vor fi definitorii şi pentru cititor.

Indiferent cât ar putea să pară de oribile evenimentele prezentate în roman, un singur lucru trebuie să-l reţineţi în timp ce ţineţi în mână această carte: ele s-au întâmplat cu adevărat, fiecare cuvânt este adevărat.

Ce m-a bântuit cel mai tare? Cum nimeni nu ştia ce se întâmplă în casa aceea, nimeni nu s-a temut pentru soarta noastră.

Acum a sosit momentul să ne întoarcem în trecut.

Joi, 30 octombrie

2. Petrecerea

Reuşeşti să te imiţi pe tine însuţi de minune.

Jayne mi-a spus asta după ce m-a privit cu o expresie). Mfuză din cap până-n picioare, apoi m-a întrebat pe un ton înţepat ce anume reprezenta vestimentaţia mea pentru petrecerea de Halloween pe care o dădeam în seara aceea, iar ou i-am spus că mă hotărâsem să mă costumez pur şi simplu ca „mine însumi". Purtam blugi tociţi, sandale, un tricou alb larg, imprimat cu o frunză gigantică de marijuana şi un sombrero în miniatură, de paie. Ne găseam într-un dormitor de mărimea unui apartament spaţios atunci când am avut acest schimb de replici şi am încercat să clarific situaţia ridicându-mi braţele şi rotindu-mă încet ca să-i dau şansa să-l admire pe Bret din toate unghiurile.

— M-am decis să nu port nicio mască, am zis eu cu mândrie. Vreau să fiu adevărat, dragă. E ceea ce se cheamă Faţa Oficială.

În timp ce continuam să mă rotesc l-am observat pe Victor, labradorul auriu, privindu-mă atent, tolănit într-un colţ. Câinele mă fixă, după care scoase un căscat.

— Şi asta va însemna că eşti… ce? Activist mexican pro marijuana? întrebă ea, prea obosită să se mai încrunte la mine. Ce să le spun copiilor despre tricoul drăguţ pe care-l porţi?

— Le voi explica, dacă mă-ntreabă…

— O să le spun că e o gardenie, oftă ea.

— Spune-le doar că Bret chiar a adoptat spiritul sărbătorii de Halloween anul ăsta, i-am sugerat, rotindu-mă din nou, tot cu braţele ridicate. Spune-le că pozez în mascul feroce.

Am încercat s-o înşfac în joacă pe Jayne, dar ea s-a ferit mult prea rapid.

— Ce să zic, eşti grozav, Bret – sunt foarte mândră de tine, spuse ea fără entuziasm în timp ce ieşea din încăpere.

Câinele îmi aruncă o privire îngrijorată, apoi se săltă în patru labe şi o urmă pe Jayne. Nu-i plăcea să rămână singur în nicio cameră cu mine. Câinele era total dezorientat de când apărusem aici în iulie. Şi cum Jayne era fascinată de o carte numită Dacă ei ar putea vorbi (iar eu am crezut că e vorba de un expozeu asupra tineretului hollywoodian, când de fapt era o investigaţie asupra animalelor dintr-o grădină zoologică), şi-a dus câinele la hidroterapie şi acupunctura şi la un terapeut-maseur („Hei, de ce nu-i angajezi şi un antrenor personal?" am bombănit la un moment dat), iar în cele din urmă a contactat un psiholog specializat în fiinţe canine care i-a prescris Cloinicalm, de fapt versiunea Prozac pentru căţeluşi, dar pentru că drogul inducea „linsul compulsiv" i-au înlocuit reţeta cu Paxil canin (acelaşi gen de medicament administrat lui Sarah, ceea ce ni s-a părut tuturor extrem de îngrijorător). Însă tot nu-i convenea să fie lăsat singur în orice cameră în care mă aflam eu.

Petrecerea a fost ideea mea. Fusesem „băiat cuminte" de peste patru luni şi eram de părere că asta merită sărbătorit cumva. Dar cum chefurile opulente de Halloween făcuseră parte din trecutul meu (trecutul pe care Jayne voia să-l nege şi să-l şteargă), ne-am certat din cauza acestui „bairam" (cuvântul ales de mine; Jayne a folosit termenul „bacanală"), amiabil, chiar în glumă, până când – surpriză – a cedat. Am pus această scăpare pe seama dezorientării provocate de repetarea filmărilor unor scene pentru un film pe care îl crezuse terminat în aprilie, dar pe care studioul îl dorea modificat radical după ce sondajele au dovedit că se impuneau clarificări pentru simplificarea unui thriller cu un buget ridicol de mare, dar cu o intrigă imposibil de urmărit. Vizionasem şi eu cu o lună înainte, la New York, versiunea de lucru, care m-a oripilat în secret, dar pe drumul de întoarcere la Mercer în limuzina de serviciu n-am încetat să-l laud până când Jayne, fierbând şi privind drept înainte, mi-a spus „Mai tacă-ţi gura acum, te

rog". În seara aceea, în limuzină, mi-am dat seama că Jayne era în fond o persoană simplă, discretă, o femeie care avusese şansa să reuşească într-o carieră care i se părea prea rapidă şi confuză şi că îngrijorarea provocată de repetarea filmărilor explica de ce acceptase fără să opună rezistenţă să dau o petrecere pe 30 octombrie („Ne daţi ori nu ne daţi" avea să aibă loc în seara următoare). Invitaţiile fuseseră expediate via e-mail mai multor prieteni (Jay, care era în oraş pentru lansarea cărţii lui; David Duchovny; câţiva participanţi la Survivor, din sezonul trecut; agentul meu de la Hollywood, Bill Block; Kate Betts, care scria un articol pentru rubrica mondenă din The New York Times; şi studenţi din clasa mea de la facultate) şi totodată, din păcate, unor cunoştinţe ăla lui Jayne (majoritatea părinţi ai prietenilor lui Robby şi Sarah, pe care nici ea nu-i putea suporta, dar pe care-i invitase când se afla într-o dispoziţie pasiv-agresivă; dar n-am zis nimic). A doua tentativă de protest a lui Jayne împotriva petrecerii: să nu poarte niciun costum, doar nişte pantaloni Tuleh negri şi o bluză Gucci albă. „Fără accesorii din paie sau mere pescuite cu gura" au fost celelalte condiţii, iar când m-am plâns în timpul pregătirilor că Jayne nu se conforma spiritului de Halloween, concesia ei a fost să angajeze o companie de catering foarte scumpă din oraş. Copiii au fost avertizaţi că era vorba de o petrecere a adulţilor; li se dădea voie să se amestece cu invitaţii o oră, apoi vor trebui să meargă la culcare pentru că a doua zi mergeau la şcoală. Într-un ultim efort, Jayne a remarcat că ar trebui să fie o zi de şcoală şi pentru mine şi că poate ar fi mai indicat să-mi petrec timpul scriind, nu dând petreceri. Însă Jayne n-a înţeles niciodată că Petrecerea era locul meu de muncă. Era piaţa mea publică, câmpul meu de luptă, unde se contractau prietenii, înflorea iubirea, se încheiau aranjamente. Petrecerile păreau frivole şi aleatorii şi lipsite de formă, dar de fapt erau nişte evenimente minuţios structurate şi supercoregrafiate. În lumea în care m-am maturizat, Petrecerea constituia pelicula sub care se desfăşura viaţa de zi cu zi. Când am încercat sincer să-i explic acest lucru, Jayne m-a privit de parcă mă transformasem subit într-un retardat.

Mi-am dat jos sombreroul şi m-am examinat în multitudinea oglinzilor din baia lui Jayne (fiecare o avea pe a lui), analizându-mi părul din mai multe unghiuri. Îl vopsisem cu o zi înainte ca să acopăr firele albe de la tâmple, dar mi-era şi teamă că urma să-mi cadă, ca al tatii, deşi Joelle, coafeza mea, insista că pierderea podoabei capilare se

trăgea din

ramura de familie a mamei. Nu ştiu de ce, „aurita noapte de toamnă" era o frază care îmi tot venea în minte în timp ce mă uitam la părul meu, şi îmi plăcea atât de mult, încât m-am gândit s-o încorporez în noul meu roman când mă voi apuca a doua zi să schiţez intriga. În spatele meu se găsea un stal pentru duşuri şi baia cu aburi, cu mai multe rozete şi o cadă imensă din marmură italiană pe care o admiram de fiecare dată când intram în baia lui Jayne; extravaganţa ei îşi găsea un ecou în mine, mă definea cumva, cel care eram acum, ceea ce devenisem, chiar dacă în acelaşi timp se transforma într-un simbol al perisabilităţii mele în această lume. După ce mi-am terminat inspecţia capilară, am ieşit din baie şi am mângâiat cearşafurile Frette de pe patul nostru masiv înainte de a stinge lumina.

În timp ce coboram pe scara curbată, mi-a sunat telefonul mobil din buzunarul de la spate. După ce am aruncat o privire la ceasul Tank de la mână, am văzut că numărul celui care mă suna era al lui Kentucky Pete, dealer-ul meu. Când i-am răspuns, mi-a spus că e în drum spre mine.

Notă pentru cititor: Da, tehnic vorbind, nu mai eram „curat". Recidivasem puţin. N-a fost foarte greu. La o petrecere a studenţilor, în campus, în cea de-a treia săptămână din septembrie, ca să fiu mai exact. Un tocilar de student de masterat mi-a oferit o linie de prizat – apoi încă una – în baia sordidă a unui cămin, după care am ras vreo douăzeci de beri dintr-un butoiaş de aluminiu şi studenţii s-au tolănit în jurul meu în timp ce îi răsfăţăm cu poveşti despre fostele mele succese. Jayne nu era nici pe departe ignorantă în această privinţă, dar nu-şi permitea să se lase purtată de anumite fluxuri informaţionale. Şi dacă încrederea ei în mine se cam înmuiase de la începutul lui octombrie – o bănuială că poate reîmpăcarea noastră fusese o greşeală, încă nu devenise un moment de criză. Deşi îmi era foarte clar că e temătoare, încă se controla şi nu-şi pierduse răbdarea. Iar eu credeam că am destul timp s-o conving de contrariu. Dar nu de Halloween.

Pentru că totul era pregătit. Casa fusese decorată de compania de catering ca să semene cu un imens castel bântuit, cu pânze de păianjen atârnând peste schelete de plastic şi lilieci-vampiri uriaşi legănându-se prinşi de tavan, lumini roşii îmbăind fiecare perete şi un

stroboscop în foaier.

48

Un prieten, artistul Tom Sachs, concepuse cutia mare din mijlocul camerei de zi, care zvâcnea şi mârâia la oricine se apropia. Prin difuzoare fixate în exterior se auzea zornăit de lanţuri, ca de altfel şi gemete şi râsete foarte autentice ale morţilor. Stafii din hârtie albă creponată unduiau prin copaci, iar dovlecii complicat sculptaţi şi viu iluminaţi punctau poteca pietruită ce ducea spre casă. Şi, cu toate că era vorba de o petrecere absolut pentru adulţi, nu se petrecea absolut nimic înfricoşător pe Elsinore Lane, nr. 307 – doar un aranjament ludic şi inocent menit să-i amuze pe invitaţi. Ca măsură de precauţie împotriva unor musafiri nepoftiţi am angajat doi bodyguarzi (unul machiat ca Frankenstein, celălalt purtând o mască reprezentându-l pe Dick Cheney) şi i-am plasat în faţa uşii de la intrare, dincolo de un cordon de catifea, fiecare înarmat cu o listă de invitaţi stropită cu sânge şi cu un megafon. Petrecerea urma să fie filmată de unul dintre studenţii mei.

Am trecut pe lângă bucătărie, unde Jayne tăifăsuia cu femeile de la catering costumate sugestiv în vrăjitoare sau pisici cochete. În spatele lor, dincolo de uşile glisante care dădeau în grădină, se turna gheaţă uscată în jacuzzi, al cărui sistem de iluminare subacvatic fusese înlocuit cu un bec de un roşu închis pentru a genera efectul de cazan fierbând în draci. Iar în continuare lovitura de maestru: toţi cei nouă acri care duceau din grădină până la un pâlc întunecat de copaci fuseseră transformaţi într-o imitaţie de cimitir cu pietre strâmbe de mormânt presărate pe întreg terenul, iar sprijinit de cea mai apropiată dintre cruci se afla un vârcolac de plastic care rodea un femur din cauciuc.

În camera de zi DJ-ul instala un sistem audio complicat în spatele unui imens paravan din mătase, stil Andy Warhol, înfăţişându-mă pe mine ţinând în mână un pix, iar după ce m-am prezentat, am parcurs împreună lista cântecelor din seara aceea: Funeral for a Friend/Love Lies Bleeding, The Ghost in You, Thriller, Witchy Woman, Evil Woman, Rhiannon, Sympathy for the Devil, Werewolves of London, Spooky Girlfriend, The Monster Mash etc. etc. DJ-ul m-a asigurat că avea suficiente cântece „de speriat lumea" pentru toată durata petrecerii. De-a lungul întregii încăperi era instalat un bar complet utilat şi oficiat de un vârcolac care prepara băutura specială a

serii: un punch-margarita

cu aromă de mandarine şi coji de lămâie în formă de mici păianjeni verzi care putea fi servit dintr-un bol uriaş în formă de craniu (Iar eu aveam o cutie de bere fără alcool pe care mi-o umpleam cu punch-ul mărgărita cu aromă de mandarine). Am remarcat şi salba de mâini amputate cu care era decorat barul.

Copiii au urcat la etaj. Robby împreună cu un prieten erau fascinaţi de nebunia Play Station2 (zombii, minotaurul nărăvaş, extratereştrii letali, forţele iadului, jocurile care emiteau comanda „Dă-mi voie să te mănânc") în timp ce Marta o supraveghea pe Sarah, care viziona a suta oară Chico, coiotul neînţeles. Cum copiii erau la locul lor înainte de noaptea de pomină, mai trebuia să facem ceva cu câinele. Am remarcat că Victor adulmeca dezinteresat zecile de pisici negre din pluş pe care decoratorii le risipiseră prin toată casa, aşa că am strigat-o pe Jayne să închidă câinele în garaj. Eu şi Victor ne-am fixat unul pe celălalt preţ de vreo două minute să vedem care clipeşte primul, până când Jayne a ieşit din bucătărie şi l-a chemat, fără să se uite la mine. Câinele a ţâşnit imediat spre ea, rânjind şi dând din coadă, iar în timp ce era dus spre garaj s-a întors şi m-a săgetat cu privirea. Treacă de la mine. Câinele avea lumea lui – motivele lui – iar eu pe-ale mele.

Celularul a sunat din nou. Kentucky Pete era afară şi întâmpina dificultăţi în a trece de Frankenstein, care apoi m-a sunat prin interfon şi mi-a spus că cineva – fără să fie pe listă, costumat în cadavrul lui Slim Pickins – aştepta nerăbdător în dreptul cordonului de catifea. Îndreptându-mă spre uşa de la intrare, i-am spus lui Pete: „Ai răbdare, vin imediat, frate", după care i-am tras un râset de fantomă.

Kentucky Pete era un dinozaur din anii '70 care se încăpăţâna să supravieţuiască şi cu care îmi făcuse legătura un student de-al meu. Supraponderal, cărunt, cu plete şi cizme din piele de şarpe şi un tatuaj cu un scorpion neamenințător (zâmbea şi ţinea o Corona în clește) pe un antebraţ acoperit de eczema cauzată de folosirea repetată a acelor; nesterilizate, era diametral opus celorlalţi dealeri de droguri din Manhattan: zvelţi, sobri, arătoşi, în costume Paul Smith la trei nasturi, intenţionând să „pătrundă" în industria filmului. Pentru a suplini acest gen de dezinvoltură, Kentucky Pete punea la dispoziţie o selecţie mult mai variată – vindea orice, de la capsulele de Super Vicodin de nuanţa

lămâilor verzi la pastile de Xanax de 2 mg; pe filieră europeană, de la cristale de coca înmuiate în feciclidină, la marijuana stropită cu un balsam şi cocaină superpură, adică singurul lucru pe care-l doream de la el în seara asta (şi, bineînţeles, două doze de Xanax, să pot adormi). Îi spusesem lui Jayne că era unul dintre studenţii mei atunci când a dat cu ochii de el aici în prima săptămână din octombrie, tolăniţi amândoi în camera media, urmărind un DVD cu American Psycho. Când m-a utrât în bucătărie, privindu-mă neîncrezătoare, am insistat: „Student la masterat, iubito. Masterat", (Când Jayne şi cu mine ne întâlneam în anii '80 făcuse o fixaţie pe îngheţatăuneori se îndopa cu aşa ceva, dar de cele mai multe ori se abţinea.) Fiindcă nu doream ca Jayne să dea ochii cu el în seara asta, trebuia să rezolv tranzacţia rapid – deşi toată casa era acum scăldată într-o lumină roşie intensă, încât putea foarte uşor să-l confunde cu un invitat costumat. Iar dacă Jayne ar fi dat nas în nas cu el, i-aş fi putut spune că nu era decât un student costumat în „prospector încărunţit". L-am lăsat pe Kentucky Pete înăuntru şi după ce i-am oferit, cam ezitant, o mărgărita, l-am condus în biroul meu, am încuiat uşa şi mi-am scos portofelul. Era oricum foarte grăbit; trebuia să ajungă la facultate pe la opt ca să vândă o mare cantitate de narcotice unui grup important de boboci. Când m-a întrebat dacă am o pipă pe care i-aş putea-o împrumuta, am deschis seiful. A golit paharul de punch, fredonând cântecul zombilor, Time of the Season.

— Ce-i înăuntru? întrebă el, lungindu-şi gâtul, apoi: E are sombreroul.

— Aici îmi ţin banii şi armele.

Am luat din seif pipa de cristal pe care sub nicio formă nu doream să mi-o înapoieze după ce o va fi folosit. Voiam două doze din cea mai pură marfă şi câteva mai grosolane pentru invitaţii care se vor îmbăta şi nu vor observa diferenţa. După ce am încheiat tranzacţia, cu reducerea de rigoare în schimbul pipei, am băgat în buzunare pacheţelele multicolore şi l-am condus pe Kentucky Pete afară, pe gazonul presărat cu dovlecii aprinşi, iar el păru să aprecieze maniera elaborată în care fusese decorată casa.

— Mamă, locul ăsta a fost transformat într-un bârlog de groază, omule, murmură el admirativ.

— E o lume de groază, băiete, am zis grăbit, consultându-mi ceasul.

— Fantomatic, omule, fantomatic.

— Spiritele or să geamă toată noaptea, frate, am zis, conducându-l spre motocicleta parcată într-o rână lângă bordură. Ştiu totul despre întuneric, omule. Sunt în mare formă pentru petrecere, gata de orice.

Deşi era sfârşitul lui octombrie, vara indiană încă ne răsfăţa şi m-am cutremurat la gândul incongruenţei acestei vremi incontestabil nonautumnale în timp ce Kentucky Pete îmi explica originea sărbătorii: Halloween are la bază ziua celtică de Samhain – ultima zi a calendarului celtic şi singura dată din an când morţii se întorceau şi „te înhăţau, omule". Iar dacă ieşeai în lume, trebuia s-o faci costumat, în aşa fel încât să arăţi asemănător morţilor, să-i păcăleşti ca să te lase-n pace. Dădeam din cap şi repetam, „Morţii, aha, morţii". Puteam auzi acordurile cântecului stafiilor, Time of the Season, revărsându-se din casă.

— Adios, amigo, zise Pete, călcând acceleraţia.

— E întotdeauna o plăcere să te văd, i-am spus, bătându-l cu mâna pe spate, apoi mi-am şters-o de blugi şi m-am strecurat în casă, închizându-mă în birou, unde am prizat două linii masive şi, oftând uşurat, am dat fuga la bar cu cutia mea de bere fără alcool pe care vârcolacul mi-a umplut-o cu punch. Acum eram gata pentru noaptea care începea.

Invitaţii începură să apară. Costumaţia era îndeajuns de previzibilă: vampiri, un lepros, Jack Spintecătorul, un clovn monstruos, doi asasini cu topoare, cineva care părea doar să se ascundă sub un cearşaf enorm, o mumie jerpelită, câţiva satanişti, apoi un număr de manechine celebre, un ţăran ciumat şi, aşa cum era de aşteptat, toţi studenţii mei erau zombi. Cineva pe care nu l-am recunoscut venise costumat ca Patrick Bateman, ceea ce nu mi s-a părut deloc amuzant şi chiar mă agasa; privindu-l pe acest tip înalt, frumuşel, într-un costum Armani (demodat), poposind în colţurile întunecate ale casei, inspectând invitaţii de parcă ar fi fost următoarele victime, mă înspăimânta şi cumva mi-a tăiat din detenta stupefiantelor, dar o altă incursiune în birou mi-a remontat-o. Se formau grupuleţe. Am fost nevoit să fac cunoştinţă cu câţiva părinţi ai prietenilor lui Robby şi Sarah şi să discut despre cine ştie ce tragedie naţională înainte de a trece la subiecte cam tot aşa de interesante ca starea vremii de săptămâna trecută: fata care nu intrase la şcoala particulară dorită, liga

de fotbal lipsită de sportivitate şi un club de carte recent iniţiat de cineva – dar când le-am sugerat să aleagă una dintre cărţile mele, am fost amendat cu ceea ce poate fi descris ca „râsete forţate”. Jayne îşi camufla minunat furia interpretând rolul gazdei şarmante în timp ce eu îl aşteptam nerăbdător pe domnul Melnemey, care ţinea o şedinţă de lectură undeva în oraş şi telefonase pentru a i se mai spune o dată care era adresa noastră. La un moment dat Jayne a insistat să mă înham la chitara pe care o ţineam în birou (o rămăşiţă a zilelor de la Camden când fusesem în nişte trupe şi credeam că voi deveni următorul Paul Westerberg) pentru a masca frunza de marijuana, după ce remarcase privirile îngrijorate ale unor părinţi, aşa că n-a trecut mult şi am început să mă-nvârt prin casă, salutând invitaţii în timp ce zdrăngăneam la chitară – ceea ce constituia şi o stratagemă deşteaptă de a-i descuraja pe studenţii mei să vorbească despre scrierile lor (întotdeauna unul dintre cele mai puţin preferate subiecte de conversaţie ale mele – iar în seara asta n-aveam chef să fiu iscodit: „Domnule Ellis, aţi ajuns să citiţi la ce mă gândeam când l-am luat-o la clanţă?”). Şi nici nu m-am dedat la nimic special până când a apărut Aimée Light.

Aimée Light se înscrisese la masterat la facultatea noastră şi, deşi nu era o studentă de-a mea, lucra la o teză dedicată operei mele în ciuda consternării profesorului îndrumător care încercase fără succes s-o convingă să se răzgândească. Ne-am întâlnit la aceeaşi petrecere la care recidivasem cu consumul de stupefiante. Era îndrăgostită de mine, dar platonic, obiectiv, iar această distanţă o făcea mult mai atrăgătoare decât gaşca de adulatori cu care fusesem obişnuit. Îmi jucam propriul rol oarecum distrat şi mi-am dat seama că asta o frustra, cumva subtil. Da, jucam acelaşi joc duplicitar din studenţie şi asta mă făcea să mă simt mai tânăr. Aimée Light era zveltă şi agilă şi avea un trup perfect, cu sâni mari şi oase subţiri de adolescentă, deşi avea aproape douăzeci şi patru de ani. Avea păr blond şi ochii de un albastru intens şi o atitudine fermă – exact genul meu, aşa că mă chinuiam de peste o lună să mi-o vâr

53

În pat, însă nu reuşisem decât unele episoade erotice în biroul meu de la facultate, iar o dată în apartamentul ei din afara campusului. Continua să pretindă că intenţiile ei erau absconse. Şi, ca multe alte lucruri din viaţa mea, apăruse de niciunde.

Stătea la bar cu o prietenă, sporovăind cu vârcolacul, în timp ce One of Those Nights a celor de la Eagles făcea să vibreze toată casa, şi atunci am început să dansez, apropiindu-mă de ea. Văzându-mi manevra, i-a şoptit grăbită ceva prietenei – gest de fetişcană care-i trăda inocenţa – exact când am apărut în faţa ei, roşu la faţă şi strălucind în lumina roşietică, îngânând cuvintele cântecului, legănându-mi şoldurile şi mângâind corzile chitarei. Riscasem invitând-o aici, dar ea îşi asuma un risc şi mai mare dând curs invitaţiei. I-am făcut discret cu ochiul.

După ce Aimée ne-a făcut cunoştinţă – „Ea e Melissao feministă înrăită", şi destul de focoasă, mi-am aruncat o privire asupra încăperii gemând de invitaţi şi am văzut-o pe Jayne conducându-l pe David Duchovny afară, să-i arate cimitirul.

— Întotdeauna faci cu ochiul când vrei să spargi gheaţa? mă întrebă Aimée.

— Vrei să joci Plimbă Dovleacul? am întrebat-o.

— Îmi place tricoul, zise ea, ridicând chitara.

— Îmi place tot pachetul, am zis, învăluind-o din priviri. Ce reprezinţi?

— Avocata de divorţ a Sylviei Plath.

Am luat-o de mână şi am întrebat-o pe feministă:

— Ne scuzi, nu-i aşa?

— Bret… se împotrivi Aimée, însă mâna ei mă ţinea strâns.

— Hei, trebuie să vorbim despre lucrarea ta.

S-a întors către prietena cu o mutră spăsită, strigându-i „Aşteaptă-mă!" peste hărmălaia petrecerii.

Încă dansând pe melodia celor de la Eagles, am târât-o prin labirintul de trupuri încinse până când am ajuns în dreptul uşii de la baie şi, după ce m-am asigurat că nu era nimeni înăuntru, am trecut pragul în pas de dans şi am tras zăvorul. Era aşa de linişte înăuntru, că parcă eram sân gurile fiinţe din casă. S-a rezemat de perete – dezinvoltă, şireată, nu întru totul acolo. Am tras o duşcă din cutia de bere, apoi am scuipat păianjenul de lămâie.

— Credeam că n-o să vii, am zis eu acuzator.

— Ei bine, şi eu… Făcu o pauză.

— Dar, vai, am ţinut să te văd.

Am scos la iveală un gram şi am întrebat-o:

— O linie, ceva?

Mă fixa amuzată, cu braţele încrucişate pe piept.

— Bret, nu cred că e o idee bună.

— Ce rost au reticenţele astea? am întrebat iritat. Dende vii – din orăşelul ăla complexat din Connecticut dende-ai evadat? Mi-am făcut de lucru cu gramul de coca şi ţi-am presărat o grămăjoară pe poliţa de lângă chiuvetă.

u fac decât să-ţi ofer o linie. De ce-i o decizie atât de ifâcilă? Apoi, cu o voce de mascul feroce: Cine e prietena i focoasă? Mi-a ignorat tactica.

— Nu e vorba de linie.

— Foarte bine, atunci o trag eu şi pe-a ta.

— E vorba de soţia ta.

— Soţia mea? Hei, nu sunt căsătorit decât de trei luni. Îi rezonabilă. Încă experimentăm…

— Soţia ta e aici şi tu eşti cam dus.

S-a întins după un prosop negru cu portocaliu şi mi-a imponat fruntea.

— Şi când ne-a oprit asta? am întrebat „întristat".

— De la ce? întrebă ea mimând şocul, apoi zâmbi lasciv. M-am aplecat peste chiuvetă, am aspirat cele două linii

I pai şi m-am întors imediat s-o strâng în braţe, pe

— lui a chitarei. Când am sărutat-o, gura i s-a deschis

< Mici o rezistenţă şi ne-am izbit amândoi de un perete.

1: iruncat chitara peste umăr şi am continuat să mă îndes

I fa. Cu erecţia pulsându-mi în blugi, în timp ce se făcea că mă împinge, fără prea multă convingere. La un moment dat mi-a căzut sombreroul de pe cap.

— Eşti atât de sexy, că nu-mi pot lua mâinile de pe tine, am zis eu gâfâit. Te-ai jucat vreodată de-a sora medicală şi doctorul?

A izbucnit în râs şi s-a eliberat.

— Ascultă, asta n-o să se-ntâmple aici, apoi continuă, studiindu-mi capul: Ţi-ai făcut ceva la păr?

54

55

Am sărutat-o iarăşi pe gură. Iar ea s-a conformat şi mai insistent de data asta. Am fost brusc întrerupţi de mobilul meu. L-am ignorat. Am continuat să ne sărutăm, dar deja mă încerca un sentiment de dezamăgire – nu exista nicio şansă să se mai întâmple ceva în baia asta,

acum, iar telefonul a continuat să vibreze în buzunarul de la spate până n-am avut încotro şi a trebuit să răspund.

Aimée a reuşit în sfârşit să mă împingă.

— Gata, ajunge.

— Deocamdată, i-am spus cu cea mai sexy voce de care eram în stare, deşi mi-a ieşit mai degrabă un ton autoritar.

Încă având un braţ în jurul ei, ţineam telefonul la ureche cu mâna liberă.

— Ce faci, frate? am zis, verificând numărul celui care mă suna.

— Eu sunt. Era Jay, dar de abia îl auzeam.

— Unde eşti? am strigat. Dumnezeule, Jay, te-ai rătăcit, ticălosule.

— Cum adică, unde sunt? întrebă el.

— Se-aude de parcă ai fi la o petrecere. Am făcut o pauză. Nu-mi spune c-a venit atâta lume la porcăria ta de şedinţă de lectură.

— Deschide tu uşa şi-ai să vezi unde sunt, veni răspunsul lui.

— Care uşă?

— Aia în spatele căreia te-ascunzi, idiotule.

— A. M-am întors spre Aimée. Nu-i decât Jayster.

— Lasă-mă întâi pe mine să ies, mi-a sugerat Aimée, grăbindu-se la oglindă, să se asigure că totul era acolo unde trebuia.

Dar am deschis uşa, drogat şi nepăsător cum eram, iar Jay era acolo: cu părul geluit, pantaloni negri şi o cămaşă portocalie Helmut Lang.

— Aha, m-am gândit eu că o să te găsesc în baie. Apoi Jay îşi întoarse privirea spre Aimée şi zise, după ce o măsură apreciativ: Aici e depistat de obicei.

— Am o vezică labilă, am dat eu din umeri, apoi m-am aplecat să-mi iau sombreroul.

— Şi mai ai ceva ce… Jay se întinse şi-mi atinse nasul în timp ce mă ridicam, sper şi nu sper că e pudră de talc pe buza ta superioară.

56

M-am aplecat spre oglindă şi mi-am şters rămăşiţele de coca, apoi mi-am aşezat pălăria uşor înclinată, în aşa fel încât să arate ştrengăreşte.

— Aşa de creativ şi atât de distructiv, ştiu, ştiu, zise Jay, făcând-o pe Aimée să pufnească în râs.

— Jay McInerney, Aimée Light.

M-am aplecat şi mai aproape de oglindă inspectându-mi mai bine nasul.

— Sunt o mare admiratoare… începu Aimée.

— Hei, ai grijă, m-am Încruntat eu. Aimée e studentă la i) i la facultate şi scrie o lucrare despre mine.

— Ceea ce explică… asta? spuse Jay, indicând interiorul; „iii.

Aimée privi în altă parte, nervoasă.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, dar trebuie să plec.

— Vrei o linie? l-am întrebat pe Jay, blocând ieşirea lui \imee.

— Haide, chiar trebuie să plec, zise Aimée şi mai insis – i-nt, strecurându-se pe lângă mine, după care am mai arunv.». T o ultimă privire în oglindă şi am ieşit după ea, închizând

Şa în urmă.

Pe hol am fost acostaţi brusc toţi trei de o pisică înaltă sexy cu o tavă de nachos. Mi-am aruncat din nou chitara f-este piept, aproape lovind-o cu griful, dar ea s-a ferit la t.m^2. Superstition de Stevie Wonder răsuna acum în toată isa.

— Mi-au, zise Jay, luând un chips năclăit cu brânză.

— Ne vedem mâine, murmură Aimée.

Am dat din cap, privind-o cum se întoarce la prietena ei care continua să sporovăiască cu vârcolacul.

— Hei, am strigat. Distracţie plăcută în continuare.

Şi m-am tot uitat după ea până ce a devenit clar că nu îmi va mai arunca nicio privire.

Trezindu-mă din reverie, Jay mi-o arătă pe pisica cu tava de nachos.

— Înţeleg că numai la mâncare nu-ţi stă capul, nu?

— Vrei o linie? i-am şoptit la ureche fără să-mi dau seama.

— Chiar dacă te porţi ca un papagal, nu prea există alt motiv să fim aici.

57

Îşi roti privirea prin încăperea întunecată în timp ce un bărbat costumat ca Anna Nicole Smith trecu pe lângă noi ca să intre în baie.

— Nu există un loc mai intim?

— Vino cu mine, am zis, dar când am văzut că a mai luat un nacho, m-am răstit la el:

— Şi nu mai flirta cu angajatele.

Însă eram blocaţi. Eu şi Jay ne găseam la periferia petrecerii şi

încercam să compun o strategie prin care să ajungem în biroul meu fără ca Jayne să ne vadă; revenise înăuntru, prezentându-l pe David Duchovny soţilor Allen, vecinii noştri, nişte tipi tare anosti, iar planul meu devenea tot mai urgent, din moment ce aveam nevoie disperată de o altă linie – garajul, am realizat subit, garajul – când am simţit cum mă trage cineva de chitară. M-am uitat în jos: era Sarah.

— Taţi? zise ea, cu o faţă încruntată, îngrijorată. Purta un tricou pe care scria BABE.

— Şi pe cine avem aici? întrebă Jay dulce, îngenunchind lângă ea.

— Tati, zise Sarah din nou, ignorându-l.

— Îţi spune taţi? întrebă Jay, cu un aer alarmat.

— Ne ocupăm de asta, am zis. Ce e, draga mea?

Am observat-o pe Marta la capătul camerei, întinzându-şi gâtul.

— Tati, Terby e supărat, zise Sarah, ţuguindu-şi buzele. Terby era o pasăre-păpuşă pe care i-o cumpărasem de ziua ei de naştere. Era o jucărie monstruoasă, dar foarte populară, pe care Sarah şi-o dorise la nebunie, dar chestia era atât de grotescă şi de prost concepută – pene negre şi cărămizii, ochi bulbucaţi, cioc galben, ascuţit, care gângurea încontinuu –, că nici eu, nici Jayne n-am vrut să i-o cumpărăm până când implorările fetei ne-au topit toată rezistenţa. Cum arătarea fusese epuizată în toate magazinele, am apelat la Kentucky Pete – foarte priceput în a obţine lucruri de contrabandă – pentru a pune mâna pe una care fusese scoasă ilegal din Mexic.

— Terby e supărat, se plânse Sarah din nou.

— Păi calmează-l, am zis, privind în jur. Du-i câteva nachos. Poate-i flămând.

— Terby zice că e prea multă gălăgie, Terby e supărat. Stătea cu braţele încrucişate, într-o parodie de copil necăjit.

Bine, puiule, o rezolvăm.

M-am ridicat pe vârfuri şi i-am făcut semn Martei, apoi am arătat în jos şi i-am zis doar din buze: E aici. Uşurată, Marta începu să-şi croiască drum spre noi prin mulţime.

Şi, brusc, Sarah a fost înconjurată. Copiii adorabili, începeam să-mi dau seama, au acest efect asupra oamenilor. Pune-i într-o încăpere plină cu adulţi şi vor deveni mereu centrul atracţiei. Fetele din clasa mea şi unele pisici-ospă-tarişte stăteau acum aplecate şi-i puneau întrebări cu voci dulci, gângurite, iar Sarah păru să uite curând

de necazurile lui Terby, aşa că l-am tras încet pe McInerney după mine. Micuţa păpuşă simpatică rămase în atenţia tuturor chiar şi atunci când Don't Fear the Reaper începu să zguduie casaun moment de cumpănă, dar o şansă să scăpăm.

În timp ce îl conduceam pe Jay pe coridorul lung ce ducea spre uşa care se deschidea în garaj, îmi spuse:

— Te-ai descurcat foarte bine acolo.

— Jay, are şase ani şi crede că pasărea aia de jucărie e vie, i-am spus exasperat. Zi-mi, vrei să mă-ntorc acolo şi să mă ocup de asta sau vrei să taci din gură şi să tragi o linie cu mine?

— Tu chiar nu te pricepi la chestia asta, nu-i aşa?

— La ce? Să dau un chef de groază?

— Nu. Să fii însurat. Să fii tată.

— O, e OK să fii însurat – dar chestia cu tatăl e mai dură, am zis. „Taţi, nu-mi dai un pic de suc?" „Nu vrei apă, puişor?" „Taţi?" „Da?" „Un pic de suc?" „De ce nu apă, puişor?" „Taţi, îmi dai un pic de suc?" „Bine, iubita, vrei suc?" „Nu, lasă, dă-mi apă". E ca o piesă de Beckett, în mama mă-sii, pe care o repetăm în neştire.

Jay se holba la mine, feţe-feţe.

— Hei, dar mi-am cumpărat o carte, am zis în treacăt. Cum să fii tată, explicat pe înţelesul cretinilor, m-ajută enorm. Dacă şi tatăl meu…

— OK, parcă văd ce fel de seară o să fie asta.

— Hei, cum a fost şedinţa de lectură? am întrebat, schimbând subiectul.

— Îmi place orăşelul tău, veni răspunsul lui echivoc, iar atunci m-am gândit că poate evenimentul fusese un eşec.

Dacă n-aş fi fost luat de la droguri, mi-ar fi plăcut să continui discuţia asta; dar cum eram, n-aveam nici cea mai mică intenţie.

58

59

Am deschis uşa, lăsându-l pe Jay în garaj, apoi am aruncat o privire în urmă să văd dacă nu cumva ne urmărise cineva. Am tras uşa după mine, am încuiat-o şi am aprins luminile fluorescente. În garajul unde încăpeau patru maşini se găseau un Porsche, al meu, un Range Rover, al lui Jayne, şi o motocicletă cumpărată recent din nişte drepturi de autor primite din Suedia, cu totul neaşteptat. Şi, am observat eu, un labrador auriu foarte nefericit, care ne aştepta într-un colţ, făcut covrig lângă bicicleta lui Robby. Însă Jay prezenta un interes atât de mic

pentru el, încât Victor abia dacă şi-a ridicat privirea.

— Ignoră câinele, i-am spus.

— A, da, problema intimităţii tale cu animalele. Uitasem.

— Hei, am fost prieten cu Pidgin O'Brien trei luni. Apoi: Eşti gata pentru un pic de accion?

— Mai întrebi?

Jay îşi frecă nerăbdător mâinile.

— Am făcut rost de nişte pudră boliviana, am zis, căutându-mă prin buzunare.

— Oo – Mătreaţa Diavolului.

Am găsit rapid marfa şi i-am dat lui Jay un pacheţel. L-a desfăcut, inspectând cocaina, apoi l-a aşezat pe capota Porsche-ului şi a început să răsucească o hârtie de douăzeci într-un pai verde foarte subţire.

După ce am tras două linii uriaşe din propriul meu gram, aveam chef să-mi laud motorul.

— Hei, Jayster – uită-te şi tu. Yamaha Y_2F-RI. O sută cincizeci şi doi de cai putere. Viteza maximă: doar o linie sub două sute cincizeci de kilometri pe oră, am tors eu.

— Cât?

— Doar zece mii.

— Bravo. Ce s-a ales de Ducatti?

— A trebuit să-l vând. Jayne credea că-i va da idei periculoase lui Robby. Iar ideea mea că puştiului nu-i pasă de nimic s-a dovedit inutilă.

— Cum e tatăl, aşa şi…

— Nu mai gâfâi pe aici de nerăbdare şi trage o coca. Jay a tras o linie, apoi s-a oprit, strâmbându-se. O

secundă de tăcere.

— Care-i treaba? am întrebat.

— Păi praful ăsta de copt e lungit cu mult prea mult laxativ.

— Hopa, greşeală.

Am luat marfa lungită de la Jay, reîmpachetând-o, apoi i-am dat gramul care trebuia.

— Unde-i tipul tău, dealer-ul? întrebă el, încă strâmbându-se şi lingându-şi buzele.

— Păi, înapoi în campus. De ce? am întrebat. Şi, te rog, nu te pişa în garajul nostru.

— Aşa-i că nu-ţi mai vezi banii-napoi pentru rahatul ăsta? întrebă el, deschizând noul pacheţel. Fraaaiere!

— Nu era decât rahatul pentru beţivanii care nu ştiu diferenţa – tocmai ţi-am dat pudra adevărată.

— Ce cărpănos eşti, bombăni el. După ce a tras două linii, îşi lăsă capul pe spate, apoi zâmbi încet, zicând: Aşa mai merge.

— Orice pentru un amic.

— Zi, sincer, cum e să fii însurat? întrebă el, aprinzându-şi un Marlboro şi lansându-se în sporovăială alimentată de coca. Nevasta, copiii, suburbia opulentă?

— Mda, tragedie totală, este? m-am hlizit eu deloc amuzat.

— Nu, serios.

Jay părea destul de interesat.

— Căsătoria e minunată, am zis, deschizându-mi din nou pacheţelul. Sex cât cuprinde. Distracţie. O, da, şi nicio clipă de singurătate. Cred că am perfecţionat-o, ca pe o ştiinţă.

— Şi omniprezenta studentă din baie?

— Doar parte din programul Casei Ellis.

Am mai tras o linie şi pe urmă i-am cerut o ţigară.

— Nu, serios – cine e? întrebă el, aprinzându-mi-o. Am auzit că fetele de la facultate sunt „prodigioase" în ziua de azi.

— Prodigioase? Chiar ai auzit?

— De fapt am citit într-o revistă. Ceva ce-mi place să cred.

— Jayster. Veşnic visător.

— Cât de uşurat mă simt. Mi-am dat seama că toată chestia asta cu viaţa în suburbie îţi prinde bine. Apropo, zise el, arătând spre scheletul de plastic care atârna de grindă, aşa arată casa asta în mod normal?

— Da, lui Jayne îi place la nebunie. A tăcut câteva clipe.

— Adică dormi tot pe canapea?

— E doar camera de oaspeţi şi nu-i decât o fază – da ia stai, cum de ştiai?

A tras din ţigară, gândindu-se dacă să-mi spună sau nu.

— Jay? am insistat. De ce crezi că dorm în camera de oaspeţi?

— Helen mi-a spus că Jayne a zis ceva despre faptul că visezi

urât.

Mulţumit că aveam o portiţă de ieşire, am zis:

— Nu mai am niciun fel de vise.

Expresia lui Jay mi-a dat de înţeles că mai auzise şi altele.

— Ascultă, mergem la terapeut pentru consiliere, am recunoscut. Ne ajută mult.

Jay a cumpănit o vreme.

— Mergeţi la terapeut. A continuat să se gândească în timp ce eu dădeam din cap aprobator. După trei luni de căsnicie? Nu prea sună promiţător, prietene.

— Hei, pe ce planetă eşti? Ne cunoaştem de aproape doisprezece ani, omule. Nu e ca şi când ne-am fi întâlnit în iulie şi ne-am fi grăbit să ne luăm. Pauză. Şi cum naiba ştii tu că dorm în camera de oaspeţi?

— Hm, Bretster, Jayne a sunat-o pe Helen. S-a oprit, a prizat altă linie. M-am gândit că ar fi bine să-ţi spun.

— O, Doamne, de ce o fi sunat-o Jayne pe nevastă-ta? Am încercat să strecor întrebarea în treacăt, dar m-am cutremurat cuprins de un acces de paranoia indus de cocaină.

— E îngrijorată că iar te droghezi şi bănuiesc… – gesticula Jay – că n-are dreptate… adevărat?

— Oare n-am depăşit toată ironia asta răsuflată? N-ar fi trebuit să renunţăm să jucăm teatru o dată pentru totdeauna după douăzeci şi doi de ani?

— Păi, porţi un tricou cu marijuana la petrecerea de Halloween, unde tocmai te pipăiai cu o studentă în baie, aşa că răspunsul la întrebare, prietene, e un nu categoric.

Subit, câinele se satură de prezenţa noastră şi începu să latre la noi să eliberăm garajul.

— Şi cu asta, am spus, ne întoarcem la petrecere. Am reintrat în labirint şi în timp ce îmi făceam loc prin întuneric, m-am simţit agitat. Încăperile păreau şi mai înţesate decât înainte, iar afară lumea făcea baie în piscină. Realizând că mulţi dintre studenţi erau printre cei mai în formă cheflii, mă întrebam cum va reacţiona Jayne la una ca asta. Holurile erau atât de aglomerate, încât eu şi Jay am fost nevoiţi să trecem prin bucătărie ca să ajungem în camera de zi să ne luăm ceva de băut şi tocmai atunci acordurile familiare de chitară de la Life's Been Good to Me a lui Joe Walsh au erupt propulsându-l pe Bret într-o

repriză isterică de zdrăngănit la chitară. Jay arăta normal amuzat. Dulcea aromă de iarbă începu să-şi anunţe prezenţa în încăpere. Pulsul mi se dublase din cauza cocainei şi dobândisem o nouă, cristalină putere de concentrare; voiam să fiu prieten cu toată lumea. Atunci l-am zărit pe Robby învârtindu-se pe acolo într-un tricou cu Kid Rock şi blugi largi, aşa că l-am apucat pe după gât şi l-am tras spre noi.

— Pun pariu că te-a dat gata, hm? Să cobori tu atâtea scări?

Robby dădu din umeri, iar eu l-am prezentat lui Jay, apoi le-am adus amândurora câte o mărgărita, pe care Robby nu prea voia s-o ia, încât a trebuit să-l altoiesc în joacă, îndemnându-l să bea. Robby şi Jay au început să poarte acea conversaţie pe care cei de unsprezece ani o au cu cei care se apropie de cincizeci. Robby a adoptat atitudinea lui obişnuită atunci când vorbea cu un adult: nu dau doi bani pe tine. Ani remarcat că strângea în mână o minge de baseball concepută să arate ca luna.

Apoi cineva mi-a zdrăngănit strunele: iarăşi Sarah.

Mi-am dat ochii peste cap şi am murmurat o înjurătură printre dinţi. Am privit în jos şi am oftat: purta un şort foarte strâmt, alb.

— Ăştia-s puştii mei, i-am spus lui Jay, arătând spre Robby şi Sarah. Ea e într-o ţinută foarte şic, rozul e la modă anul ăsta pentru cei de şase ani. Robby poartă ţoale de hip-hoper alb şi e acum oficial un între.

— Între? întrebă Jay, apoi se aplecă spre mine, şoptindu-mi: Asta nu e ceva homo, nu-i aşa?

— Nu, e un între, i-am explicat. Nu înţelegi, cineva care e nici copil, nici adolescent.

— Dumnezeule, bombăni Jay. Au câte un cuvânt pentru orice în zilele noastre, nu-i aşa?

Conversaţia noastră n-a descurajat-o pe Sarah.

63

— Taţi?

— Da, scumpo. De ce nu eşti în pat? Unde-i Marta?

— Terby e tot supărat.

— Şi pe cine e supărat Terby?

— Terby m-a zgâriat.

Şi-a întins braţul spre mine, iar eu m-am chiorât în bezna purpurie, dar n-am văzut nimic. Devenea exasperant.

— Robby – ia-o pe sora ta înapoi în dormitor. Ştii că are nevoie

de douăsprezece ore de somn şi deja e foarte târziu. A sosit ora oficială de culcare.

— După aia pot să vin înapoi? întrebă el.

— Nu, nu poţi, am zis, observând că jumătate din mărgărita lui dispăruse. Unde-i prietenul tău?

— Ashton a luat o pilulă de Zyprexa şi-a adormit, spuse Robby fără să clipească.

— Ei bine, ar trebui să iei şi tu una, amice, fiindcă mâine e zi de şcoală.

— E doar Halloween. Nu se-ntâmplă nimic.

— Hei, am zis că-i ora de culcare, golane. Drace, copiii-ţi solicită atât de multă atenţie.

— Taţi! a strigat din nou Sarah.

— Scumpo – trebuie să mergi la culcare.

— Dar Terby zboară.

— Bun, atunci va trebui să-l pui şi pe el să doarmă. Robby îşi dădu ochii peste cap nerăbdător şi continuă să soarbă din mărgărita. Ceva îi intră între dinţi şi scoase din gură un păianjen verde, studiindu-l, de parcă ar fi avut un înţeles.

— Terby e furios, se vaită Sarah, trăgând de chitară până ce am coborât la nivelul ei.

— Ştiu, scumpo, am zis împăciuitor. Se pare că Terby are probleme grave.

— E pe tavan.

— Hai s-o căutăm pe mami. Îl dă ea jos.

— Dar e pe tavan.

— Atunci o să iau o mătură şi o să-l dau jos de pe tavan. Iisuse, unde-i Marta?

— Terby a încercat să mă muşte.

— Poate că vrea să te speli pe dinţi şi să faci nani. Pe neaşteptate, Jayne apăru în spatele meu şi deasupra mea, vorbind cu Jay, dar nu puteam urmări conversaţia din

cauza muzicii. Amândoi se uitau la mine cu nişte expresii acuzatoare, iar când i-am făcut semn, i-a spus lui Jay să o scuze, dar trebuie să plece; Sarah mă ţinea încă zdravăn de mână când ne-am ridicat, iar Jayne mi-a aruncat o privire severă. Mi-am dat seama că gesticulam cu ţigara şi că eram leoarcă de transpiraţie. Încăperea era

atât de înţesată de lume, încât eram aproape striviţi unul de celălalt.

— Eşti bine? zise ea, dar era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Sigur, scumpo, de ce n-aş fi bine? am întrebat eu fornăind pe nas. E o petrecere supertare. Dar fiica ta…

— Vorbeşti cam mult şi îţi cam curge nasul. Mă seceră cu privirea. Şi transpiri.

Sarah mă trase din nou de mână.

— Pentru că mă simt bine.

— Şi priveşte în jurul nostru, jumătate din colegiu e aici şi s-a îmbătat deja rangă, mai are un pic şi intră în comă.

— Iubito, trebuie să te ocupi de fiica ta – păpuşa ei o înnebuneşte.

— Oamenii se plâng că muzica e prea tare, zise Jayne.

— Numai prietenii tăi, chica. Pauză. În plus, te-aud perfect.

— Chica? Mi-ai spus chica?

— Ascultă, dacă nu vrei să fii sociabilă şi nu poţi fi superdezinvoată când vine vorba de dat chefuri…

M-am pomenit pipăind absent un cornet de popcorn.

— Sunt studenţi în piscina noastră, Bret.

— Ştiu, am zis. Şi ce? înoată.

— Iisuse, Jay e la fel de ameţit ca tine.

— Jay face gimnastică suedeză, am zis cu indignare. El nu e ameţit niciodată.

— Dar tu, Bret? întrebă ea. Tu nu te ameţeşti?

— Ascultă, să fii cel mai mare scriitor din America în categoria celor sub patruzeci e o mare povară, E greu de tot.

Mi-a aruncat o privire plină de venin.

— Mă minunez de eroismul tău.

— Te ocupi de fiica ta, te rog?

— De ce nu te ocupi tu? zise ea. Pe tine te ţine de mână.

— Dar atunci cine-i va întâmpina pe oaspeţii neaşteptaţi şi…

Jayne plecă înainte să termin fraza şi începu să vorbească cu cineva costumat în Zorro, un tip care anul trecut ieşise Pe locul doi în Survivor.

Am tras-o pe Sarah până în dreptul lui Jayne şi i-am spus:

— Ascultă – vrei s-o duci pe Sarah la culcare? am întrebat, fără chef de glume.

— Du-o tu, zise ea fără să se uite la mine. O clipă mai târziu, observând că eram tot acolo, a adăugat: Dispari.

Dar Sarah nu voia să se întoarcă în camera ei – era mult prea speriată, aşa că Marta a condus-o în dormitorul nostru. Cocaina îmi curgea prin vene în timp ce Ramones cântau „Nu vreau să fiu înmormântat într-un cimitir de câini/Nu vreau să-mi retrăiesc viaţa" şi când m-am împleticit în mijlocul unui grup de studenţi care dansau şi când am văzut că tipul costumat în Patrick Bateman încă mai era acolo, am avut subit sentimentul că petrecerea era pe punctul de a scăpa de sub control. Ceva în mine s-a prăbuşit, a explodatun moment de disperare pură, aproape viscerală – aveam nevoie de încă o linie. Am scrutat din nou mulţimea. Jay alunecase în sfera celebrităţilor – soţia mea şi David Duchovny, iar Robby dispăruse. Aşa că am urcat pe scările impozante, curbate, la primul etaj, să verific dormitorul lui Sarah – folosindu-mă de o aşa-zisă investigaţie a cazului Terby, scuza pentru o nouă linie de prizat.

Era atât de linişte, că abia dacă puteam auzi cheful de la parter; atât de mare era casa. Dar era şi foarte frig şi am început să tremur necontrolat în timp ce înaintam pe coridorul întunecat. Am trecut de camera lui Robby – prietenul lui dormea dus în patul dublu masiv, iar filmul lui Steven Spielberg, 1941 (difuzat deseori în ultima vreme), pâlpâia pe ecranul lat al televizorului, singura sursă de lumină din camera fiului meu. Am continuat să înaintez pe coridor şi m-am oprit în faţa ferestrei uriaşe care se deschidea spre curtea casei: petrecăreţii înotau în piscina încălzită şi se lăfăiau pe şezlonguri. În cimitir se strânsese un grup de studenţi în jurul unei ţigări de marijuana, pasând-o de la unul la altul, iar alt grup se târa pe lângă pietrele de mormânt, urmărindu-se unii pe alţii. Deasupra pietrelor funerare am zărit conturul lunii, lumina selenară prelingându-se pe câmp, iar dinspre pădure se revărsa spre noi un văl de ceaţă. Mi-a venit pe loc chef să trag o linie masivă, ca apoi să mă alătur lor, dar chiar atunci ceva pâlpâi în spatele meu, apoi se stinse – era o aplică de perete, din fier

forjat aurit, una dintre multele aplice aliniate de-a lungul peretelui, cam la doi metri de podea. În seara asta fuseseră toate

stinse.

Dar când m-am îndreptat spre una dintre ele, s-a aprins instantaneu, apoi s-a stins când am trecut de ea. Aşa s-a întâmplat şi cu cea de-a doua, apoi cu cea de-a treia. De fiecare dată când mă apropiam de una, se aprindea, ca după ce treceam să se stingă, de parcă ar fi reacţionat la mişcările mele, luminându-mi calea pe holul întunecat. Am început să râd de ceea ce credeam că fusese o scurtă halucinaţie, dar cum se întâmpla de fiecare dată când mă apropiam de o aplică, speranţa mea că era vorba de o viziune indusă de droguri devenea lipsită de sens. Astfel, am conchis că era vorba de o situaţie complicată legată de electricitate, din cauza aranjamentelor pentru petrecere – probabil că toate luminile roşii şi prelungitoarele electrice dădeau naştere la tot soiul de probleme în întreaga casă. Asta îmi spuneam în timp ce mă îndreptam spre întunericul din camera lui Sarah.

Primul lucru pe care l-am observat a fost fereastra deschisă, cu perdelele umflate de vântul cald de seară. Am aprins lumina, am intrat în camera stil faux-franqais şi m-am uitat pe fereastră. Chitara mă împiedica să cuprind priveliştea cum trebuie, aşa că am dat-o jos şi am pus-o cu grijă pe mocheta din piele de vacă. Dedesubt îi puteam vedea pe cei doi bodyguarzi de la intrare discutând cu două fete care încercau să intre fără invitaţie, toţi patru râzând şi gesticulând foarte intim, şi atunci am realizat că fetele fuseseră deja înăuntru şi acum flirtau cu cei doi tipi de pază. Am remarcat şi numărul mare de maşini de pe Elsinore Lane şi apoi, plimbându-se printre ele, o siluetă înaltă îmbrăcată în costum. Am inspirat adânc şi mi-am scos capul şi mai tare pe fereastră, să pot vedea mai bine. Silueta s-a întors scurt, de parcă şi-ar fi dat seama că e urmărită, iar eu am zărit o clipă faţa celui care venise la petrecere costumat în Patrick Bateman. M-am cutremurat, uşurat că ne părăsea – amintindu-mi iarăşi că va trebui să mă reîncarc. (Tipul nu era decât o glumă, mi-am spus; nu era decât amănuntul neaşteptat, care se materializează la fiecare Petrecere.) Când am închis fereastra şi m-am întors, orice tentă de visare care învăluise încăperea – detaşarea de fetiţă, tonurile de acuarelă – se evaporase inexplicabil.

67

Singurul accident pe care îl remarcasem iniţial era un corp de bibliotecă răsturnat. Am îngenuncheat şi l-am împins înapoi la perete, îngrămădind la întâmplare cărţi şi jucării pe rafturi, când mi-am reamintit ceva ce-mi spusese Sarah, întorcându-mi încet privirea spre

tavan. Se vedeau nişte urme chiar deasupra patului ei. N-am fost foarte sigur la început, dar când m-am apropiat, aceste urme arătau mai degrabă ca nişte zgârieturi – ca şi cum ceva s-ar fi târât pe tavan, înfigându-şi ghearele în el. Am început să-mi scormonesc buzunarul blugilor în căutarea dozei de coca şi atunci am privit spre pat. Iar în momentul acela am văzut perna. Ceva sfârtecase perna, o spintecase în două (da, ăsta era cuvântul care mi-a venit în minte: spintecat) şi fulgii se împrăştiaseră pe cuvertură. Perna arăta de parcă ar fi fost, ei bine, atacată, din moment ce faţa de pernă era sfârtecată ca şi cum cineva ar fi înfipt un cuţit în ea, iar atunci când am pus, ezitant, mâna pe pernă, mi-am tras-o repede înapoi pentru că era udă. În acest moment – când arătătorul meu s-a retras năclăit – mi-am şters imediat mâna de blugi şi m-am hotărât să cobor în birou şi să mă închid acolo pentru tot restul nopţii. Să le las pe Jayne şi pe Marta să se ocupe de asta. Primul meu gând fusese că fiica uşor sărită a lui Jayne făcuse singură toată harababura asta, aşa că voiam să las perna ca dovadă palpabilă.

Dar când m-am întors să ies din cameră, iată-l acolo: Terby. Stătea inocent pe podea. Nu-mi aminteam să-l fi văzut când intrasem, iar acum stătea acolo, în aşteptare, acoperit cu penele lui negre şi cărămizii, cu ochii galbeni şi bulbucaţi de păpuşă, cu ciocul ascuţit, lucitor. Am realizat, cumva înfiorat, că va trebui să trec de el înainte să ies din cameră. M-am apropiat cu prudenţă, de parcă ar fi fost viu, iar atunci s-a mişcat. A început să se apropie de mine, legănându-se pe pintenii lui.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi am dat înapoi. M-am speriat, dar numai pe moment, fiindcă mi-am dat seama că cineva lăsase păpuşa în funcţiune. Aşa că m-am scuturat şi am înaintat din nou spre ea. Mişcările îi erau atât de caraghioase şi de mecanice, încât am pufnit în râs la gândul că mă speriasem în aşa hal. Sunetele guturale pe care le scotea acum păreau înregistrate şi dublate de un fel

de bruiaj – nimic asemănător unor sunete anormale de pasăre, la care mă aşteptasem.

Am oftat. Trebuia să iau un Xanax şi să cobor în birou să termin, poate, ce mai rămăsese din gramul de coca, să mai beau o mărgărita şi să mă relaxez de unul singur. Ăsta era planul. Eram inundat de un sentiment de uşurare şi am continuat să râd de mine – de modul în care combinaţia dintre coca şi pasăre declanşase ceva oribil în mine,

sentiment care s-a risipit complet când m-am aplecat şi am ridicat păpuşa. Am întors-o şi am văzut becul roşu pâlpâind în ceafă, semn că fusese activată. Am apăsat pe întrerupătorul minuscul de sub luminiţa roşie şi l-am închis pe Terby. Se auzi un huruit, apoi păpuşa rămase ţeapănă. Când am lăsat-o jos pe patul lui Sarah, lângă perna mutilată, am remarcat că păpuşa era caldă şi ceva pulsa dincolo de penele ei. O linişte apăsătoare se aşternuse în cameră, deşi zbenguiala dansului vibra dedesubt. Am simţit dorinţa urgentă de a coborî acolo.

Când m-am întors, să ies din camera lui Sarah, se auzi un soi de cântat, clar, o voce subţire care se transformă într-o cotcodăceală guturală – venea din pat – şi un val de adrenalină îmi străbătu trupul, se revărsă din mine şi inundă dormitorul cavernos. N-am privit înapoi în timp ce alergam pe coridor, aplicele pâlpâind şi stingându-se în timp ce treceam pe lângă ele, iar când am năvălit în jos pe scările curbate care duceau spre biroul meu somptuos, mi-am dat seama că, pentru mine, petrecerea se sfârşise.

69

r

! 1

Vineri, 31 octombrie

3. Dimineaţa

M-am trezit în camera de oaspeţi fără să ştiu cum ajunsesem acolo, dar nu am intrat în panică – nici n-am luat-o în serios – pentru că era ceva ce se întâmpla cu o regularitate pe care nu o găseam alarmantă. Victor lătra de undeva din interiorul casei, iar ceasul de pe noptieră indica 7.15. Am gemut şi mi-am îngropat adânc faţa-n pernă (era umedă; plânsesem din nou în somn), dar m-am ridicat rapid în capul oaselor, realizând că aveam ceva de dovedit în dimineaţa asta: că eram responsabil, că nu eram dependent de droguri, că eram curat. Dar n-am reuşit să mă ridic din pat pentru că mahmureala era extrem de intensă, acompaniată de obişnuita poftă sexuală: o erecţie dureros de tare îmi străpungea boxerii şi m-am zgâit la ea neajutorat, fără să-i fac nimic. La un moment dat am ajuns să mă privesc în oglinda din baia camerei de oaspeţi. Aveam faţa deshidratată şi jigărită, cea a unui om cu zece ani mai bătrân, cu ochii atât de roşii, încât nu-mi puteam vedea irişii. Am băut nişte apă direct de la robinet, apoi m-am hotărât să mă aranjez ca să arăt cel puţin pe jumătate prezentabil, scoţându-mi

tricoul cu frunză de marijuana şi punându-mi-l la loc pe dos. Cum nu-mi puteam găsi blugii, am smuls cearşaful de pe pat şi m-am învelit în el. Am ieşit din cameră ca o stafie.

Împleticindu-mă spre bucătărie, am trecut de menajera care dădea cu aspiratorul în camera de zi şi am călcat pe urmele de tălpi care păreau să fi fost imprimate în cenuşă pe mocheta bej, care în dimineaţa asta părea mai groasă şi mai închisă la culoare decât de obicei. Stafia ce păşea prin camera de zi se opri când observă aranjamentul straniu al

mobilei. Canapeaua secţionabilă, scaunele Le Corbusier şi mesele, toate fuseseră rearanjate pentru petrecere, însă acest nou decor îmi apărea ciudat de familiar. Am vrut să văd de ce, dar sunetul aspiratorului combinat cu lătratul lui Victor au forţat stafia să se îndrepte degrabă spre bucătărie.

Casa fusese menţionată sub numele de McVila în articolul din Talk: 3.000 de metri pătraţi, situată într-o suburbie prosperă, în plină expansiune, iar casa de la numărul 307, Elsânore Lane, nici nu era cea mai grandioasă din zonă – reflecta doar bunăstarea medie a vecinătăţii. Era, conform unei prezentări din Elle Decor, „de un minimalism eclectic global, cu accent pe Renaşterea spaniolă", însă cu „elemente specifice unui castel franţuzesc şi o tentă de modernism Palm Springs al anilor '60" (imaginaţi-vă una ca asta dacă puteţi; nu era un concept decorativ pe înţelesul oricui). Interiorul aborda tonurile liniştitoare ale unui castel de nisip şi ale porumbului, liliacului şi fainii albe. Impozantă şi voluptuoasă, elegantă şi economic mobilată, casa avea patru dormitoare cu tavan înalt, un apartament „principal" care ocupa jumătate din primul etaj, avea şemăneu, bar, frigider, două debarale înalte, largi de 50 de metri pătraţi, jaluzele care se pliau în nişte nişe din tavan şi fiecare din cele două băi adiacente avea câte o cadă imensă, la nivelul pardoselii. Mai exista o sală de gimnastică complet utilată unde exersam uneori cu jumătate de inimă şi unde antrenorul personal al lui Jayne, Klaus, o ajuta să-şi sculpteze trupul ei fără cusurşi mai exista camera media al cărei televizor cu plasmă era de mărimea unui mic perete, cu sistem audio surround şi sute de DVD-uri clasate alfabetic, ca de altfel şi o antică masă de biliard căptuşită cu fetru roşu. Şi întreaga casă se întindea generos: spaţii largi, proiectate astfel încât să se contopească perfect pentru a crea

iluzia unei case mult mai somptuoase decât era cu adevărat. Stafia pluti către bucătărie, sau „statul major al familiei", care era cu adevărat o minunăţie – numai inox şi polițe din ciment brazilian, un aragaz Thermador, un frigider Sub Zero, două maşini de spălat vase, două aragaze cu hote silenţioase, două chiuvete, o frapieră, un congelator şi un întreg perete de sticlă glisant care dădea spre o piscină de dimensiuni olimpice (fără gard de protecţie din moment ce Sarah şi

71

Robby erau deja nişte înotători experţi) şi un jacuzzi, apoi o peluză vastă şi mătăsoasă de un verde intens care dădea într-o grădină uriaşă şi bine îngrijită, cu flori ale căror nume nici nu le ştiam, iar dincolo de grădină se întindea un câmp ce ducea la liziera pădurii. Stafia n-a detectat niciun fel de stricăciuni produse de petrecere. Totul era imaculat. Confuză şi impresionată, stafia se zgâia la vaza plină cu lalele proaspete care trona în mijlocul mesei din bucătărie. Marta era deja prezentă, făcându-şi de lucru cu aparatul de cafea espresso Gaggia, în timp ce stafia mahmură, înfăşurată în şicul cearşaf Frette, plutea prin bucătărie, sprijinindu-şi o clipă fruntea încinsă de frapieră (stafia observă cu amărăciune că era goală) înainte de a se prăbuşi într-un scaun la masa rotundă din colţul îndepărtat al încăperii. Marta era o femeie trecută de treizeci şi ceva de ani, intenţionat aleasă pentru că nu era foarte atrăgătoare, şi cu care Jayne se împrietenise în timpul turnării unui film în L.A. Era loială, discretă şi se îngrijea de toate treburile lui Jayne cu cea mai mare uşurinţă – doar una dintre miile de femei fascinate de celebritate din oraşul acela – şi atât de devotată1 complicaţiilor generate de celebritate încât s-o urmeze pe Jayne până în această rece suburbie necunoscută. Înainte de Jayne, lucrase pentru Penny Marshall, Meg Ryan şi, foarte scurt timp, Julia Roberts, posedând acea stranie abilitate i de a intui în orice moment dorinţa sau rugămintea pe care] ar putea-o avea persoana celebră. În plus, copiii păreau să reacţioneze pozitiv la prezenţa ei, ceea ce diminua în mare parte presiunea la care era supusă mama lor. Încrederea lui Jayne în ea alimenta ambiţia şi hotărârea Martei; era ceea ce o flata şi îi motiva existenţa. Asta constituia limita superioară a şansei de a deveni ea însăşi faimoasă, iar Marta îşil lua slujba în serios. Însă mie mi se părea o fiinţă tristă, deoarece crescusem în mediul acela şi întâlnisem o sume denie de Marte – femei (şi bărbaţi) atât de aserviţi cauzei celebrităţii, încât propria lor lume era anihilată. Avea şi un mic apartament – plătit

de Jayne – în oraş. (Nici nu ştiam unde stă Roşa, doar că tăcutul ei tată din El Salvador o lua la ora opt seara din Elsinore Lane şi o aducea înapoi a doua: zi dis-de-dimineaţă.)

Stafia avea nevoie de cafea.

72

Şi, imediat, Marta îi aşeză în faţă o ceaşcă de porţelan Hermes Chaine d'Ancre plină ochi cu un espresso aburit şi lăptos, iar stafia bâigui mersi în timp ce Marta se deplasă în direcţia storcătorului de fructe Waring şi se ocupă de sucul de portocale. Epuizată, stafia se zgâia la oalele de cupru care atârnau de cârligele unui raft de deasupra mesei din mijlocul bucătăriei, sorbindu-şi mohorâtă cafeaua în timp ce îşi muta privirea asupra unui exemplar din Daily Variety care stătea deasupra unui teanc ce includea The New York Times, paginile rubricii „Calendar" din The Los Angeles Times şi Hollywood Reporter. Auzind voci sus, la etaj, am inspirat adânc şi m-am întins după ziarul local, pregătindu-mă sufleteşte, pentru că încă aveam – chiar şi în absenţa mahmurelii – probleme de adaptare la orarul celor care locuiau în casa asta. Aşa că după ce Marta a ieşit din bucătărie ca s-o aducă pe Sarah (care învăţa o limbă străină cu ajutorul diapozitivelor), m-am ridicat şi mi-am turnat un pahar mare de suc de portocale proaspăt şi l-am combinat cu o jumătate de sticlă de Ketel One rămasă după petrecere şi ascunsă cu dibăcie printre sticlele de ulei de măsline din capătul raftului. Era un miracol că nimeni nu o aruncase. Mi-am sorbit foarte atent cocteilul şi m-am întors la masă.

Citind ziarele, temerile îmi erau puternic alimentate. Noi sondaje ofereau statistici îngrozitoare despre absolut orice. Existau dovezi clare că nu ne descurcam prea bine. Cercetătorii cădeau sumbru de acord. Erau intervievaţi psihologii naturişti. Stricăciuni majore fuseseră comise „în mod necugetat". Aveam de-a face cu „neatenţii de temut". Aveam de-a tace cu „erori de gândire" vizând potenţialul. Situaţiile se deterioraseră". Cruzimea era în creştere şi nimeni nu putea face nimic. Populaţiei, deşi descumpănite, nu-i păsa. Studii încă nepublicate făceau referire la faptul că era vorba de un preţ pe care toţi trebuia să-l plătim. Oamenii de ştiinţă analizau datele la îndemână şi trăgeau concluzia că ar trebui să fim extrem de îngrijoraţi. Nimeni nu mai ştia ce înseamnă un comportament normal; unii erau de părere că această stare de lucruri constituia un soi de virtute şi nimeni nu îi contrazicea. Nimeni nu contesta nimic. Anxietatea inunda

vieţile oamenilor. Eram cu toţii preocupaţi de orori. Nebunia Pâlpâia peste tot. Cincizeci de ani de cercetare confirmau asta. Existau diagrame care ilustrau problemele în cauză –

a

cercuri şi hexagoane şi pătrate, diferite secţiuni colorate îi ocru sau liliachiu sau gri. Cele mai îngrijorătoare semn erau cele aproape imperceptibile care indicau că nimic n putea transforma această stare de fapt în ceva pozitiv. Nu puteai să nu fii înspăimântat şi în acelaşi timp fascinat. Citind aceste articole, aveai sentimentul că supravieţuirea omenirii nu părea foarte importantă în economia de lungă durată a timpului. Eram condamnaţi. O meritam. Iar eu eram obosit. (Ce o îngrijora pe Jayne în afara acelor scene care trebuiau filmate din nou? Copiii ne imitau expresiile faciale, care în ultima lună fuseseră grimase agasate.)!

Şi atâţia copii erau daţi dispăruţi, încât tindea să devin o epidemie. Aproximativ doisprezece băieţi dispăruseră de când ajunsesem aici în iulie – numai băieţi. Fotografiile lor erau postate pe internet şi noi informaţii erau afişate pe! situri speciale, feţele lor fixându-te solemn, umbrele lori urmărindu-te peste tot. Am citit despre dispariţia altui mic cercetaş – al treilea anul acesta. Băiatul ăsta era şi el de vârsta lui Robby, iar acum faţa lui angelică, neştiutoare, ocupa prima pagină. Însă niciunul dintre aceşti copii nu fusese găsit. Niciun trup nu fusese descoperit în vreo râpă sau în canalele de scurgere din beton; nicio rămăşiţă pe fundul secat al bălţilor sau în vreun sac dubios de voiaj scăpat la vreo barieră; nimic care să zacă dezgolit şi desfigurat în pădure. Băieţii ăştia dispăruseră fără urmă şi nu exista niciun indiciu că vreunul se va întoarce. Anchetatorii erau implicaţi în „căutări frenetice". Părinţii băieţilor dispăruţi erau îndemnaţi să apară la CNN şi să umanizeze memoria copilului lor, în cazul în care răpitorii urmăreau eminiunea. În afara unor audienţe în creştere, aceste conferinţe de presă nu realizau nimic, în afara unei confirmări a „maliţiei de conjunctură a universului" (conform revistei Time). Acest gen de publicitate era menit să mobilizeze voluntarii, însă oamenii îşi pierduseră speranţa – atât de mulţi băieţi erau daţi dispăruţi, încât lumea pur şi simplu se alienase şi tânjea după orori mai puţin deprimante. S-au organizat seri de veghe la lumina lumânărilor, familiile dându-şi mâinile şi plecându-şi capetele,

îndurerate, rugându-se, deşi mie mi se păreau mai degrabă nişte participanţi la o şedinţă de spiritism. Diverse organizaţii propuneau montarea unor plăci comemorative care să consemneze 74

aceste dispariţii. Elevii de la Buckley (şcoala particulară la care mergeau Robby şi Sarah) au fost încurajaţi să compună e-mailuri de condoleanţe pentru părinţii nemângâiaţi. Iar datoria noastră era să repetăm cu copiii noştri cunoscuta litanie: nu vorbiţi cu necunoscuţi, nu-l băgaţi în seamă pe domnul bine îmbrăcat cu voce blândă care doreşte să fie ajutat să-şi caute căţeluşul pierdut; „Strigă şi someză" şi „Ţine bine minte drumul spre şcoală" şi „Evită clovnul". Să im ai încredere în nimeni, acesta era mesajul. Peste tot se auzeau planşete de copii. Plastilina se folosea în şcoli pentru a uşura starea de tensiune a elevilor. Iar noi, părinţii, eram sfătuiţi să avem întotdeauna asupra noastră o fotografie recentă a odraslelor.

Iar acum fiecare micuţ cercetaş dispărut constituia cauza inexorabilă a unui fior de teamă resimţit în fiecare dimineaţă, înainte ca Robby şi Sarah să plece la şcoală, în special dacă eram foarte mahmur sau dacă băusem prea multă cafea. Acest coşmar în stare de veghe nu dura mai mult de treizeci de secunde, un montaj rapid care necesita totuşi Klonopin: un atac asupra şcolii, „Mi-e atât de frică", şoptit pe telefonul mobil, sunetele seci, ca de artificii, auzindu-se undeva în depărtare, ricoşeul unui glonţ care doboară la pământ un elev de clasa a doua, împuşcăturile la întâmplare din biblioteca şcolii, sângele împroşcat pe extemporalul neterminat, bălţile roşii formate pe linoleum, catedra năclăită cu viscere, profesorul rănit îndrumându-i pe copiii speriaţi afară din cantină, omul de serviciu împuşcat în spate, fetiţa care murmură: „Cred că am fost împuşcată", înainte de a leşina, microbuzele de la CNN sosind val-vârtej, şeriful care se bâlbâie la conferinţa de presă, ştirile succedându-se cu repeziciune pe ecranul televizoarelor, ştiristul „pătruns", furnizând ultimele detalii, elicopterele care roiesc pe cer, ultimele momente, atacatorul ducându-şi ţeava puştii în gură, secţia de urgenţă supraaglomerată a spitalului, sălile de sport transformate în morgi ad-hoc, panglica galbenă a poliţiei încercuind terenul de joacă – apoi, în momentele de restrişte de după masacru: puşca de calibru 22 dispărută din biroul tatălui vitreg, jurnalul consemnând sentimentul de disperare şi respingere trăit de băiat, un băiat foarte afectat de glumele răutăcioase, un băiat care n-avea nimic de pierdut, fie că pastilele de

Clavil nu-şi făcuseră efectul.

75

fie că tulburarea bipolară de care suferea nu fusese detectată, cartea despre vrăjitorie găsită sub patul lui, X-ul scrijelit pe piept şi tentativa de sinucidere de luna trecută, mâna ruptă din cauza pumnilor daţi în perete, nopţile lungit în pat numărând până la o mie, iepurele de casă găsit mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, atârnând spânzurat de un cârlig într-o cămară – şi, în sfârşit, imaginile de încheiere ale nenumăratelor rapoarte: steagul în berna, serviciile memoriale, sutele de buchete şi lumânări şi jucării care acopereau treptele de la intrarea în şcoală, mâna însângerată a unei victime pe coperta revistei Newsweek, întrebările ridicate, umerii ridicaţi, procesele civile intentate, imitatorii, motivele pentru care renunţi să te mai rogi. Totuşi, cele mai rele veşti ies din gura copilului tău: „Dar părea normal, tatăun băiat la fel ca mine".

Deşi nu mi-am dat seama, Jayne intrase în bucătărie fără să spună un cuvânt ghemotocului smiorcăit învelit în cearşaf şi povârnit deasupra mesei. Stătea în dreptul aragazului aşteptând să fiarbă apa (pregătea fiertură de ovăz pentru copii), cu spatele la mine. Am încercat să traduc limbajul ei corporal, dar am eşuat. M-am concentrat din nou asupra etajerei concepute special pentru a găzdui sticlele de ulei de măsline. Victor a apărut curând, târşâindu-şi picioarele. Câinele mă fixa. Mă plictiseşti gândea el. Haide, încearcădă-mi un motiv să-mi înfig colţii, gândea el în continuare.

— De ce latră toată noaptea câinele ăsta bădăran? am întrebat, întorcându-i câinelui privirea răutăcioasă.

— Poate pentru că a fost scârbit de priveliştea studenţilor tăi de nouăsprezece ani punându-şi-o în garajul nostru, mi-a răspuns Jayne imediat, fără să se întoarcă. Sau poate pentru că Jay McInerney s-a aruncat gol puşcă în piscina noastră.

— Nu prea e stilul lui Jayster, am zis, oarecum şovăielnic.

— Cineva a trebuit să-l tragă afară după ce-ai dispărut, zise ea. Cu un năvod.

— Cu ce navă? apoi mi-am dat seama. O, ce năvod? am întrebat alarmat. N-avem năvod. Pauză nervoasă. Sau avem?

— Te-am căutat, dar ţie ţi se rupsese deja filmul, în camera de oaspeţi, zise ea cu o nonşalanţă prefăcută pe care încă o cultiva de când mă mutasem în casă.

Am oftat.

76

— Nu mi s-a „tăiat filmul", Jayne. Eram epuizat.

— De ce, Bret? De ce erai atât de epuizat?

Stătea tot cu spatele la mine, însă vocea i se crispase. Mi-am sorbit băutura.

— Ei bine, câinele ăsta s-a dat în spectacol cu lătratul şi cu cerşitul atenţiei toată săptămâna. Ştii ceva, iubito, întâmplător, asta coincide cu faptul că tocmai am început să scriu un alt roman şi sunt extrem de deranjat şi de agitat.

— Da, ştiu, Victor nu vrea să scrii altă carte, zise Jayne, atingând aragazul şi îndreptându-se spre chiuvetă. Sunt foarte de acord cu tine în privinţa asta.

— Nu-l văd niciodată pe câine jucându-se, am bombănit. E deprimat de când am venit aici şi nu-l văd jucându-se.

— Păi dacă i-ai ars un picior noaptea trecută…

— Hei, a vrut să mănânce un calup de unt, am exclamat, ridicându-mă. Apoi a încercat să fure pâinea aia de pe etajeră.

— De ce oare vorbim despre câine? se răsti ea, întorcându-se în sfârşit spre mine.

După o clipă de tăcere echilibrată, am sorbit din nou din suc şi mi-am dres glasul.

— Deci ţi-ar plăcea să mă tratezi ca la poliţie? am oftat eu.

— Ce rost ar avea? zise ea înţepată, întorcându-se cu spatele. Şi acum eşti tot pulbere.

— Presupun că vom discuta asta la şedinţa de terapie pentru cupluri.

N-a zis nimic.

M-am hotărât să schimb subiectul, în speranţa unei reacţii mai blânde.

— Şi cine era tipul care a venit costumat în Patrick Bateinan noaptea trecută? am întrebat. Tipul în costumul Armâni stropit cu bulion.

— Habar n-am. Un student de-al tău? Unul dintre nenumăraţii tăi fani? Ce-ţi pasă?

— Păi… nu l-am recunoscut, am bâiguit. Credeam…

— Ce credeai? Că-l cunoşti?

— Nu contează. Am tăcut şi m-am gândit o vreme. Şi ai aflat

până la urmă ce s-a întâmplat în camera lui Sarah? am întrebat cu blândeţe. Pentru că, Jayne, eu cred că ea a făcut-o. Am lăsat o pauză de efect. Însă mie mi-a spus că

păpuşa a făcut-o – pasărea aia, ştii, Terby, pe care i-ar cumpărat-o astă vară – şi, îţi dai seama, asta-i destul de grav. Şi, apropo, unde era Marta când a avut loc aces aşa-zis atac? Cred că e destul de clar că…

Jayne tăbărî asupra mea…

— De ce excluzi ipoteza că poate a făcut-o unul dintre studenţii tăi demenţi de beţi ce erau? [

— Studenţii mei aveau lucruri mai bune de făcut decât să răscolească dormitorul fiicei…

— Da, să se fută sub duşuri – habar n-am cine erau – şi să prizeze cocaină pe masa din bucătăria noastră.

Încă mă săgeta cu privirea, cu mâinile înfipte în şold. O pauză mai lungă, în care am adunat venin:

— Au fost în bucătărie astă-noapte?!?

— Da. Se drogau în bucătăria noastră, Bret.

A recitat replica asta cu aceeaşi mină războinică, cu: mâinile în şold.

— Iubito, ascultă, poate s-au consumat droguri, dar sunt convins că în linişte şi cu discreţie.

Am tăcut neputincios.

— Şi mai ştiu că şi tu consumi.: I se pusese un nod în gât, sarcasmul i se evaporase şi.

Jayne se întoarse din nou cu spatele şi lăsă capul în jos. Am observat că avea o mână încleştată strâns. Puteam auzi? răsuflarea agitată care precedă lacrimile.

— Vrei să spui că am consumat, am zis încet. Propoziţia asta trebuie să fie numai la timpul trecut. Pauză. Sunt? treaz, nu? î.

— Nu prea, murmură ea. Arăţi jalnic.

— Ascultă. Am făcut un gest inutil. Beau suc şi răsfoiesc ziarele.

Brusc, şi-a revenit.

— O, las-o, las-o, las-o moartă.

— Şi de ce-o suni pe nevasta lui Jay şi-o întrebi…

— N-aş suna-o pe Helen dacă tu nu te-ai droga din nou, zise ea cu o voce stridentă, chinuită.

Se opri, respirând sacadat, ca să se calmeze.

— Nu am chef de asta acum. Hai s-o lăsăm moartă.

— Mi se pare rezonabil, am murmurat amabil întorcându-mă la ziare.

78

Am încercat să sorb o înghiţitură bună, dar sucul s-a revărsat peste buza paharului, aşa că l-am pus pe masă cu mâna tremurândă.

Înfuriată de tonul meu relaxat, Jayne se dezlănţui încă o dată.

— E ilegal, Bret. Doar pentru că s-au consumat în casa noastră…

— O reşedinţă privată! am urlat şi eu.

— …nu înseamnă că e mai puţin ilegal.

— Sigur, tehnic vorbind, nu e legal, dar…

A aşteptat să-mi termin fraza. Am ales să n-o termin. – Nu m-am drogat noaptea trecută, Jayne.

— Minţi. Îşi pierduse controlul. Mă minţi şi nu ştiu ce să mă mai fac.

Cu mare efort, stafia se ridică şi îşi târşâi picioarele până la ea. Stafia se înveli în jurul ei, iar ea îl lăsă. Tremura, cu respiraţia întretăiată de suspine.

— Ce-ar fi dacă ai începe să mă crezi… şi… am întors-o în aşa fel încât să fim faţă-n faţă, uitându-mă la ea implorator, cu ochii mei trişti şi nostalgici, să mă iubeşti pur şi simplu?

Se aşternu o altfel de tăcere în bucătărie. I-am aruncat o privire câinelui, în timp ce Jayne se lipi de mine, strângându-mă atât de tare, încât aproape că mi-am pierdut răsuflarea. Victor mă fixa. Mă plictiseşti, gândea el. Eşti un ticălos gândea el. M-am zgâit la el până ce s-a săturat, şi-a ins o labă şi a întins-o. Nu putea să mă sufere şi ştia că ştiu asta. Şi-i plăcea că ştiam. Asta mă înnebunea: câinele ştia că ştiam că mă urăşte şi-i plăcea. Când mi-am întors privirile la Jayne, mă fixa cu atâta speranţă, o expresie care iriza nebunia, încât am vrut să mă desprind primul.

Dar atunci Jayne mă împinse cu blândeţe, zicând:

— Suntem invitaţi la familia Allen, duminică. N-am putut să refuz.

— Cred că o să fie… – am sorbit din pahar, minunat. Nemaipomenit.

De îndată ce plecă să-l aducă jos pe Robby, stomacul meu a erupt şi mi-am lăsat cocteilul pe masă, fugind degrabă spre cea mai apropiată baie, aşezându-mă pe colac exact în momentul premergător diareii care plesni apa. Răsuflând din greu, m-am întins să iau ultimul număr din Walipaper.

79

răsfoind-o în timp ce maţele mele continuau să se golească. Pe urmă m-am zgâit la altă cadă îngropată în pardoseală, apoi am privit printr-un mic hublou cum Elsinore Lane începea să se trezească la viaţă şi l-am văzut pe băiatul care stătuse peste noapte la noi trecând pe poteca dinspre casa noastră – bostanii încă mai erau acolo – spre cea a vecinilor şi mi-am dat seama că era Ashton Allen; pe moment, era atât de aproape de fereastră încât puteam citi inscripţia de pe tricoul lui – Uită-te bine, s-ar putea să fac o şmecherie

— Apoi o rândunică ateriza pe pervaz şi mi-am întors privirea de la stradă. Baia se umplu curând de mirosul specific resturilor unei nopţi de beţie – aromele alcoolului şi excrementelor topindu-se într-o duhoare care mă izgoni din baie aproape la fel de rapid pe cât intrasem.

Când am ajuns înapoi în bucătărie, Jayne turna apă fierbinte în boluri de ceramică şi Robby stătea la masă sorbind din paharul meu şi strâmbându-se.

— Manii, sucul ăsta de portocale are un gust ciudat. Nu mai avem Tropicana?

— Robby, dragă, nu vreau să bei Tropicana, zise Jayne. Marta a stors suc proaspăt. E lângă chiuvetă.

— Ăsta e proaspăt, bombăni el.

Ani rămas în cadrul uşii până când Robby lăsă paharul jos şi se duse spre storcătorul de fructe. (Sucul la cutie era strict interzis deoarece favorizează cariile şi celulita.) în timp ce mă îndreptam spre masă, Robby se întoarse şi mă văzu, făcându-se la fel de subtil că nu mă vede, înainte de a se îndrepta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat spre ghiozdanul lui, rearanjându-i conţinutul. Robby tot nu părea să se fi obişnuit cu prezenţa mea, dar nici eu nu mă obişnuisem cu a lui. Eram amândoi temători şi precauţi unul faţă de celălalt, eu fiind cel care ar fi trebuit să fac o încercare să ne apropiem, dar reţinerea lui – stridentă şi insistentă ca un refren – părea imposibil de depăşit. Nu exista nicio modalitate de a-l câştiga de partea mea. Îl dezamăgisem total – iar

faptul că îşi pleca privirea ori de câte ori intram în cameră îmi reamintea asta. Şi totuşi, încă mă deranja faptul că el – nu eu – n-avea curajul să facă primul pas.

— Hei, puştiule, am zis, stând la masă şi dând peste cap restul amestecului matinal.

80

Alunecă pe gât în jos şi am aşteptat cu ochii închişi până când căldura alcoolului începu să se răspândească prin corp dându-mi puterea să deschid pleoapele. Robby bâigui un răspuns. Era suficient. Cursurile şcolii durau de la 8.15 până la 3.15 şi diversele activităţi postşcolare le amânau elevilor plecarea până la 5.15, aşa că de regulă existau nouă ore de pace. Însă am realizat imediat că în noaptea asta veneau cu nedaţi-ori-nu-nedaţi şi că la ora prânzului trebuia să fiu la colegiu (zi de consiliere, dar mai ales un pretext s-o văd pe Aimée Light), după care eram programat la psihiatru, dr. Kim, şi undeva pe parcursul acestui calvar urma să ingerez o droaie de Xanax şi să trag un pui de somn. Menajera apăru în bucătărie şi îi spuse ceva lui Jayne în spaniolă. Au purtat o conversaţie pe care nu era posibil s-o pricep, până când Roşa a dat cu convingere din cap, apoi a ieşit.

Cum era Halloween şi fiecare putea să poarte ce dorea, Robby avea pe el un tricou cu Ce? Eu îngrijorat? şi pantaloni largi cu multe buzunare – hainele lui erau întotdeauna prea largi şi cu o etichetă la vedere. Cu o pereche de role aruncate pe umăr, băiatul îi spuse lui Jayne că tocmai a descărcat Buffy, spaima vampirilor de pe internet, apoi păru să se întrebe cum putea să-i încapă o minge de fotbal în rucsacul nou-nouţ, Targus Rakgear Kickflip, care cântărea douăsprezece kilograme „acceptabile" (Nike Bioknx îi provocase „dureri de coloană" conform doctorului de familie). Ţinea în mână o revistă, Gamepro, s-o citească în maşină, în drum spre şcoală, dar în acelaşi timp avea emoţii legate de examenul oral pe tema procesului de formare a cascadelor, în timp ce mi-am reluat răsfoirea ziarelor, Robby se plângea de zgomotele de astă-noapte, după ce se terminase petrecerea. Însă nu era sigur de unde veneau – din pod sau de pe acoperiş, dar în mod sigur şi de la extremităţile casei. Auzise zgârieturi la uşa lui, spunea el, iar când se trezise dimineaţa, mobila din cameră era rearanjată şi descoperise trei sau patru tăieturi pe uşă (pe care insistă că nu le-a făcut el), iar când pusese mâna pe clanţă, aceasta era

udă.

— Cineva a murdărit-o, zise el, scuturându-se scârbit. Mi-am ridicat privirea din ziare şi am văzut-o pe Jayne săgetându-mă cu privirea, în timp ce îl întreba:

— Ce vrei să spui, dragă?

Dar, aşa cum se întâmplase de câteva ori când îl rugam pe Robby să dea detalii, se dezumflă şi rămase tăcut.

Mi-am revenit şi m-am gândit la o întrebare care nu necesita nicio elaborare, dar chiar atunci apărură Sarah şi Marta. Sarah purta un tricou cu franjuri, pe care era imprimat lingerie cu litere argintii alungite. Apoi Victor sări pe ea, fericit şi dând bucuros din coadă, înainte de a se duce la uşa de sticlă, privind foarte concentrat spre un punct din curte şi porni să latre de parcă turbase; eu îmi simţeam capul pe punctul de a exploda.

— Şezi, Victor! Jos. Jos! am exclamat. Drace, nu poate nimeni să potolească potaia?

M-am întors din nou la ziare, dar Sarah îmi vârî sub nas lista cu daruri de Crăciun pe care o întocmise, cu jocul Pokemon în fruntea unei lungi coloane bătute la calculator. I-am reamintit că eram de-abia în octombrie (n-am fost luat în seamă), după care am început să inspectez lista împreună cu ea până când m-am uitat în direcţia lui Jayne, cerându-i ajutorul, dar ea vorbea pe celular şi împacheta gustările copiilor (biscuiţi graham fără zahăr, sticle de Diet Snapple) în timp ce declara chestii de genul: „Nu, copiii au alte angajamente urgente”.

Sarah continua să-mi explice ce importanţă avea pentru ea fiecare articol de pe listă până când am întrebat-o, într-o doară:

— Cum stă treaba cu Terby, iubito?

(Chiar mă speriase astă-noapte? Totul părea diferit acum, dimineaţa: luminos, curat, normal.)

— Terby e bine, e tot ce mi-a răspuns, dar trucul a funcţionat: uită de lista de Crăciun şi trecu la acuarelele făcute ieri, pe care le aşează ordonat într-un plic.

Robby se juca cu agenda electronică, plimbându-se prin bucătărie – stilul lui de a se da dur.

Şi-atunci am văzut împăratul muştelor, ediţia broşată, în mormanul de lucruri de şcoală de pe masă şi am luat-o î: mână. Deschizând-o, am fost surprins să văd pe prima gină numele lui Sarah, scris de mâna ei.

— Stai puţin, am zis. Nu-mi vine să cred că trebuie citească asta în clasa întâi.

Toată lumea – în afară de Sarah – se întoarse spre mine 82

— Eu nu înţeleg cartea asta nici acum. Dumnezeule, de ce oare nu le dau să citească Moby Dick? E absurd. E o nebunie!

Fluturam cartea spre Jayne, când am observat că Sarah mă fixa cu o expresie confuză. M-am aplecat spre ea şi i-am spus pe un ton calm, împăciuitor, raţional:

— Iubito, nu trebuie să citeşti asta. Sarah privi temătoare spre mama ei.

— E pe lista noastră de lectură, zise ea încet. Exasperat, l-am rugat pe Robby să-mi arate programa lui.

— Ce să-ţi arăt? întrebă el, încă foarte băţos.

— Orarul tău, fraiere.

Robby căută fără prea multă tragere de inimă prin rucsac şi scoase o listă mototolită făcută la calculator: istoria artei, algebră 1, ştiinţe, fundamentele probabilităţii, ed. Fizică, statistică, literatură nonficţională, studii sociale, limba spaniolă pentru conversaţie. M-am chiorât la lista asta prosteşte, până când s-a aşezat şi el la masă şi i-am înapoiat-o.

— E o nebunie, am bâiguit. E revoltător. La ce şcoală îi trimitem?

Robby se concentra subit asupra bolului cu cereale după ce împinse la o parte terciul de ovăz pe care Marta i-l pusese în faţă – şi se întinse spre cutia cu lapte de soia. Ayne uita mereu că Robby ura terciul de ovăz, ceva ce eu nu uitam niciodată, pentru că şi eu îl uram.

În cele din urmă a dat din umeri.

— E în regulă.

— Îndrumătoarea ne-a spus că dacă vrem ca un copil să ajungă la marile facultăţi din Ivy League, travaliul începe din clasa întâi, zise Jayne foarte firesc, probabil ca să nu-i îngrijoreze pe copii, care probabil nu erau oricum atenţi.

— De fapt chiar mai devreme, îi reaminti Marta.

— Praf în ochi, scumpo, am oftat. N-o lăsa să ţi-o tragă, soro.

Robby chicoti brusc, spre satisfacţia mea. Jayne se încruntă.

— Nu mai face pe raperul în prezenţa copiilor. Urăsc chestia asta.

— Şi eu o urăsc pe îndrumătoare, am zis. Ştii de ce? Pentru că îţi alimentează angoasele, scumpo.

83

— Hai să lăsăm conversaţia asta acum, zise Jayne, spălându-se pe mâini în chiuvetă, cu gâtul foarte încordat. Suntem aproape gata, copii?

Încă mai eram şocat de programa lui Robby şi aş fi vrut să-i spun ceva consolator, dar el terminase porţia de cereale şi îşi rearanja ghiozdanul. Studie un joc pe calculator, Quake III, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă cu el, apoi îşi verifică celularul să vadă dacă era încărcat.

— Hei, amice, ce treabă ai să-ţi iei telefonul la şcoală? Se uită iritat spre Jayne, care îşi ştergea mâinile cu un şervet de hârtie.

— Toţi copiii au, zise ea simplu.

— Nu-i normal ca la doisprezece ani să ai celular, Jayne, am zis, alegând tonul pe care-l credeam nimerit să exprime indignare.

— Tu. Porţi. Un Cearşaf, zise Jayne – ăsta era răspunsul ei.

Robby păru pierdut, de parcă nu mai ştia ce trebuia să facă. Finalmente, din fericire, Sarah sparse tăcerea.

— Mami, m-am spălat pe dinţi, spuse Sarah.

— Dar nu trebuie să te speli după ce mănânci, draga mea? întrebă Jayne, în timp ce îi arăta ceva Martei în agendă privitor la plecarea de săptămâna viitoare la Toronto, pentru filmări. Eu cred că ar trebui să te speli pe dinţi după micul dejun.

— M-am spălat pe dinţi, zise Sarah din nou, iar când asta nu câştigă niciun răspuns din partea lui Jayne, se întoarse spre mine. Bret, ştiu alfabetul.

— Păi, ar cam trebui de-acum, i-am spus drept încurajare, în acelaşi timp confuz din pricina faptului că o fetiţă atât de mândră că a învăţat alfabetul trebuia să citească şi împăratul muştelor.

— Ştiu alfabetul, declară ea cu mândrie. A B C D E F…

— Scumpo, pe Bret îl doare rău capul. Te cred pe cuvânt. – … G H IK L M N…

— Poţi să verifici mai târziu sunetele produse de litere. E excelent, drăguţă. Jayne?

— …O P Q R S T U V…

— Jayne, nu vrei să-i dai o gogoaşă fără zahăr sau ceva? Mi-am

atins fruntea pentru a indica: migrena se apropie. Sincer.

84

A

— Şi mai ştiu ce e un romb! ţipă Sarah extaziată.

— Fantastic.

— Şi un hexagon!

— Bine, dar ai milă de mine, spiriduşule.

— Şi un trapez!

— Iubito, taţi e prost dispus şi somnoros şi pe punctul de a vărsa, aşa că nu vrei s-o laşi mai moale?

Fata s-a întors rapid spre Jayne.

— Mami, ţin un jurnal, o anunţă ea. Iar Terby mă ajută.

— Poate Terby îl ajută şi pe Bret să scrie, sugeră Jayne sarcastic, fără să-şi ridice ochii din agenda pe care o verifica împreună cu Marta.

— Scumpo, romanul meu se-nfiripă de nici mie nu-mi vine să cred, am piuit, răsfoind paginile de sport din USA Today.

— Dar Terby-i trist, zise Sarah, ţuguindu-şi buzele.

— De ce? Credeam că e bine, am zis, dezinteresat. Nu-i stă bine freza?

— Zice că nu-ţi place de el, zise Sarah, sucindu-se în scaun. Zice că nu te joci niciodată cu el.

— Minte. Mă joc tot timpul cu el. Când eşti la şcoală. De fapt, Terby m-a bătut marţi la table. Să nu crezi nimic din ce spune…

— Bret, izbucni Jayne. Las-o moartă.

— Mami? întrebă Sarah. Taţi e răcit?

— Iubita, tata e un pic contaminat acum, zise Jayne, punând un bol cu ovăz şi zmeură pe masă, în faţa lui Sarah.

— Şi mami e afurisită rău, am îngânat-o. Jayne fie că nu m-a auzit, fie mă ignora.

— Şi o să întârziem cu toţii dacă nu ne grăbim puţin. După care m-am rupt de tot ce mă înconjura până când am auzit-o pe Jayne zicând:

— Trebuie să-l întrebi pe tata.

Când mi-am revenit, Robby mă privea nerăbdător.

— Mai bine nu, bombăni el.

— Nu, serios, i-am spus. Ce vrei să mă întrebi? Avea o faţă atât de chinuită, încât aş fi vrut să ştiu care era întrebarea, ca să-i dau răspunsul fără ca el să trebuiască să mă întrebe.

Mă întrebă cu o voce temătoare:

— Putem cumpăra un DVD cu Matrix?

85

Am procesat rapid ideea. Băiatul îmi aştepta răspunsul cu înfrigurare.

— Dar avem deja caseta, i-am răspuns foarte încet, ca la o întrebare capcană.

— Da, dar un DVD are unele chestii în plus şi…

— Ce fel de chestii? Keanu…

— Bret, zise Jayne tare, punând capăt discuţiei cu Marta despre orele de balet ale lui Sarah şi întorcându-se la Robby. Şi de ce porţi tricoul ăsta? îl întrebă ea pe nepusă masă.

— Ce are? am intervenit, de fapt apărându-mă pe mine însumi.

— N-avem voie să mergem costumaţi la şcoală, ai uitat? murmură Robby îmbufnat. Ai uitat? repetă el acuzator.

Se referea la un e-mail trimis părinţilor de Halloween. Deşi erau programate distracţii după-amiaza, şcoala ne avertizase ca elevii să nu poarte costume, preferând să vină ca „ei înşişi". Şcoala aprobase iniţial costume „potrivite" ocaziei, descurajând orice temă necuvenită (nimic „violent" sau „înfricoşător" sau „cu armament"), dar aşa cum era de Aşteptat, copiii, cu toţii puţin nelămuriţi, au început să vocifereze, astfel încât costumele au fost interzise (părinţii. Obosiţi au pledat pentru un compromis: „doar un pic înfricoşător?" – care a fost respins). Asta l-a dezamăgit profund pe Robby, aşa că în timp ce Jayne verifica paharele din spălătorul de vase, am încercat să-mi consolez fiul. La modul părintesc, l-am asigurat că a merge necostumat era probabil în interesul tuturor, oferindu-i ca exemplu povestea propriei mele experienţe de Halloween din clasa a şaptea, când m-am dus la şcoală ca Vampirul Sângeros şi nu mi s-a permis să particip la parada anuală în faţa celor din clasele elementare pentru că mă spoisem cu atât de mult Sânge Decorativ pe gură, bărbie şi obraji, că sigur i-aş fi speriat pe cei mici, conform convingerii directorului şcolii. M-am simţit atât de penibil – a fost un moment de răscruce, sincer, încât a fost ultima oară când m-am costumat. A fost foarte jenant. Încă mă mai durea să-mi amintesc cum stăteam singur în bancă în timp ce colegii mei se fâţâiau în faţa copiilor extaziaţi. Mă aşteptam ca Robby să mă găsească brusc mult mai interesant decât ar fi crezut înainte.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în bucătărie. Toată lumea îmi

ascultase povestea. Jayne ţinea în mână un pahar de 86

mărgărita spart şi mă privea ciudat. Am remarcat pe rând că şi ceilalţi – Sarah, Marta, Robby, chiar Victor – mă priveau ciudat.

Robby, arătând cu totul confuz, spuse în sfârşit ceva, calm şi cu mult mai multă demnitate decât îl credeam capabil.

— Cine a zis că vreau să merg costumat în… Vampirul Sângeros? Pauză. Voiam să fiu Eminem, Bret.

— Doar pentru că tatăl tău a fost un descreierat când era mic, nu înseamnă că eşti şi tu, dragule, zise Jayne.

— Vampirul Sângeros? se zgâi Robby la mine, îngrozit. M-am uitat neajutorat la Jayne, a cărei faţă se relaxa dintr-odată. Mă studie îndelung, încercând să găsească o explicaţie.

— Da? am întrebat-o, în timp ce îi dădeam lui Robby o hârtie de cincizeci de dolari.

— Tocmai am realizat ceva, ceva ce-aş vrea să te întreb, zise Jayne.

— Ce?

Câinele, interesat de răspunsul meu, îmi aruncă o privire piezişă.

— A trebuit vreodată să goleşti un spălător de vase? Sunt curioasă.

— Hm, Jayne…

Chestia cu spălătorul de vase suna ca multe alte întrebări încărcate de insinuări. Sentimentul straniu de vinovăţiede a fi făcut ceva greşit – nu-mi dădea deloc pace în casa asta. Am încercat să par calm şi raţional, în locul celeilalte alternative: să leşin, îndurerat şi înfrânt.

— Poftim?

Încă mai aştepta răspunsul meu.

— Nu, dar astăzi sunt programat la doctoriţa Kim. Mi-am imaginat că un sentiment de uşurare va năvăli în bucătărie ca un imens val oceanic. Voiam din tot sufletul ca micul dejun să se sfârşească – am închis ochii dorindu-mi asta – ca toţi cei din casă să dispară pe tăcute. Apoi chiar au dispărut.

87

1.

2.

88

„Pizdulicea” (engl.). „Elegia miriapodului”.

4. Romanul

Am schiţat intriga din Teenage Pussy1 peste vară şi am scris destul de mult în ciuda orelor petrecute jucând Tetris pe Gateway, verificând e-mailuri din cinci în cinci minute şi rearanjând nesfârşitele rafturi înţesate cu ediţii străine care îmi decorau pereţii biroului. Interferenţa de astăzi: trebuia să inventez un citat de copertă pentru o carte banală şi inofensivă scrisă de o cunoştinţă din New York, alt roman mediocru şi plicticos (The Millipede’s Lament2) care urma să primească în mod sigur o serie de cronici respectabile ca apoi să fie definitiv uitat. Citatul pe care l-am conceput în cele din urmă era ingenios şi evaziv, o înlănţuire de cuvinte vagi care s-ar potrivi oricărui alt roman: „Nu cred să fi citit vreodată în ultimii ani un roman atât de decisiv concentrat asupra propriului subiect”. După care am parcurs rapid o povestire scrisă de un student de-al meu. Pe margini am pus semne de întrebare, am încercuit cuvinte, am subliniat fraze, am corectat greşelile de gramatică. Având sentimentul unor decizii bine calibrate.

Înainte de a mă întoarce la Teenage Pussy, mi-am verificat e-mailurile. Erau doar două. Unul de la Buckley: ceva despre o seară părinţi/profesori, săptămâna viitoare, cu un P.S. Insistent din partea directorului şcolii, care îmi amintea că eu şi Jayne nu ne prezentaserăm la şedinţa de la începutul lui septembrie. Apoi am înghiţit în sec când am văzut de unde era celălalt e-mail (de la Bank of America, filiala Sherman Oaks) şi când fusese trimis (2.40 a.m.). Am înghiţit din nou în sec când am făcut clic şi, ca de obicei, nu a apărut nimic altceva decât ecranul gol. Primeam aceste mesaje de la începutul lui octombrie, neînsoţite de vreo cerere sau explicaţie. Îi sunasem de mai multe ori pe cei de la bancă, fiindcă aveam un cont acolo (şi cenuşa tatălui meu încă se mai afla într-un seif al trezoreriei), însă banca nu avea cunoştinţă de expedierea acestor mesaje, nefiind posibil ca vreun angajat să lucreze la ora aceea (în toiul nopţii, adică). Frustrat, am renunţat la căutări. Iar mesajele continuau să sosească cu o frecvenţă cu care mă obişnuisem. Însă astăzi le-am luat la rând, până ce am dat de primul. 3 octombrie, 2.40 a.m. Data mi se părea familiară, ca de altfel şi ora, dar nu realizam de ce. Iritat de incapacitatea mea de a dezlega misterul, am ieşit de pe AOL şi m-am repezit nerăbdător la fişierul Teenage Pussy.

Titlul iniţial al cărţii fusese Holy Shit! 1, dar cei de la Knopf (care plătiseră aproape un milion de dolari doar pentru drepturile de publicare în America de Nord) m-au asigurat că Teenage Pussy era un titlu mult mai comercial… Outrageous Mike2 fusese momentan luat în considerare, dar în final socotit ca „necontroversat".) Knopf avea de gând să-l lanseze în catalogul editurii ca pe un „thriller pornografic", ceea ce m-a entuziasmat la culme, comunicându-mi-se în particular că Alfred şi Blanche Knopi se vor răsuci în mormânt atunci când romanul va fi publicat. Când mi-am dat seama că eram pe cale să creez un gen cu totul inedit, blocajul s-a topit şi am început să mă implic zilnic în progresul intrigii. Era vorba de povestea tânărului Michael Graves şi a vieţii lui erotice mondene de burlac din Manhattan – un „tip care adoră să ofere iubire şi adoră să fie iubit" – asta le promisesem editorilor – propunându-mi o expunere elegant-depravată împănată cu mostre din umorul meu consacrat, laconice şi joviale. Urma să conţină cel puţin o sută de scene de sex („Vreau să spun, Iisuse, de ce nu?" i-am zis râzând editorului meu în timpul unui prânz în barul de la Patroon în timp ce el îşi verifica concentraţia de zahăr din sânge) şi romanul putea fi citit fie ca o satiră a „noii excentricităţi sexuale", fie ca o poveste simplă a unui tip mediocru satisfăcându-şi poftele trupeşti şi terfelind

(engl.).

! „Băga-mi-aş!" (engl.). 2. „Mike libidinosul" (engl.).

Uit femeile. Voiam şi să-i excit pe oameni şi să-i fac să gândească, să râdă. Asta era combinaţia. Umor intenţionat scatologic şi realizat. Ăsta era planul. Părea unul bun.

Teenage Pussy trebuia să conţină o groază de scene cu fete dând buzna în camerele unor apartamente din zgă-rie-nori şi totodată transcrierile unor conversaţii pe celular pline de tensiune, echipaje de filmare urmărind peste tot personajele principale, ca de altfel şi şase sau şapte supra-doze (încercările unor fete de a câştiga atenţia eroului nostru). Se vor comanda sute de cocteiluri Cosmopolitan, iar personajele se vor filma reciproc în timpul partidelor de sex, cu staruri porno în roluri secundare. Ideea era de a face Sodomania să arate ca Aventuri la firul ierbii. Capitolele se intitulau: „În gură", „Regina silicoanelor", „în trei e mai pasional", „Balcoanele ei", „Clitoriştii", „Ascunzişul", „Un sandvici cu carne şi păr", „E prea mare pentru tine?",

„Știi ceva, chiar n-am nevoie de o parteneră acum", „Ascultă, trebuie să prind un avion dis de dimineaţă bine?", „Hei, ţi-ai făcut timp să-mi ridici hainele de la curăţătorie?", „Probabil voi fi destul de distant de-acum înainte" şi „Te deranjează dacă doar mi-o iau la labă?"

Eroul nostru, care îşi spune Sexpertul, nu agaţă decât fotomodele şi poartă permanent asupra lui o pungă cu lubri-fiante, bile vaginale, vibratoare-stimulatoare clitoridiene şi cam o duzină de şiraguri de mărgele anale. Fiecare femeie pe care o întâlneşte se udă de plăcere. Are simpaticul obicei de a linge feţele femeilor în public şi de a-şi freca degetele de sexul lor pe sub masă, la Balthazar, în timp ce le strecoară droguri ca Oxylontin în pahare. I-o trage uneia atât de puternic încât îi sparge osul pelvian. Fute o semicelebră actriţă TV în culise, doar cu câteva minute înainte ca ea să apară în talk-show-ul Live with Regis and Kelly. Îşi flexează bicepşii şi se laudă cu muşchii de pe abdomen („Michael nu avea doar şase muşchi frumos reliefaţi – avea douăzeci şi patru; un set complet!") oricui are chef să-l admire. Femeile îl imploră să fie mai deschis şi mai afectuos, aruncându-i cu indignare replici de genul „Nu sunt o curvă!" şi „Nu vrei să vorbeşti niciodată despre nimic!" şi „Trebuia să mergem la un hotel!" şi „Ai fost bădăran!" şi „Nu – nu voi face sex cu boschetarul ăla ca să te uiţi tu!", ca de altfel şi două preferate ale mele: „M-ai dus de nas!" şi „Chem poliţia!"

90

Răspunsurile lui tipice: „Să înghiţi este o formă de comunicare, iubito" şi „Bine, îmi pare rău, dar mă laşi totuşi să ejaculez pe faţa ta?". În mare parte acest comportament e scuzabil fiindcă din multe puncte de vedere e inocent, deşi, mult mai probabil, e de fiecare dată iertat de orice femeie futută pentru că aşa ajung să afle ce înseamnă să ai orgasme multiple. Dar multe femei sunt atât de deranjate de comportamentul lui, încât trebuie sedate înainte de a regresa în „trecutul lor lesbian", ca apoi să urmeze scandalul generat de casetele pe care Mike le înregistrează în timp ce face sex cu femei căsătorite, mai în vârstă, casete care încep să apară, destul de „dubios", pe internet. „Ce? O să faci carieră din futut?" (soţia unui industriaş bogat). El se zgâieşte la ea de parcă ar fi o legumă, apoi îi trage pe mutră o mască de gaze. În acelaşi timp inventează o serie de cocteiluri, cum ar fi Fundgol, Chiloşlitz, Ciocanul Dement, Dublă Penetrare, Părosul şi Spermata.

Cea mai nouă cucerire – de unde şi titlul, o puştoaică insipidă de vreo şaisprezece ani care crede că poţi rămâne gravidă după o partidă de sex oral sau că se poate contacta SIDA dacă bei după altcineva o gură de Snapple. Discută cu păsările şi are ca animal de companie o veveriţă numită Corky, dând dovadă şi de o mare dificultate în a se folosi de tacâmuri; la restaurant trebuie întotdeauna să-l întrerupă pe ospătarul care recită recomandările bucătarului, întrebându-l: Aşa ceva se mănâncă cu furculiţa?", însă Mike găseşte inocenţa ei cuceritoare şi foarte curând o iniţiază în intimitatea lumii lui, convingând-o să se îmbrace sumar (chiloţeii tanga transparenţi din dantelă sunt primii pe lista lui) şi să spună „Dă-mi un os" înainte de a face sex şi „Cine e tăticul meu?" după ce a penetrat-o. Îi unge clitorisul cu cocaină. O forţează să citească Milan Kundera şi să se uite la Jeopardy! Zboară la L.A. Pentru o orgie la Château Marmont şi îi cumpără jucării sexuale de la Hustler Boutique de pe Sunset Boulevard, aruncându-le în portbagajul unui Cadillac Escalade de teren închiriat, în timp ce ea chicoteşte «abundent". Mike ajunge chiar să-l încânte pe tatăl ei – care promisese să-i tragă un şut în fund simpaticului nostru erou dacă nu pune capăt întâlnirilor cu minora lui fiică. Într-un moment foarte delicat Mike îi cumpără puştoaicei o carte de identitate falsă. „Nu vrea să fie atât de proastă", o scuză el

mereu în faţa prietenilor exasperaţi, alţi burlaci trăind în aceeaşi lume pierdută ca Mike. Într-o noapte o îndoapă în aşa hal cu ciuperci halucinogene, încât nici nu mai e în stare să-şi localizeze propriul vagin.

Însă dincolo de aceste excese revoltătoare, el se confruntă cu o fostă iubită care consumase atât de multă cocaină încât i se surpase faţa („Rusoaică stricată!" urlă Mike la ea, disperat) sunt descrise încăperi pline de flori moarte, apoi Mike pierde întreaga moştenire la Hard Rock Casino în Las Vegas, după care ia parte la altă orgie (de data asta în Williamsburg – Brooklyn, nu fosta capitală colonială) şi sfârşeşte într-o „cruntă depravare", romanul încheindu-se tragic cu un avort şi o cină plină de tensiune la Nello cu ocazia Zilei îndrăgostiţilor (scenă de mare forţă). „Cum ai putut să-mi faci una ca asta?" e ultima

replică din roman. Cartea trebuia să fie un mare succes financiar (avansul de un milion de dolari garanta acest lucru) şi în acelaşi timp urma să exercite o influenţă insidioasă devastatoare, făcând de ruşine orice altă carte scrisă de generaţia mea. Urma să mă bucur în continuare de succes şi de celebritate în timp ce confraţii mei mult mai cuminţi vor pluti în derivă pe situri de genul Ce s-a mai întâmplat cu ei?

Astăzi aveam de gând să inventariez toate „rănile" sexuale pe care urma să le îndure Mike: genunchi juliţi de târâtul pe covor, spatele zgâriat până la sânge, intense crampe musculare, ruptură de testicule, urme de supt pe testicule, vase de sânge rupte, vânătăi datorate suptului excesiv, fractură a penisului („Se auzi un pocnet, urmat de o durere insuportabilă, iar Tandra împacheta nişte gheaţă într-un prosop Ralph Lauren şi îl duse pe Mike cu maşina la urgenţe") şi, în cele din urmă, deshidratare generalizată. Sună telefonul; am verificat numărul în timp ce mă uitam la computer. Era Binky, agenta mea literară. Am ridicat rapid receptorul.

— Ce face autorul meu preferat?

— O, pun pariu că le spui asta tuturor autorilor tăi. De fapt ştiu sigur.

— E adevărat, dar, te rog, nu le spune şi lor.

— Promit. Probabil îţi place s-o repeţi.

— De fapt unul dintre autorii mei preferaţi m-a sunat astăzi.

— Şi cine ar fi acela?

— Jay. Binky făcu o pauză. Mi-a spus că ai făcut-o lată de tot astă-noapte.

— Chef de zile mari. Am făcut şi eu o pauză, dându-mi seama de ceva. Şi nu crede tot ce-ţi spune Jay.

— Niciodată, zise ea, generoasă. Apropo, ai primit cecul gras al englezilor pentru drepturile de autor de la American l sycho? L-am transferat în contul tău din New York.

— Da, am primit extrasul de cont de la bancă. Excelent. Îi făceam jocul.

— Ce mai face Jayne? Copiii? făcu o pauză, apoi foarte direct: Nu-mi vine să cred că te-am întrebat asta. Ne ştim de peste cincisprezece ani şi nu-mi imaginam c-o să ajung vreodată să te întreb una ca asta.

— Sunt un tată şi un soţ dedicat, am zis eu foarte mândru.

— Da, murmură Binky ezitant. Da. Am plusat, să-i spulber orice îndoială.

— Şi predau.

— De necrezut.

— Am curs doar o oră pe săptămână la colegiu, dar puştii mă iubesc. Circulă legenda că la mine au încercat să se înscrie mai mulţi studenţi decât la orice alt profesor rezident. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Câţi studenţi ai?

— Păi, eu n-am vrut decât trei, dar cei din administraţie au zis că nu e un număr acceptabil. Am aşteptat o secundă. A.şa că m-am ales cu cincisprezece ticăloşi micuţi.

— Şi cartea cum merge? întrebă Binky.

— 0 – gata cu drăgălăşeniile?

— Crezi că au fost drăgălăşenii?

— Aproape că am terminat schiţa de ansamblu, iar cartea progresează conform planului. Aveam nevoie de o ţigară şi am început să caut prin sertare, să dau peste vreun pachet. Am rezolvat deja micile blocaje.

— Atunci crezi că ai avea timp de alte ocupaţii?

— Da, dar cartea asta e titlul de atac al celor de la Knopf pentru la toamnă, ceea ce înseamnă că trebuie s-o termin Prin ianuarie, nu?

— Bine, Bret, dar tu ai insistat că o poţi termina în şase luni, zise ea. Nimeni n-a crezut, dar acum data e în contract

şi nemţii care conduc editura nu se prea împacă cu prelungirile.

— Te-aud cam sfioasă, Binky, am zis, renunţând la ţigară. Eşti foarte sfioasă. Îmi place.

— Te-aud de parcă te-au năpădit alergiile, zise Binky sec. Am sentimentul că nu ne-am luat doza de Claritin astăzi. Şi nu-mi place.

— M-au năpădit alergiile ca nebunele, am protestat, apoi m-am mai gândit. Şi să nu crezi tot ce-ţi spune Jay.

— Hai să fim serioşi, Bret – alergii?

— Nu râde de alergiile mele. Mi-e nasul înfundat şi de-abia respir. Din cauza… lor. Am făcut o pauză, ştiind că nu eram prea

convingător. Hei, fac şi yoga, am chiar un profesor. Asta da reabilitare, nu?

Se dădu bătută cu un oftat.

— Ai auzit vreodată de Harrison Ford?

— Superfaimosul şi altă dată popularul actor?

— Îi place cum ai cizelat Much To My Chagrin1 şi vrea să discute cu tine despre un scenariu. Va trebui să mergi acolo să te întâlneşti cu el şi oamenii lui în următoarele două săptămâni. Doar o zi sau două. Binky oftă din nou. Nu sunt sigură că-i o idee foarte bună în momentul ăsta. Nu fac decât să-ţi transmit mesajul.

— Şi ai făcut-o atât de bine. Pauză. Dar de ce nu vin ei aici? Locuiesc într-un oraş foarte simpatic. O pauză mai lungă. Alo? Alo?

— Nu trebuie să mergi decât pentru o zi sau două.

— Despre ce-i vorba?

— Ceva despre Cambodgia sau Cuba. E foarte vag.

— Şi presupun că vor ca eu – scriitorul – să inventez totul, ai? am întrebat indignat. Iisuse.

— Nu fac decât să-ţi transmit informaţia, Bret.

— Atâta timp cât nu joacă şi Keanu Reeves, aş fi încântat să discut cu Harrison. Apoi mi-am amintit de câteva poveşti pe care le-am auzit. Dar nu-i adevărat că e un tip tare cu nasu pe sus?

— De-aia cred că v-aţi potrivi perfect.

— Hm, Binky, ce vrei să zici cu asta?

1. „Spre regretul meu” (engl.). 94

— Ascultă, mă grăbesc. Am o zi infernală. Am auzit în fundal un asistent strigând-o. O să-i spun că te interesează, iar tu poţi calcula data la care ai putea ajunge în L.A.

— Atunci mersi mult pentru telefon. Îmi place formalismul tău sarcastic.

— O, apropo…

— Da?

— Halloween fericit.

Şi, în timp ce puneam telefonul în furcă, mi-am amintit ce mă deranjase la acele e-mailuri trimise de la Bank of America din Sherman Oaks. 3 octombrie. Era ziua de naştere a tatălui meu. Iar asta declanşa o nouă iluminare. 2.40 am. Ora la care, conform medicului legist, murise tata. M-am gândit la asta o vreme – era o asociaţie bulversantă. Dar eram mahmur, obosit şi trebuia să ajung în campus în treizeci de

minute, poate nu era decât o simplă coincidenţă, iar eu îi acordam o importanţă mai mare decât merita. Când m-am ridicat să ies din birou, am mai remarcat un lucru: mobila fusese rearanjată. Biroul meu era acum cu faţa la perete, nu la fereastră, unde fusese mutată canapeaua. O veioză trecuse într-un alt colţ. Iarăşi, în acel moment, am dat vina pe petrecere, aşa cum am făcut tot restul acelei zile.

95

5. Colegiul

Zona oraşului în care locuiam părea inventată şi fracturată şi modernă: clădiri înclinate cu largi distanţe între ele şi faţade semănând cu nişte panglici vălurite şi lespezi de ciment care păreau să plutească unele deasupra altora şi firme electronice înfăşurate în jurul clădirilor, apoi monitoare gigantice cu ecrane din cristale lichide şi benzile care afişau cifre şi procente ale cotaţiilor bursiere şi totodată ştirile de răsunet ale zilei, tribunalul decorat cu tuburi de neon, şi uriaşul ecran TV cocoţat deasupra complexului comercial Bloomingdale care ocupa mare parte din centrul oraşului. Însă dincolo de acest district, oraşul se mândrea şi cu 2000 de acri de rezervaţie naturală, şi ferme de cai, şi terenuri de golf, şi librării care vindeau mai multe cărţi pentru copii decât marele lanţ Barnes & Noble. Drumul meu spre colegiu trecea pe lângă multe terenuri de sport şi pe lângă un stadion de baseball, iar pe Main Street (unde m-am oprit să-mi iau o cafea cu lapte de la Starbucks) existau o sumedenie de magazine de delicatese, unul de brânzeturi clasa întâi, mai multe patiserii, un farmacist prietenos care îmi onora reţetele de Klonopin şi Xanax, un Câneplex modest şi o prăvălie de feronerie, afacere de familie, de-a lungul tuturor străzilor fiind plasate magnolii, sângeri şi cireşi. La un semafor decorat cu flori vii am privit cum se căţăra o veveriţă pe cablurile de telefon, în timp ce sorbeam din acea cafea fără pic de grăsime care m-a înviorat aşa de straşnic, încât mahmureala îmi părea ceva ce se întâmplase săptămâna trecută. Şi dintr-odată m-am simţit inexplicabil de bine în timp ce conduceam pe străzile umbrite. Am trecut pe lângă un câmp cultivat cu cartofi. Am trecut pe lângă un hambar şi pe lângă nişte cai care

96

păşteau în vecinătate. La porţile campusului agentul de pază şi-a înclinat cascheta, iar eu am ridicat paharul de cafea în timp ce mă lăsa să trec.

Prima oară când am remarcat acel 450 ŞI crem a fost în acea după-amiază caldă, senină, de Halloween. Staţiona lângă bordura trotuarului, chiar în afara parcării, şi am zâmbit când am trecut pe lângă maşină realizând că era aceeaşi marcă şi aceeaşi culoare ca aceea pe care o condusese tata în anii ’70 şi pe care am moştenit-o după ce am împlinit şaisprezece ani. Şi asta era decapotabilă, iar curioasa coincidenţă a declanşat în mintea mea o scurtă secvenţă de amintiri – autostradă, soarele reflectându-se pe capotă, curbele de pe Mulholland văzute prin parbriz în timp ce Go-Go răsuna să spargă difuzoarele, cerul şi coroanele palmierilor deasupra. Nu eram foarte impresionat de maşină la vremea aceea: existau o grămadă de copii de bani gata la colegiu şi o maşină ca a mea nu constituia o excepţie. Dar amintirile se risipiră când am parcat în spaţiul rezervat mie. Am ridicat de pe locul din dreapta un teanc de exemplare ale cărţii mele de povestiri, The informers, şi m-am îndreptat spre biroul meu care se găsea într-o clădire ce k măna cu un mic hambar roşu plin de farmec ale cărui ferestre dădeau spre campus. Încă zâmbind în sinea mea, am realizat că motivul pentru care mă aflam astăzi aici era acela că biroul meu constituia singurul loc în care mă puteam întâlni acum cu Aimée Light – sub auspiciile unei şedinţe student/profesor-coordonator, deşi nu era studenta mea, eu nefiind profesorul ei, şi mi fusese programată nicio şedinţă de coordonare în prealabil. (încercasem asta şi în apartamentul ei din afara campusului, dar acolo mai locuia o pssică nesuferită, la care eram profund alergic.)

Pe treptele unei biblioteci construite din metal şi sticlă, studenţi mahmuri se bronzau la soare. Trecând prin curte, m-am oprit în faţa unei noi instalaţii de artă să-l ajut pe un student să dea cep unui butoi de bere (şi am ras şi eu un pahar). Jucătorii de fotbal în tricouri cu sigla DKNY au trecut prin curte în pas alergător spre terenul de joc şi, cu excepţia unor suporteri care stăteau sub copertina băncilor de rezerve (unde mi-am lăsat teancul cu The informers, punându-l pe locul inscripţionat „Gratis, cu legitimaţie de student”), toată lumea arăta de parcă ar fi ieşit dintr-un

97

catalog de modă foarte şic, Abercrombie and Fitch. Totul era extrem de atrăgător şi am alunecat din nou în trecut, în anii petrecuţi la Camden. De fapt întregul campus – atmosfera, poziţia căminelor, arhitectura clădirilor principale – îmi amintea de Camden, deşi aici era

vorba de un mic colegiu foarte scump de la capătul lumii.

— Ce faci, dom Ellis, superchef astă-noapte, cum merge? strigă cineva în direcţia mea. Era un şmecher din clasa mea cu un dram de talent.

— Mamă, sunt frânt, sunt frânt rău, Jesse, i-am răspuns, plin de bunăvoinţă, apoi am adăugat, ca o completare: Supermarfa viaţa asta.

Studenţii continuau să mă strige în timp ce mă îndreptam spre Hambarul Roşu, mulţumindu-mi pentru petrecerea la care niciunul nu fusese invitat, dar la care se pare că participaseră cu toţii. Aşa că zâmbetul meu profesoral a fost urmat de hohotele lor recunoscătoare. Apoi am trecut pe lângă studentul evreu cam stânjenit (David Abromowitz) pe care l-am salutat şi de care, trebuie să mărturisesc, îmi cam plăcea. Complimentele referitoare la petrecere nu mai conteneau şi le-am răspuns făcând cu mâna unor studenţi pe care nu-i mai văzusem în viaţa mea.

Pe uşa biroului era ţintuit un bilet de la o studentă de care nu auzisem şi care se scuza că trebuie să contramandeze o programare de care nu-mi aminteam, cerându-mi iertare pentru „ieşirea" avută în timpul orei de miercuri; Am încercat să-mi amintesc cine era studenta şi despre ce; ieşire era vorba, dar n-am reuşit pentru că toţi cei din clasă: erau nişte somnambuli – atât de dezinvolţi şi de relaxaţi şi-i de lipsiţi de formalism, că până şi ideea de ieşire era alarmantă. La cursuri încercam întotdeauna să par calm încurajator, însă cum eram atât de celebru şi mai apropiat de vârsta lor decât oricare alt profesor (deşi eram complei rupt de restul facultăţii şi nu puteam băga mâna-n fe pentru asta), studenţii mă priveau cu o admiraţie nedisi mulată. În timp ce le criticam povestirile, încercam să igno: expresiile de teamă şi îngrijorare.

M-am aşezat la birou şi am deschis laptopul, trecând imediat la inventarea unui vis pe care să i-l servesc doctori; Kim, micuţa psihiatră coreeană pe care soţia mea o conta tase prin intermediul consilierei noastre matrimoniale, d:

Feheida. Dr. Kim, freudiană convinsă şi prin urmare mare adeptă a modului în care inconştientul se exprimă în imagini onirice, îmi cerea să-i duc un vis în fiecare săptămână ca să-l putem interpreta, dar accentul ei era atât de puternic, încât jumătate din timp nu înţelegeam o iotă; în plus faptul că nu mai visam făcea aceste sesiuni aproape insuportabile. Dar Jayne continua să insiste (şi mai şi plătea)

să particip în continuare, aşa că era mai simplu să îndur orele eu pricina decât să fiu terorizat pentru că nu merg la ele. (Mai mult, şarada asta reprezenta singura mea cale de a-mi procura reţete valide pentru Klonapin şi Xanax – şi fără ele eram pierdut.) între timp dr. Kim începea să se prindădevenind tot mai suspicioasă cu fiecare nou vis inventat –, însă datoria mea era să-i duc unul astăzi, aşa că în timp ce o aşteptam pe Aimée (preferabil să se şi dezbrace), m-am concentrat asupra unui vis care ar fi putut dospi în inconştientul meu. Uitându-mă la ceas, mi-am dat seama că trebuia să lucrez rapid. Trebuia să inventez visul, să-l scriu şi să-l listez, apoi – după ce aş fi reuşit cumva să fac sex cu Aimée Light – s-o zbughesc la dr. Kim pe la trei. Astăzi: apă, accident aviatic, urmărit de un viezure… un viezure vioi (nota bene: animalele nu prea se numărau printre prietenii mei), gol puşcă într-un avion, viezurele vioi găsindu-se… şi el în avion, poate numele lui era… Jayne.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut un student care mă fixa oarecum timid. La prima vedere nu avea nimic neobişnuit: înalt, frumuşel la modul general, faţă prelungă, destul de cizelată, un păr roşcat des foarte scurt, rucsac atârnând pe umeri. Purta blugi şi un pulover Armani vechi, verde-măsliniu (vechi pentru că era genul de pulover pe care îl purtasem şi eu odată, în studenţie). Avea în mână un pahar de cafea de la Starbucks şi părea mai dezgheţat decât adormiţii care populau campusul. Deşi nu ştiam de unde să-l iau, eram sigur că îl mai văzusem, aşa că eram cumva intrigat. În plus, ţinea în mână un exemplar din primul meu roman, Less Than Zero, ceea ce m-a făcut să mă ridic în picioare şi să spun: „Bună”.

Băiatul păru aproape surprins că îl băgasem în seamă şi total incapabil să mai rostească vreun cuvânt înainte să-i vorbesc din nou.

— Ai acolo un roman minunat…

98

99

— A, da, bună ziua, sper că nu vă deranjez.

— Nu, deloc. Intră.

Privi în altă parte şi roşi puternic, apoi păşi în încăpere şi se aşeză foarte grijuliu pe scaunul din faţa biroului.

— Ei bine, sunt un mare fan al dumneavoastră, domnule Ellis.

— Nu există o lege împotriva formalităţilor în instituţia asta? am zis eu cu o expresie de falsă insatisfacţie, încercând să-l fac să se

relaxeze pentru că-l vedeam înlemnit pe scaun. Spune-mi Bret. Pauză. Oare ne-am mai întâlnit cumva?

— Hm, sunt Clayton, în anul întâi, nu cred că ne-am mai întâlnit, zise băiatul. Nu voiam decât să văd dacă-mi puteţi da un autograf.

Ţinând cartea, mâinile îi tremurau uşor.

— Bineînţeles. Cu cea mai mare plăcere.

L-am studiat în timp ce îmi întindea cartea, un exemplar într-o stare impecabilă. Am deschis la pagina de copyright şi am văzut că era prima ediţie, ceea ce făcea din exemplarul pe care îl aveam în mână unul foarte valoros.

— Trebuie să fiu la cursuri în două minute, aşa că… gesticula el spre sine.

— O, desigur. Nu vreau să te reţin. Am pus cartea pe birou, să caut ceva de scris. Deci, aşa, Clayton… Presupun că toţi prietenii îţi spun Clay.

Se uită fix la mine şi apoi – înţelegând ce spuneam – zâmbi larg şi zise:

— Da. Arătă cu mâna spre carte. La fel ca tipul din roman, Clay.

— Asta e asociaţia pe care am făcut-o şi eu, am zis, deschizând sertarul. Mai există o alta? Am găsit un pix şi mi-am ridicat privirea spre el. Se uita la mine întrebător. Exact ca tipul din roman. Ai dreptate, l-am asigurat eu, dar pe urmă nu m-am putut abţine: îmi pari foarte cunoscut.

A dat din umeri.

— Şi ce specializare ai? am întrebat.

— Vreau să fiu scriitor.

Se părea că-i venea cam greu să recunoască asta.

— Te-ai înscris la cursul meu?

— Sunt în anul întâi. N-au voie să se înscrie decât cei din] anul trei şi patru.

— Aş fi putut trage nişte sfori, am zis, cu delicateţe.

— Pe ce bază? întrebă el, un picuţ cam răstit. Mi-am dat seama că flirtam cu el şi m-am uitat iarăşi la carte şi la pixul din mână, jenat.

— Nu sunt prea bun, îndrăzni el, dând să se ridice, realizând schimbarea bruscă, subtilă, din atmosfera încăperii.

— Păi nici ceilalţi studenţi ai mei nu sunt, aşa că te-ai încadra perfect, am râs eu sec.

El nimic.

— Părinţii mei… Ezită din nou. De fapt, tata… voia să merg la o facultate de studii economice, aşa că…

— A, da, eterna dilemă.

Clayton îşi verifică ceasul de la mână – alt gest prin care dădea de înţeles că trebuie să plece.

— Nu vreau decât semnătura mea – adică a dumneavoastră.

Era deja în picioare.

— Lucrezi acum la ceva? l-am întrebat cu multă blândeţe în Timp ce mi-am semnat numele pe pagina de titlu de carte cu o înfloritură necaracteristică.

— Da, am terminat un fragment de roman. I-am înapoiat cartea.

— Iar dacă te interesează să-mi arăţi şi mie ceva, orice… Nu m-am sinchisit să duc oferta până la capăt aşteptând s-o accepte.

În momentul acela mi-am adus aminte unde l-am mai văzut pe Clayton.

La petrecerea de Halloween, astă noapte.

Îmbrăcat în Patrick Bateman.

Îl urmărisem de la fereastra camerei lui Sarah cum dispărea în întunericul de pe Elsinore Lane.

Am tras adânc aer în piept, ceva s-a blocat în mine, m-a trecut un fior.

Când îşi punea cartea în rucsac, l-am întrebat:

— Deci n-ai fost la petrecerea mea şi a soţiei mele de astă-noapte?

Deveni foarte rece şi zise:

— Nu. Nu, n-am fost.

Mi-a răspuns atât de firesc, încât n-am reuşit să-mi dau seama dacă minte sau nu. Iar dacă venise neinvitat, de ce-ar recunoaşte acum?

101

T „” „”.

— Chiar? Credeam că te-am văzut acolo. Nu mă puteam abţine să nu insist.

— Hm, nu, nu eram eu.

Stătea acolo, în faţa biroului, aşteptând. Mi-am dat seama că trebuia să spun ceva care să-l ajute să plece.

— Mi-a părut bine, Clayton.

— Da, şi mie.

I-am întins mâna. Mi-a strâns-o cu un gest brusc, uitându-se în altă parte, bâiguind un soi de mulţumire în timp ce am auzit paşi pe coridor.

Clayton îi auzi şi el şi, fără să mai adauge nimic, dădu să iasă din birou.

Dar Aimée Light apăru în cadrul uşii; amândoi se scrutară sumar înainte ca Clayton să dispară în grabă.

— Cine era? întrebă Aimée, firesc, legănându-şi şoldurile prin încăpere.

Am mers la uşă, încă destul de bulversat, şi am văzut cum Clayton dispărea pe coridorul pustiu. Am rămas acolo gândindu-mă de ce oare o fi minţit că nu fusese la petrecere. Ei bine, poate era timid din fire. Bine, dar nu fusese invitat. Însă dorise să vină. Cine ştie?

Aimée încercă din nou.

— Un student de-al tău?

— Da, da, am zis, închizând uşa. Un tânăr foarte interesant ale cărui şapte minute alocate tocmai s-au scurs.

Aimée se sprijinea de biroul meu, cu faţa spre mine, îmbrăcată într-o rochie de vară ispititoare, iar ea ştia exact ce reacţie trebuia să stârnească o rochie ispititoare de vară – o propunere carnală. M-am dus imediat la ea, iar ea se săltă cu fundul pe birou, desfăcându-şi picioarele, eu am păşit între ele, după care şi le-a înfăşurat în jurul taliei mele, strângându-mă în timp ce mă aplecam spre ea. Totul era extrem de încurajator.

— Un adulator? întrebă ea calm.

— Nu – atunci i s-ar fi alocat zece minute. Ne-am sărutat.

— Atât de democratic, oftă ea.

— Hei, face parte din jurământul profesoral. Sărutând-o, simţeam încontinuu gustul de strugurel, ceea ce m-a dus cu gândul la liceu şi la toate fetele pe care;

le-am sărutat când strugurelul aromat era atât de la modă, când mă sărutam cu fata aceea pe un şezlong din Encino, lângă o piscină care avea fundul vopsit în negru, eu eram bronzat şi purtam un colier din scoici, iar Foreigner cânta Feels Like First Time, numele ei era Blair, parfumul discret de fructe al gumei de mestecat plutea prin

birou acum şi mă simţeam cu totul pierdut, până când am realizat că Aimée se trăsese pe spate şi mă fixa insistent. Mâna mea îi susţinea ceafa.

— Tocmai m-am întâlnit cu Alvin, zise ea.

Am oftat. Alvin Mendolsohn era coordonatorul ei. Nu-l întâlnisem niciodată.

— Şi ce-a avut Alvin de spus? A oftat şi ea.

— „De ce îţi iroseşti vremea cu asta?"

— De ce mă urăşte atât de mult îndrumătorul tău?

— Am câteva teorii.

— N-ai vrea să mi le împărtăşeşti?

Îmi plimbam vârful degetelor în susul şi-n josul antebraţului ei. I-am mângâiat uşor încheietura mâinii.

— Crede că eşti o parte a problemei.

— Iisuse, ce dobitoc.

Am sărutat-o din nou, instinctul înnăscut al mâinilor mele conducându-le spre sânii ei. Mi-a împins mâinile la o parte.

— Cum e casa – nu prea distrusă, sper, zise ea în timp ce erecţia mea îi presa şoldul, pe care şi-l încordase. Eram din ce în ce mai insistent, pe punctul de a împinge laptopul şi de a o întinde pe birou, când m-a întrebat: Ce ştie Jayne despre noi?

M-am îndepărtat un pic, dar ea zâmbi larg şi mă menţinu pe poziţie cu picioarele.

— De ce întrebi? am zis. De ce întrebi asta acum?

— Mă privea ciudat astă-noapte.

M-am lipit din nou de ea, sărutând-o pe gât şi partea din faţă a braţului – i se făcuse pielea de găină.

— Ţi s-a părut, din cauza luminii slabe. Nici nu te mai gândi.

Aimée mă evită din nou.

— Am avut impresia clară că mă studia. Am oftat şi m-am ridicat.

— O facem odată sau nu?

— O, Doamne…

— Pentru că eu, dacă vrei să ştii, nu cred că sunt prea tânăr pentru aşa ceva.

A izbucnit în râs, dându-şi capul pe spate.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Şi tu de la o vreme doar mă încingi şi gata; nu e deloc amuzant, Aimée. I-am luat mâna şi i-am pus-o pe prohab. Vezi cât e de amuzant?

— N-ar trebui să mă-ncurc cu tine din mai multe motive, zise ea, ridicându-se în capul oaselor. Însă eu nu mi-am schimbat poziţia. Continua să ofteze. Uite, întâi de toate, eşti căsătorit…

— De numai trei luni! am scâncit eu.

— Bret…

M-am lipit din nou de ea, îngropându-mi faţa în gâtul ei.

— Bărbaţii căsătoriţi trăiesc mai mult.

— Nu există niciun studiu care să susţină superioritatea căsătoriei.

M-am lăsat în genunchi până am ajuns să mă uit între pulpele ei desfăcute. I-am băgat mâna pe sub rochie, simţindu-i inelul din buric în mijlocul stomacului catifelat, bronzat. Mâna mi-a alunecat mai jos, în jurul coapselor. Mica adâncitură de la baza coloanei, chiar deasupra fundului – am masat gropiţa aceea foarte delicat, cu mişcări circulare, apoi mâna s-a deplasat spre locul unde fesele se întâlnesc cu şoldurile. Mâinile mele au început să se îndrepte spre chiloţei şi spre acel teritoriu neexplorat de dedesubt. A încercat să-şi strângă coapsele, dar le-am forţat să rămână desfăcute. Cu un mare efort, am reuşit să spun:

— Am citit un studiu într-o revistă, undeva. Se zbătea să-şi strângă coapsele. Aveam dinţii încleştaţi. Se făcea o conexiune între frecvenţa coitului şi durata vieţii.

În cele din urmă i-am dat drumul, răsuflând din greu.

— Asta-i o tâmpenie, râse ea.

— Ascultă, încerc să-ţi stârnesc apetitul sexual, de ce nu tremuri de plăcere?

S-a mai înmuiat când m-am ridicat, apoi ne-am sărutat. M-am pierdut din nou în senzaţiile pe care mi le provoca.

— Dumnezeule, cu ce te-ai dat? am murmurat. Mirosul ăsta mă duce înapoi în timp.

— Unde?

Îi lingeam buzele.

— Înapoi, pur şi simplu. În trecut. Îmi retrăiesc întreaga adolescenţă.

— Doar cu strugurelul ăsta?

— Da, am oftat. La fel ca mandarinele lui Proust.

— Vrei să zici madlene.

— Da, ca mandarinele alea.

— Cum… ai obţinut tu postul ăsta?

— Am picioare frumoase. Eram din nou cu mâna pe abdomenul ei, trăgând uşor de inelul care îi străpungea buricul. N-aş putea să-mi pun şi eu unul? Am avea inele identice. Nu c-ar fi tare?

— Da, chiar ţi-ar pune în valoare muşchii ăia de pe abdomen.

— Te referi la muşchii mei tari ca fierul?

— Mda, fix la fier mă refer.

— Eşti foarte sexy, iubito, dar nici eu nu sunt tocmai de aruncat.

Şi apoi, ca de obicei, s-a terminat. De data asta de comun acord. Trebuia să meargă în mai multe locuri, iar eu trebuia să listez visul şi să-l predau doctoriţei Kim.

În timp ce ne pregăteam să ieşim din birou, Aimée şi-a amintit ceva.

— Băiatul ăla care a fost aici mai devreme…

— Da. Îl cunoşti? Pauză.

— Nu, dar mi se pare cunoscut.

— Asta am crezut şi eu. Nu l-ai văzut aseară la chef? am întrebat în timp ce imprimanta începu să-mi livreze comanda.

— Nu sunt sigură, dar îmi aminteşte de cineva.

— Da, a venit costumat în Patrick Bateman. Era tipul într-un costum Armani. Foarte straniu.

— Hm, Bret, am noutăţi pentru tine: erai atât de drogat aseară, nu prea cred că puteai să recunoşti pe cineva când cheful a luat viteză.

Am dat din umeri, mi-am vârât visul în haină şi am ridicat cele câteva povestioare pe care studenţii le lăsaseră în coşul de lângă uşă. Se lăsase liniştea. Aimée părea să se gândească la altceva, aprinzându-şi o ţigară.

— Da? Ce mai e? am întrebat. O să întârzii.

— E ciudat c-ai crezut că seamănă cu Patrick Bateman, zise ea.

— De ce?

— Pentru că eu m-am gândit mai mult la Christian Bale. Am rămas tăcuţi multă vreme, deoarece Christian Bale I

era actorul care îl jucase pe Patrick Bateman în versiuneacinematografică a romanului American Psycho.

— Dar semăna şi cu tine, zise Aimée. Cu vreo douăzeci de ani mai tânăr.

Iarăşi m-au trecut fiorii. Am ajuns în parcare, dar acel 450 ŞI de culoare crem nu mai era acolo. Am observat.

6. Psihiatrii

Cum întârziasem, am mers cu maşina în loc s-o iau pe jos spre clădirea în care se găseau cabinetele celor doi psihiatri, dr. Kim şi consilierul nostru matrimonial, dr. Feheida. Scoţându-mi visul, am grăbit pasul pe hol şi am dat peste o femeie care ieşea din ascensor. Mă uitam la visul meu, simţindu-mă ca un puşti înainte de o lucrare de control, când ea s-a oprit lângă mine şi a zis: „Bună, Bret". Mi-am ridicat privirea, uitându-mă la faţa femeii: trasă, 40 de ani, vag spaniolă, păr negru lins, un zâmbet strâmb. Ţinând în mâini un vraf de dosare şi cărţi, stătea răbdătoare în timp ce mă uitam la ea, încercând să ghicesc cine era. Mi-a luat un minut până mi-am dat seama.

— A, doamnă doctor Fahjita. Ce mai faceţi? am zis uşurat. A făcut o mică pauză.

— Sunt doctor Fe-hei-da.

— Doctor Fe-hei-da, am imitat-o. Da, ce mai faceţi?

— Sunt bine. O să ne vedem împreună cu soţia săptămâna viitoare?

— Da, vom fi amândoi acolo de data asta, i-am promis.

— Asta e bine. Ne vedem atunci.

S-a îndepărtat încet-încet, iar eu am sărit în ascensor.

Şedinţele de consiliere începuseră din cauza partidelor de sex tot mai rare din căsătoria noastră. Era, neîndoielnic, problema mea, iar sentimental de vinovăţie m-a convins s-o urmez pe Jayne la dr. Feheida. Chiar şi atunci când am ajuns aici prima dată, în iulie, nu făceam sex decât o dată Pe săptămână, deşi Jayne avea iniţiative în mod regulat. Dar fusese refuzată de atâtea ori, încât a renunţat. Şi nu-mi Puteam da seama care era cauza acestei lipse de interes din Partea mea. Jayne – de care fusesem altă dată atât de atras.

106

107

Încât se plângea de frecvenţa partidelor de sex – mi se părea o fiinţă cu totul nouă, diferită de amanta focoasă. Era soţia, mama,

salvatoarea mea. Dar cum a dus asta la o relaţie de celibat? („A, da, cum oare?" îmi şoptea deseori vocea întunecată din adâncul minţii mele.) Pur şi simplu dădeam vina pe câte o scuză inventată în timp ce zăceam în patul imens din dormitorul întunecat, cu uşa încuiată, perdelele trase, penisul moale cuibărit imobil pe pulpa mea: oboseala, stresul, romanul, mareele fireşti ale dorinţei, medicaţia anti-depresivă; făcusem aluzie chiar şi la anume traume sexuale din copilărie. Ea nu încerca să-şi ascundă resentimentul. Mi-am camuflat ruşinea, însă nu îndeajuns ca ea să nu se simtă vinovată că se îndoia de bărbăţia mea, până când a ajuns să-i pară rău că forţase nota. Continua să mă întrebe dacă mă mai simţeam atras de ea – şi mă simţeam, am continuat s-o asigur. Eram mândru că Jayne Dennâs e soţia mea. Milioane de bărbaţi considerau că imaginea ei e plină de magnetism sexual. Era o vedetă de film tânără şi populară. Cu toate astea, în mod misterios, sexul devenise o corvoadă şi un eveniment din ce în ce mai rar. Nu mi se mai scula ca altă dată când eram cu ea şi am încercat s-o liniştesc cu vagi generalităţi pescuite din talk-show-urile lui Oprah. „E sexul mai important decât copiii sau carierele noastre, Jayne?" am întrebat-o într-o noapte. „Cred că o ducem destul de bine". A oftat în întunericul dormitorului. „Faptul că nu avem parte de sex în momentul ăsta nu înseamnă eu nu sunt al tău" i-am spus cu multă blândeţe (asta a fost în prima noapte când am dormit în camera de oaspeţi). Şi aşa am ajuns ca în şedinţele cu „educatoarea matrimonială" să explorăm tot felul de teorii. Poate era vorba de o diminuare a rezervelor mele de testosteron. Dar testele demonstraseră că erau la nivelul normal. Am început să iau zilnic suplimente alimentare. Am exclus Viagra fiindcă aveam stenoză mitrală – o uşoară condiţie cardiacă ce putea fi agravată de medicament. Alte opţiuni includeau Levitra şi Cialis, dar nu sunt impotent! voiam să urlu. Totuşi, eram o „valoare, neutră". Nu ştiam ce-i aia „comuniune". Eram maestrul, „comunicării negative". Contribuisem la crearea unei „uniuni: instabile". Trebuia să-mi inculc apetitul pentru „alianţe di colaborare". Nu făceam decât să sugerez „contrapropuneri Eram acuzat că vreau să „sabotez pactul". (Jayne era

care susţinea „evitarea separării", deşi recunoscuse că avea probleme cu „autodiferenţierea".) Ni s-a sugerat să angajăm

O bonă, să ne scriem bileţele provocatoare, să pretindem că încă ne facem curte, să rezervăm o cameră la hotel, să ne propunem

momente de intimitate, să planificăm datele raportului sexual. Însă pe la sfârşitul lui septembrie relaţia noastră era serios blocată şi atunci am realizat de ce. Cauza avea acum un nume: Aimée Light. Conform spuselor lui, biync, „aspectul cel mai uimitor de trist" al căsătoriei noastre e că încă mă iubea.

Am inspirat adânc şi am intrat în cabinetul doctoriţei ivim. Uşa era deschisă, iar ea răsfoia The New York Review of Books în aşteptarea mea. Şi-a ridicat privirea – faţa ei nucă, măslinie, se încreţi într-un zâmbet întrebător.

— Îmi pare rău că am întârziat, am zis, închizând uşa după mine şi aşezându-mă confortabil în fotoliul din faţa ei. Faptul că încăperea era senin anonimă mă ajuta să mă relaxez înainte de începerea şedinţei, însă astăzi psihiatra trecu direct la subiect şi, înainte să-mi dau seama, îngrijorarea ei crescândă vizavi de „problemele mele de abuz de substanţe interzise" ajunseră să domine conversaţia. Asta probabil se datora şerveţelelor Kleenex pe care le consumam şi în care îmi suflam cheagurile de sânge din nasul meu dureros şi paradit. După care a vrut să discute despre Robby, dacă mai nutream vreun resentiment, ca apoi să sară subit la Jayne şi la ce anume aveam de gând cu ea. Aşa că răbdarea 'nea s-a evaporat curând, trebuind să întrerup ceea ce aducea i interogatoriu. Ţinea în poală un carneţel şi îşi lua notiţe

1 i mare repeziciune.

— Uite ce, mă aflu aici doar pentru că i-am promis soţiei mele că voi căuta un pic de ajutor şi acum sunt aici şi vreau să fim ajutat, dar n-am nevoie de alte reclamaţii despre cum irosesc vremea altcuiva, bine?

Mi-am luat un alt Kleenex şi mi-am suflat nasul. Şerveţelul se coloră într-un roşu aprins.

— Şi de ce eşti aici, domnule EUis? (Şi de ce eşti aisi, domnii Erris?)

— Ei bine, am această stare de anxietate, ştiţi, tulburări anxioase.

— Vizavi de ce?

— Hm… accidente de avion… teroriştі… Am făcut o pauză, după care am adăugat: Băieţii aceia dispăruţi.

Se îndreptă în scaun.

— Domnule Ellis, eu mult mai îngrijorată de ciroza ficatului decât accidente de avion pentru dumneavoastră. Oftă şi îşi notă ceva în carneţel, apoi trecu la: „Aşa, ceva vise noi? (Aşa, cefa fise noi?)

— Da, unul a-ntâia, am zis, încercând să-mi ascund lipsa de entuziasm.

Dr. Kim citi rândurile tastate în grabă în acea după-masă, iar când ajunse la o propoziţie anume se albi şi mă fixă atent din locul în care se afla. În acest timp admiram distrat un cactus pitic de pe raft, fredonând ceva pierdut, aşteptând.

— Acest vis pare foarte, foarte fals, domnule Ellis. Mă săgeta cu privirea, suspicioasă. Cred că aţi inventat acest vis.

— Cum vă permiteţi?!

M-am ridicat indignat în capul oaselor – o postură pe care mi-am dat seama că o adoptam destul de des în cabinetul ei.

— Vă aşteptaţi să cred acest vis? îşi întoarse privirea spre coala tipărită. Un somn cu gură uriaşă te urmăreşte într-un lac de unde scapi într-un hidroavion şi pe urmă călătoreşti la clasa întâi – avion care are numele tatălui dumneavoastră pe el?

— Ăsta e inconştientul meu, doamnă Kim. Am dat din umeri. Ar putea fi probleme legitime la mijloc.

Am oftat, renunţând să mă mai apăr.

— N-aţi spus încă soţiei că iarăşi vă drogaţi, zise ea.

— Nu, am oftat din nou, uitându-mă în altă parte. Dar ea ştie. Ştie.

— Şi dormiţi tot pe canapea?

— În camera de oaspeţi! Dorm în porcăria aia de camei de oaspeţi! N-ai cum să te odihneşti şi pace pe canapeaui aia afurisită.

— Domnule Ellis, nu trebuie să strigaţi.

— Ascultaţi-mă. Am oftat. Mi-a fost foarte greu să-l găsesc locul în lume, iar toată presiunea asta de a deve: bărbat în casă, sau cum vreţi să-i spuneţi, mă dă gata, de altfel şi faptul că, da, mă droghez din nou – dar foai puţin – şi mai beau – tot puţin – şi da, bine, Jayne şi cu mine nu prea facem sex şi cam flirtez cu fata asta la colegiu, şi mai cred că un student încearcă să pretindă că e un personaj dintr-un roman de-al meu, iar fiica lui Jayne se pare că o ia razna rău de tot crezând că păpuşa ei e vie şi că o atacă, plus că-mi zice „taţi”, şi Harrison Ford vrea un scenariu de la mine în timp ce primesc e-mailurile astea ciudate din L.A. Care au ceva de-a face cu tata, cred, şi toţi băieţii ăia dispăruţi

de-acasă mă sperie de moarte şi-mi declanşează conflictele astea psihice uriaşe. Am făcut o pauză, în mijlocul peroraţiei. O, şi labradorul nostru auriu mă urăşte teribil. Am scos un oftat imens. Aşa că am destule pe cap – mai slăbiţi-mă. După care m-am întins după foaia pe care o ţinea în mână: Daţi-mi-o.

O ţinea ferm, scrutându-mă încruntată. Continuam să trag. Ea n-o lăsa din mână. Privirile noastre s-au înfruntat o vreme. În cele din urmă m-am lăsat pe spate în fotoliu, respirând greu.

A aşteptat răbdătoare.

— Domnule Ellis, motivul principal pentru care vă aflaţi aici e să găsiţi o cale de a vă înţelege cu fiul dumneavoastră. Asta e esenţial. Asta e necesar. Să vă raportaţi la fiul dumneavoastră.

Nu era nimic de spus decât:

— Încep să controlez raportul meu cu el.

— Nu cred că reuşiţi.

— De ce?

— Pentru că nici nu l-aţi pomenit de când sunteţi aici.

110

HI

siiiw ipimbR

7. Camera lui Robby

Marta era în bucătărie, rumenind legume într-o tigaie chinezească de aluminiu în timp ce copiii se costumau în camerele de la etaj pentru nedaţi-ori-nu-nedaţi. Se întunecase, dar, sosind acasă mai devreme de la cabinetul doctoriţei Kim, am văzut că unii părinţi îşi însoţeau copiii costumaţi înainte de amurg, ceea ce îmi provocă o sinistră aducere aminte a băieţilor dispăruţi şi asta m-a făcut să mă opresc la un magazin de băuturi alcoolice şi să cumpăr o sticlă de Groth Sauvignon Blanc şi alta de Ketel One, iar îndată ce am ajuns în spaţiul protejat al biroului meu mi-am turnat jumătate din vin într-o cană mare de cafea şi am ascuns ambele sticle sub birou (mobila era în continuare aranjată diferit). Am colindat prin casă, neavând nimic de făcut, trecând pe lângă un castron cu batoane Mini-Nutri-gran de pe masa de lângă uşa de la intrare. Am ieşit. Cineva aprinsese deja dovlecii scobiţi. Victor stătea întins pe gazon. Mi-a aruncat o privire acră pe care i-am întors-o cu vârf şi îndesat, apoi am luat un disc Frisbee şi l-am aruncat spre câine. A aterizat lângă el. I-a aruncat o privire dispreţuitoare, şi-a ridicat capul spre mine, de parcă aş fi fost

tâmpit, înainte de a da în lături cu botul discul portocaliu, înapoi în casă am observat că mobila din camera de zi fusese mutată în poziţia iniţială. Cu toate astea mă simţeam de parcă aş fi perceput încăperea dintr-un unghi nefamiliar. Covorul arăta mai închis la culoare, mai gros, iar bejul pal se transformase în ceva ba chiar verde – iar faptul că fusese aspirat dimineaţa nu îndepărtase urmele de paşi întipărite pe el. Am atins-o pe una cu piciorul – mare şi cenuşie – şi încercam s-o netezesc cu vârful pantofului, când dintr-odată am auzit-o pe Jayne strigând: „Nu mergi costumat în

Eminem!", apoi uşa s-a trântit. Am luat un Klonopin, am terminat vinul, mi-am turnat restul în cană şi am urcat agale spre camera lui Robby, să văd dacă era bine.

În timp ce mă apropiam de uşa camerei lui, am observat zgârieturile de care pomenea azi-dimineaţă. Erau concentrate la baza uşii, dar cu toate că nu păreau foarte adânci, vopseaua chiar fusese jupuită şi m-am gândit că probabil fusese opera lui Victor, care încercase să intre. Nimeni din cei prezenţi la petrecere nu urcase la etaj, dar gândul m-a dus la perna sfâşiată din camera lui Sarah şi mi-am imaginat că poate chiar Robby făcuse zgârieturileim gest agresiv, o încercare de a atrage atenţia sau ceva de genul ăsta – până când am realizat că nu era în stare de aşa ceva; era mult prea pasiv şi blazat ca să o scoată la capăt tu o şmecherie din asta. După care gândul m-a dus din nou ia Terby şi la perna sfâşiată. Copiii erau imprevizibilimedicamentele pe care le luau dovedeau acest lucru. În plus, Robby trecuse recent pe anti depresive. Îi fusese prescris Luvox pentru atacurile de anxietate care nu-i dădeau pace încă de la vârsta de şase ani şi care crescuseră în intensitate de când venisem eu – dar cine poate şti care erau efectele secundare? Doctorul ne asigurase că în afara unor uşoare afecţiuni gastro-intestinale nu existau probleme, dar asta spun doctorii întotdeauna, iar fără aceste medicamente Robby nu stătea locului. Fără ele n-ar fi fost în stare să viziteze planetariumul. Fără Ritalin n-ar fi putut merge la Mali să-şi cumpere costumul de Halloween. Era să cad în nas, împiedicându-mă de skateboard, când am intrat în camera lui, dar televizorul era dat atât de tare, încât Robby, care stătea pe pat, nici n-a observat.

Camera lui era dominată de o temă spaţială: mici decupaje fosforescente de planete şi comete şi semiluni lipite peste tot îţi

dădeau senzaţia că pluteai pe un cer întunecat, undeva în spaţiul îndepărtat. Însăşi mocheta se dovedea a fi un fel de decor marţian, detaliat în stil impresionant cu cratere şi canioane şi defileuri. Sfere şi globuri de sticlă se legănau agăţate de un strălucitor de sălbatic asteroid prins de tavan deasupra patului imens Art Deco acoperit cu o cuvertură elegantă. În afara omniprezentelor postere cu Beastie Be-ys şi Timp Bizkit, mai erau lipite pe pereţi şi unele cu diverse

113

luni-satelit: Io a lui Jupiter şi Titan a lui Saturn şi masivele crevase ale Mirandei lui Uranus. În cameră se mai găseau un minifrigider, veioze viu colorate, o sofa din piele, un stereo şi pe un întreg perete o fotografie alb-negru a unui parc pustiu amenajat pentru rolleri. Cutiile goale ale unor jocuri video zăceau împrăştiate în faţa unui televizor uriaş, conectat acum la Playstation2, în mijlocul unui morman de DVD-uri cu The Simpsons şi South Park. Pe pat se odihnea un teanc de cămăşi Tommy Hilfiger nou-nouţe. Rafturile de cărţi erau dominate de povestiri cu luptători japonezi, de reviste de wrestling şi de seria completă Harry Potter, iar deasupra rafturilor trona un desen în tonuri de bronz reprezentând zodiacul. Rămăşiţele paharului cu ceai de la Starbucks zăceau lângă gigantica lună translucidă a screen-saver-ului care lumina monitorul computerului lui Robby.

Robby se uita la Nintendo Power Monthly în timp ce îşi trăgea în picioare o pereche de şosete Puma după care îşi încălţă adidaşii Nike. Televizorul era pe canalul WB şi, stând în cadrul uşii, am urmărit o vreme un film de desene animate cam licenţios care fu întrerupt de una dintre multele reclame pentru copii pe care le uram. Un băiat curăţel şi arătos, cu mâinile proptite în şoldurile lui zvelte, se uita sfidător în obiectiv emiţând următoarele replici cu o voce seacă, subtitrate pe o bandă roşie ca sângele: „De ce nu eşti milionar?", urmată de „Nimic nu e mai important ca banii", urmată de „Trebuie să ai propria ta insulă", urmată de „N-ai voie să dormi pentru că nu o să ţi se ofere o a doua şansă" urmată de fi important să fii dur şi convingător", urmată de „Vino cu noi să te îmbogăţeşti", urmată de „Dacă nu eşti bogat, meriţi să fii umilit". După care reclama se termina. Atât. O văzusem de nenumărate ori şi tot nu înţelegeam ce vrea să spună sau ce vrea să vândă.

Robby stătea aplecat de umeri, iar puloverul Hilfiger legat în

jurul taliei i se desfăcu şi alunecă pe podea în timp ce se ridica din pat, întinzându-se. Pe perna lui era o carte pentru adolescenţi, Ce a fost Pământul altă dată. Fiul meu avea unsprezece ani şi un portofel Prada şi un petic de pirat Stussy şi o manşetă de tenis Lacoste la încheietura mâinii şi visase să înfiinţeze un club de astronomie, dar lipsa de interes a colegilor îl făcuse să se lase păgubaş, iar cântecele lui preferate aveau cuvântul „zbor" în titlu; toate astea mă

Întristau. Îşi dădu cu spray Hugo Boss pe dosul mâinii, dar nu mirosi. Încă nu mă văzuse stând în tocul uşii.

— Aşa deci, mama nu te lasă să mergi costumat ca un star rap, ai? am zis.

Se întoarse brusc, surprins. Apoi îşi regăsi calmul.

— Nu, zise el, îmbufnat. Arăta ruşinat, încătuşat.

Ceva în mine s-a înmuiat. Am mai luat o gură de vin şi… Im intrat în cameră.

— Păi ar trebui să ai părul platinat şi o nevastă pe care $în baţi, şi cum n-ai niciuna, nici alta… Habar n-aveam ce voiam să spun; ştiam doar că vreau să-l fac să se simtă mai bine, însă de fiecare dată când încercam una ca asta, se pare că îi spoream confuzia.

— Da, dar Sarah poa' să meargă ca Posh Spice, bombăni el, după ce-am dat televizorul mai încet.

— Păi ştii că mama are o problemă cu muzica rap… am bătut eu câmpii, dar mi-am revenit subit. Deci cum vrei să te costumezi?

— Păi nu mă costumez în nimic, nu cred. O pauză. Poate ni astronaut.

— Doar în astronaut? am întrebat. Nu te poţi gândi la ceva mai… distractiv? Mama zice c-aşa ai fost costumat şi anu' trecut.

N-a zis nimic.

M-am fâţâit prietenește prin cameră, pretinzând că mă interesează tot felul de obiecte.

— S-a-ntâmplat ceva? l-am auzit spunând, îngrijorat. Am făcut ceva?

— Nu, nu, nu, Robby, am zis. N-ai făcut nimic. Îţi admiram camera.

— Păi, hm, de ce?

— Pentru că eşti foarte… norocos.

— Da?

Nu mi-a plăcut deloc cum a zis asta.

— Da, vreau să spun că ar trebui să fii recunoscător pentru toate lucrurile pe care le ai, am zis. Eşti un copil norocos.

Anevoie, cu umerii căzuţi şi braţele moi, se uită prin cameră, neimpresionat.

— Sunt doar lucruri, Bret.

115

f”!

— Vreau să spun că tot ce îmi doream eu era un televizor şi un zăvor la uşă. Am făcut un gest superficial cu mâna. Tot ce voiam să fac era să mă joc cu piese lego.

M-am zgâit la planetele imobile din mijlocul tavanuluiuniversul suspendat de tavanul înstelat. Sateliţii pe orbite, rachetele şi astronauţii, naveta spaţială şi stâncile selenare şi Marte şi meteoritul în flăcări lansat spre Pământ şi grijile generate de OZN-uri şi necesitatea înfiinţării unor colonii în întregul sistem solar. Toate astea îmi apăreau ca inutile pentru că cerul era încontinuu întunecat în spaţiu şi nu se auzea niciun sunet pe Lună şi nu era decât o altă lume în care te simţeai pentru totdeauna pierdut. Însă eram convins că Robby ar fi încercat să-mi demonstreze că departe, dincolo de craterele îngheţate şi de spaţiile pustiite de furtuni de nisip se găsea o inimă caldă şi primitoare. Nu-i trebuie unui laser decât o secundă sau două să parcurgă distanţa de la Pământ la Lună şi înapoi, aşa cum îmi spusese el la nunta aceea din Nashville cu atât de mulţi ani în urmă.

— Da, cred că astronaut e cel mai bine, zise el.

— Bine, eşti tare, am zis. Cred că e o idee bună de costum.

Atunci am remarcat casca de astronaut de pe pat şi costumul portocaliu NASA agăţat în cuier.

— Ne vedem jos, amice.

Robby mă urmări cu privirea până ce am ieşit pe uşă, apoi o încuie în urma mea. Am tresărit când am auzit zăvorul. O aplică pâlpâi când am trecut pe lângă ea.

116

8. Halloween

Era zăpuşeală – cea mai caldă zi de 31 octombrie înregistrată vreodată – însă în copilăria mea, în Los Angeles, mă obişnuisem cu vremea asta, deşi Jayne şi copiii erau deja transpiraţi când am ajuns la capătul străzii. Robby îşi scosese asudat casca şi se întâlni cu Ashton

Allen căruia nu-i mai plăcea ideea de a merge costumat ca un faimos jucător de baseball din cauza zvonurilor recente că acesta ar fi homosexual, iar părinţii lui, Mitchell şi Nadine, ni se alăturară împreună cu fiica lor mai mică, Zoe, care mergea la colindat cu Sarah şi supraveghetoarea din seara asta, Marta. (Zoe era Hermione Granger şi, da, Sarah era Posh Spice, cu un tricou pe care se putea citi Prietenul meu crede că-mi fac lecţiile.) Cei doi băieţi urmau să aştepte pe trotuar şi să inspecteze cadourile primite înainte de a colinda sau nu casa respectivă. Eu eram beat.

Pe măsură ce treceam prin cartierul nostru, recunoşteam pasiv costume reprezentând diferite personaje din jocuri video (băieţi îmbrăcaţi ca Shadow Phoenix Ninja şi Mortal Kombat Scorpion) şi filme (Anakin Skywalker-i cu codiţe, cavaleri Jedi şi săbii fosforescente) în timp ce o droaie de Harry Potter-i hălăduiau pe Elsinore Lane care încotro – purtând mantii Quidditch, cu mături şi baghete magice, verzile cicatrice în zigzag de pe frunţile lor licărind în întuneric în timp ce discutau cu nişte căpcăuni ca acela din Shrek. Nu vedeam picior de balerină sau vrăjitoare sau vagabonzi sau stafiinici unul dintre costumele croite de mamele copilăriei meleiar când am văzut-o pe Nadine luând o gură de apă Fiji din sticla pe care o avea cu ea, mi s-a făcut poftă rău de tot de un alt pahar de băutură. Sarah continua să alerge înaintea celorlalţi, făcând piruete, în timp ce Zoe şi Marta încercau să

ţină pasul cu ea, cei patru părinţi strigându-le copiilor să nu dispară din câmpul nostru vizual. Am scos un suspin colectiv la vederea atâtor maşini anul acesta – un şir lung, înaintând încet – copiii costumaţi adunându-se în ciorchini timizi, alergând spre casele din drumul lor, apoi cărându-se la loc în vehiculele de teren din parada care umplea strada. Un sentiment de precauţie tacită plutea peste întreaga scenă. O altă trimitere la băieţii dispăruţi; Nadine remarcă faptul că anul acesta se vedeau mai multe felinare şi dovlecii sculptaţi arătau mult mai blânzi ca altă dată (trebuia să fie o sărbătoare mai optimistă de Halloween). Am încercat să ascult cu atenţie zgomotul făcut de un zombi care pedala pe o bicicletă trecând pe lângă mine şi aruncându-mi o privire ucigătoare. Jayne avea un aparat de fotografiat

digital pe care uneori îl folosea, dar de cele mai multe ori nu. Ne-am întâlnit cu Mark şi Sheila Huntington, un duo atractiv compus din unghiuri ascuţite, ca de altfel şi cu Adam şi Mimi Gardner-două cupluri vecine şi viitori oaspeţi la cina de duminică de la familia Allen. Privindu-i pe copii trecând de la o casă la alta, am observat cât de nervoşi eram cu toţii şi cât de jalnice erau eforturile noastre de a o ascunde. Oamenii şuşoteau despre o eventuală mutare a copiilor noştri la North Hill chiar în acest an, deşi niciunul dintre băieţii dispăruţi nu provenea din zonă. Şi am remarcat tăcerea care ne înconjura, de parcă nimeni n-ar fi vrut să atragă atenţia străinului ascuns în tufişuri. Cineva se apropie de Jayne şi îi ceru un autograf.

Nu mă puteam concentra asupra diverselor conversaţii purtate de cuplurile de părinţi (pisica meditativă, obiceiul sănătos de a combina mai multe activităţi) fiindcă aveam sentimentul că eram urmăriţi – sau, mai exact, că eu eram cel urmărit. Am încercat să dau vina pe lipsa de somn, pe sticla de vin, pe neadevărurile recunoscute cu jumătate de inimă în cabinetul doctoriţei Kim, pe eşecul meu de a-mi găsi blugii cu rămăşiţele de coca din noaptea trecută, pe frustrările sexuale, pe băiatul care mă minţise în birou după-masă.

Şi am văzut iarăşi maşina.

Acel 450 ŞI de culoare crem se prelinse pe Elsinore Lane, oprindu-se pe Bedford Street. Mă uitam la ea neajutorat, cum stătea pur şi simplu acolo, încercând să decid cum aş putea merge săptămâna viitoare la Los Angeles. Cei opt adulţi, înaintând perechi-perechi pe trotuar, se apropiau de maşină. Brusc – şi acum, când mă gândesc, nu înţeleg de ce – i-am cerut lui Jayne aparatul de fotografiat digital. În timp ce discuta cu Mitchell despre noul în ’n Out Burger pe cale de a se deschide pe Main Street, mi-a dat aparatul. Am privit prin obiectiv spre Mercedes. Lumina felinarelor de stradă era ridicol de strălucitoare, uniformizând totul, şi îmi era greu să focalizez. Nu înţelegeam de ce maşina nu mi se mai părea inocentă şi de ce începea – doar după ce o văzusem de două ori – să însemne ceva; ceva apăsător, amintindu-mi de un secret întunecat. Pe măsură ce mă apropiam, focalizând imaginea pe portbagaj, apoi pe geamul din spate, însăşi maşina păru să detecteze acest lucru – de parcă ea luase decizia, şi nu şoferul – şi dispăru după colţul lui Elsinore cu Bedford. Eram ameţit. Mă simţeam hăituit, după care a început să adie o briză caldă şi să se-audă în surdină bâzâitul a ceva ce putea fi o sculă electrică, şi m-au trecut toate

apele. Pulsul mi s-a accelerat, apoi, inexplicabil, am simţit o mâhnire profundă. Luna era gigantică în noaptea aceea, atârnând foarte jos pe cerul întunecat, cu un contur portocaliu, iar oamenii se mirau într-una cât de aproape era de pământ.

Jayne le explica părinţilor fascinaţi de ce trebuia să meargă la Toronto săptămâna viitoare, iar eu a trebuit să-mi cer scuze, dar trebuia să plec. Pur şi simplu le-am spus că sunt obosit. Pavajul se clătina sub mine, iar pielea îmi era leoarcă de sudoare. Jayne tocmai voia să zică ceva când o văzu pe Harah încercând să facă roata şi îi strigă să fie atentă. Mi-am luat rămas-bun de la toată lumea, i-am asigurat pe Allen-i că aşteptam cu nerăbdare să ne vedem duminică seara şi i-am înapoiat aparatul digital lui Jayne. Ştiam că nu era foarte înţelept să-mi iau tălpăşiţa, dar n-aveam de ales. I-am observat ambivalenţa şi insatisfacţia şi am pornit-o spre casa noastră cufundată în întuneric, cu excepţia dovlecilor sculptaţi ale căror feţe începeau deja să se surpe. Încă mai simţeam uşurarea care îl cuprinsese pe Robby atunci când începusem să mă îndepărtez, împleticindu-mă.

În biroul meu mi-am turnat un pahar mare de votcă şi am ieşit pe veranda care dădea spre piscina iluminată, spre curtea din spate, mărginită de câmpul imens întinzându-se

spre pădure. Pomii păreau întunecaţi şi contorsionaţi sub lumina portocalie a lunii. Am sorbit o gură de votcă. Şi m-am întrebat: oare luminile intermitente semnalate de oameni pe cerul cenuşiu în timpul lunii iulie să fi fost cumva legate de dispariţiile acelor băieţi, care începuseră cam în aceeaşi perioadă? Alte explicaţii posibile mă făceau să sper că această legătură exista.

Ceva trecu deasupra mea şi zbură mai departe.

Victor ieşi repede din casă şi veni lângă mine, lătrând şi scheunând. Privea în direcţia pădurii.

— Gura, am zis eu, obosit. Mai ţine-ţi gura.

Mi-a aruncat o privire îngrijorată şi s-a lungit, scoţând un fel de scâncet.

Am încercat să mă destind, simţindu-mi pielea mângâiată de vântul cald, însă atenţia mi-a fost atrasă de ceva ce se afla lângă jacuzzi, care scotea bulbuci – cineva dăduse drumul la duze – şi aburii se împleteau deasupra apei calde. Mi-am lăsat paharul pe grătar şi am

înaintat şovăielnic pe verandă până când am ajuns în dreptul unei perechi de chiloţi de baie. Bănuiam că fuseseră uitaţi acolo din noaptea petrecerii, dar când i-am ridicat, am văzut că erau uzi de parcă cineva tocmai ar fi ieşit din jacuzzi şi i-ar fi dat jos de pe el. Apoi am observat imprimeul chiloţilor: flori mari roşii, abstracte. Hawaii îmi apăru subit în minte, mai exact Mauna Kea Hotel, staţiunea unde mergeam cu ai mei când eram mic. Erau chiloţii mei? m-am întrebat în gând, pentru că şi eu avusesem odată o pereche ca ăştia (ca şi tata de altfel), dar cu toate astea răspunsul imediat a fost negativ. Am stors încet chiloţii şi i-am întins pe balustradă, la uscat. Am sorbit din pahar, după care am dat peste cap o înghiţitură mare. Am inspirat adânc şi mi-am aruncat o privire în depărtare, spre pădure.

Se făcuse întuneric beznă, o beznă umedă, ameţitoare. Sunetul vântului păru să se amplifice, când l-am văzut pe Victor ridicându-se din nou, privind fermecat spre pădure, cu blana aurie vălurită de vântul călduţ. Am privit şi eu spre pădure, atras de întuneric, ca întotdeauna. Iar pala de vând se abătu asupra mea, un vând care părea… feroce.

Nu există alt cuvânt. Era un vânt feroce.

— Salut, întuneric, prieten vechi…

120

Cuvintele cântecului mi se iviră în minte dându-mi sentimentul că spărsesem o barieră. Am închis ochii. Am realizat subit cât de singur eram. (Dar aşa călătoreşti, şopti vântul, aşa ai vrut să trăieşti.) Am deschis ochii tocmai în momentul în care o molie ateriza pe braţul meu. Se părea că întreaga lume era pe moarte, înnegrindu-se. Întunericul înghiţea totul.

Iar atunci Victor începu să latre – mult mai insistent de data asta, tremurând în timp ce se zgâia la pădure, apoi începu să mârâie. Şi, la fel de brusc, încetă.

Rămase nemişcat. Auzise ceva.

Continua să se uite spre pădure.

Apoi sări de pe verandă şi începu să latre din nou.

— Victor, am strigat cât am putut de tare.

Îi vedeam silueta săltând peste câmp, ca şi cum ar fi urmărit ceva, după care intră în pădure şi lătratul încetă.

Am luat o altă gură de băutură şi m-am hotărât să-l aştept să se întoarcă.

Am privit spre chiloții de baie. M-am gândit la Mercedesul care rulase pe Elsinore Lane. Cât timp ne urmărise? Cine fusese în jacuzzi?

După care am crezut că-l văd pe Victor. O siluetă, aproape de pământ, chircită, apăruse din pădure și nu-mi dădeam seama ce era. Era de mărimea lui Victor, poate mai mare, însă mișcările umbrei erau precum ale unui păianjen, poticnindu-se de copacii de la liziera pădurii.

— Victor! am strigat iarăși.

Chestia se opri pe moment. Apoi forma întunecată se târî lateral, tot mai rapid, întorcându-se în pădure. Mi-am dat seama, simțind că mi se face rău, că arăta ca și cum ar fi vânat ceva.

— Victor!

Am auzit ceva ce semăna a scheunat disperat, apoi a încetat brusc și s-a lăsat liniștea.

Am așteptat.

Forțându-mi ochii, printre pleoapele mijite, am deslușit silueta lui Victor traversând câmpul și n-am putut să nu mă bucur când câinele – acum ciudat de calm – trecu pe lângă mine, intrând în bucătărie. Dar pe urmă ceva mă obligă să pricep că nu eram singur.

Mă simți? mă întrebă.

— Dispari, am șoptit. Eram prea terminat ca să rabd una ca asta. Dispari…

A venit vremea să înveți ceva, am auzit spunând o voce, ca un geamăt.

Nu eram singur.

Și indiferent ce era acolo, știa cine sunt.

Ceva se mișcă din nou în pădure.

Stinghiile balansoarului începură să zornăie zgâlțâite de o rafală sulfuroasă de vânt, după care, aproape imediat, încetară.

Auzeam bufniturile ușoare, sacadate, a ceva ce se apropia, înaintând cu nerăbdare. Dorind să fie remarcat. Voia să fie văzut și simțit. Voia să-mi șoptească numele. Să mă păcălească. Însă nu devenea vizibil deocamdată. Și cum continuam să privesc întunericul, am văzut o altă siluetă gonind peste câmp și ținând ceva ce semăna cu o furcă. Am rămas imobilizat pe verandă. Au început să-mi clănțăne dinții. Vântul se înteți din nou. După care se auzi sunetul unei invazii de lăcuste. Am început să tremur. Mi-e frică, am gândit. Când realiză

cât de speriat eram, un miros straniu începu să se formeze în aer.

Du-tenăuntru, mi-am spus. Du-te-n casă, acum.

Dar când mi-am întors privirea spre casă, am ştiut că nu putea să mă protejeze de ce mă păştea. Orice ar fi fost, putea să vină după mine.

Iar atunci am observat piatra de mormânt – uşor lateral spre gardul grădinii, puţin într-o rână, răsărind dintre buruienile care împânzeau grădina. Scurtul meu moment de iritare faţă de decoratorii care uitaseră parte din recuzită se transformă în spaimă când m-am pomenit îndreptându-mă spre ea. Pământul de sub piatră era dat la o parteca şi cum cineva ar fi scurmat să răzbată la suprafaţă. Peste sunetul vijeliei mi s-a părut că desluşesc un fâlfâit. Pe măsură ce mă apropiam de piatră, eram tot mai convins că ceva chiar ieşise din falsul mormânt. Ceva negru şi uriaş trecu peste casă – în zbor – apoi se învârti în aer, ajungând cât ai clipi din ochi sub mine, în timp ce vântul continua să şuiere, şi câteva clipe se auzi zgomotul unor animale luptându-se în pădure, după care arătarea aceea începu din nou să se rotească deasupra mea, iar atunci am îngenuncheat în dreptul pietrei de mormânt, lângă acea gaură în pământ.

122

Îi?

Se vedea ceva scris pe piatră. Am dat la o parte muşchiul verde şi pânzele de păianjeni artificiale. Piatra de mormânt era stropită cu sânge uscat.

Scria cu litere roşii:

„ROBERTMARTINELLIS194 1 – 199 2”.

Din cauza vântului mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe spate.

Pământul era ud şi vâscos şi, încercând să mă ridic, m-am împiedicat de o brazdă cleioasă. Dar când m-am sprijinit într-o mână, mi-am dat seama că nu era umezeală, ci un fel de peliculă soioasă care mirosea a rânced şi m-am chinuit în continuare să mă ridic fiindcă ceva se apropia tot mai mult de mine. Vântul trânti uşile de la bucătărie. Arătarea care se apropia de mine, orice ar fi fost, era cuprinsă de o mare foame. Era groaznică. Era nemaipomenită. Dorea ceva ce nu voiam să-i dau. Am început să urlu când am reuşit să mă ridic şi să alerg spre casă. Ce era în urma mea venea spre mine cu braţele întinse, încercând să mă prindă.

Îndată ce-am intrat, am dat fuga în camera de oaspeţi, închizându-mă înăuntru.

Aşteptam înnebunit ca J.iyne şi copiii să se întoarcă.

Când au ajuns acasă, m-am asigurat ca toate uşile sunt încuiate şi multiplele sisteme de alarmă, activate. M-am prefăcut interesat de bomboanele primite de Sarah. Jayne mă ignoră. Robby abia dacă îmi aruncă o privire, după care urcă sus la el.

Înapoi în camera de oaspeţi, în timp ce dădeam gata sticla de votcă, nu puteam să mă gândesc decât la un singur lucru, doar două cuvinte.

S-a întors.

123

Sâmbătă, 1 noiembrie îi

9. Afară

M-am trezit în camera de oaspeţi din cauza zgomotului maşinii care împrăştia frunzele moarte, iar când m-am uitat pe fereastră (camioneta grădinarului din faţa intrării mi-a adus aminte că era sâmbătă), m-am simţit pe moment bine, până când mi-am dat seama că eram complet îmbrăcat (nu era un semn bun) şi nu-mi aminteam deloc cum adormisem aseară (idem), ceea ce a înmugurit într-un spasm de anxietate. Am sărit imediat din pat, răsturnând sticla de votcă cumpărată ieri – dar era goală (alt semn rău). Totuşi, Ketel One sugera faptul că teama mea era rezultatul mahmurelii şi nimic altceva – eram în siguranţă, eram în viaţă, eram bine. Însă am avut o reacţie mai puţin entuziastă văzând cana mare de plastic, Jumbo Slurpee, pe care de regulă o ţineam sub pat şi care acum era pe noptieră, pe jumătate plină cu urină, ceea ce însemna că fusesem prea terminat ca să ajung în mijlocul nopţii la baia camerei de oaspeţi, doar la câţiva paşi de patul de oaspeţi, dar nu într-atât de terminat încât să nu fiu în stare să direcţionez jetul direct în cană şi nu pe covorul bej, aşa că în final se punea întrebarea: bun, m-am pişat în Jumbo Slurpee, nu pe covor – e un plus sau un minus? M-am dus rapid la uşa camerei de oaspeţi să mă conving că încuiasem înainte de a mi se tăia filmul. Iar anxietatea matinală obişnuită s-a mai risipit puţin când am văzut că de fapt încuiasem uşa, ceea ce însemna că Jayne n-ar fi putut să mă controleze (filmul tăiat, duhoarea de votcă, o cană cu urină la capul patului). Dar anxietatea mi-a revenit atunci când m-am gândit că poate nici nu încercase să intre.

Am dus atent paharul cu urină la baie, observând din nou covorul mai închis la culoare de sub paşii mei – bejul

124

căpătase acum o nuanţă verde pal, şi mai gros (prima reacţie: covorul creşte). Roşa dădea cu aspiratorul Hoover insistând asupra unei zone anume. M-am apropiat cu mare grijă, până când am văzut urmele paşilor ca de cenuşă şi am gândit: de ce oare nu le aspirase ieri? Când Roşa şi-a ridicat privirea, a oprit aspiratorul, aşteptând să spun ceva, dar mi-am dat seama că mobila nu fusese pusă la loc aşa cum o ştiam, iar mahmureala şi confuzia mea (fiindcă această cameră mi u părea acum clar familiară) făcea din orice aş fi spus o chestiune superfluă.

hitr-un sfârşit, Roşa arătă cu mâna spre covor.

— Cred că de la petrecere e asta, domnule Ellis.

Mă uitam la urmele de cenuşă imprimate în mochetă.

— Cum poate o petrecere să-i schimbe culoarea?

— Auzit c-a fost multă lume. Făcu o pauză. Poate vărsat băutură?

M-am întors încet cu faţa la ea.

— Ce crezi că le-am dat de băut? Colorant verde? Roşa mă privea fix, umilită. Urmă o pauză care păru nesfârşită. Am încercat să îndulcesc asprimea tonului cu un Şest firesc. Fără să gândesc am ridicat cana Slurpee spre buze, apoi la fel de firesc m-am abţinut.

— Doamna Dennis – afară, a fost tot ce-a mai zis Roşa, apoi îşi întoarse privirea şi dădu drumul aspiratorului, iar eu m-am îndreptat spre bucătărie.

Pe masă se găseau ziarele de dimineaţă şi din nou pe

1 nii Ki pagină se anunţa dispariţia unui alt băiat, pe nume

Mjrr Cohen. Am aruncat o privire fotografiei lui (doispre

11\ tipic semitic) şi am văzut că dispăruse din Midland.

1 i! la cincisprezece minute pe autostradă de locul în care

Mira. Reacţia mea a fost să întorc ziarul.

— Nu astăzi, nu pot să mă gândesc astăzi la asta, am zis t'u voce tare, ducându-mă spre chiuvetă şi turnând foarte discret conţinutul cănii Slurpee, după care am clătit-o.

Şi în timp ce mă sprijineam de poliţă, mâinile mele au interceptat vibraţiile silenţioase ale spălătorului de vase Miele camuflat de panourile din lemn de cireş. Vibraţiile erau liniştitoare, dar

zbârnâitul maşinii care împrăştia frunzele reverberând în jurul casei şi în curte ina făcut să privesc prin peretele de sticlă.

Şi atunci mi-am amintit de piatra de mormânt.

125

„Ntrf".

Lungindu-mi gâtul, am inspectat precaut câmpul.

Am ezitat înainte de a accepta faptul că nu mai era acolo.

Iar întunericul dramatic de astă-noapte m-a învăluit din nou.

Dar am ieşit pe verandă şi vremea era superbă, o zi minunată, încă neobişnuit de caldă pentru luna noiembrie, şi totul părea mai puţin ameninţător în lumina asta, de parcă ceea ce văzusem noaptea trecută (şi teama resimţită) aproape că nu existase. Victor zăcea pe burtă în faţa mea, nederanjat de zbârnâitul maşinii, iar atunci când am deschis uşa de la bucătărie, coada lui începu să bată cu optimism în podea, dar se opri în aer când îşi dădu seama cine era, apoi coada coborî încet de tot şi se încolăci între picioarele din spate. Câinele îşi umflă nările şi scoase un suspin greu şi năduşit. M-am căutat în blugi după nişte Xanax, am înghiţit două pastile şi parcă mi s-a ridicat un fel de greutate de pe piept, dar atunci l-am observat pe îngrijitor (da, era clar sâmbătă) pescuind din jacuzzi ceva ce semăna cu o cioară moartă. (Duminică seara, la Allen-i, voi afla că o altă cioară fusese ţintuită de trunchiul voluminos al unui pin chiar în faţa casei familiei Larson, iar o alta, „ruptă-n două" şi îndesată în cutia poştală a familiei Moore; mai fusese găsită una ciopârţită – „ronţăită", cum s-a exprimat Mark Huntington – în spatele jeepului Grand Cherokee al lui Nicholas Moore, şi o alta atârnând într-o gigantică pânză de păianjen ce se întindea între doi stejari din curtea familiei O'Connor.) în timp ce mă apropiam de jacuzzi, am observat că ceea ce deosebea cioara asta de altele pe care le văzusem vreodată era ciocul anormal de lung şi de ascuţit. Eu şi îngrijitorul am studiat o vreme pasărea, amândoi fără grai, până când m-a întrebat:

— Aveţi cumva o pisică?

În aer plutea un miros de fum, iar soarele urca pe cer. Sarah îl lăsase pe Terby baltă lângă piscină, iar acum arăta negru şi mort în lumina dimineţii.

Am scrutat din nou câmpul, să mă conving de dispariţia pietrei de mormânt.

Şi am continuat să scrutez câmpul pustiu aţintindu-mi privirea

asupra locului care se înălţa uşor chiar acolo unde începea pădurea şi mi-am amintit că Jayne îi spunea câmpului „plai", făcându-l să pară mult mai inocent decât îl

126

vedeam eu acum. Zbârnâitul maşinii care împrăştia frunzele continua să se apropie şi m-am îndreptat spre grădinar – un tânăr alb cu care nu schimbasem niciun cuvânt până acum. A oprit maşina şi a venit în întâmpinarea mea, ferindu-şi privirea de strălucirea aspră a luminii. I-am spus că voiam să-i arăt ceva, întinzând mâna spre câmp. În timp ce traversam curtea, l-am întrebat dacă văzuse sau auzise vreun lucru straniu. Am remarcat cât de lent păşeam, aşteptându-i răspunsul, în timp ce picioarele noastre striveau frunzele moarte.

— Straniu? întrebă el. Păi doamna Dennis se plângea că vreun animal îi mănâncă plantele şi florile. O veveriţă şi vreo doi şoricei morţi – destul de tocaţi. Cam atât.

Grădinarul dădu din umeri. Tonul lui sugera că nimic din toate astea nu era neobişnuit.

— Probabil câinele nostru, am răspuns rapid. Bestia aia din verandă. E plin de toane şi cruzime.

Grădinarul nu ştiu cum să răspundă la una ca asta. O pauză în care zâmbi, zâmbet care se evaporă atunci când îşi dădu seama că nu glumeam.

— De regulă câinii nu prea rod genul de flori pe care le are doamna Dennis.

Eram la periferia curţii.

— Nu cunoşti câinele ăsta, am zis. Nici nu ştii de ce e în stare.

— Chiar… aşa? l-am auzit pe grădinar murmurând.

— Am găsit ceva straniu pe câmp astă-noapte.

Am păşit peste o lespede joasă de beton şi acum ne aflam acolo unde fusese piatra de mormânt şi unde cineva săpase o groapă (scenariul meu cel mai optimist). I-am arătat brazda neagră şi cleioasă pe care alunecasem şi care acum se întindea din locul unde fusese piatra până aproape de lespedea de beton, unde se sfârşea brusc. Grădinarul lăsă jos maşina şi îşi scoase şapca, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Coama neagră de pământ lucea în soarele dimineţii – acoperită de o pojghiţă mai uscată, dar brazda încă nu se uscase în întregime.

— Ce-i asta? întrebă el, cu o expresie de regulă asociată cu

vederea unor mortăciuni.

— Asta mă întrebam şi eu.

— Pare, ăă, noroi.

127

— Nu-i noroi. E o scurgere.

— E ce?

— Scurgere. E o scurgere lipicioasă.

Mi-am dat seama că repetasem cuvântul de trei ori.

Grădinarul se strâmbă. Îngenunchind, murmură câteva supoziţii inaudibile. M-am uitat din nou la îngrijitor, care tocmai punea cioara într-o găleată albă de plastic. Un vânt f călduţ vălurea apa din piscină, iar norii albi treceau grăbiţi pe cer, acoperind soarele şi întunecând locul în care ne aflam. Câmpul ăsta e un cimitir, mi-am spus dintr-odată. Pământul de sub noi era burduşit cu cadavre, iar unul dintre ele evadase. El lăsase brazda lipicioasă. Chestia care se târâse spre casă. Larma copiilor care se jucau undeva în vecini – strigătele lor de surpriză şi dezamăgire asociate cu viaţa – m-au calmat pe moment, iar Xanax-ul mi-a sporit fluxul sanguin într-atât încât puteam inspira şi expira fără să mă doară pieptul.

— Am alunecat pe chestia asta azi-noapte, am zis în cele din urmă, apoi am adăugat, înainte de a mă putea controla: Ce a făcut-o?

— Ce a făcut-o? întrebă el. Păi e un fel de mâzgă lipicioasă. Grădinarul făcu o pauză. Aş zice că e de melc sau râmă, o grămadă de chestii de-astea or fi făcut-o… dar e mult prea mult pentru o… râmă. Făcu altă pauză. Plus că n-am prea avut probleme cu melcii pe-aici.

Stăteam acolo, zgâindu-mă la grădinar.

— Prea mare pentru o râmă, aşa-i? am oftat eu. Asta chiar îi pune capac. Foarte încurajator.

Grădinarul se ridică în picioare, cu privirea fixată în continuare de brazdă, nedumerit.

— Şi miroase ciudat…

— Poţi să mă scapi de ea? am întrebat, întrerupându-l.

— E foarte ciudat… mormăi el, ca şi tine, îmi dădu de înţeles expresia feţei lui. Poate e câinele ăla care vă face atâtea necazuri.

Dădu din umeri, neputincios.

— Nu m-ar mira, am zis. E capabil de orice. Plus că are probleme de atitudine.

Ne-am întors amândoi privirile spre Victor care, foarte inocent,

zăcea într-o rână, absent, şi-a ridicat încet capul, apoi a căscat în direcţia noastră. Părea că o să mai caşte o

128

dată, în schimb şi-a întins capul înainte, odihnindu-se leneş pe verandă, cu limba atârnându-i din gură.

— E cam, hm… bipolar, i-am spus grădinarului.

— Da, parcă ar avea o problemă… cumva, murmură grădinarul.

N-am zis nimic.

— O să ud locul ăsta cu furtunul… şi să sperăm că nu se va mai întâmpla.

(Ba da, am auzit şoapta pădurii.)

Cam la atât s-a rezumat conversaţia noastră. Nu mai avea cum să ducă la altceva, aşa că l-am lăsat pe grădinar şi când mă întorceam spre casă am auzit voci venind dinspre latura casei noastre care dădea spre aceea a familiei Allen. M-am îndreptat într-acolo.

Când am dat colţul, Jayne stătea de vorbă cu constructorul, Omar (avusesem recent discuţii aprinse despre construirea unui luminator deasupra holului de la intrare), amândoi în aceeaşi poziţie: cu mâinile în şolduri şi capetele ridicate, uitându-se spre acoperişul casei. Jayne mă văzu şi chiar îmi zâmbi, iar eu am luat-o ca pe o invitaţie să zâmbesc şi eu şi să mă alătur lor. Mergând spre ei, m-am uitat şi eu în sus. În jurul ferestrelor largi ale dormitorului principal şi deasupra ferestrelor franţuzeşti care dădeau spre camera media situată sub dormitor, se vedeau nişte pete uriaşe, unde vopseau albă se cojise, scoţând la iveală stucatura roz de dedesubt. Omar ţinea în mână un pahar de cafea cu gheaţă de la Starbucks şi, cu ochelarii de soare împinşi pe frunte, părea total nedumerit. Prima impresie era că vopseaua se cojea la întâmplare (de aici veneau oare zgomotele pe care le auzise Robby în toiul nopţii?), dar cu cât te uitai mai mult la petele circulare cu atât începeai să distingi o intenţie, un mesaj ascuns, un fel de cod. Peretele ne spunea (îmi spunea mie) ceva. Cunosc peretele ăsta, am gândit. Îl mai văzusem. Peretele era ca o pagină aşteptând să fie citită. La picioarele noastre erau cojile de vopsea care semănau cu nişte muşuroaie de făină.

— Nu-i normal una ca asta, zise Omar.

— Poate nişte copii? O glumă de Halloween? am întrebat. Să se fi întâmplat în timpul petrecerii? Am făcut o pauză, apoi, ca o favoare făcută lui Jayne, am adăugat: Pun pariu că Jay a făcut-o.

129

— Nu, zise Jayne. Deja se decojea la începutul verii, acum doar s-a accelerat.

Omar frecă cu palma peretele casei (m-am cutremurat) apoi se şterse de pantaloni.

— Arată ca nişte urme de… gheare, zise el.

— Adică o sculă? am întrebat. Ce-i aia urmă-de-gheară?

— Nu – ca şi cum scurmă vreun animal. După care Omar tăcu. Dar nu ştiu cum s-a urcat animalul ăsta – sau ce-o fi fost – tocmai acolo sus.

— Cine a locuit aici înainte? am întrebat. Poate e normal să se scorojească.

Apoi le-am adus aminte de ploile puternice de la sfârşitul lui august şi începutul lui septembrie. Jayne şi Omar mă fixară amândoi.

— Ce? Vreau să spun, de ce-a fost zugrăvită peste fostul strat de culoare? am întrebat, dând din umeri. Era o… culoare drăguţă.

— Casa e nouă, Bret, oftă Jayne. N-a mai existat altă zugrăveală.

— Plus că nu aia era culoarea primului strat, adăugă Omar.

— Păi, poate vopseaua s-a oxidat, ştii, emailul de dedesubt?

Încruntându-se, Omar se plictisi rapid de textele mele şi îşi scoase celularul.

Jayne mai aruncă o privire peretelui, apoi se întoarse spre mine. Părea neobişnuit de veselă în dimineaţa asta, iar când se uită la mine, zâmbi din nou. Părul îi era strâns în coadă şi am întins mâna să i-l ating – gest care îi amplifică zâmbetul.

— Nu ştiu de ce zâmbeşti, scumpo. E o cioară moartă la noi în jacuzzi.

— Poate după ce-ai ieşit tu de-acolo azi-noapte.

— N-am făcut baie în jacuzzi noaptea trecută, scumps mea.

— Dar am văzut un slip pe balustradă.

— Da, ştiu, dar nu-i al meu, am zis. Poate a trecut Jay pe-aici.

Fruntea lui Jayne se încreţi.

— Eşti sigur că nu-i al tău?

130

— Da, sunt sigur, şi hei – au venit cumva decoratorii azi-dimineaţă?

— Da, uitaseră o piatră de mormânt. Făcu o mică pauză. Şi un schelet şi câţiva lilieci.

— Toate astea se-ntâmplă numai sâmbăta, nu-i aşa? Am râs, încercând să păstrez un aer cât mai destins, adăugând: Ştiai că cineva a scris numele tatălui meu pe piatra de mormânt?

— Ce tot vorbeşti? întrebă ea.

— Când m-am întors aseară – stai un pic, sper că nu te-ai supărat pe mine că am plecat aseară prea devreme de la nedaţi-ori-nu-nedaţi… nu-i aşa?

A oftat.

— Ascultă, e întâi noiembrie. Hai să uităm tot ce s-a întâmplat şi s-o luăm de la început. Ce zici? De la zero. Un nou început.

Mahmureala se risipi. Teama dispăru. Poate era într-adevăr posibil, am gândit.

— Îmi place că îţi revii atât de rapid, am zis.

— Da, iute la supărare, iute la iertare.

— Asta iubesc şi admir la tine. A tresărit.

— Ce anume – că sunt atât de îngăduitoare?

În spatele ei, Omar vorbea la celular, învârtindu-se şi gesticulând spre perete şi nu m-am putut stăpâni să nu mă uit din nou în sus. Cum se putea ajunge acolo? M-am minunat. Doar dacă-ar zbura? veni răspunsul.

— Ce ziceai de piatra de mormânt? întrebă Jayne. Alo, Bret?

Am făcut efortul de a mă rupe de contemplarea zidului şi de a mă întoarce spre Jayne.

— Da, când m-am întors aseară, am observat că piatra de mormânt rămăsese aici după petrecere şi m-am dus să mă uit la ea – iar atunci am văzut că cineva scrisese numele tatii… şi ştiuse şi data naşterii şi, hm, a morţii.

Jayne se întunecă la faţă.

— Păi azi-dimineaţă nu mai era scris nimic.

— De unde ştii?

— Pentru că i-am dus acolo pe decoratori. Pauză. Şi nu scria nimic.

— Crezi… c-a plouat astă-noapte?

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Crezi… c-ai băut prea mult astă-noapte? îşi înclină şi ea capul, imitându-mă.

— Nu beau, Jayne… am început eu, dar m-am întrerupt. Ne-am

înfruntat din priviri o vreme. Ea a învins. Eu m-am supus. M-am ridicat la înălţimea ocaziei.

— Bine, am zis. Un nou început.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei, ceea ce o făcu să-mi zâmbească trist.

— Hei – ce se-ntâmplă astăzi? am întrebat. Unde-s copiii?

— Sarah e sus, îşi face lecţiile, şi Robby are antrenament la fotbal, iar când se întoarce, o să-l duci la film, la mall, zise ea cu vocea ei „de teatru".

— Şi, bineînţeles, tu vii cu noi.

— Din păcate voi fi cu antrenorul în sala lui de gimnastică din centru, pregătindu-mă pentru reluarea filmărilor. Aşa că, vai, o să fii de unul singur. Pauză. Crezi că te descurci?

— O, da, am zis. Tu trebuie să înveţi cum să pici dintr-un zgârie-nori la miezul nopţii. Am uitat.

Am tras adânc aer în piept. Cu un mic fior înăbuşit, am acceptat realitatea sâmbetei mele. Am privit involuntar spre peretele casei, lângă care stătea Omar, iar vopseaua de culoarea somonului declanşa ceva în mine, ducându-mă undeva în trecut. Jayne continuă.

— Da, sigur, la mall… am murmurat a încuviinţare.

— Trebuie să te întreb ceva şi nu vreau să te superi. Zâmbetul dispăruse.

— Iubito, sunt întotdeauna supărat, aşa că n-ai ce-mi face.

— Ai băut astăzi?

Am inspirat adânc. Lipsa asta de încredere era oribilă. Dar era o întrebare atât de simplă şi de responsabilă, încât nu puteam fi ofensat.

— Nu, am zis cu jumătate de gură. Tocmai m-am trezit.

— Promiţi? întrebă ea.

Începeau să mi se umezească ochii. Mă simţeam îngrozitor. Am strâns-o în braţe. Mă lăsă, apoi se desprinse foarte încet.

— Promit.

— Pentru că îi vei duce pe copii cu maşina la mall şi… Aluzia era transparentă, aşa că nu mai trebui să sfârşească fraza. Mi-a observat reacţia şi m-a întrebat pe un ton jucăuş: Pot să te miros?

M-am decis să fiu şi eu jucăuş.

— E un examen uşor de trecut.

Am suflat, apoi am sărutat-o. Am simţit-o moale şi mică lipită de

mine.

Zâmbetul i-a revenit când ne-am desprins unul de celălalt, dar încă părea îngrijorată (va înceta vreodată?):

— Şi nimic altceva?

— Iubito, ascultă, nu m-aş pune nici pe mine însumi în pericol, urcându-mă beat la volan, ca să nu mai vorbim de copiii noştri, bine?

Faţa i se relaxa şi pentru prima oară în dimineaţa asta zâmbi cu adevărat, fără să joace teatru. Cu spontaneitate, neexersat.

Ceea ce mă făcu s-o întreb:

— Ce? Ce e?

— Ai spus ceva.

— Ce-am spus?

— Ai spus „noştri".

10. La mall

Am răsfoit ziarele să văd ce filme rulau la Fortinbras Mall 16-plex şi am ales un film care să nu-i provoace confuzii lui Sarah şi nici să-l plictisească pe Robby (un film despre dispreţul pentru autoritate al unui tânăr emigrant şi reabilitarea sa ulterioară), şi din moment ce bănuiam că Robby n-ar fi subscris la o atare expediţie decât dacă ar fi fost convins de Jayne (nici măcar nu voiam să-mi imaginez scena – implorările ei şi smiorcăielile lui), nu mă aşteptam ca el să cedeze fără lupte crâncene, aşa că am fost surprins cât de calm şi de docil era Robby (după ce a făcut duş şi şi-a pus nişte haine curate) când şi-a târşâit picioarele peste pragul uşii şi s-a îndreptat cu capul plecat spre Range Rover, unde Sarah ocupa locul din faţă, încercând să deschidă un CD cu Backstreet Boys (a trebuit în cele din urmă s-o ajut şi să introduc discul în CD player), iar eu priveam pierdut prin parbriz gândindu-mă la romanul meu. Când Robby s-a urcat pe bancheta din spate, l-am întrebat cum fusese la fotbal, dar era prea ocupat să-şi descurce căştile Diskman-ului din poală. Aşa că l-am mai întrebat o dată şi tot ce-am primit ca răspuns a fost: „E un antrenament de fotbal, Bret. Cum adică cum a fost la fotbal?". Nu aşa voiam eu să-mi petrec sâmbăta – Teenage Pussy mă aştepta – dar îi datoram lui Jayne favoarea asta (plus că sâmbetele nu-mi mai aparţineau). Sentimentul de vinovăţie care continua să sporească de când mă mutasem aici în iulie se definea tot mai limpede şi mai articulat: eu eram cel vinovat de nefericirea lui Robby, deşi Jayne încerca să reducă distanţa dintre mine

şi el. Ea era cea care îngenunchea, implorând, ceea ce îmi reaminti de ce eram cu ea.

134

— V-aţi pus centurile? am întrebat cu voioşie în timp ce ieşeam din curte.

— Mami nu-mi dă voie să stau pe scaunul din faţă, zise Sarah. Era îmbrăcată cu un tricou Liberty cu guler gen Peter Pan şi pantaloni de catifea, iar pe deasupra un poncho din angora. („Toate fetiţele de şase ani o imită pe Cher?" am întrebat-o pe Marta când mi-a adus-o pe Sarah la birou. Marta a dat din umeri şi-a zis: „Cred că arată şic".) Sarah ţinea în braţe o poşetuţă Hello Kitty plină cu bomboana Skittles primite de Halloween. A luat o lopăţică şi a început şi-şi îndese Skittles în gură de parcă ar fi fost pilule, bălăn-ii ănindu-şi picioarele pe ritmul trupei de băieţi.

— De ce înfuleci bomboanele aşa, iubito?

— Pentru că aşa face şi mami când e în baie.

— Robby, vrei să-i iei bomboanele surorii tale?

— Nu e chiar sora mea, l-am auzit de pe bancheta din spate.

— Nici eu nu sunt chiar tatăl ei, i-am spus. Dar asta n-are nimic de-a face cu ce te-am rugat.

M-am uitat în oglinda retrovizoare. Robby se uita fix la ruine, cu o sprânceană ridicată, în timp ce trăgea de gulerul jorseului de lână pe care, eram sigur, Jayne îl forţase să-l

Îmbrace.

— Văd că eşti foarte rece şi distant astăzi, am spus.

— Vreau o alocaţie mai mare, a fost răspunsul lui.

— Cred că dacă-ai fi mai prietenos, asta s-ar putea rezolva rapid.

— Adică ce vrei să spui?

— Nu mama ta are grijă de alocaţie? Un oftat imens emană din el.

— Mami nu mă lasă să stau în faţă, repetă Sarah.

— Dar taţi crede că e în ordine. Plus că pare foarte confortabil. Şi vrei să încetezi să înfuleci Skittles în halul ăsta?

Treceam pe lângă o monstruozitate de clădire imitaţie stil colonial cu două etaje de pe Voltemand Drive, când Sarah se ridică arătând spre construcţie şi strigă:

— Acolo şi-a ţinut Ashleigh ziua de naştere!

Menţionarea acelei petreceri din septembrie mi-a provocat o

undă de panică, aşa că m-am agăţat cu toată forţa de volan.

135

O dusesem pe Sarah la ziua de naştere a unei fetiţe, Ashleigh Wagner, ca o favoare făcută lui Jayne, iar acolo plutea un balon în formă de dinozaur de douăzeci de metri şi la intrare era un arc de triumf din păpuşi şi o maşină care împroşca încontinuu bule de săpun în curtea din spate. Cu două săptămâni înainte de evenimentul respectiv avusese loc o petrecere „de probă" pentru a selecta copiii care „meritau" să fie invitaţi şi care nu, să se edifice cine punea probleme şi cine nu, cine învăţa cel mai prost şi cine auzise de Mozart, cine reacţiona cel mai bine la tatuajele cu henna şi cine avea cel mai beton muţunache şi cumva Sarah a fost admisă (deşi suspectam că faptul că era fiica lui Jayne Dennis îi asigurase invitaţia). Soţii Wagner le serveau celorlalţi părinţi ciocolată fierbinte marca Valrhona, preparată fără lapte (alte sortimente interzise cu această ocazie: făină, gluten, lactate, sirop de porumb), iar când mi-au oferit şi mie o ceaşcă, am rămas să mai sporovăiesc. În momentele acelea eram tatăl care se jurase că nimic pe lume nu va schimba dorinţa de a fi tată (plus că pastilele de Klonopin te făceau extraordinar de răbdător), un tată care din fericire părea perfect normal deşi era exasperat de spectacolul pe care îl urmărea. Tot spectacolul părea inofensiv – doar o altă zi de naştere haioasă de mare clasă – până când am început să-mi dau seama că toţi puştii erau sub influenţa medicamentelor (Zoloft, Luvox, Celexa, Paxil) care îi făceau să se comporte letargic şi să se exprime monoton şi fără pic de emoţie. Iar unii dintre ei îşi rodeau unghiile până la sânge, un pediatru fiind angajat special „în caz că". Fiica în vârstă de şase ani a unui preşedinte executiv de la IBM purta o bustieră şi pantofi cu toc. Cineva mi-a dat să ţin un cobai, în timp ce îi priveam pe copii cum interacţionează o scenă de gelozie pentru o paraşută, o cursă cu ştafete, un concurs de şuturi cu mingea de fotbal printr-un disc strălucitor, călduţele critici părinteşti, Sarah ronţăind o coadă de crevete („O crevată!" a chiţăit ea; da, familia Wagner servea creveţi prăjiţi, ceva scos în afara legii) – şi am mângâiat cobaiul până când un ospătar mi l-a luat din mâini, observând că se sufoca. Şi atunci m-a pocnit: dorinţa de a fugi din Elsinore Lane şi districtul Midland. Mi-era o poftă atât de mare de cocaină, încât a fost nevoie de multă voinţă să nu le cer soţilor Wagner ceva de băut, aşa că am plecat.

136

s

promiţându-i micuţei Sarah că voi veni s-o iau la momentul oportun. În acele două ore am fost pe punctul să mă întorc în Manhattan, dar m-am calmat îndeajuns ca impulsul meu disperat să devină o amintire benignă, iar când am luat-o pe Sarah, ea n-avea decât o plasă cu un CD cu muzică pentru copii, dar nimic comestibil şi după ce mi-a spus că a învăţat cele mai nesuferite patru cuvinte din lume, m-a informat că „Bunicu' a vorbit cu mine".

M-am întors spre ea, uitându-mă cum ronţăia foarte inocentă un crevete:

— Cine, dragă?

— Bunicu'.

— Bunicul Dennis? am întrebat.

— Nu. Celălalt bunic.

Ştiam că Mark Strauss (tatăl lui Sarah) îşi pierduse ambii părinţi înainte de a o întâlni pe Jayne, şi atunci a intervenit atacul de panică.

— Care celălalt bunic? am întrebat cu multă grijă.

— A venit la mine când eram la petrecere şi a zis că e bunicul.

— Dar, dragă, bunicul ăla e mort, am zis cu un ton împăciuitor.

— Dar bunicu' nu e mort, taţi, zise ea fericită, lovind scaunul cu piciorul.

Era linişte în maşină – cu excepţia celor de la Backstreet Boys – când amintirea acelei zile m-a năpădit, dar m-am forţat să nu mă mai gândesc la asta când am intrat pe autostradă.

— Tati, tu de ce nu lucrezi? mă întrebă acum Sarah. Scotea plescăituri satisfăcute după fiecare Skittle înfulecat.

— Dar lucrez, iubito.

— De ce nu mergi la serviciu?

— Pentru că lucrez acasă.

— De ce?

— Pentru că sunt un tătic care stă acasă, i-am răspuns foarte calm. Hei, unde suntem? La poliţie?

— De ce?

— Te rog, nu-mi face asta acum, iubito, bine?

— De ce stai acasă?

— Păi lucrez şi la colegiu.

— Taţi?

— Da, iubito?

— Ce-i ăla un colegiu?

— Un loc unde mă duc să-i învăţ pe nişte leneşi netalen taţi cum să scrie proză.

— Când mergi?

— Miercurea.

— Şi asta e muncă?

— Munca îi face pe oameni prost dispuşi, iubito. Nimeni: nu vrea să muncească. De fapt ar trebui să eviţi munca.

— Tu nu munceşti şi tot eşti prost dispus.

Robby spusese asta. Simţind că mă enervez, i-am aruncat o privire prin oglindă. Se uita pe geam, cu bărbia în palmă.

— De unde ştii că sunt prost dispus? l-am întrebat. N-a scos un cuvânt. Mi-am dat seama că răspunsul la întrebarea mea necesita un proces de elaborare de care Robby nu era în stare. În acelaşi timp mi-am dat seama că nu era bine să sondez acel teritoriu.

— Cred că de regulă sunt un tip destul de vesel, am zis. O pauză lungă, oribilă.

— Sunt foarte norocos, am adăugat. Pe Sarah o interesă acest aspect.

— De ce eşti norocos, taţi?

— Păi şi voi doi sunteţi foarte norocoşi. Duceţi o viaţă norocoasă. De fapt sunteţi chiar mai norocoşi decât tăticul vostru.

— De ce, taţi?

— Păi taţi are o viaţă foarte grea. Lui taţi i-ar plăcea o gustare. Taţi ar vrea să tragă un pui de somn. Taţi ar vrea să se joace acum.

Prin oglinda retrovizoare l-am văzut pe Robby punându-şi mâinile la urechi…%

Tocmai treceam pe lângă un tobogan dintr-un ştrand care jfe se închisese demult, când Sarah strigă: şi

— Vreau pe toboganul de apă!

— De ce?

Era rândul meu să întreb.

— Pentru că vreau să mă dau pe el!

— De ce?

— Pentru că te distrezi, zise ea cu mai puţin entuziasm, un pic

confuză că era la rândul ei interogată.

138

— De ce?

— Pentru că… îmi place?

— De ce îţi…

— Vrei să n-o mai întrebi de ce? zise Robby aprins, hotărât.

Am aruncat o privire scurtă în oglinda retrovizoare şi am văzut expresia împietrită de pe faţa lui Robby.

Mi-am îndreptat privirea spre CD-ul cu Backstreet Boys.

— Nu înţeleg de ce ascultaţi porcăria asta, am murmurat. Ar trebui să vă cumpăr nişte CD-uri. Să ascultaţi ceva ca lumea. Springsteen, Elvis Costello, The Clash…

— Cine dracu' mai e şi Elvis Costello?

Ieşisem de pe autostradă şi ne îndreptam spre mall-ul de pe Ophelia Boulevard când Robby mă întrebă asta, iar când am încetinit la un stop, am văzut BMW-ul lui Aimée Light trăgând în parcarea de la Whole Foods, pe cealaltă parte a drumului.

Şi mai vedeam că mai era cineva cu ea în maşină. Iar acel cineva era un bărbat.

Comentariul lui Robby despre Elvis Costello, stopul, maşina lui Aimée, descoperirea faptului că era cu un bărbat toate s-au întâmplat în câteva secunde, aproape simultan.

Am făcut rapid stânga-mprejur şi am pornit în urmărirea lor.

Sarah făcea play-back pe Backstreet Boys când manevra maşinii aproape că a răsturnat-o.

— Tati, unde mergem?

— La mall, iubito.

— Dar ăsta nu e drumul spre mall.

— Stai liniştită şi apreciază talentele de şofer ale tatălui tău.

— Dar, taţi, unde mergem?

— Sunt un pic curios, iubito.

Conducea. Râdea. Eram exact în spatele lor, iar ea râdea. După care a întins mâna şi l-a mângâiat pe faţă.

La primul semafor (am trecut de trei străzi şi n-am auzit decât râsul ei şi n-am văzut decât spatele unui BMW alb) l-a sărutat.

A trebuit să mă abţin să nu claxonez. M-am hotărât să trag lângă ei. Voiam să văd cine era tipul – rivalul meu.

139

Dar bulevardul era atât de aglomerat, încât n-am putut să trag lângă ei, pe nicio bandă. Nu-mi amintesc dacă copiii spuneam ceva sau nu (făceam abstracţie de orice altceva), dar am luat mobilul şi am format numărul ei (plănuisem oricum s-o sun de la mall în timp ce copiii se uitau la film) şi chiar în starea asta de panică, de gelozie – m-am simţit vinovat, ca întotdeauna când o sunam, pentru că ştiam pe dinafară numărul lui Aimée Lâght, dar încă mi-era greu să-mi amintesc numărul casei în care locuiam.

Am privit foarte atent cum şi ea, şi tipul (am zărit o parte din profil, dar nu suficient să-i identic faţa) s-au uitat la mobilul de pe bord în aceeaşi clipă.

Aşteptam. Aimée a ridicat mobilul să verifice numărul celui care o suna.

Apoi l-a pus la loc pe bord.

Vocea ei:

— Aici Aimée, te rog lasă un mesaj, mersi.

Am închis. Transpirasem. Am dat drumul la aerul condiţionat.

— N-a răspuns, am zis cu voce tare.

— Cine, taţi? întrebă Sarah. Cine n-a răspuns? Verde. BMW-ul demară. Chiar atunci tipul se întoarse, uitându-se în direcţia Range Roverului, dar lumina se reflecta din oglinda laterală şi n-am reuşit să-i desluşesc vreo trăsătură. Anxietatea care m-a cuprins m-a făcut să mă abţin să-i urmăresc. Claxonul insistent al unei maşini mi-a amintit că trebuia să o iau din loc. Nici nu voiam să ştiu unde mergeau. În plus, ce i-ar fi spus copiii lui Jayne? Mami, taţi a urmărit cu maşina pe cineva şi când a sunat-o, ea n-a răspuns. Am întors din nou şi am mers la mall, unde am parcurs kilometrii de asfalt care îl înconjurau până când Robby s-a aplecat în faţă, arătând cu mâna:

— Uite un loc chiar acolo, Bret. Parcheaz-o odată. Am parcat.

Ne-am dus direct la multiplex. Eram prea preocupat de tipul din cealaltă maşină ca să mă mai gândesc la altceva. Să fi fost Alvin Mendolsohn, îndrumătorul ei? Nu, tipul era mult mai tânăr, de vârsta ei, probabil tot student. Am încercat să-i reproduc profilul în minte, dar n-am reuşit decât să văd contururi estompate. Am cumpărat bilete pentru Unii îi spun rebelul, dar eram atât de distrat, încât atunci când

copiii mi-au cerut bomboane şi popcorn şi Coca-Cola le-am

cumpărat ce-au vrut fără să stau pe gânduri, deşi Jayne mă avertizase să n-o fac. I-am lăsat să-şi aleagă locurile în sala cavernoasă, ciudat de pustie pentru un matineu de sâmbătă şi mi-era teamă că alesesem un film nepopular, însă Robbycare era obsedat de filme – nu s-a plâns. M-am gândit din nou cât se chinuise Jayne să-l convingă să vină aici şi am realizat că la fel de cuminte s-ar fi uitat şi la un film documentar despre holocaust. Sarah stătea între Robby şi mine, bând mult prea grăbită din paharul ei de cola, iar atunci când am rugat-o s-o ia mai încet, Robby şi-a dat ochii peste cap, desfăcându-şi o cutie de Junior Mints; nu după mult timp se concentraseră amândoi asupra acţiunii care se derula pe ecran. Cam după vreo douăzeci de minute, când n-am mai suportat să mă uit, m-am aplecat spre Robby, spunându-i să aibă grijă de sora lui până mă duc să dau un telefon, dar am ezitat puţin pentru că mi-am amintit numele băiatului care dispăruse cel mai recent: Maer Cohen. Robby dădu din cap fără să se uite la mine şi am realizat că nimeni nu avea cum să-l răpească (decât dacă-l lasă el, veni un gând nechemat.) M-am plimbat încolo şi încoace prin holul multiplexului în timp ce formam numărul lui Aimée, însă de data asta i-am lăsat un mesaj: „Hei, Aimée, sunt Bret. Hm, te-am văzut în urmă cu vreo patruzeci şi cinci de minute ieşind de la Whole Foods şi se pare câte, hm, te distrai de minune…" Am hohotit uşor. „Cam asta e. Sună-mă pe celular". Am închis. Când m-am întors în sala de cinema, ecranul se vedea ca în ceaţă. N-avea niciun sens. Nu mă puteam concentra deloc, cu excepţia faptului că nu mă puteam stăpâni să nu mă gândesc că eu fusesem în maşina aceea cu Aimée Light. Credeam că eram chiar eu tipul din maşină, cu Aimée. Am reuşit să disting ceva pe ecran: o flotă de vehicule aeropurtate ancorată în spaţiu.

După film am urmat programul obişnuit: îngheţată dietetică servită la una dintre mesele unui bistrou, un joc de laser în pavilionul jocurilor electronice, apoi Sarah a vrut să mergem la magazinul Abercrombie and Fitch, unde am răsfoit catalogul în timp ce cu cealaltă mână ţineam celularul, sperând să sune, iar copiii au încercat diferite articole de îmbrăcăminte până când Robby mi-a spus că ar vrea să trecem pe la Mail Boxes Etc, unde se închiriau cutii poştale.

141

Îmi amintesc că l-am întrebat de ce, dar nu-mi amintesc ce, ţ răspuns mi-a dat (ceea ce se va dovedi o greşeală cheie din partea mea). Sarah şi cu mine l-am urmat în partea cealaltă a mall-ului. Sarah

îşi număra paşii, spunându-mi că dorea cât mai multe neoane şi o perdea din mărgeluţe în camera ei. Înainte de a intra la Mail Boxes Etc, Robby s-a întâlnit cu unii din gaşca lui de blazaţi care ieşeau din acelaşi oficiu poştal foarte la modă spre care se îndrepta Robby (coincidenţă), fiind nevoit să mă prezinte.

— El e Bret, făcu el prezentările, roşind subit.

— Sunt tatăl lui, am explicat grupului de băieţi.

— Mda, e tata, zise Robby fără nicio inflexiune, dând din cap.

Era prima dată când Robby îmi spunea „tata", deşi expresia feţei lui sugera faptul că n-avea nicio idee ce însemna asta pentru mine. Când mi-am dat seama că nu avea de gând să mi-i prezinte individual (erau patru) pe băieţi, am luat loc pe o bancă împreună cu Sarah şi le-am urmărit interacţiunea. A urmat o discuţie despre interdicţia şcolii privitoare la organizarea unui meci periculos şi au schimbat impresii despre seara de Halloween. Băieţii se priveau fix, agresiv, însă tot ce spuneau era lipsit de entuziasm, chiar şi atunci când se umflau în pene sau se ameninţau unii pe alţii. Toţi aveau căşti atârnând în jurul gâtului şi pantaloni stil salopetă de la Banana Republic şi ochelari de soare cu rame portocalii ca aceia pe care îi purta Robby. Când unul dintre băieţi mi-a aruncat o privire de control, am înţeles că eu constituiam elementul deranjant – motivul pentru care conversaţia asta nu putea să mai dureze prea mult. Din momentul în care au realizat că îi analizam, cel care îmi era cel mai antipatic mi-a aruncat genul de privire „Cine mă-ta te crezi?" şi am auzit termenul „pulache" – dar nu sunt sigur în legătură cu cine. Feţele lor dure-destinse aproape fără urmă de coşuri, tunsorile moderne gen perie, mâinile uşor tremurânde din cauza medicaţiei, atitudinea incertă a unuia faţă de altul – toate au dus la un singur rezultat pentru mine: n-aveam încredere în niciunul. Apoi, din senin, grupul s-a destrămat. Orice urmă de interes pe care o aveau unii faţă de ceilalţi se evaporase atât de rapid, încât nici nu părea să fi existat. Robby s-a apropiat agale de noi scăldat în lumina orbitoare a mall-ului şi m-a mâhnit faptul

că atât de puţin din viaţa lui se învârtea în jurul poeziei sau al romantismului. Totul era plumbuit de plictisul şi anxietăţile diurne. Totul reprezenta un spectacol. Dar ceea ce mă deranja cel mai mult – lucrul care de fapt constituia motivul pentru care eram atât de captivat de băieţi – e că îl auzisem pe unul dintre ei – când mă întorsesem s-o

conduc pe Sarah spre cea mai apropiată bancă – menţionând numele de Maer Cohen. Când am auzit rostit numele acela m-am întors brusc spre ei şi doi dintre băieţi i-au făcut semn să tacă celui care pronunţase numele. Au observat expresia mea de uimire şi au adoptat aerul acela detaşat. În ciuda faptului că Maer Cohen era un băiat ca ei, de vârsta lor, un băiat care locuia doar la câteva minute de mall, dar care acum dispăruse. Iar ceea ce mă făcuse să mă foiesc neliniştit pe banca aia era faptul că niciunul dintre cei cinci băieţi, inclusiv fiul meu, nu părea înspăimântat. Niciunul nu părea să se teamă de ceva. Ceea ce mă deranja cel mai mult era cum fuseseră nevoiţi să-şi domolească entuziasmul – amuzamentul – în faţa unui adult.

După care: valul de adrenalină domolit de întrebarea lui Sarah.

— Taţi? întrebă ea.

— Da?

— Tu ajuţi oamenii?

Dar nu i-am mai răspuns pentru că atunci mi-am dat seama cine era bărbatul din BMW-ul lui Aimée Light.

Era băiatul care venise în biroul meu ca să-i dau un autograf.

Băiatul care venise de Halloween costumat în Patrick Bateman.

Acelaşi băiat pe care Aimée Light pretindea că nu-l cunoştea.

Era Clayton.

— Taţi… tu ajuţi oamenii? întrebă Sarah din nou.

11. Detectivul

Totul devenise subit un miraj. I-am dus pe Robby şi pe Sarah acasă şi în timpul ăsta am derulat secvenţa primei mele întâlniri cu Aimée Light: o fată care mă privea fix de dincolo de mica petrecere din campus, cocaina pe care o prizasem în baia mică şi soioasă, care îmi conferise o dezinvoltură robustă, debordantă, conversaţia care a urmat privitoare la lucrarea ei, din care am intuit că probabil aş fi putut-o manipula, deşi emana un aer cu totul opus – l-am localizat în faptul că a căscat după ce mi-a destăinuit titlul lucrării („Destinaţie inexistentă"), în indiferenţa studiată, în hohotele calculate, în „plictiseala" ei – toate acestea simple mecanisme defensive – dar am avut răbdare, fiind atât de priceput în a părea cu adevărat interesat de femeile cu care nu voiam decât să mă culc, încât ajunsesem să joc la perfecţie un personaj corespunzător: rânjetul maliţios-seducător,

încuviinţările profunde şi persuasive, comentariile uşor sarcastice despre amante sau despre faimoasa mea soţie. În definitiv, totul era teatru. Iar noi ne aflam pe o scenă. Paharul de bere din care sorbea era un element de recuzită, iar tivul de spumă de pe buza ei superioară le-a permis ochilor mei, ca după o repetiţie, să se delecteze cu gura ei, dar când şi-a dat seamă că o sorb din priviri, a început să vorbească – în termeni elogioşi – despre o sculptură din sârmă, agăţată într-un colţ al clădirii Booth House. Studenţi mai tineri se strecurau în fundal, mai mult nişte contururi întunecate, iar faţa ei era dungată în portocaliu de lumina veiozei cu bule colorate, şi o oră mai târziu o voi fi urmărit în jurul întregii încăperi fără să-mi dau seama, ea zâmbind acum tot timpul, chiar şi atunci când am fost nevoit să plec pentru că se făcuse târziu şi trebuia să ajung

144

acasă, ca un bărbat cu nevastă ce eram; mă simţeam cumplit şi oricum îmi pierdusem speranţa. Pe care mi-am recâştigat-o când mi-am întors privirea şi i-am văzut faţa încruntată. Îl cunoştea pe Clayton pe atunci? Oare Clayton venise în biroul meu ştiind că o va întâlni acolo? Oare…

— Tati, iar e verde, am auzit vocea plângăreaţă a lui Sarah şi atunci am călcat pe acceleraţie.

Ca ghidat de radar, am condus direct la Ira's Spirits şi am parcat la intrare. I-am spus lui Robby să aibă grijă de 5 ora lui, dar avea căştile Diskman-ului pe urechi, conectat la o altă lume, cu viitorul aplatizat de prezenţa mea, apoi am bolborosit ceva în direcţia lui Sarah şi am închis portiera înainte ca ea să-mi poată răspunde, m-am repezit în magazin şi am cumpărat o sticlă de Ketel One. Nici nu trecuse un minut când m-am întors la Range Rover. Tranzacţia se consumase în regim de urgenţă.

Pe Elsinore: Jayne anunţase că va mai întârzia o oră, Marta se sfătuia cu Roşa în legătură cu meniul de la cină, Robby a întins-o la el în cameră, pretextând că trebuie să se pregătească pentru un test, Sarah s-a instalat în camera media ca să joace Binobee, un joc video despre o albină fermecătoare, dar incapabilă să zboare, a cărei expresie de dezgust reuşea de fiecare dată să mă alarmeze. Am mers în birou, am închis uşa şi mi-am umplut o cană mare de cafea cu votcă (nu mai aveam nevoie nici de mixer, nici de gheaţă) şi am dat pe gât jumătate din conţinut înainte de a încerca s-o sun pe Aimée Light pe

celular. Aşteptând să răspundă, m-am aşezat pe scaun la birou, verificându-mi e-mailurile. Unul de la Jay, altul de la Binky, informându-mă că oamenii lui Harrison Ford erau încântaţi de interesul meu pentru proiectul lor şi doreau să ştie când puteam să mă deplasez la Los Angeles, şi mai era unul ciudat de la Gary Fisketjon, editorul meu de la Knopf, care îmi scria că un detectiv însărcinat de şeriful districtului Midland îi telefonase la birou ca să-l întrebe cum putea să mă contacteze, iar Gary spera că nu comisese o gafă dându-i numărul meu de telefon. Chiar înainte ca teama să se instaleze din nou, am dat peste un alt e-mail expediat noaptea trecută de la Bank of America din Sherman Oaks. Ora expedierii: 2.40 a.m.

Am aşteptat până când telefonul lui Aimée a încetat să mai sune şi s-a activat mesageria. Am închis celularul după

semnalul sonor, când am observat că pâlpâie beculeţul robotului telefonic. M-am întins şi am apăsat pe tasta „play".

— Domnule Ellis, sunt detectivul Donald Kimball de la departamentul şerifului din Midland şi aş dori să discutăm despre ceva, cum să zic, destul de urgent… adică va trebui să vorbim cât de curând posibil. Pauză, hârâituri. Dacă doriţi, ne putem întâlni aici, în Midland, deşi, dacă luăm în considerare subiectul discuţiei noastre, aş prefera să vin eu acolo.

Îmi dictă numărul lui de mobil.

— Repet, vă rog, sunaţi-mă cât mai curând posibil. Am terminat votca din cană şi mi-am mai turnat una. Când l-am sunat pe Kimball, nu voia să discute despre

„Asta" la telefon, iar eu n-aveam chef să merg în Midland, aşa că i-am dat adresa noastră. Kimball mi-a zis că poate ajunge într-o jumătate de oră, dar a ajuns după cincisprezece minute de la finalul convorbirii telefonice, ceea ce m-a făcut să intuiesc vag şi cu neplăcere că discuţia era mult mai importantă decât crezusem la început. Chiar mă bucuram să-mi iau mintea de la Aimée. Dar ceea ce voia Kimball nu s-a dovedit subiectul deconectant pe care-l speram. Eram beat când a venit. Eram perfect treaz când a plecat.

Nu prea era nimic deosebit în persoana lui Donald Kimball – de vârsta mea, destul de arătos (Mamă, ce i-aş face, am gândit eu în beţia mea, apoi: Adică… ce?), îmbrăcat sport, în blugi şi pulover Nike, blond,

cu părul tuns scurt, ochelari de soare Wayfarer pe care i-a dezlipit de la ochi îndată ce i-am deschis uşa – şi cu excepţia maşinii cenuşii de lângă trotuar, ar fi putut trece drept unul dintre părinţii de suburbie chipeşi şi bogaţi care îşi aveau reşedinţele în cartierul nostru. Ceea ce îl scotea în evidenţă era faptul că ţinea în mână un exemplar din American Psycho – îngălbenit şi rebegit şi împestriţat cu bileţele autocolante. Am dat mâna şi l-am poftit în casă, iar după ce i-am oferit ceva de băut (iar el a refuzat), l-am condus în biroul meu şi am continuat să studiez cartea din mâna lui. Când l-am întrebat dacă voia să-i dau un autograf, Kimball a aşteptat un moment apăsător, mi-a mulţumit şi mi-a declarat că nu voia niciun autograf.

Stăteam pe scaunul meu turnant şi sorbeam din cana de cafea. Kimball şedea chiar în faţa mea, pe moderna şi

eleganta sofa italiană care ar fi trebuit să fie în celălalt colţ al încăperii, dar acum trona sub afişul filmului Less Than Zero. Lucrurile din biroul meu fuseseră din nou mutate. În timp ce Kimball începu să vorbească, eu mi-am băut votca încercând să înţeleg de ce eram atât de afectat de poziţia mobilei din biroul meu.

— Dacă vreţi să verificaţi asta la departamentul de poliţie, vă rog s-o faceţi, zise Kimball.

Am început să fiu atent.

— Să verific… ce? Kimball făcu o pauză.

— Necesitatea acestei vizite, domnule Ellis.

— Dar presupun că cei de la editură s-au convins că totul e în ordine, nu? am întrebat. Vreau să spun că editorul meu nu părea să creadă că ar fi ceva în neregulă. M-am oprit. Vreau să spun că dacă sunteţi cine spuneţi că sunteţi, atunci sunt înclinat să vă cred. M-am oprit iarăşi. Am încredere în oameni. Altă pauză. Decât dacă, hm, sunteţi un admirator obsedat de nevastă-mea. Pauză. Şi nu sunteţi… nu?

Kimball zâmbi crispat.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Se ştia faptul că soţia dumneavoastră locuieşte aici, dar nu eram sigur dacă sunteţi aici sau în New York, iar editorul ne-a dat numărul la care de regulă vă contactează şi, iată, ne-am întâlnit. Expresia lui deveni una de îngrijorare politicoasă. Vă confruntaţi des cu astfel de probleme – admiratori nebuni şi hărţuieli?

În momentul acela am căpătat deplină încredere în el.

— Nimic neobişnuit, am zis, căutând în sertar pachetul de ţigări care nu era niciodată acolo. Doar interdicţii uzuale, Htiţi, nimic neobişnuit. Viaţa obişnuită a, hm, celebrităţilor obişnuite.

Da, iată ce perlă am scos din mine. Da, Kimball a zâmbit stânjenit.

A inspirat adânc şi s-a aplecat spre mine, continuând să ţină cartea în mână, studiindu-mă. Am luat o altă gură din cana de cafea şi l-am văzut deschizând un caiet pe care îl pusese în dreptul cărţii.

— Aşadar, iată un detectiv în biroul meu, cu un exemplar din American Psycho, am divagat eu. Sper că v-a plăcut, pentru că am avut ceva special de spus prin cartea asta.

147

Am încercat să mă abţin să râgâi, dar n-am reuşit.

— Sigur, domnule Ellâs, dar nu de asta mă aflu aici.

— Păi atunci care-i chestia? ţ Altă mică sorbitură? A privit spre carnetul din poală. Părea că îi vine greu să *

continue, ca şi cum Kimball încă nu se hotărâse cât de mult f să-mi divulge ca să-mi câştige interesul. Dar expresia lui s-a schimbat brusc, în timp ce-şi dregea vocea.

— Ceea ce vă voi dezvălui va constitui probabil un mare şoc, de aceea m-am gândit că e mai bine să vorbim între patru ochi.

Am vârât imediat mâna în buzunar şi am înghiţit un Xanax.

Kimball aşteptă politicos.

După ce mi-am dres şi eu glasul, am anunţat:

— Sunt gata.

Kimball avea acum expresia aceea de profesionist al suspansului.

— Recent – foarte recent – colegii mei şi cu mine ne-am convins că o ipoteză legată de un caz anume din districtul Midland, pe care îl investigam în ultimele patru luni, nu mai e doar o ipoteză şi…

Brusc, mi s-a aprins un beculeţ în minte.

— Stai aşa, nu e vorba de copiii aceia dispăruţi, nu-i aşa?

— Nu, zise Kimball. Nu e vorba de băieţii aceia. Deşi ambele cazuri au debutat cam în aceeaşi perioadă, vara sau la începutul verii, dar nu credem că există vreo legătură între ele.

Nu am crezut că era necesar să-i spun (sau să-i reamintesc?) lui Kimball că mă mutasem în acest oraş la începutul verii.

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat.

Kimball îşi drese încă o dată vocea. Parcurse în grabă o pagină din carnetul său, apoi o întoarse s-o inspecteze pe următoarea.

— Domnul Robert Rabin a fost asasinat pe întâi iunie pe Commonwealth Avenue la aproximativ nouă şi jumătate dimineaţa. Ieşise cu câinele la plimbare când a fost atacat şi înjunghiat de mai multe ori în regiunea superioară a corpului, apoi i s-a retezat beregata…

148

— Iisuse Hristoase.

— Nu. Nu era vorba de jaf. Domnul Rabin n-avea niciun duşman, cel puţin asta e concluzia noastră. E vorba de un asasinat la întâmplare. Era – credem noi – la ora nepotrivită în locul nepotrivit. Pauză. Însă e ceva straniu la această crimă, în afara violenţei atacului şi a aparentei lipse de motiv. Kimball făcu altă pauză. Câinele pe care-l scosese la plimbare a fost şi el ucis.

— Asta e… la fel de groaznic, am zis pe dibuite după o pauză.

Durata următoarei tăceri a lui Kimbali umplu încăperea cu un sentiment distinct de anxietate, aproape palpabil.

— Era un sharpei, zise el.

Am făcut şi eu o pauză, analizând informaţia.

— Asta e… chiar mai grav? am întrebat sfios şi am înghiţit automat încă o gură de votcă.

— Sigur, e o rasă foarte rară de câine, mult mai rară prin părţile noastre.

— A… înţeleg. De abia atunci am realizat că nu ascunsesem sticla de votcă. Era la vedere, pe biroul meu, destupată şi pe jumătate goală. Kimbail îi aruncă o privire în treacăt înainte de a se uita în carnetul său. De unde stăteam puteam distinge un fel de hartă, o listă, numere, un grafic.

— În ediţia de la Vintage a romanului American Psycho, zise el, la paginile 164 – 166 un bărbat este asasinat într-un mod foarte asemănător celui în care a fost ucis Robert Rabin.

O pauză în care se aştepta de la mine să identific un amănunt şi să fac o conexiune, dar n-am făcut-o. Kimball continuă.

— Bărbatul din carte plimba şi el un câine. Am inspirat amândoi, ştiind ce urma.

— Era un sharpei.

— Stai o clipă, am zis grăbit, dorind să anulez teama care se instalase pe măsură ce Kimball adăuga noi amănunte.

— Da?

M-am zgâit la el fără noimă.

Când şi-a dat seama că n-aveam nimic de adăugat, s-a întors la notele sale.

— Un trecător – pe numele de Albert Lawrence – a fost orbit în decembrie, cu şase luni înainte de asasinarea lui

149

Rabin. Cazul a rămas nerezolvat, însă anumite detalii m-au tulburat. Pauză. Există câteva similarităţi pe care nu le-am perceput foarte clar la început.

Atmosfera din cameră depăşise stadiul de anxietate şi intra acum, oficial în cel de groază. Votca nu-şi mai făcea efectul şi am încercat să pun cana înapoi pe birou fără să-mi tremure mâna. Nu mai voiam să aud nimic, dar nu m-am putut stăpâni să întreb:

— De ce?

— Domnul Lawrence era în stare de ebrietate la ora atacului. De fapt i se rupsese filmul pe o alee care dădea din Sutton Street, în Coleman.

Coleman. Un orăşel la patruzeci şi cinci de kilometri de Midland.

— Versiunea respectivului Lawrence a fost considerată relativ credibilă, iar noi nu prea aveam semnalmentele atacatorului. Kimball întoarse pagina. A declarat că cel care îl atacase purta un costum şi avea o geantă diplomat, însă nu-şi putea aminti niciun amănunt anatomic al feţei acelui bărbat, nici înălţimea, greutatea, culoarea părului et cetera. Kimball continuă să-şi studieze notele înainte să se uite iarăşi spre mine. Au existat o serie de articole despre acest incident în presa locală, dar ţinând cont de ceea ce se întâmpla în Coleman la ora aceea – falsele alarme de bombe –, atacul asupra domnului Lawrence n-a avut niciun impact real, deşi unele voci au încercat să insinueze că atacul ar fi avut cauze antirasiale.

— Cauze antirasiale?

Şi ameninţările false? în Coleman? Unde fusesem în decembrie? Fie drogat, fie într-un program de dezintoxicare, era tot ce puteam presupune.

— Conform celor spuse de domnul Lawrence, se pare că atacantul ar fi proferat un epitet rasial.

Kimball continua să facă pauze, pentru care îi eram acum recunoscător, fiindcă mă ajuta să-mi revin în fire, după fiecare nou calup de informaţii pe care mi-l livra.

— Aşadar, acest domn Lawrence… era negru? După altă pauză, Kimball dădu din cap.

— Şi avea un câine. Un mic maidanez pe care atacatorul l-a agresat deopotrivă. Aruncă din nou o privire notelor

150

sale. Atacatorul i-a fracturat câinelui cele două picioare din faţă.

Nu doream asta, dar scopul vizitei lui Kimball îmi devenea tot mai clar.

— Domnul Lawrence mai avea şi un istoric de boli mintale, fiind internat în repetate rânduri, şi cum districtul Midland nu are o comunitate afro-americană foarte numeroasă, ipoteza ca acest incident să fi avut cauze antirasiale nu a figurat ca probabilă pe lista noastră. Iar cazul rămâne deschis. Kimball făcu o pauză. Însă şi de data asta era ceva care continua să mă deranjeze. Mi se părea că citisem despre un astfel de caz. Şi – … Kimball deschise exemplarul cărţii mele care se afla în poala sa – … la pagina 131 şi 132 în American Psycho…

— Un cerşetor negru a fost orbit.

Am murmurat asta mai mult pentru mine. Kimball dădu din cap.

— Şi avea un câine căruia Patrick Bateman i-a rupt picioarele. Privi iarăşi la notele sale şi continuă: în iulie, Sandy Wu, un băiat care onora comenzile la domiciliu pentru un restaurant chinezesc din Brigham, a fost asasinat. Asemeni domnului Rabin, i s-a retezat beregata.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Avea… şi el un câine?

Kimball se foi stânjenit şi se încruntă, dând senzaţia că nu credea să fim pe aceeaşi lungime de undă. Dar nu era adevărat. Nu voiam decât să prelungesc inevitabilul.

— Hm, nu, n-avea câine, însă un detaliu anume m-a făcut din nou să mă gândesc la American Psycho.

Kimball scoase ceva din carnet şi se întinse să mi-l înmâneze: o notă de plată de la restaurantul Ming's, într-o folie de plastic. Nota era mototolită şi-am înghiţit în sec împroşcată cu picăţele cafenii. Pe cealaltă parte se vedeau scrise cu cerneală cuvintele: „Pun eu mâna pe tine… târfă".

Kimball făcu o pauză după ce i-am dat înapoi nota de plată.

— Această comandă a fost livrată familiei Rubinstein. Kimball aşteptă reacţia mea, care întârzie să se producă.

— La pagina 181 un băiat care făcea livrări la domiciliu e asasinat în aceeaşi manieră ca domnul Wu şi atacatorul

scrie acelaşi mesaj ca Patrick Bateman pe dosul notei de plată.

Am închis ochii şi am încercat să-i deschid doar atunci când l-am auzit pe Kimball oftând.

— Noi – de fapt doar eu până acum – am cercetat alt caz mai vechi, încă nesoluţionat, cel al Victoriei Bell, o femeie mai în vârstă care locuia pe Outer Circle Drive. Kimball făcu o pauză. A fost decapitată.

Numele îmi era cunoscut. Un fulger de luciditate îmi lumină mintea în momentul în care am realizat unde ţintea Kimball.

— Există o Victoria Bell în American Psycho…

— O clipă, o clipă, o clipă…

— …însă cea în cauză a fost găsită într-un motel din apropiere de Route 50, chiar la marginea oraşului Coleman, cu aproximativ un an în urmă. A fost dezbrăcată şi băgată într-o cadă de baie, înmuiată în clor.

— Poftim – era înmuiată în glorie? am exclamat, confuz.

— Nu, clor. Acid clorhidric, domnule Ellis.

Am închis din nou ochii. Nu voiam să mă mai gândesc la cartea aceea. Avusese de-a face cu tatăl meu (turbarea lui, obsesia cu statutul social, singurătatea lui) pe care îl transformasem într-un ucigaş în serie fictiv şi nu aveam de gând să mă supun din nou acelei experienţe – de a mă confrunta iarăşi cu Robert Ellis sau Patrick Bateman. Depăşisem faza carnagiului pitoresc atât de prezent în volumele concepute în anii tinereţii, trecusem de vârsta capetelor retezate şi a ciorbei de sânge şi a femeii penetrate vaginal de propria coastă. Explorarea acelui gen de violenţă constituise o experienţă „interesantă" şi „incitantă", dar nimic altceva decât o formulă „metaforică" – cel puţin pentru mine în acea perioadă a vieţii mele când eram tânăr şi furios şi încă nu realizasem propria condiţie de muritor, perioadă în care durerea fizică şi suferinţa reală nu prezentau niciun fel de sens pentru mine. Eram „transgresiv" şi cartea era despre „stil", aşa că n-avea niciun sens să retrăiesc crimele lui Patrick Bateman şi oroarea pe care o inoculau. Stând la biroul meu, în faţa lui

Kimball, mi-am dat seama că nu de puţine ori fabulasem despre exact acest moment. Era momentul în legătură cu care mă avertizaseră detractorii cărţii mele: dacă i s-ar fi întâmplat ceva cuiva ca rezultat al

publicării acestui roman, Bret Easton Ellis purta toată vina. Gloria Steinem declarase asta în repetate rânduri în emisiunea lui Larry King în iarna lui 1991 şi din cauza asta Organizaţia Naţională a Femeilor boicotase cartea. (într-o lume mică, dominată de ironii sordide, domnişoara Steinem s-a căsătorit în cele din urmă cu David Bale, tatăl actorului care îl interpretase pe Patrick Bateman în film.) o astfel de idee mi se părea hilară – că în lumea reală nu exista cineva atât de nebun şi de violent ca acest personaj fictiv. În afară de asta, Patrick Bateman era un notoriu narator necreditabil, iar dacă citeai cartea, ajungeai să te îndoieşti de faptul că aceste crime au avut loc cu adevărat. Existau indicii serioase că ele se petrecuseră doar în mintea lui Bateman. Tortura şi asasinatele erau în realitate fantasme alimentate de furia şi turbarea lui faţă de modul în care era structurată viaţa în America şi cum asta – indiferent de mărimea averii lui – îl paraliza. Fantasmele constituiau o formă de evadare. Asta era teza cărţii. Era despre societate, obiceiuri şi tradiţii, nu despre ciopârţirea femeilor. Era posibil ca cineva care citea cartea să nu vadă asta? Totuşi, din cauza severităţii protestelor generate de carte, teama că poate nu era o idee chiar atât de ridicolă nu se evaporase niciodată; mă obsedase posibilitatea ca această carte să cadă în mâinile cui nu trebuia şi ceea ce s-ar fi putut întâmpla atunci. Cine putea şti ce-ar fi putut declanşa? Iar după asasinatele din Toronto nu mă mai obseda – era ceva real, cartea exista şi mă tortura. Dar asta se întâmplase acum zece ani, trecuse un întreg deceniu fără să se mai întâmple ceva asemănător. Cartea mă făcuse bogat şi celebru, dar nu voiam să mă mai apropii de ea. Acum mă copleşea din nou, mă simţeam în pielea lui Patrick Bateman: un povestitor necreditabil, deşi ştiam că nu eram aşa. Totuşi, nu puteam să nu mă gândesc: dar era el oare atât de necreditabil?

Kimball răsfoia acum unele articole scoase de pe internet şi voia să mă uit şi eu la ele, dar eu stăteam acolo neconsolat, privind pe fereastră la peluza care cobora în pantă spre stradă şi la maşina parcată a detectivului. Doi băieţi au ţâşnit pe lângă ea, legănându-se pe skateboard-uri. O cioară a aterizat pe gazon, ciugulind dezinteresată o

frunză uscată. Apăru apoi o altă cioară, mai mare. Gazonul îmi aminti brusc de covorul din camera de zi.

153

Kimball îşi dădu seama că încercam să-mi distrag atenţia, că aş fi dorit ca toată povestea asta să nu existe, şi îmi spuse cu blândeţe:

— Domnule Ellis, înţelegeţi ce vreau să spun…

— Sunt unul dintre suspecţi? am întrebat brusc. Kimball păru surprins.

— Nu, nu sunteţi.

Un moment de uşurare care se spulberă rapid.

— De unde ştiţi că nu sunt?

— În noaptea de întâi iunie eraţi internat în clinica de dezintoxicare. Iar în noaptea asasinării lui Sandy Wu citeaţi la facultate… Kimball îşi consultă notele… despre rolul Găştii Puştilor de Litere în literatura americană.

Am înghiţit în sec, apoi mi-am revenit în fire.

— Adică nu e vorba de o serie de coincidenţe.

— Noi credem – eu şi cei de la poliţia districtului Midlandea cel care comite aceste crime se inspiră din carte, copiindu-le exact.

— Ia staţi puţin. Am înghiţit din nou. Vreţi să spuneţi că Patrick Bateman e viu şi omoară oameni în districtul Midland?

— Nu, imită la perfecţie asasinatele din carte. În ordine. Nu la întâmplare. De fapt e foarte grijuliu şi bine organizat, adică a mers într-atât de departe, încât le-a localizat pe acele persoane – victimele – cu nume similare şi cu ocupaţii similare, dacă nu chiar identice.

Mă lua cu friguri. Greaţa începu să se prelingă în mine.

— Vă bateţi joc de mine. E o glumă, nu?

— Nu mai e o simplă ipoteză, domnule Ellis, e tot ce spuse Kimball, ca şi cum ar fi avertizat pe cineva.

— Aveţi vreun indiciu? Kimball oftă iarăşi.

— Cel mai mare obstacol în investigaţia noastră e că scena asasinatelor – în pofida planificării formidabile la care s-a dedat asasinul în fiecare dintre cazuri – este, cum să spun – şi de data asta dădu din umeri a neputinţăimaculată.

— Cum adică? Ce vreţi să spuneţi, imaculată?

— Păi legiştii sunt blocaţi. Kimball îşi verifică notele, deşi eram convins că n-avea de ce s-o facă. Nicio amprentă, niciun fir de păr, nicio fibră, nimic.

154

Ca o stafie. A fost primul lucru la care m-am gândit. Ca o stafie.

Kimball se reaşeză pe sofa, apoi mă privi drept în ochi, întrebându-mă:

— Aţi primit vreun plic suspect, orice formă de corespondenţă, în ultima vreme? Orice încercare de a vă contacta din partea vreunui fan, că să vă facă să vă gândiţi că ceva cu e-n regulă?

— Staţi aşa – de ce? Credeţi că această persoană ar putea încerca să mă contacteze? Credeţi că pe mine mă vrea?

Eram incapabil să-mi controlez panica şi m-am ruşinat imediat.

— Nu, nu. Vă rog, domnule Ellis, calmaţi-vă. Nu cred că sunteţi ţinta acestei persoane, zise Kimball, dar asta nu mă linişti deloc. Dacă totuşi credeţi că cineva a încercat să vă contacteze într-o manieră improprie sau care constituie un fel de abuz, vă rog să mi-o spuneţi acum.

— Sunteţi destul de sigur că povestea asta nu e îndreptată împotriva mea?

— Corect.

— Voiam să spun, cine e ţinta… următoare?

Kimball îşi consultă notele, deşi eram din nou convins că n-avea nevoie s-o facă. Era un gest calculat şi gratuit, care-mi displăcea.

— Următoarea victimă din carte e Paul Owen.

— Şi?

Kimball făcu o pauză.

— Există un Paul Owen în Clear Lake.

— Clear Lake e doar la douăzeci şi trei de kilometri de-aici, am murmurat.

— Domnul Owen se află acum sub supravegherea şi protecţia poliţiei. Şi sperăm că dacă apare cineva dubios, vom fi în stare să punem mâna pe el. Pauză. De aceea n-am comunicat presei aceste conexiuni ale noastre. În acest moment ar putea compromite ancheta… Şi, firește, sperăm că nu veţi spune nimănui despre asta.

— De ce, credeţi că persoana asta ar putea să se răzbune Pe mine sau pe familia mea? am întrebat din nou.

De-acum mă legănam pe scaunul meu cu rotile.

155

— Ei bine, autorul cărţii nu apare în carte, zise el, încercând un zâmbet care nu mă convinse. Vreau să spun că Bret Ellis nu e un

personaj al cărţii, iar până acum atacatorul pare interesat doar de depistarea acelor persoane cu nume şi identităţi similare personajelor fictive. Pauză. Nu sunteţi un personaj fictiv, nu-i aşa, domnule Ellis? Kimball era conştient că zâmbetul său nu mă liniştea şi se lăsă păgubaş. Da, înţeleg de ce sunteţi atât de alarmat, dar noi suntem convinşi că în acest moment n-aveţi de ce să vă temeţi. Totuşi, dacă vreţi să dormiţi liniştit, vă putem oferi protecţia poliţiei, total discretă. Iar dacă doriţi să discutaţi despre asta cu doamna Dennis…

— Nu, nu vreau ca soţia mea să afle asta, nu încă. Nu. Nu vreau să discut despre asta cu ea. Nu e nevoie s-o speriem. Hm, dar vă voi înştiinţa cât mai curând despre posibilele servicii de protecţie ale poliţiei… – mă ridicasem în picioare, iar genunchii îmi tremurau – şi chiar nu mă simt foarte… hm, îmi pare rău, chiar nu mă simt bine.

Camera era inundată de disperare, torente de disperare. Ştiam deja, pe jumătate beat de la votcă, trezindu-mă într-un ritm rapid, că detectivul Kimball nu va fi în stare să salveze pe nimeni şi că mai multe scene ale crimelor vor fi pătate de sânge. Teama continua să mă străbată ca un frison. Am realizat subit că mă forţam să nu defechez. A trebuit să mă ţin de birou ca să-mi păstrez echilibrul. Kimball stătea stânjenit lângă mine. În momentul acela nu-i mai eram de niciun folos.

Mi-a înmânat o carte de vizită cu mai multe numere de telefon. Mi-a sugerat să telefonez dacă intervenea ceva „dubios" sau „anormal" (acele două cuvinte au fost rostite atât de liniştitor, încât ar fi putut figura într-un cântec de leagăn), dar nu mă interesa nicio asigurare. L-am condus ca un robot pe Kimball la maşină, bâiguind o mulţumire. Şi tocmai atunci Jayne trase în faţa casei, în Porsche. Când m-a văzut cu Kimball, a rămas în maşină, privindu-ne şi prefăcându-se că vorbeşte la celular. Imediat ce Kimball a dispărut, Jayne sări din maşină, zâmbitoare, şi veni spre mine, încă aprinsă de noul început pe care ni-l promiseserăm dimineaţa. M-a întrebat cine era Kimball şi când i-am spus că era un student, m-a crezut şi m-a luat de mână conducându-mă înapoi în casă. Nu i-am spus adevărul pentru că

nu voiam s-o sperii şi pentru că mă gândisem că, dacă i-aş fi spus, m-ar fi rugat să plec de-acasă, aşa că am păstrat tăcerea în privinţa asta, adăugând încă ceva la lista lucrurilor pe care le ascunsesem deja de ea.

Restul serii s-a scurs de parcă totul ar fi fost învăluit în ceaţă. În

timpul cinei, când eram cu toţii la masă, copiii au recunoscut că se distraseră destul de bine la mall, răsfăţând-o pe Jayne cu relatarea diverselor secvenţe din filmul pe care îl văzuserăm, apoi a urmat o discuţie lungă despre Victor (care nu mai voia să doarmă în casă, dar al cărui lătrat panicat din toiul nopţii făcea imposibilă respectarea acestei dorinţe). Singurul lucru care a avut un soi de impact asupra mea – singurul care a răzbit prin aburul acela – a fost când Sarah l-a adus pe Terby, deşi nu-mi amintesc unde eram în clipa aceea. Prăbuşit pe fotoliu în faţa televizorului? Sau în timpul cinei, lăsându-mi mintea să rătăcească dincolo de farfuria punctată neregulat de dovlecei şi ciuperci, încercând să zâmbesc şi să par interesat de importanţa clipei prezente şi de schimbul de informaţii de deasupra mesei? (Am încercat chiar să par detaşat, fredonând absent, dar asta era şi mai agasant şi m-am oprit la fel de detaşat atunci când l-am văzut pe Robby încruntându-se.) Tot ce îmi amintesc e că eram undeva în casa aceea atunci când Sarah l-a adus pe oribilul Terby întrebându-ne de ce avea ghearele mânjite de ceva ce arăta ca un fel de vopsea stacojie şi că am ajutat-o să-i spele ghearele în chiuveta de la bucătărie. („Sunt murdare, taţi", m-a atenţionat Sarah, iar eu am dat din cap prosteşte. Da, îmi amintesc acel dialog. Şi îmi mai amintesc cât de urât mirosea chestia aia.) Era un meci la televizor pe care l-aş fi urmărit în oricare altă noapte, dar când m-am dus în biroul meu să încerc s-o sun din nou pe Aimée Light, uşa s-a deschis brusc şi Jayne m-a condus sus în timp ce-mi şoptea nu ştiu ce în drum spre dormitorul principal, pe lângă aplicele care pâlpâiau, şi mi-am dat seama după zâmbetul ei catifelat că aştepta ceva de la mine, un fel de promisiune. Am simţit aceeaşi pornire, dar nu i-am putut da curs – era prea târziu. Era de dorit să-mi văd propria reflexie în ea, însă pur şi simplu nu eram în stare. Înghiţisem un Ambien şi restul de Ketel One şi după ce m-am întins în pat, am adormit cât ai clipi, eliberat de povara satisfacerii dorinţelor soţiei, de amintirea

zgârieturilor de pe peretele exterior al casei, de mobila care continua să se rearanjeze în camerele de la parter pe covorul tot mai întunecat, şi în timp ce toţi patru dormeam, nebunul pe care îl creasem hălăduia prin district, o pătură albă de nori coborând deasupra oraşului, luna plutea undeva deasupra luminând întregul cer. S-a întors. Şoptisem acele cuvinte în noaptea când mă trecuseră toate

frigurile în camera de oaspeţi după ce recapitulasem cele văzute pe câmpul dezolant din spatele casei. Mă gândisem involuntar la tata, şi nu la Patrick Bateman.

Dar greşisem. Pentru că acum amândoi se întorseseră.

158

Duminică, 2 noiembrie

12. Cina

M-am trezit în dormitorul principal în prima dimineaţă de mai multe săptămâni încoace, întinzându-mă plăcut în patul gol, reconfortat de pilula de Ambien din seara trecută, iar în bucătărie Jayne pregătea micul dejun bogat de duminică, apoi am făcut un duş prelungit înainte de a mă îmbrăca şi de a mă alătura familiei. M-am uitat în oglindă înainte de a coborî – fără cearcăne, cu pielea curată – şi am realizat, foarte şocant, că îmi era foame şi că de-abia aşteptam să mănânc ceva. Prima masă de duminică, clasicul brunch, combinând micul dejun cu prânzul, era singura masă din săptămână când nu existau restricţii dietetice: chifle cu susan şi cu brânză, omletă cu costiţă şi cârnăciori, gogoşi Krispy Kreme şi pâine înmuiată în lapte şi ou, prăjită în stil franţuzesc, pentru Robby (care iarăşi s-a plâns de zgomotele zgârieturilor de peste noapte), cacao şi clătite pentru Sarah (care părea resemnată şi ostenită, graţie probabil noului cocteil de medicamente prescris luna trecută şi care-şi făceau în sfârşit efectul), însă din cauza filmărilor Jayne a băut doar un pahar de lapte de soia cu banane pentru a reduce anxietatea pe care o resimţea înainte de deplasarea la Toronto de săptămâna următoare. Ca un soi de noutate am fost singurul membru al familiei care se simţea bine în acea duminică. Eram calm şi echilibrat chiar şi după ce am răsfoit ziarele care abundau în relatări privitoare la dispariţia lui Maer Cohen, ca de altfel şi recapitulări detaliate legate de evaporarea celor (de-acum) treisprezece băieţi în ultimele cinci luni. Fotografiile lor ocupau o întreagă pagină din ziarul local, însoţite de semnalmente, datele dispariţiei şi locurile unde fuseseră văzuţi ultima oară. (Tom Salter, vâslind într-o canoe pe lacul Morningside;

159

Cleary Miller şi Josh Wolitzer în faţa oficiului poştal de pe 1 Elroy Avenue; ultima semnalare a lui Edward Burgess sereferea la faptul că se plimba dezinvolt în aeroportul Midland, surprins de camerele de supraveghere.) Era ca o pagină de album a dispăruţilor,

aşa că am pus ziarul deoparte, îndată ce Robby şi Sarah s-au întors în camerele lor, Jayne şi cu mine ne-am consultat cum am putea declina cina de la familia Allen din seara aceea, dar era deja prea târziu. Era mai simplu să suferim alături de ei decât să nu ne ţinem de cuvânt, aşa că mi-am planificat ziua în funcţie de asta, până la ora şapte seara, când trebuia să plecăm în vizită.

Am petrecut mare parte din acea dimineaţă reaşezând mobila din sufragerie în poziţia originară, însă mi-am dat seama în timp ce făceam asta că îmi plăcea cum fusese rearanjată mobila – şi am simţit un ciudat acces de nostalgie în timp ce împingeam canapelele şi mesele. Iar covoruldeşi încă decolorat – arăta impecabil: urmele de paşi în cenuşă nu mai erau evidente şi, deşi preponderenţa nuanţei bej în prelungirea celei verzi era deranjantă, camera nu mai era susceptibilă unor interpretări ciudate. După care am ieşit pe câmpul din spate pentru a verifica brazda umedă de pământ; spre satisfacţia mea aproape că se uscase, iar groapa începuse să se umple singură, şi, în timp ce priveam peste întinderea care ducea spre liziera întunecată a pădurii, trăgând adânc în piept aerul proaspăt de toamnă, m-am gândit câteva clipe că poate Jayne avea dreptate, că era un plai şi nu un cimitir. După care am intrat în casă şi am urcat să mă uit la zgârieturile de pe uşa lui Robby, iar când am îngenuncheat, trecându-mi mâna peste acele şănţuleţe pe care le văzusem de Halloween, n-am remarcat nicio schimbare. Din nou: satisfacţie. Simţeam că veştile proaste >; primite ieri de la Kimball se opreau în trecut. După-amiaza 3 a fost lungă şi liniştită şi lipsită de evenimente. M-am uitat la meciuri, iar Aimée Light tot nu m-a sunat.

La ora şase Jayne m-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri marca Paul Smith, un pulover Gucci şi pantofi Pradaşic, dar conservator şi prezentabil. În timp ce ei i-a luat o oră să se gătească, am coborât s-o primesc pe Wendy, fata care avea să-i supravegheze pe copii, fiindcă Marta avea liber duminica. Wendy nu era o studentă neatractivă, Jayne

Îi cunoştea părinţii şi toate celelalte mame din cartier o recomandaseră călduros. Iniţial Jayne se împotrivise ideii de a o chema pe Wendy din moment ce mergeam la vecini doar pentru câteva ore şi am fi putut să-i luăm pe copii cu noi, însă Mitchell Allen a menţionat ceva despre o infecţie a urechii lui Ashton, anihilându-ne foarte subtil

planul. Luând în considerare şi ceea ce-mi spusese ieri Kimball, eram mulţumit că îi supraveghea cineva pe copii. Aşteptând-o pe Jayne, am descărcat în calculator fotografiile pe care le făcuse de Halloween: Robby şi Ashton, amândoi îmbufnaţi şi asudaţi, deja prea mari pentru sărbătoarea asta; Sarah arătând ca o mică prostituată. Imaginea acelui 450 ŞI crem mi-a atras iniţial interesul, însă nu mai purta un înţeles anume – era pur şi simplu maşina cuiva şi nimic mai mult. Am realizat asta după ce am încercat inutil să măresc fotografia şi să localizez numărul maşinii, dar era şters de strălucirea luminii stradale şi, ca toate celelalte subiecte din duminica aceea, nu mai părea să aibă vreo importanţă. Am trecut peste fotografiile în care apăream eu, dar cele care m-au deranjat cel mai mult nu erau cele în care păream speriat în lumina bliţului, ci Mitchell Allen şi Jayne pozând în faţa casei familiei Larson pe Bridge Street, braţul lui Mitchell arcuit protector în jurul taliei ei, buzele lui ţuguiate într-o expresie teatral erotică. Asta mi se părea mult mai periculos decât maşina mică şi inocentă care mă speriase pe moment în noaptea de Halloween, iar acum nu mai avea niciun efect.

De fapt fusesem coleg de facultate la Camden cu Mitchell Allen, însă abia dacă îl cunoşteam atunci, deşi era o şcoală mică şi incestuoasă. Mă surprinsese cel mai mult nu faptul că Mitchell Allen era vecinul lui Jayne, mai degrabă că era căsătorit şi că avea doi copii: Ashton, care, din cauza imediatei proximităţi, era cel mai bun prieten al lui Robby, şi Zoe, cu un an mai mică decât Sarah. Dat fiind că nu ştiusem prea multe despre Mitchell la Camden, îmi închipuisem că era bisexual, dacă nu exclusiv homosexual. Însă la vremea aceea, înainte ca porcăria de SIDA să izbucnească, toată lumea şi-o trăgea cu toată lumea, în scurta şi istorica perioadă a libertinismului sexual total. După absolvire şi sfârşitul anilor ’80 nu era un lucru neobişnuit pentru „lesbienele” pe care le cunoscusem de-a lungul acelei ere să se

căsătorească şi să devină mame, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru mulţi dintre băieţii de la Camden a căror identitate sexuală rămăsese obscură în cei patru ani petrecuţi în New Hampshire. Era considerat cool la Camden să fii bisexualsau cel puţin perceput ca bisexual – iar studenţimea nu numai că era necondiţionat tolerantă faţă de pansexualitatea ei copleşitoare, dar chiar o încuraja activ. Majoritatea băieţilor se pretau la o noapte de amor cu alt mascul, iar

unii chiar se mândreau cu acest gen de eroism; fetele de la Camden erau incitate de aşa ceva, iar băieţii te considerau misterios şi periculos, astfel încât ţi se deschideau noi oportunităţi şi îţi sporea nivelul de atracţie, făcându-te să te simţi parte reală a contextului universal, că ai stofa adevărată de artist, ceea ce conta cel mai mult – să le dai de înţeles semenilor că nu există limite, că totul era permis, că transgresarea era legitimă. Şi după ce am depăşit stadiul iniţial de surpriză (pentru că singurele mele amintiri despre Mitchell erau compuse din zvonuri relative la relaţia de mai lungă durată cu Paul Denton, alt coleg de facultate) mi-am amintit de o fată pe nume Candice cu care se cuplase în ultimele semestre înainte de a se înscrie pentru masterat la Columbia, unde a întâlnit-o pe Nadine pe treptele de la Low Library, o copie identică a blondei mortale pe care Mitchell o curtase înainte. Când ne-am reîntâlnit prima oară în vara asta la un grătar între vecini la Horatio Park, a pretins că mă confundă cu Jay McInerney, o glumă răsuflată de care Mitch era atât de încântat încât a repetat-o de trei ori altor familii cu care mi-a făcut cunoştinţă, dar, cum aceştia nu prea citeau, n-au avut cum să „se prindă", obligându-l pe Mitchell să realizeze că nu avea un public pe măsură. Niciunul din noi nu era foarte interesat să ne cunoaştem mai bine sau să ne amintim de vremurile de la Camden şi de aventurile noastre îndoielnice, nici măcar de dragul fiilor noştri (cei mai improbabili buni prieteni). În ce îl privea pe Mitchell, el era pur şi simplu mult prea fascinat de Jayne pentru a încerca o prietenie între bărbaţi. Eram mai bătrâni acum şi trăiam în lumi diferite, iar Mitchell se lăsa redus în prezenţa lui Jayne la acel gen de disperare stranie deseori detectabilă la bărbaţii care ajung într-un contact mult prea direct cu o vedetă de cinema. Faţada dezinvoltă şi detaşată pe care Mitchell o adoptase la Camden – răceala superioară.

accesele boeme, Crăciunul în Nicaragua, tricourile Buzzcocks, băuturile stropite cu MDA, multiplele experienţe sexuale şi puţinele probleme sentimentale – toate astea fuseseră extirpate la el. Asta se datora, firește, vârstei, dar şi imersiunii în viaţa suburbiei (erau o groază de bărbaţi de vârsta mea în Manhattan care îşi păstrau multe atuuri tinereşti). Aventurierul sexual chipeş şi arogant fusese înlocuit de un tip cam desuet apropiindu-se de patruzeci de ani şi manifestând o devoţiune servilă faţă de nevastă-mea. Nadine remarcase şi ea asta şi

îl ţinea pe Mitchell din scurt ori de câte ori activităţile şcolare sau ocazionala cină festivă ne aduceau pe toţi patru împreună; pe mine nu mă deranja, aveam propriile ciudăţenii, în plus ştiam că lui Jayne chiar nu-i păsa. Aşa ceva se întâmplă inevitabil când eşti încă la începutul vârstei a doua şi ai o soţie frumoasă. Însă atunci când Nadine flirta fără ruşine cu mine – atunci, într-adevăr, plictisul şi clişeele suburbiei reuşeau să-mi ofilească orice tresărire de entuziasm pentru noua mea viaţă de bărbat care încerca să se transforme în acel adult responsabil care probabil nu va deveni niciodată.

După ce ne-am luat rămas-bun de la copii (Robby stătea prosternat în faţa televizorului uriaş uitându-se la filmul lui Spielberg, 1941, şi abia dacă ne-a băgat în seamă, în timp ce Sarah stătea cu Wendy în celălalt capăt al încăperii studiind nişte conspecte pentru împăratul muştelor) Jayne şi cu mine am ieşit pe Elsinore Lane pentru a străbate pe jos mica distanţă până la familia Allen, reamintindu-mi în acest timp cine era fiecare şi cu ce se ocupau fiindcă se părea că aveam obiceiul de a uita aceste amănunte, ceea ce era socotit ca lipsă de consideraţie în cercul respectiv. Mitchell era, printre altele, un membru al comunităţii bancare, în timp ce Mark Huntington era un proiectant de terenuri de golf, iar Adam Gardner un alt semimafiot a cărui presupusă carieră în domeniul deşeurilor reciclabile era mai mult decât neclară – un grup de taţi normali trăind în aburul de vis al bunăstării creat de noi toţi, susţinuţi de frumoasele noastre soţii în încercarea de a asigura copiilor noştri perfecţi ascensiunea viitoare în ierarhiile lumii. Un vânt blând făcea frunzele moarte să freamăte în dreptul bordurii trotuarului Pe care păşeam eu şi Jayne în drum spre Allen-i. Jayne mă

ţinea de mână, sprijinindu-se de umărul meu. N-am lăsat-o să se lipească de mine, să nu simtă celularul din buzunar.

Mitchell ne-a deschis uşa, îmbrăţişând-o foarte strâns pe Jayne, înainte de a-şi aminti să strângă mâna pe care i-o întinsesem. Sosisem ultimii dintre toţi invitaţii, iar Mitchell ne-a condus rapid înăuntru fiindcă Zoe şi Ashton erau pe punctul de a le arăta adulţilor poziţiile yoga învăţate săptămâna trecută. În sufragerie i-am salutat pe Adam şi Mimi Gardner, pe Mark şi Sheila Huntington, stând cu toţii în picioare în timp ce Zoe a stat aproape nemişcată, pe post de „copac" preţ de cinci minute, iar fratele ei s-a dedat la unele exerciţii de respiraţie

impresionante, din poziţia unui câine care se întinde. (Ashton arăta de parcă ar fi plâns – avea ochii roşii, faţa stacojie şi tumefiată – executând exerciţiul cu obedienţă, de parcă ar fi fost forţat s-o facă, deşi în clipa aceea suspectam că e din cauza infecţiei auriculare.) Amândoi au stat în mâini şi s-au ghemuit în „poziţia pietrei". Iar pentru final, Zoe şi Ashton au ţinut pe frunte nişte perne lunguleţe până când adulţii au început să aplaude. „Ce drăguţ", am murmurat chiar în urechea lui Nadine Allen, fără să fi realizat până atunci că stătea lângă mine, cu o mână pe spatele meu. Mi-a zâmbit generos (un rictus de la Klonopin), după care a încercat să-l îmbrăţişeze pe Ashton, care s-a întors brusc şi a zbughit-o din cameră. Faţa lui Nadine se crispa aprinsă de îngrijorare – însă numai o secundă – după care redeveni masca zâmbitoare a gazdei. Era un moment semnificativ. Eram deja îngrozit şi epuizat.

Casa celor doi Allen-i era o copie aproape identică a casei noastre – un palat minimalist şi imaculat. Exista chiar şi acelaşi candelabru în holul cu tavan înalt şi aceeaşi scară curbată conectând cele două niveluri, iar Mitchell începu să ia comenzi pentru băutura preferată a fiecăruia după ce copiii dispăruseră în camerele lor, iar Jayne mi-a aruncat o privire când am comandat votcă şi gheaţă; i-am întors privirea în joacă atunci când s-a dat pe brazdă şi a comandat, un pahar de vin alb pe care ştiam că nu şi-l dorea cu adevărat şi ne-am conformat cu toţii sporovăielii pe fondul-unul CD cu Burt Bacharach – de o ştiutoare manieră kitsch, i. Expusă cu formalism ironic, operând nu numai ca o caricatură a gusturilor noastre de părinţi – un fel de comentariu; despre cât de burghezi şi de plini de prejudecăţi suntem, dai

şi cu un pronunţat efect reconfortant; ar fi trebuit să ne ducă înapoi în universul reconfortant al copilăriei şi bănuiesc că pentru unii funcţiona ca un balsam, cum de altfel a funcţionat şi meniul care îl perfecţiona pe cel al meselor gătite de mamele noastre: pui à la Kiev (dar cu o tentă jamaicană – nu-mi puteam imagina ce gust ar putea avea). Şi cartofi gratinaţi (însă cu brânză manchego) şi acea ro-hustă sangria a anilor '70, care, asemeni multor artefacte din acea epocă, revenise la modă.

Când ne-am aşezat la masă, am făcut un inventar al celor prezenţi şi orice rămăşiţă de bună dispoziţie de care mai dispuneam

s-a evaporat atunci când am realizat cât de puţin aveam în comun cu ei – taţii carierişti, mămicile harnice şi responsabile – simţindu-mă curând pătruns de teamă şi singurătate. M-am concentrat asupra acelui sentiment de superioritate emanat de cei căsătoriţi care plutea în aer – asumările împărtăşite, dulcea şi satisfăcătoarea apatie se infiltrau peste tot – în ciuda faptului că nu era nicio persoană necăsătorită în încăpere drept ţintă pentru asta. Am conchis cu o resemnare dureroasă că toate posibilităţile deliciilor aleatorii dispăruseră, că nu mai puteam face ce voiam când voiam. Viitorul nu mai exista. Totul era în trecut şi rămânea acolo. Şi am ajuns la concluzia – din moment ce constituiam cea mai nouă adăugire a acestui grup şi încă nu mă lăsasem complet iniţiat în ritualurile şi obiceiurile lui că eram singuraticul, outsiderul, cel a cărui solitudine părea nesfârşită. Continuam să mă mir cum de ajunsesem în această lume. Totul era formal şi îngust. Conversaţia politicoasă se prelungi de la cocteil la masa de cină atât de sufocant încât presupunea o certă insensibilitate, aşa că am început să le analizez pe femei, comparându-le foarte atent pe Mimi faţă de Sheila şi faţă de Nadine, găsindu-le atrăgătoare (deşi Jayne le eclipsa pe toate). Mitchell stătea aplecat spre nevastă-mea, iar Nadine continua să-mi toarne sangria, eu fiind convins că nu conţinea nici urmă de alcool, şi indiferent la cine mă uitam, desluşeam reţinerea de la trecută promiscuitate naturală, ceea ce m-a făcut să mă simt bătrân. Mi-am imaginat câteva clipe că luam cu toţii parte la o orgie (o fantasmă deloc dezagreabilă dacă ţineam cont cât de bine făcute erau femeile) până când am auzit-o pe

Mimi Gardner vorbind despre câinele ei pomeranian numit Baschet.

După care discuţia s-a mutat asupra subiectului Buckley, motivul real pentru care cele patru cupluri se aflau din jurul mesei rotunde din sufrageria austeră şi seacă şi prost luminată a familiei Allen – toţi copiii noştri mergeau la aceeaşi şcoală. Ni se adusese la cunoştinţă că seara următoare va avea loc o întrunire părinţi/profesori, iar acum se punea întrebarea dacă vom participa. O, da, Jayne şi cu mine i-am asigurat pe cei de la masă, vom fi acolo. (Mă trecuseră fiorii imaginându-mi care ar fi fost consecinţele dacă aş fi spus: „Sub nicio formă nu vom participa la această chestie părinţi/

profesori de la Buckley”.) Conversaţia s-a învârtit în jurul dotărilor superficiale, a negărilor ascunse, a distincţiilor valorice, a conexiunilor majore, despre acea sumă mare donată, despre circumstanţele favorabile – subiecte grase şi personale care necesitau exemple şi detalii specifice, dar totodată învăluite într-o suficientă aură de anonimitate pentru ca fiecare să se simtă confortabil. Nu mai participasem la un dineu unde întreaga conversaţie se referea la copii şi pentru că în realitate eram cel mai nou dintre taţi, nu reuşeam să înţeleg anxietatea şi curentul emoţional subteran care pulsa sub sporovăială destinsă – ceva nu era normal în obsesia asta cu copiii, aducea a fanatism. Asta nu însemna că le păsa cu adevărat de copiii lor, doreau ceva în schimb, un profit al investiţiei lor – o necesitate aproape religioasă. Era obositor să-i asculţi şi în acelaşi timp totul era atât de pervers pentru că scopul nu era fericirea copiilor. Ce era greşit în a vrea doar ca ei să fie bine, mulţumiţi? Ce era greşit în a le spune că viaţa asta e de rahat? Ce era rău în a le mai altoi câte una? Părinţii ăştia deveniseră un fel de oameni de ştiinţă şi nu-şi mai creşteau copiii din instinct – fiecare citise o carte sau vizionase o casetă video sau navigase pe net ca să vadă ce să facă. Am auzit rostindu-se cuvântul „portal” ca metaforă pentru „grădiniţă” (de către Sheila Huntington) şi existau copii de cinci ani cu bodyguard (ca fiica lui Adam Gardner). Existau copii care sufereau de ameţeli din cauza tensiunilor din şcoala primară şi care aveau nevoie de şedinţe de terapie, iar unii băieţi de zece ani sufereau de tulburări digestive din cauza proiectării unor imagini corporale nerea\ liste. Existau liste de aşteptare compuse din numele unor i

166

copii de nouă ani programaţi pentru şedinţele de acupunctura ale doctorului Wolper. Am aflat că un copil din clasa lui Robby băuse o sticluţă de Clorox. Apoi mai erau alte subiecte ca: eliminarea pastelor făinoase din meniul de prânz de la şcoală, nutriţionistul care se ocupa de catering pentru bar mitzvah, eleva de clasa a şasea care trebuia să poarte sutien, băiatul care trage de fusta mamei într-un supermarket de lux, întrebând: „Asta conţine carbohidraci?”. S-a stârnit o conversaţie despre legătura dintre alergii şi produsele din comerţ. După aceea: o falsă dezbatere despre «hmacea. Contuziile, muşcăturile de şarpe, ghipsuri pentru gât, necesitatea unor geamuri blindate la şcoală – nu se mai termina, lucruri care mi se păreau de-a dreptul

futuriste şi lipsite de sens sau substanţă. Însă Jayne dădea aprobator din cap ascultând atentă sau făcând comentarii utile şi dintr-odată am realizat că, cu cât Jayne devenea mai celebră – oamenii aşteptând tot mai mult de la ea –, cu atât mai mult dădea impresia unui politician. Când Nadine m-a strâns de braţ, cerându-mi părerea despre un subiect la care nu fusesem atent, i-am răspuns cu vagi generalităţi despre sentimentul de disperare în lumea editurilor. Cum n-am generat nicio reacţie, am înţeles atunci că ceea ce doream era să fiu acceptat. Dar de ce nu mă ofeream să-i ajut pe copii la orele de informatică? De ce nu antrenam echipa de tenis? Nadine m-a salvat, menţionând zvonul optimist conform căruia unul dintre băieţii dispăruţi fusese semnalat la Cape Cod, înainte de a se scuza pentru a merge iarăşi să vadă ce face Ashton – adică, după numărătoarea mea, de vreo şapte ori în timpul cinei. Mă întindeam să-rm torn sangria cu o frecvenţă care a făcut-o pe Jayne să mute carafa de lângă mine, după ce îmi umplusem ochi paharul.

— Şi ce voi face când paharul va trebui reîncărcat? am întrebat cu o voce de robot şi toată lumea a pufnit în hohote, deşi nu-mi dădusem seama că făcusem o glumă.

Am continuat să-l urmăresc pe Mitchell, care se uita la Jayne şi o sorbea cu acea privire libidinoasă în timp ce ea îi explica ceva inutil, reacţia lui fiind să gâfâie tot timpul. Au trebuit să treacă trei ore înainte ca cina să ia sfârşit.

Femeile au strâns masa şi apoi s-au dus în bucătărie să pregătească desertul, în timp ce bărbaţii au ieşit lângă piscină sa fumeze trabucuri, însă Mark Huntington adusese patru

ţigări cu marijuana gata rulate şi înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, m-am pomenit că le aprindeam. Nu eram eu cine ştie ce amator de marijuana, dar am fost plăcut surprins, recunoscător pentru apariţia ei: restul serii urma să fie infinit mai lung – îngheţata cu fructe proaspete şi luările de rămas-bun interminabile, urmate de înspăimântătoarele promisiuni ale unei alte cine – şi, fără să fiu narcotizat, somnul părea imposibil de îndepărtat. După prima rundă m-am prăbuşit pe unul dintre şezlongurile aşezate într-un anume fel, artistic, în jurul curţii, care, spre deosebire de a noastră, se întindea lateral, nu în spatele casei, iar noaptea era caldă şi foarte întunecată, iar luminile piscinei imprimau chipurilor o tentă fosforescentă,

fantomatică. De acolo de unde eram aşezat puteam vedea casa noastră şi după ce am tras adânc un fum din joint am studiat-o cu ochii mijiţi. Privirea îmi pătrundea prin ferestrele franţuzeşti în camera media, unde Robby încă zăcea întins pe covor în faţa televizorului, iar Sarah stătea tot în poala lui Wendy care îi citea povestea acelor băieţi pierduţi pe o insulă, iar deasupra lor se afla dormitorul principal cufundat în întuneric. Iar de jur-împrejur se vedea marele perete al casei care se cojea. Ieri dimineaţă, de aproape, porţiunile de pe perete nu păruseră atât de mari ca acum, când le priveam din acest unghi. Peretele era acum aproape în întregime acoperit cu stucatura trandafirie, doar mici pete din albul liliachiu iniţial rămânând vizibile. Un perete cu totul nou apărusenăpârlise – ceea ce era îndeajuns de alarmant ca să mă treacă un fior de gheaţă (pentru că trebuia să reprezinte un anume semn de alarmă, nu?), iar după ce mi s-a înmânat \ un alt joint şi am tras un fum pe cinste, m-am gândit deja ameţit de ţigară: cât de… straniu… după care gândurile au deraiat spre Aimée Light şi am simţit un vag impuls sexual urmat de dezamăgire, combinaţia obişnuită. Siluetele femei\ lor se distingeau în bucătărie, vocile lor distante şi estom-4 paté, un fundal plăcut al conversaţiei bărbaţilor. Bărbaţii] erau dichisiţi şi fără burtă, cu părul vopsit şi feţele netede, fără riduri, aşa că niciunul dintre noi nu-şi arăta vârsta, ceea ce mi se părea un lucru bun, în timp ce căscam pe şezlong. Eram cu toţii destul de detaşaţi, înclinaţi spre glumă, deşi nu-i cunoşteam foarte bine – fiecare se rezuma pentru! mine la o superficială primă impresie. Mă uitam la o roză af

vânturilor de pe acoperişul casei Allen, când Mitchell m-a întrebat cu un aer îngrijorat, şi nu cu maliţia la care mă aşteptasem:

— Şi ce te-a mânat spre colţul ăsta de lume, Bret? Mă simţeam destul de amorţit şi scrutam câmpul întunecat din spatele casei vecinilor.

Am ales o notă verosimilă de detaşare, glumind:

— Păi, soţia mea a citit mai multe articole din reviste despre cum copiii care cresc fără tată au mai multe şanse, – a devină delincvenţi în adolescenţă. Şi voilà. Iată-mă.

Am oftat şi am mai tras un fum. Un nor imens se aşternea peste lună. Era un cer fără stele.

Un cor de hohote a fost urmat de alte glume. După care au

revenit la discuţia despre copii.

— Şi acum ia metilfenidat… pronunţă Adam fără nicio dificultate – deşi încă n-a fost aprobat pentru copiii sub şase ani, după care continuă să vorbească despre tulburările de atenţie hiperactivă ale lui Hanson şi Kane, ceea ce a condus în mod normal conversaţia spre cele 7, 5 miligrame de Ritalin administrate de trei ori pe zi şi despre pediatrul care îi sfătuise să nu instaleze un televizor în camera copiilor, apoi despre Monsters Inc.

— Doamne, ce chestie fumată – şi faptul că Mark Huntington angajase pentru fiul lui un meditator specializat în eseuri, deşi băiatul se jurase că n-avea nevoie de meditaţii. După care discuţia a virat spre băieţii dispăruţi şi un bolnav mintal şi o nouă serie de bombe în New Orleans, despre alt morman de cadavre, ale unui grup de turişti seceraţi de o mitralieră chiar la intrarea cazinoului Bellagio din Vegas. Marijuana – care era destul de tare – ne transformase vocile într-o parodie îngroşată, în acea turuiala alimentată de drog.

— Ai încercat vreodată metoda tatălui surd?

Nu fusesem eu cel întrebat, dar m-am săltat intrigat în şezlong şi am zis:

— Nu, cum adică?

— Când începe să se smiorcăie, trebuie să te prefaci că nu ştii despre ce vorbeşte.

Asta era Mitchell.

— Şi ce se-ntâmplă?

— E atât de iritat, că renunţă.

— Câte ore ai stat pe Google ca să afli asta, Mitch?

— Pare un calvar, oftă Adam. De ce să nu-i dai ce vrea?

— Am încercat. Nu merge, prietene".

— De ce? întrebă cineva, deşi ştiam cu toţii răspunsul.

— Pentru că întotdeauna vrea mai mult, răspunse Mark Huntington.

— Nebunie curată, aprobă Mitchell, trăgând din ţigară. La fel că ai mei.

— Noi ne jucăm de-a Ascunde-te şi Pierde-te, zise Adam Gardner după o lungă tăcere.

Şi el era întins pe şezlong, cu braţele încrucişate, privind spre cerul fără stele.

— Cum te joci asta?

— Kane e „prins" şi trebuie să numere până la 170.

— Şi pe urmă?

— Mă duc la Loew's Multiplex şi văd un film la matineu.

— Lui îi pasă? îl întrebară pe Adam. Adică… faptul că nu te găseşte?

Gardner dădu din umeri.

— Probabil că nu. Se duce şi stă în faţa calculatorului. Se zgâieşte la drăcovenia aia toată ziua. Gardner se gândi la ceva o vreme. În cele din urmă tot dă de mine.

— E o lume cu totul diferită, murmură Huntington. Au deprins un set de aptitudini cu totul noi, deosebindu-se radical de noi.

— Ştiu cum să proceseze informaţiile vizuale. Gardner dădu din umeri. Mare căcat. Eu, personal, nu sunt impresionat.

— Habar n-au să pună ideile într-un context, murmură iarăşi Huntington, tot mai relaxat după ce trase adânc un fum dintr-un alt joint.

Încă nu terminaserăm primele două ţigări şi eram deja luaţi bine.

— Sunt dependenţi de fragmente.

— Însă nu sunt mai avansaţi ca noi, tehnologic vorbind. II Mitchell spusese asta, dar nu-mi puteam da seama din vocea lui plată şi detaşată dacă argumenta sau dacă era de acord cu Mark.

— Se numeşte tehnologie disruptivă.

Dintr-odată l-am auzit pe Victor lătrând în curtea noastră.

— Mimi nu vrea ca Hanson să mai joace Doom.

170

— De ce? întrebă cineva.

— Zice că e un joc de care se foloseşte armata Statelor Unite ca să-i instruiască pe soldaţi.

Un oftat din rărunchi.

Singurul lucru care separa casa noastră de cea a familiei Allen era un gard viu foarte scund, dar casele erau atât de îndepărtate una de alta, încât orice reclamaţie privitoare la o eventuală lipsă de intimitate devenea neavenită. Încă îi puteam distinge pe copii în camera media, dar privirea mea călători mai departe, luminile din dormitorul matrimonial fiind acum aprinse. Am verificat de două ori, dar Wendy era în acelaşi scaun, ţinând-o pe Sarah în braţe.

Am gândit din nou cât… de straniu… însă de data asta gândul era tivit cu o mică doză de panică.

Eram convins că luminile din dormitor fuseseră stinse cu câteva clipe înainte. Sau numai acum îmi dădeam seama de asta. Nu eram sigur.

Mi-am aţintit privirea asupra întregii case, uitându-mă întâi în direcţia camerei media, însă o umbră din spatele ferestrei dormitorului îmi atrase atenţia.

Tot aşa de brusc, dispăru.

— Auzi, nu sunt tocmai adeptul unei discipline stricte, opina unul dintre taţi, dar vreau să mă asigur că el îşi asumă responsabilitatea pentru greşelile comise.

M-am foit nervos pe şezlong, cu privirile aţintite ia etajul întâi.

Nicio mişcare. Lumina era tot aprinsă, dar nu se distingea nicio umbră.

M-am relaxat puţin, pe punctul de a relua conversaţia, când o siluetă a zvâcnit în rama ferestrei. Apoi a reapărut, exact ca o umbră, adusă de spate, de parcă n-ar fi vrut să fie văzută.

Nu-mi dădeam seama cine era, dar aducea a bărbat, purtând ceea ce părea a fi un costum.

Şi iarăşi dispăru.

Fără să vreau, m-am uitat din nou la Robby şi la bonă şi la Sarah.

Dar poate că nu era un bărbat, am gândit automat. Poate era Jayne.

Confuz, m-am ridicat în capul oaselor, întinzându-mi gâtul să mă uit în bucătăria vecinilor, unde Nadine şi Sheila

umpleau holurile cu zmeură, iar Jayne stătea lângă masă, arătându-i ceva într-o revistă lui Mimi Gardner, râzând amândouă.

Am întins încet mâna după celular şi am apăsat unul dintre numerele memorate.

Am surprins momentul în care capul lui Wendy tresări deasupra cărţii pe care i-o citea lui Sarah, îndreptându-se cu ea în braţe spre telefonul fără fir de lângă masa de biliard. Wendy aştepta ca persoana care suna să lase un mesaj.

Silueta apăru din nou. Stătea acum în dreptul ferestrei, nemişcată.

Încremenise la auzul telefonului.

— Wendy, sunt domnul Ellis, ridică receptorul, i-am zis robotului.

Wendy ridică imediat receptorul, ţinând-o pe Sarah ca celălalt braţ.

— Alo? spuse ea.

Silueta privea în curtea lui Allen.

— Wendy, e vreo prietenă cu tine acolo? am întrebat cât se poate de grijuliu.

Mi-am întins un picior – îmi amorţise – şi m-am uitat în camera media, la ei trei, stând acolo neştiind ce se întâmpla la etaj.

— Nu, zise Wendy, privind împrejur. Nu suntem decât noi.

De data asta m-am ridicat şi am luat-o anevoie spre casă, simţind cum se clatină pământul sub tălpile mele.

— Wendy, scoate-i pe copii din casă, bine? am zis foarte calm.

Silueta continua să stea în faţa ferestrei, luminată din spate, neclară. I

I-am ignorat pe cei din spatele meu, care mă întrebauunde mă duc, şi am coborât spre portiţă, am deschis-o şi am ajuns pe trotuar, de unde încă mai puteam vedea fereastra – de la etaj printre platanii pitici care tocmai fuseseră plantaţi pe Elsinore Lane".

Când mă apropiam de casă, am observat dintr-odată Mercedesul 450 ŞI crem parcat lângă bordură.

Atunci i-am văzut plăcuţa de înmatriculare.

— Domnule Ellis, ce vreţi să spuneţi? întrebă Wendy. Să scot copiii din casă? Ce s-a întâmplat?

În momentul acela, de parcă ar fi auzit, silueta se întoarse de la fereastră şi dispăru.

Am îngheţat, incapabil să scot un cuvânt, înaintând pe poteca pietruită, spre intrare.

— Wendy, sunt la uşa din faţă, am zis calm. Scoate-i pe copii. Acum.

Victor continua să latre, undeva în spate, apoi lătratul se transformă în scheunat.

Am început să bat rapid la uşă, apoi am izbit cu toată puterea.

Wendy deschise uşa speriată, cu Sarah tot în braţe, iar fetiţa zâmbi când mă văzu. Robby stătea în spatele lor, palid şi panicat.

— Domnule Ellis, nu e nimeni în casă în afară de noi… Am

împins-o la o parte şi m-am dus direct în birou, unde am deschis seiful în câteva secunde, am pus mâna pe pistolul calibru 38 pe care-l ţineam acolo şi apoi, încă ameţit de la iarbă, am vârât pistolul la brâu, să nu-i sperii pe copii. Mă îndreptam spre trepte, dar m-am oprit în dreptul sufrageriei.

Mobila fusese din nou aranjată astfel, iar urmele de paşi se vedeau traversând întreaga suprafaţă.

— Domnule Ellis, mă speriaţi. M-am întors spre ei.

— Doar scoate-i pe copii din casă. E în regulă. Vreau numai să verific ceva.

Spunând asta, m-am simţit mai puternic, ca şi cum aş fi fost stăpân pe o situaţie pe care probabil nu o controlam. Teama se transformase în luciditatea şi calmul care, retrospectiv, îmi dau seama că se trăgeau din iarba fumată. Altfel n-aş fi acţionat atât de nesăbuit şi nici nu m-aş fi gândit să mă confrunt cu ceea ce puteam surprinde în dormitorul nostru. Ce simţeam urcând treptele: mă aşteptasem la una ca asta. Făcea parte dintr-o poveste anume. Inima pompa adrenalină în sângele meu şi, cu toate astea, paşii mei erau măsuraţi şi lenţi. Mă ţineam de balustradă, lăsând-o să-mi ghideze ascensiunea, simţindu-mă atât de neutru de parcă aş fi fost în transă.

În capul scărilor am luat-o pe coridorul întunecat şi silenţios care ducea spre dormitor. Ochii mi s-au adaptat curând la lumina cu tentă violetă de pe coridor. Puterea de

a înainta pe coridorul acela provenea exclusiv din panica tot – mai intensă.

— Hei! am strigat în întuneric, cu vocea răguşită. Hei! O aplică a pâlpâit în timp ce am trecut pe lângă ea. Apoi alta.

După care am auzit ceva. Ca un hârşâit. Venea de dincolo de uşa dormitorului, iar dunga de lumină de la baza ei s-a stins.

După care am auzit sunetul distinct al unui chicotit.

Am scos un geamăt.

Chicotul de dincolo de uşă continuă să răsune.

Însă era un chicotit lipsit de veselie.

Aplicele nu mai pâlpâiau şi singura lumină de pe coridor era a lunii care se revărsa prin fereastra mare care dădea spre grădină. Îl vedeam pe Victor cu urechile ciulite, privind fix spre casă, ca şi cum ar fi stat de pază (dar de cine ne apăra?), iar în spatele câinelui nu era

decât câmpul şi, sub luciul luminii lunare, semăna cu un linţoliu de argint.

Chicotitul se transformă într-un ţipăt ascuţit.

Am înaintat şi eram doar la doi paşi, când am auzit uşa deschizându-se.

— Hei! Cine-i acolo?

Vocea mea n-avea niciun timbru. Am întins mâna după pistol.

Ţipătul încetă.

Uşa se deschise în întuneric şi ceva se năpusti spre mine, dar n-am văzut nimic.

— Hei! am strigat, după care arătarea făcu un salt în aer şi zbură pe lângă mine. M-am învârtit împrejur, lovind aerul cu braţele, apoi uşa de la camera lui Robby se trânti, închizându-se.

Ţineam acum arma în mână, în dreptul coapsei, iar cu cealaltă mână pipăiam peretele, îndreptându-mă spre ea –, mera lui Robby.:

— Domnule Ellis? am auzit-o pe Wendy strigând. Ce). Se-ntâmplă? îi speriaţi pe copii. ÎA

— Sună la poliţie, am urlat, ca să fiu sigur că persoana. – care se ascundea în camera lui Robby mă putea auzi. Forf meazã 911 imediat, Wendy. Fă-o!

— Tată?

Era vocea lui Robby.

174

M-am forţat să nu-mi tremure vocea.

— E în regulă, Robby, totul e în regulă. Doar ieşi din casă. Am inspirat şi am deschis încet uşa camerei lui Robby. Camera era complet întunecată, în afara lunii de pe monitorul în repaus al computerului. Fereastra care dădea spre Elsinore Lane era deschisă.

Am simţit că se mişcă ceva în cameră şi după ce am făcut vreo patru paşi înăuntru, am auzit o respiraţie grea.

— Cine eşti? am strigat. Simţeam cum îmi pătrunde frica în oase. Habar n-aveam ce-ar fi trebuit să fac. Am un pistol, am strigat inutil. (Pe care nu ştii cum să-l foloseşti, îmi imaginam că spune celălalt hlizindu-se.)

Am făcut câţiva paşi înapoi şi cu mâna liberă am pipăit peretele până când am dat peste comutator.

Şi în acel moment ceva m-a muşcat de palmă. Se auzi un sâsâit, apoi am simţit o înţepătură în mână.

Am ţipat fără să vreau şi am aprins lumina.

Ţinând pistolul în mâna întinsă, am rotit-o prin cameră.

Singurul lucru care mişca era Terby, care ateriza pe podea şi căzu în cioc înainte de a se răsturna pe-o parte, cu ochii lui stranii fixaţi asupra mea.

Lângă el se găsea un şoricel care fusese spintecat.

Dar nu mai era nimeni altcineva în cameră şi aproape că am leşinat de uşurare. Am înghiţit din greu, dar când am auzit scrâşnetul roţilor pe asfalt, am sărit la fereastra deschisă.

Afară, pe Elsinore Lane, un 450 ŞI de culoare crem dispărea după colţ, pe Bedford Street.

Am coborât anevoie treptele, la uşa din faţă, unde stăteau acum Wendy şi Robby şi Sarah, zăpăciţi. Wendy îşi întinse braţele şi o luă pe Sarah, ţinând-o strâns, cu un gest protector.

— Aţi văzut maşina aia?

Răsuflăm din greu şi mi-am dat seama că o să mi se facă rău. Întorcându-mă cu spatele la ei, m-am aplecat şi am vomitat pe gazon. Sarah începu să plângă. Am vomitat din nou – de data asta cu spasme violente. Mi-am şters gura cu dosul mâinii care ţinea pistolul, încercând să-mi recâştig siguranţa de sine.

— Ai văzut pe cineva în maşina aia? am întrebat din nou, răsuflând la fel de greu.

Robby mă fixă dezgustat, apoi reintră în casă.

— Eşti nebun! strigă el, înainte de a izbucni într-un plâns nervos.

— Te urăsc! ţipă el, cu vocea lui plină de siguranţă, de certitudini.

— Ce maşină? întrebă Wendy, cu ochii măriţi, nu de frică, ci de o groaznică lipsă de încredere.

— Mercedesul. Maşina care a trecut pe stradă. I-am arătat strada goală.

— Domnule Ellis – era o maşină care a trecut din întâmplare. Ce se întâmplă?

— Nu, nu, nu. Ai văzut cine s-a urcat în maşină şi a dispărut?

Wendy privea ţintă la ceva în spatele meu. M-am întors rapid.

Jayne venea încet spre noi, cu braţele încrucişate şi faţa

întunecată.

— Da, ce se-ntâmplă, Bret? întrebă ea calm, apropiindu-se de mine.

Am crezut că expresia de pe faţa ei însemna compasiune, dar apoi am văzut că era furie.

— Wendy, vrei s-o duci pe Sarah în camera ei? M-am apropiat de bonă, care s-a dat înapoi când am întins o mână spre Sarah, care şi-a întors capul, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

Jayne trecu pe lângă mine şi îi şopti ceva fiicei ei şi apoi lui Wendy, care dădu din cap şi o duse pe Sarah în casă. Încă respirând foarte greu, mi-am şters gura de scuipat, iar Jayne veni unde stăteam stors de vlagă. Se uită fix la pistol, apoi la mine.

— Bret, ce s-a întâmplat? întrebă ea foarte calm. Continua să-şi ţină braţele încrucişate la piept.

— Stăteam în curtea vecinilor, discutând cu băieţii, şi h când m-am uitat spre casa noastră, am văzut pe cineva în dormitor.

Încercam să-mi controlez respiraţia, dar nu reuşeam.

— Ce făceaţi acolo voi, băieţii?

A întrebat asta cu tonul unui profesionist care ştia deja răspunsul.

— Nu făceam decât să vorbim, nu făceam decât… Am gesticulat spre ceva invizibil. Nu făceam decât să discutăm. 176

— Dar fumaţi iarbă, corect?

— Păi, da, dar n-a fost ideea mea… M-am oprit. Jayne, era cineva acolo – un bărbat, cred – în dormitorul nostru şi căuta ceva, aşa că am venit aici şi am urcat să văd ce e, dar arătarea m-a împins la o parte şi-a fugit în camera lui Robby şi…

— Uită-te la tine, mă întrerupse ea.

— Ce?

— Uită-te la tine. Ai ochii complet roşii, eşti beat, miroşi a iarbă şi i-ai înspăimântat pe copii. Avea vocea joasă şi grăbită. Dumnezeule, nu mai ştiu ce să mă fac. Chiar că nu mai ştiu.

Încercam amândoi să nu vorbim prea tare pentru că stăteam pe peluza din faţa casei, la vedere. Am privit fără să vreau în jur. Apoi, copleşit de frustrare, am zis:

— Stai aşa, dacă vrei să spui că iarba m-a făcut să am halucinaţii despre ceea ce-am văzut acolo sus…

— Ce-ai văzut sus, Bret?

— Dă-o-n mă-sa. Chem poliţia. Am scos celularul.

— Nu. Nu chemi pe nimeni.

— De ce, Jayne? Există ceva în casa noastră care n-avea voie să fie acolo.

Continuam să gesticulez. Simţeam că o să mi se facă rău din nou.

— Nu chemi nicio poliţie.

Jayne zise asta cu un calm de final. Încercă să-mi ia pistolul, dar mi-am tras mâna.

— De ce nu vrei să chem poliţia?

— Pentru că nu vreau să vină aici şi să te vadă în halul ăsta şi să-i sperie pe copii mai mult decât sunt deja.

— Hei, stai aşa, am zis, cu dinţii încleştaţi. Eu sunt speriat, Jayne. Eu sunt speriat, bine?

— Nu, eşti drogat, Bret. Eşti pulbere. Acum dă-mi pistolul. Am prins-o de braţ şi ea m-a lăsat s-o trag spre casă, unde am deschis uşa de la intrare. Stătea în spatele meu când am arătat spre camera de zi şi spre mobila rearanjată. Apoi am arătat spre urmele de paşi cenuşii, cu un soi de triumf bolnav. Am aşteptat să reacţioneze. N-a făcut-o de niciun fel.

— Am aranjat mobila azi-dimineaţă, Jayne. Şi nu era aşa când am plecat în seara asta.

177

Vf.

— Nu era?

— Nu, Jayne, şi nu aborda tonul ăsta superior de căcat cu mine, am zis, încruntându-mă. Cineva a rearanjat-o cât timp am fost plecaţi. Cineva a fost în casă şi a rearanjat mobila şi a lăsat astea. Am arătat spre urmele de paşi cenuşii şi am realizat că dădeam aiurea din gură şi că eram f: ud leoarcă de sudoare.

— Bret, vreau să-mi dai pistolul.

Am coborât privirea. Mâna mea era încleştată pe mânerul pistolului calibru 38.

Am inspirat şi m-am uitat la palma celeilalte mâini. Mica înţepătură părea să se fi vindecat deja de la sine.

Foarte calmă, mi-a luat arma şi a început din nou să vorbească, cu o tonalitate joasă, ca unui copil.

— Mobila a fost rearanjată pentru petrecere…

— Nu, nu, nu – eu am aranjat-o la loc azi-dimineaţă, Jayne.

— …iar urmele de paşi sunt tot de la petrecere, am chemat deja un serviciu de curăţenie…

— Dă-o dracului, Jayne – n-am avut halucinaţii, am zis, înnebunit că nu mă crede. Era o maşină parcată în faţă, cineva sus şi…

— Şi unde e persoana asta acum, Bret?

— A fugit. S-a urcat în maşină şi-a dispărut.

— Cum?

— Ce vrei să spui?

— Ai zis că ai urcat şi ai dat ochii cu persoana asta care a fugit afară şi s-a urcat în maşină?

— Păi, da, dar nu am văzut-o ca lumea şi…

— Atunci înseamnă că a fugit pe lângă Wendy şi copii, zise Jayne. Trebuie să fi văzut cine era dacă a fugit pe lângă ei ca să se urce în maşină, corect?

— Păi… nu. Nu… Cred că a sărit pe fereastra lui Robby… Faţa lui Jayne se umplu de dezgust. Trecu pe lângă mine, intră în birou şi puse arma la loc în seif, încuindu-l. Am urmat-o tăcut, uitându-mă de jur-împrejur, să văd dacă exista vreo urmă a cuiva care fusese în casă, că nu era vorba de o vedenie provocată de sangria şi marijuana; un sentiment general foarte negativ mă invada pe tăcute. Jayne începu să urce scările. Am urmat-o pentru că nu ştiam ce altceva să fac.

178

Aplicele de pe hol erau aprinse, scăldând coridorul în obişnuita lumină rece.

Uşa camerei lui Robby era închisă, iar când Jayne încercă s-o deschidă, îşi dădu seama că era încuiată.

— Robby? strigă Jayne. Dragul meu?

— Mamă – sunt bine. Lasă-mă, am auzit de dincolo de uşă.

— Robby, lasă-mă să intru. Vreau să te-ntreb ceva, am zis, încercând să forţez uşa.

Dar n-a deschis uşa. Nici măcar n-a răspuns. Nu l-am mai rugat din nou fiindcă n-aş fi suportat o posibilă reacţie negativă din partea lui. În plus, Terby era acolo, ba şi şoricelul mort, şi geamul deschis.

Jayne oftă în momentul în care intră în camera lui Sarah, unde Wendy tocmai o culcase. Sub plapuma de nuanţa lavandei, Sarah ţinea în braţe păpuşa aceea îngrozitoare, încă plângând. M-am consolat cu faptul că în cele din urmă lacrimile vor înceta, dar cum puteam s-o întreb în acel moment cum ajunsese chestia aia din camera lui Robby

în braţele ei în tot acel timp?

— Mami! exclamă Sarah, cu vocea tremurându-i de teamă şi uşurare.

— Sunt aici, răspunse Jayne, stăpânindu-se. Sunt aici, iubito.

Eram pe punctul de a o urma pe Jayne în cameră, dar ea îmi închise uşa în nas.

Am aşteptat acolo. Faptul că nu credea nimic din ce îi spusesem şi că se îndepărta tot mai mult de mine din cauza asta va face ca noaptea aceea să fie şi mai înfricoşătoare şi insuportabilă. Am încercat în van să nu-i dau importanţă, dar n-am reuşit. Cutremurat, stăteam acolo lângă uşa lui Sarah, încercând să descifrez şoaptele liniştitoare dinăuntru, pe urmă am auzit un zgomot în altă parte a casei şi am crezut că o să mi se facă iarăşi rău, dar când am coborât, nu era decât Victor care zgâria uşa de la bucătărie, vrând să-l las înăuntru, dar apoi se răzgândi. M-am uitat pe fereastră după maşină, dar strada era tăcută în seara asta, ca întotdeauna, nimeni nu era afară. Ce puteam să le spun lui Jayne sau Robby şi Sarah ca să mă creadă? Orice aş fi vrut să le spun despre ceea ce mi se întâmplase n-ar fi servit decât ca o scânteie potenţială pentru decizia de a mă da

179

afară din casă. Tot ceea ce mi se întâmplase nu va fi niciodată crezut de vreunul dintre ei. Şi acum, în noaptea aceasta, ştiam că trebuia să rămân în casa aceea. Trebuia să fiu unul dintre participanţi. Trebuia să fac parte din viaţa familiei care trăia acolo. Mai mult decât orice pe lume, aveam nevoie să fiu prezent. Pentru că atunci am ajuns să cred că numai eu puteam să-mi salvez familia. M-am convins singur de asta în acea noapte caldă de noiembrie. Ceea ce a provocat această realizare avea mai puţin de-a face cu umbrele fantomatice pe care le văzusem mişcându-se în dormitorul principal în timp ce fumam iarbă în curtea vecinilor Allen sau cu ceea ce zburase pe lângă mine în holul întunecat, sau cu Terby şi şoarecele mort, cât cu detaliul pe care nu i-l puteam împărtăşi lui Jayne (şi nimănui altcuiva), pentru că ar fi constituit ultima picătură. Ar fi însemnat biletul meu de concediere. Numărul de înmatriculare de pe plăcuţa acelui 450 ŞI de culoare crem care stătuse parcat în faţa casei doar cu câteva minute în urmă era exact acelaşi pe care îl avusese şi acel 450 ŞI de culoare crem pe care îl condusese decedatul meu tată cu peste douăzeci de ani în urmă.

180

Luni, 3 noiembrie

13. Întrunirea părinţi/profesori

M-am convins că nu văzusem nimic. O mai făcusem de multe ori (când tata mă lovea, când m-am certat prima oară cu Jayne, când am luat o supradoză în Seattle, de fiecare dată când voiam să mă apropii sufleteşte de fiul meu) şi mă pricepeam de minune să ignor realitatea. Ca scriitor îmi venea uşor să-mi imaginez un scenariu mult mai verosimil decât cel care se derulase cu adevărat. Aşa că am înlocuit aproximativ zece minute din film – care începuseră în curtea lui Allen şi se sfârşiseră cu mine în camera fiului meu ţinând în mână un pistol în timp ce o maşină din trecut dispărea pe Bedford Street – cu altceva. Poate că mintea mea o luase razna în timp ce ascultam vocile agasante de la cină. Poate că marijuana crease acele manifestări la care pretindeam să fi luat parte. Crezusem ceea ce s-a întâmplat astă-noapte? Care era diferenţa? Mai ales că nimeni nu mă credea şi n-aveam nicio dovadă palpabilă. Ca scriitor măsluieşti probele în favoarea concluziilor pe care vrei să le generezi şi rareori optezi în favoarea adevărului. Şi, din moment ce adevărul dimineţii acelei zile de 3 noiembrie era irelevantdin moment ce adevărul fusese deja descalificat – eram liber să-mi imaginez alt film. Iar din moment ce mă pricepeam să inventez intrigi şi să le detaliez cu meticulozitate conferindu-le conturul şi culoarea necesare, m-am apucat să concep un nou film cu secvenţe diferite şi cu un sfârşit mai fericit în care nu mă pomeneam scuturat de friguri în camera de oaspeţi, singur şi foarte speriat. Dar asta face un scriitor: viaţa lui e un păienjeniş de minciuni. Înfrumuseţarea e punctul lui focal. Asta facem ca să-i mulţumim pe alţii. Asta facem ca să evadăm din noi înşine. Viaţa fizică a unui scriitor e în esenţă una de stază, iar pentru a combate

această constrângere trebuie să construiască zilnic o lume diametral opusă şi un alt eu. Problema cu care mă confruntam în dimineaţa aceea era faptul că aveam nevoie să compun o alternativă paşnică vizavi de teroarea nopţii precedente, însă jumătatea de univers a vieţii unui scriitor încurajează drama şi durerea şi înfrângerea propice artei: din noapte putem face zi, din iubire ură, seninătatea devine haos, bunătatea răutate, Dumnezeu se transformă în diavol, fiica în prostituată. Am fost mai mult decât răsplătit pentru contribuţia mea la acest proces, iar minciuna deseori se insinua din

viaţa de scriitor – o sferă circumscrisă a conştiinţei, un loc suspendat în afara timpului, unde neadevărurile supurau pe albul unui ecran imaculat – în acel loc din mine care era viu şi tactil. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că în acea a treia zi din noiembrie ajunsesem în situaţia în care credeam că cele două tărâmuri se contopeau şi nu mai aveam cum să fac diferenţa dintre ele.

Sau cel puţin asta mi-am spus. Pentru că ştiam că nu-i aşa. Ştiam ce se întâmplase în noaptea aceea.

Noaptea aceea era o realitate.

Dar ca să pot merge înainte trebuia să raţionalizez ceea ce văzusem pentru a-mi dovedi că nu-mi pierdeam minţile. Mi-a trebuit un mare efort de concentrare şi echilibrare pentru a putea pivota înainte şi înapoi între iluzoriu şi ceea ce ştiam indubitabil că era adevărat şi real, sperând că nu mă voi pierde pe traseul care le conecta. Aşa că pe 3 noiembrie mi-am spus tot felul de lucruri. Trebuia să fac asta pentru că mă aştepta o nouă zi şi dacă voiam să prind şi ziua de mâine cu o doză credibilă de sănătate mintală, eram nevoit să uit de noaptea trecută. Să reţin următoarele din opera care se înfiripa: personajul pe care îl creasem, un monstru, evadase din roman. Trebuia să mă conving că nu fusese în casa noastră noaptea trecută. (Cu Mercedesul deculoare crem era mai complicat fiindcă avea un număr de înmatriculare de California.) Că Terby nu mă muşcase (în pofida prezenţei unei mici răni în palmă) şi că detectivul care mă vizitase sâmbătă mânca rahat în neştire. Să inventez un nou final de capitol, „noaptea care nu avusese loc niciodată". Să-mi spun mie însumi că nu fusese decât un vis. Noaptea trecută visasem că în lumina reflectată de piscină îl văzusem pe Terby ţopăind într-un crâng da.

crizanteme, hrănindu-se delicat dintr-o floare portocalie. Noaptea trecută am avut această viziune în timp ce colindam casa în somn, verificând toate zăvoarele de la uşi şi ferestre. Am visat că pasărea scăpase cumva din braţele lui Sarah şi ajunsese în grădină. Noaptea trecută am visat că sunetele pe care le auzisem în hol venind de dincolo de uşa dormitorului principal erau cele ale unui copil care plângea. Noaptea trecută am visat că o altă veveriţă zăcea înjunghiată în verandă, cu maţele smulse din pântece şi capul lipsă. Noaptea trecută am visat că nu fusesem la acea nuntă din Nashville unde l-am văzut întâia oară pe Robby şi unde m-a luat de mână şoptindu-mi şşş

pentru că voia să-mi arate ceva sub tufişurile grădinii unui hotel. Şi am mai visat panta dulce a gazonului pe care mergeam şi ambrele noastre care ne urmau în iarba de sub picioarele noastre şi am mai visat că deplasarea înainte a lui Robby mă purta alături de el la fel cum visasem că-l purtasem pe tatăl meu de mână spre un pâlc de palmieri în Hawaii ca să-i arăt aceeaşi şopârlă pe care Robby încercase să mi-o arate în Nashville, dar care nici ea nu era acolo. Graţie stării de visare echilibrul necesar supravieţuirii acelei zile mi-a revenit. Din cauza acestei obnubilări ziua a devenit mult mai uşoară. Am plutit prin ea – pe de o parte pentru că eram extenuat din cauza lipsei de somn (în noaptea aceea n-am reuşit decât să aţipesc inconfortabil) şi a pilulelor de Xanax pe care continuam să le-nghit, iar pe de altă parte pentru că scriitorul mă convinsese că totul era normal, deşi ştiam că liniştea de suprafaţă a zilei era efemeră, calmul dinaintea întunericului total.

Planul iniţial din acea luni era de a evita să dau ochii cu Jayne, aşa că am plecat spre Buckley pe la şapte. Însă n-aveam de ce să mă ascund din moment ce copiii erau la şcoală şi Jayne se antrena în sala de gimnastică din oraş pentru filmarea unor scene. Îndată ce casa se goli (cu excepţia Rosei care aspira urmele de paşi inexistente) am simţit nevoia să mă ocup cu ceva, aşa că am inspectat situaţia.

Întâi, m-am uitat sumar peste ziare să văd dacă apăruseră alte informaţii despre băieţii dispăruţi. Nimic. În acelaşi timp m-am uitat să văd dacă apăruse ceva în legătură cu ceea ce îmi spusese Donald Kimball. Tot nimic.

183

Nici când am intrat în dormitorul principal n-am găsit nimic (dar după ce mă uitam? ce indicii lasă o fantomă?), dar, cum stăteam lângă fereastră, am tras jaluzelele verticale şi am privit în curtea familiei Allen şi pentru o fracţiune de secundă mi s-a părut că mă văd lungit pe şezlong uitându-mă la mine. A fost numai o scurtă halucinaţie, dar devenisem subit silueta de astă-noapte, umbra visată. (În aceeaşi secundă am devenit la fel de subit şi băiatul care stătea lângă Aimée Light în BMW-ul ei.) M-am plimbat prin cameră imitând mişcările umbrei, întrebându-mă ce căutase. Nu părea să lipsească nimic din dulapul şi sertarele mele şi nu se distingeau niciun fel de urme pe covor (deşi în visele mele aceste urme erau şi în sufragerie, iar acum chiar în biroul meu). În cele din urmă m-am îndreptat spre uşa camerei lui Robby şi am ezitat din nou înainte de a intra.

Zgârieturile se aflau în continuare în dreapta jos şi cineva ar fi trebuit să dea cu un strat de vopsea peste ele şi

(Te urăsc. De câte ori îi spusesem asta tatălui meu? Niciodată. De câte ori aş fi vrut să i-o spun? De mii de ori.)

şoricelul dispăruse, mi-am spus mie însumi, fiindcă îl visasem, iar camera nu prezenta nici măcar un singur detaliu sau indiciu sau ceva care să-mi amintească de ceea ce visasem noaptea trecută. Cutii umplute pe jumătate cu haine pentru Armata Salvării se găseau în faţa dulapului din camera lui Robby. Luna continua să pulseze pe ecranul calculatorului în repaus.

În biroul meu n-am reuşit să mă concentrez asupra romanului, aşa că am recitit scena din American Psycho în care Paul Owen e asasinat şi am fost din nou îngrozit de detaliile crimei – ziarele care acopereau podeaua, mantaua de ploaie pe care o purta Patrick Bateman ca să-şi protejeze costumul, lama securii despicând ţeasta lui Paul, sângele care ţâşneşte şi sunetele şuierătoare pe care le produce craniul crăpându-se. Lucrul care mă speria cel mai tare: dar dacă nu exista pic de furie în tipul ăsta care bântuia prin districtul Midland? Dacă îşi planifica asasinatele cu cea mai mare seninătate şi le executa metodic, nivelul lui emoţional fiind similar cu cel trăit atunci când împingi un coş cu rotile într-un supermarket în timp ce tai lucruri de pe listă? Nu

exista nicio raţiune pentru comiterea acestor crime, în afara faptului că celui care le comitea îi plăcea s-o facă.

Am format iarăşi numărul lui Aimée Light. Nici de data asta n-a răspuns. Nici de data asta n-am lăsat un mesaj. Nu mai ştiam ce să spun, din moment ce acum visasem că ieşise împreună cu Clayton din parcarea de la Whole Foods pe Ophelia Boulevard. Asta – în acel moment al acţiuniinu se întâmplase sâmbătă după-amiaza.

Nu l-am văzut pe Robby când s-a întors de la şcoală şi el nu s-a alăturat familiei pentru masa de cină preferând să mănânce de unul singur în camera lui în timp ce îşi făi ea lecţiile. Sarah, stând la masă cu Jayne şi cu mine, părea neafectată de evenimentele din noaptea trecută şi în timpul cinei mi-am dat seama de ce: făcea parte din vis.

M-am îmbrăcat la costum pentru întrunirea părinţi/profesori. Arătam responsabil. Un adult căruia îi păsa şi ardea de nerăbdare să afle cum evolua copilul din punct de vedere academic. Urmează un

dialog pe care l-am scris pentru scena din dormitor din noaptea aceea, dar pe care Jayne a refuzat s-o joace, rescriind-o.

— Cu ce să mă îmbrac? am întrebat. După o pauză lungă.

— Cred că un zâmbet ar fi suficient.

— Adică aş putea merge nud ca un idiot hlizit? Murmur aproape inaudibil:

— Tot ce trebuie să faci e să dai din cap şi să zâmbeşti vreo zece minute în faţa profesorilor şi să faci cunoştinţă cu directorul. Poţi să faci asta fără s-o iei razna? Fără să scoţi pistolul?

Apologetic:

— O să încerc.

— Nu mai zâmbi ironic.

Jayne a discutat cu Marta în legătură cu ora la care urma să ne întoarcem.

Jayne părea să nu realizeze cât de în serios luam toate acestea.

Am plecat la şcoală cu Range Roverul şi am parcurs distanţa fără să ne vorbim, cu excepţia momentului în care Jayne m-a anunţat că mâine seară urma să meargă la dr. Feheida. M-am stăpânit s-o întreb de ce nu mergeam

185

Împreună ca de obicei, miercurea, fiindcă asta nu mai conta în vis.

La Buckley erau peste tot gărzi de pază. Începeau de la poartă, inspectând maşinile cu lanterne şi verificând numele înscrise pe lista lor. În parcare, alte gărzi – unele înarmate – insistând să verifice cărţile de identitate. Întregul contingent de elevi de la Buckley, de la grădiniţă la clasa a 12-a, număra doar şase sute de suflete (în fiecare clasă aproximativ 40 de copii), iar în seara asta fuseseră invitaţi numai părinţii copiilor din şcoala elementară, şi se părea că erau cu toţii prezenţi. Campusul era invadat de tinere cupluri elegante, iar Jayne şi-a primit cota aşteptată de ocheade. La chioşcul firmei Starbucks, care fusese amenajat în afara bibliotecii, ne-am întâlnit cu Adam şi Mimi Gardner, iar atunci când a devenit evident că mă ignorau şi niciunul nu avea de gând să aducă în discuţie seara trecută, mi-am dat seama că şi ei făceau parte din visul meu.

Clădirea şcolii era o construcţie zveltă de tip industrial cu uşi mari de oţel care se înălţau aproape oriunde te întorceai şi întregul campus era înconjurat de un frunziş des. Copacii străjuiau şi acopereau

şcoala – era ascunsă într-o pădure. În interiorul acestei păduri se aflau mai multe clădiri compacte – înşiruiri de bungalouri anonime punctate cu ferestre tip hublou, iar acestea constituiau grosul claselor de curs. Arhitectura era atât de minimalistă, încât avea un farmec aparte. Totul se baza pe control, însă nu genera claustrofobie, în pofida tuturor platanilor şi tufişurilor care înconjurau inima şcolii. Era un spaţiu reconfortant, aproape ludic. Era incontestabil o mică şcoală foarte şic. În sala de gimnastică fusese instalată o platformă şi acolo am luat loc pe gradenele de beton şi l-am ascultat pe director ţinând o cuvântare concentrată, dar cam forţată despre eficienţă şi organizare, despre fuziunea dintre minte şi spirit, despre protecţie şi provocări, despre setea copiilor de a surprinde un înţeles mai profund al necunoscutului. Următoarea cuvântare a fost ţinută de un pediatru behaviorist care avusese mai multe apariţii la televiziune, un canadian cu vorba domoală şi părul argintiu care la un moment dat a sugerat o zi în care Fiecare Aduce la şcoală Animăluţul de Pluş Preferat. Şi după aplauzele politicoase am purtat mici discuţii cu profesorii. Ni s-au prezentat eşantioane ale lucrărilor de 186

artă ale lui Robby (toate peisaje lunare) şi ni s-au comunicat aspectele pozitive (nu foarte multe) şi unde mai trebuia lucrat (am pierdut şirul). Profesorul care se ocupa de Sarah în privinţa îmbunătăţirii aptitudinilor de comunicare şi a identificării verbale şi numărării şi numerelor primare ne-a explicat că şcoala Buckley se adresa atât nevoilor emoţionale ale elevilor, cât şi celor educaţionale, ţinându-se cont că nici copiii nu sunt imuni la factorii de stres şi ne-a recomandat a-i înscriem pe Sarah şi pe Robby la un seminar de cimentare a încrederii de sine, dându-ne o broşură plină de fotografii cu păpuşi caraghios costumate şi sfaturi privitoare 1.: tehnici de relaxare cum ar fi producerea baloanelor de săpun („respiraţia echilibrată va produce un şirag frumos") şi o listă de cărţi despre gândirea pozitivă, texte care îi vor ajuta pe copii să-şi găsească „liniştea interioară". Când Jayne a început să protesteze cu foarte mult şarm, ni s-a spus:

— Doamnă Dennis, copiii sunt deseori stresaţi nu pentru că n-au fost invitaţi la onomastica dorită sau pentru că au fost hărţuiţi de un coleg, ci pentru că, e bine de ştiut, şi părinţii lor sunt stresaţi.

Jayne a încercat din nou să protesteze, de data asta mai puţin şarmant, dar a fost întreruptă cu:

— Dacă părintele reacţionează bine la stres, aşa va face şi copilul.

N-am ştiut ce să-i răspundem la asta, iar profesorul a adăugat:

— Ştiaţi că opt virgulă cinci la sută din copiii sub vârsta de zece ani au încercat să se sinucidă anul trecut?, ceea ce, personal, m-a amuţit pentru tot restul serii. Am auzit un alt profesor spunând unui cuplu îngrijorat:

— Acesta ar putea fi motivul pentru care copilul dumneavoastră ar putea sfârşi prin a avea dificultăţi interper-sonale, iar cuplului i s-a arătat un desen al fiului lor înfăţişând un ornitorinc şi li s-a spus că un ornitorinc obişnuit ar trebui să arate „mai puţin dezechilibrat". La un moment dat Jayne a murmurat:

— Eu practic yoga, apoi am citit o compunere scrisă de Sarah care ne-a cam tulburat: „Mi-am dorit să fiu un porumbel", ceea ce a făcut-o

187

pe Jayne să izbucnească în lacrimi, iar eu inam uitat în tăcere la desenele cu Terby – zeci de desene – plonjând asupra unei case care semăna cu a noastră, furios şi într-o dispoziţie războinică. Părinţilor li s-au mai oferit „coşuleţe contra stresului" care conţineau, printre altele, un volum numit o buruiană poate fi transformată în floare. Aceste contacte m-au rănit suficient. Aveam nevoie de o băutură mai mult ca niciodată. Visul se destrămase şi trebuia să-i restitui fluiditatea. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să le zâmbesc tuturor lugubru.

În final, la recepţia din biblioteca şcolii, după patru pahare de Chardonnay acru, a trebuit să mă scuz şi să plec. Afară am dat din cap în direcţia gardianului înarmat care patrula pe aleea pietruită ce ducea spre bibliotecă şi l-am întrebat dacă nu cumva avea o ţigară. Mi-a spus doar „Nu" şi că fumatul nu era permis în perimetrul şcolii. Am încercat să fac o glumă, dar omul n-a zâmbit când s-a desprins de lângă mine şi a dispărut în beznă. Un ornitorinc de rând, am gândit, mergând aiurea. Un ornitorinc de rând.

Biblioteca avea două etaje şi încadra una dintre laturile unei curţi largi, ferestrele ei apărând ca nişte panouri translucide care emiteau o lumină albă şi moale ce se filtra în întuneric. De unde stăteam puteam vedea umbrele părinţilor mişcându-se încet, murmurul lor din interiorul clădirii devenind un fundal sonor

îndepărtat, iar în spatele lor se distingeau lungi rafturi de cărţi. În curte se găsea statuia din bronz a Grifonului Buckley, mascota şcolii, jumătate vultur, jumătate leu, înaltă de şase metri, înălţându-se deasupra curţii cu aripile întinse, gata să zboare de pe soclu. Am coborât pe scări să mă uit mai bine la grifon, să fiu de unul singur, dar când am băgat mâna în haină ca să scot *; celularul (ideea de a o suna pe Aimée Light figurase de la bun început în planul meu pentru seara asta), am observat o siluetă învăluită în umbră pe una dintre bănci, iar când m-am apropiat, mi-a rostit numele. Am ezitat atunci când mi-am dat seama că era Nadine Allen – am privit în jur să mă asigur că apelativul „Bret" îmi era adresat mie, sperând în mod absurd că nu era aşa – dar când mi-a rostit din nou numele pe un ton şters, am oftat şi am continuat să mă apropii.

188

Fără să spun nimic, m-am aşezat lângă Nadine pe banca îngustă fixată de zidul înalt din granit. Priveam fără interes spre clădirea bibliotecii, ignorând-o pe Nadine, însă o mişcare a ei m-a făcut s-o privesc. Tocmai ridica spre buze un pahar de plastic plin pe jumătate cu vin alb, sprijinindu-se leneşă de zidul de granit şi m-am simţit extrem de uşurat când am văzut că era beată, fiindcă astfel visul meu rula în siguranţă pe un ecran lat ca alternativă la ceea ce vedeam cu adevărat.

În curte o cascadă mică se spărgea leneşă într-un lac special proiectat în care am zărit o clipă zvâcnirea portocalia a unui peşte koi. Crengile copacilor se legănau deasupra noastră şi ghirlande groase de iederă aspră drapau zidurile de granit înconjurătoare colorate în galben şi verde de becurile lămpilor de la nivelul solului. Nadine îşi încheie strâns haina cu toate că era destul de cald afară (deşi nori de ploaie începuseră să acopere luna), apoi îşi termină vinul şi fără să scoată un cuvânt se rezemă de mine, iar eu am lăsat-o. Era o femeie frumoasă, arăta foarte bine pentru vârsta ei, şi am privit-o în timp ce îşi trecea degetele peste şuviţele mai deschise din părul ei. Şi cum tot nu spunea nimic, mi-am întors privirea spre sculptura din bronz a grifonului. Tăcerea Nadinei a reuşit în sfârşit să mă enerveze, aşa că plănuiam un subiect de conversaţie inofensiv (o, dar oare nu sunt toate aşa?) despre cina pe care o servise seara trecută, când tocmai spuse ceva. Nu prea am înţeles ce şi am rugat-o să repete cuvintele rostite. Capul ei se legănă pe umărul meu, apoi chicoti.

— Se duc în Neverland.

Am făcut o pauză şi mi-am mişcat umărul, făcând-o pe Nadine să se îndrepte de spate, cu greutate. M-am întors să-i văd faţa. Avea ochii pe jumătate închişi şi era dusă rău. Aveam de gând să aloc următoarele şaizeci de secunde conversaţiei, apoi să părăsesc curtea.

— Cine… merge în Neverland? am întrebat.

— Băieţii, şopti ea. Se duc în Neverland. Mi-am dres glasul.

— Care băieţi?

— Băieţii dispăruţi, zise Nadine. Toţi dispăruţii.

Mă gândeam la ce zisese. Ea aştepta să-i dau o replică. Am încercat o asociaţie de idei.

— Crezi că… Michael Jackson axe ceva de-a face cu asta? Nadine chicoti din nou şi se lăsă pe mine, dar n-am simţit nimic sexual fiindcă menţionarea băieţilor dispăruţi începea să contamineze totul în jurul nostru.

— Nu… nu Michaei Jackson, prostuţule. Apoi, brusc, a încetat să mai chicotească. Făcu un gest larg cu mâinile, imitând o pasăre mare, beată. Se aplecă nesigură în mişcări. Neverland… ca în Peter Pan. Acolo-s băieţii răpiţi.

Imitatul păsării o obosise considerabil, aşa că se rezemă de zid fără să se uite spre mine. Faţa ei – pierdută şi puternic machiată, cu ochii migdalaţi lipsiţi de expresie în seara asta – era pe jumătate verde în lumina lămpii de la nivelul solului.

— Şi… care-i chestia, Nadine? am întrebat grijuliu.

— Chestia? Se trezise mult prea rapid. Tonul deveni sever. Poate că arătam speriat, iar asta o enervase. Vrei să ştii „care-i chestia", Bret?

Am oftat şi m-am sprijinit de zid.

— Nu. Nu neapărat. Nu, Nadine. Nu vreau.

— De ce nu? Părea însufleţită de refuzul meu, iar indignarea din vocea ei părea să nu se tragă din beţie, ci din teamă. Chestia e, Bret, vreau să zic… iar acum respira cu un sunet înăbuşit, sumbru, chestia e că nu-i răpeşte nimeni nicăieri.

Am dat gânditor din cap, de parcă i-aş fi cântărit vorbele, apoi am zis:

— Îmi pare rău, dar asta chiar nu-mi spune nimic, Nadine.

— Chestia e… acum era făţiş sarcastică – chestia e că trebuie să ştii asta…

A întins o mână sub bancă şi am rămas înmărmurit când am văzut-o că scoate o sticlă de vin aproape goală. Nadine pur şi simplu furase o sticlă de Chardonnay Stonecreek de la recepţia cu părinţii şi trăgea la măsea în curtea şcolii. Turnă ce mai rămăsese în paharul de plastic. Poate că aş fi izbucnit în râs dacă n-aş fi fost din ce în ce mai îngrijorat din cauza iederii ce se strângea tot mai sufocant în jurul nostru. Dintr-odată, mi s-a făcut teamă. Pierdeam semnalul visului. Şi am realizat că purtarea lui Nadine nu era provocată de alcool, ci de o angoasă anume ce părea să se reverse afară din albie.

— Chestia e – luă o gură de vin apoi îşi ţuguie buzelecă niciunul dintre ei nu se va întoarce vreodată.

— Nadine, cred că trebuie să-l găsim pe Mitchell, bine? era tot ce puteam spune.

— Mitchell, Bret, stă lângă soţia ta în timp ce directorul Cameron profită de ocazie ca să-şi tragă o fotografie cu ea.

Felul în care Nadine a zis asta a deschis o nouă posibilitate, dar n-a reuşit să clarifice nimic – n-a făcut decât să amplifice confuzia. Dintr-odată, în modul în care emisese fraza şi felul în care accentua anumite cuvinte, întreaga noastră relaţie era reconfigurată. Visul se destrăma.

Nadine sorbea din pahar şi se uita fix spre un punct invizibil din întuneric. Verdeaţa foşnea în jurul nostru. Am evitat să mă uit la ea şi m-am ridicat în picioare. Nadine rămăsese tăcută atât de mult încât nu credeam că va observa, dar capul îi tresări în momentul în care m-am mişcat; m-a apucat de braţ, trăgându-mă spre ea. Mă fixa intens acum – cu ochii roşii şi speriaţi – şi a trebuit să-mi întorc capul în altă parte. Visul acela pe care îl construisem cu atâta migală se topea. Ar fi trebuit s-o părăsesc pe Nadine înainte de a se destrăma de tot, înainte de a fi înghiţit de nebunia altuia. Încerca să devină visul lui Nadine, însă urgenţa cu care încerca să mi-l transmită avea oribila textură a realităţii. Când m-am aşezat din nou lângă ea, mi-a şoptit agitată:

— Cred că ne vor părăsi.

N-am zis nimic. Mi s-a pus un nod în gât şi m-am simţit cuprins de frig.

— Ashton strânge informaţii despre băieţi. Nadine încă mă ţinea

de braţ şi continua să mă fixeze în timp ce dădea din cap. Da. Are un fişier pe computer şi nu ştie că am dat de el. Strânge informaţii despre băieţi – Nadine respira adânc şi înghiţea aerul rapid – şi face schimb de informaţii cu prieteni…

— Chiar nu e treaba mea, Nadine.

— Ba este, Bret. Şi-ncă cum.

— Cum aşa, Nadine?

Subit o uram pentru ceea ce-mi mărturisea şi din nou am vrut să plec, dar n-am putut. A coborât vocea şi s-a uitat în jur să vadă dacă nu cumva ne asculta cineva în întuneric.

191

ca şi cum ar fi existat un risc generat de confesiunea pe care mi-o făcea.

— Fiindcă Robby e unul dintre băieţii cu care face schimb de informaţii.

Am făcut o pauză de respiraţie. În momentul acela totul se destrăma.

— Ce tot îndrugi, Nadine?

Am încercat să-mi smulg braţul din strânsoarea ei.

— Nu înţelegi, Bret – aproape că gâfâia, există sute de pagini dedicate acelor băieţi pe care Ashton le-a descărcat pe calculator.

Simţeam cum tremură în momentul în care meam smuls braţul şi mi-am întors capul.

— Le trimite prin e-mail, Bret.

Nadine rostise cuvintele astea atât de tare încât au produs ecouri în curtea goală.

— Cui le trimite?

Nu m-am putut stăpâni. Trebuia să întreb.

— Le trimite băieţilor ălora.

Nu m-am mai zbătut, apoi, forţat de teamă, m-am întors încet spre ea.

— Îi cunoştea… pe unii dintre băieţii dispăruţi? am întrebat.

Nadine mă privea fix. Simţeam că dacă zice da, totul s-ar fi năruit în jurul meu.

— Nu, zise ea. Nu-l cunoştea pe niciunul. Am oftat.

— Nadine… am început anevoie.

— Dar le-a trimis e-mail-uri după ce-au dispărut, şopti Nadine. Asta n-am înţeles. Le-a trimis după ce-au dispărut.

Mi-a luat mult timp să întreb:

— De când ştiai asta?

— Am găsit unul deunăzi. Stătea dreaptă, ignorând vinul, controlându-se; brusc, îşi dădu seama că are un partener de conversaţie. Era un fel de cod şi i l-a trimis lui Robby. Încerca să explice asta gesticulând. I-a trimis un mesaj lui Cleary Miller, altul lui Eddie Burgess, şi când am verificat datele la care fuseseră trimise, am realizat că le expediase după ce dispăruseră, Bret. Era după – înţelegi? gâfâia din nou. Le-am găsit în fişierul lui Ashton de pe AOL, dar n-aveam nicio idee de ce-ar fi putut face una ca asta, iar

192

atunci când l-am întrebat, pur şi simplu a urlat la mine că îi violez intimitatea… şi acum, ultima oară când m-am uitat, fişierele şi mesajele nu mai erau acolo…

Şi, chiar atunci când se părea că îşi recăpătase luciditatea, Nadine îşi pierdu cumpătul şi izbucni în hohote de plâns. Cred că încă mă ţinea de încheietura mâinii. Mi-am amintit faţa plânsă a lui Ashton din seara trecută şi cum Nadine se scuza mereu ca să meargă să vadă ce e cu el. Cine mai fusese ţinta acceselor ei de paranoia? încerca să mă atragă în teoria ei dementă pe care n-avea cum s-o dovedească.

Am încercat s-o liniştesc prefăcându-mă că înţeleg.

— Deci Ashton le trimitea băieţilor mesaje în Neverland, corect?

— Corect. Îşi stăpâni un nou hohot de plâns. Băieţii pierduţi.

Ochii ei mă implorau, iar expresia feţei se transformă într-una de uşurare, cineva o credea acum.

— Nadine, i-ai spus asta şi lui Mitchell? Am întrebat asta pe un ton împăciuitor dar de-acum eram atât de surescitat, încât vocea mea a sunat piţigăiat şi alarmant. N-ai contactat poliţia să le comunici teoria ta?

— Nu-i o teorie. Îşi scutura capul ca o fetiţă. Nu-i o teorie, Bret. Copiii n-au fost răpiţi. Nu există cereri de răscumpărare. N-a fost găsit niciun cadavru. Scotoci în poşetă, apoi scoase un şervеţel. Au un plan. Băieţii au un plan. Cred că au planul ăsta. Dar de ce? De ce au un plan? Vreau să spun că nu există altă explicaţie. Poliţia n-are niciun indiciu. Ştii asta, Bret? N-au nimic. Ei…

Am întrerupt-o.

— Unde sunt băieţii, Nadine?

— Nu ştie nimeni. Răsufla greu, înfiorată. Asta-i chestia. Nimeni

nu ştie nimic.

— Ei bine, poate dacă vorbim cu ei, cu Ashton şi…

— Mint. Or să te mintă în faţă…

— Dar dacă…

— Nu crezi că băieţii noştri se poartă ciudat? întrebă ea, oprindu-mă.

— În… ce fel?

— Nu ştiu… Pentru că recunoscuse asta, credeam că se va relaxa şi va deveni mai puţin misterioasă, dar mâinile ei

193

f 1

fremătânde continuau să crâmpoţească şerveţelul Kleenex. Sunt secretoşi… şi… şi… inabordabili?

Formulă asta ca pe o întrebare la care trebuia să răspund, ca să devin apoi prizonierul propriului ei vis.

— Nadine, băieţii au unsprezece ani. Nu sunt actori de comedie. Cei din clasa a cincea nu sunt foarte expansivi de felul lor. Eram la fel la vârsta lor.

Voiam să vorbesc. Voiam să îndrug vrute şi nevrute ca s-o scot din starea ei.

— Nu, nu, nu… închise ochii şi clătină din cap violent. E cu totul altceva. Ei au un plan. Ei…

— Nadine, haide, ridică-te.

— Nu înţelegi? Chiar nu? Vocea îi era sugrumată de emoţie. Dacă nu facem ceva, îi vom pierde. Nu poţi să înţelegi asta?

— Nadine, haide, trebuie să-l găsim pe Mitch…

M-a prins din nou de braţ, mâinile ei agăţându-se de manşeta hainei mele. Răsufla greu.

— Îi vom pierde dacă nu facem cev…

Visul aluneca vertiginos în direcţia opusă, rescriindu-se. Încercam s-o ridic pe Nadine de pe banca de granit, dar ea se trăgea înapoi cu toată forţa. Şi dintr-odată strigă: „Dă-mi drumul!" şi se smulse de tot. Stăteam acolo, respirând şi eu greu, neştiind unde să mă duc. Mă forţam să procesez cumva toate informaţiile.

Apoi: o întrerupere.

— E totul în ordine jos acolo? strigă o voce de sus.

Mi-am ridicat privirea. Gardianul înarmat căruia îi cerusem o ţigară stătea în dreptul unei balustrade, uitându-se în curte, înainte de

a îndrepta fasciculul de lumină al unei lanterne spre faţa mea. Acoperindu-mi ochii cu mâna, am zis: „Da, da, suntem bine”, cât de curtenitor puteam. Din unghiul în care mă aflam, capul masiv al grifonului plutea direct sub el.

— Doamnă? întrebă gardianul, îndreptând lanterna spre ea.

Nadine se aranja, suflându-şi nasul. Îşi drese vocea şi privi printre pleoape spre gardian, răspunzându-i, zâmbitoare, cu o voce reţinută, fals-voioasă:

— Suntem bine, suntem bine, mersi mult de tot.

194

Lumina păru absorbită de masca Nadinei înainte ca gardianul să plece, aruncându-ne o privire neîncrezătoare, întreruperea provocată de gardian imprimase un aer de realitate confruntării noastre şi o făcu pe Nadine să se ridice în picioare şi, fără să se uite la mine, să se îndrepte rapid spre scări de parcă i-ar fi fost ruşine acum de ceea ce recunoscuse. O respinsesem într-o anumită măsură şi jena era prea mare pentru a o accepta pur şi simplu. Încercarea de apropiere eşuase. Îşi asumase un risc şi pierduse. Era timpul să se întoarcă acasă. Nu-mi va mai reaminti de acest moment niciodată.

— Nadine, am strigat.

Am urmat-o în grabă. Am urmărit-o pe scări şi am încercat s-o ajung din urmă, dar mergea mult prea repede, sărind pe treptele care duceau afară din curte, până când a ajuns sus, unde stătea Jayne, aşteptând.

Nadine îi aruncă o privire soţiei mele şi zâmbi, apoi se îndreptă rapid spre bibliotecă.

Jayne dădu din cap cu amabilitate. Nu era nimic acuzator în atitudinea ei – chiar îşi înghiţi un căscat, încruntându-se aproape imperceptibil când Nadine o ignoră. Dând cu ochii de Jayne, visul meu prinse puteri, iar după ce m-am împiedicat de ultima treaptă, am întins mâinile lăsând visul să mă mistuie şi am îmbrăţişat-o, fără să-mi pese că ea s-a împotrivit.

Întorcându-ne cu maşina pe Elsinore Lane, deasupra bordului, prin parbriz, vizibili în largul orizont al întunericului, se distingeau noii lămâi plantaţi de curând pe marginile autostrăzii, zvâcnind pe lângă noi; şirul de lămâi era întrerupt din când în când de câte un palmier sălbatic, ale căror ramuri se topeau în ceaţa albăstruie, iar mireasma Pacificului pătrunsese cumva în Range Rover împreună cu Elton John

cântând Someone Saved My Life Tonight, deşi radioul nu era aprins, după care a apărut o rampă de ieşire de pe autostradă şi un semn deasupra noastră pe care scria cu litere strălucitoare SHERMAN OAKS şi atunci m-am gândit la oraşul pe care îl abandonasem pe Coasta de Vest şi mi-am dat seama că n-avea niciun sens să-i spun asta soţiei mele, care conducea, fiindcă parbrizul fu pe neaşteptate potopit de rafalele de ploaie obturând palmierii şi cactuşii care străjuiau acum autostrada pe ambele laturi şi.

195

deasupra lor, geometria unei constelaţii dintr-o zonă temporală îndepărtată şi tot atunci am realizat că n-avea niciun sens să-i atrag atenţia lui Jayne nici asupra acestui lucru pentru că, în definitiv, nu eram decât un pasager.

196

14. Copiii

Urcând încet scările spre camera lui Robby, am auzit sunetele înfundate ale gloanţelor care sfârtecau zombii, emanând din, credeam eu, computerul lui. În capul scărilor m-am oprit, confuz, fiindcă uşa era deschisă, ceea ce nu se mai întâmplase, apoi am realizat că din moment ce Jayne şi cu mine intrasem în casă fără să ne vorbim (a plecat fără un cuvânt de lângă mine, ducând în camera Martei coşuleţul antistres primit la şcoală), Robby nu ne auzise venind. Înaintând în grabă spre uşa deschisă, am ezitat din nou pentru că nu voiam să-l sperii. Am privit cu multă precauţie în cameră şi primul lucru pe care l-am observat a fost că Sarah zăcea pe patul lui cu Terby în braţe, uitându-se la ceva. Robby stătea turceşte pe mochetă în faţa televizorului, cu spatele la mine, manevrând joystick-ul care îi permitea să se năpustească în interiorul altui coridor întunecat al altui castel medieval. În timp ce examinam încăperea, primul meu gând: mobila fusese aliniată asemeni aceleia din camera mea de copil din Sherman Oaks. Aranjamentul era identic – patul lângă peretele de lângă dulap, biroul sub fereastra care dădea spre stradă, televizorul pe o masă scundă, în dreptul unui raft pe care se aflau cărţi şi echipamentul stereo. Camera mea fusese mult mai mică şi mai puţin sofisticată (nu aveam propriul frigider), dar nuanţele gălbui, de lut, ale schemei coloristice, până şi veiozele de pe noptiere erau copii identice ale celor pe care le avusesem, deşi factorul kitsch din camera lui Robby era considerat acum cool, în timp ce veiozele mele de la mijlocul anilor ’70

erau considerate de părinţii mei expresia unui şic acum distant şi de prost-gust. Am lăsat la o parte deceniile care separau camera lui Robby de a mea şi m-am întors în prezent.

197

când privirea mi s-a oprit asupra computerului. Pe monitor, încadrată de text, se vedea faţa unui băiat, iar băiatul mi se părea cunoscut (în câteva secunde voi realiza că era Maer Cohen), faţa lui făcându-mă să pătrund în cameră neobservat, până când Sarah şi-a întors capul şi a zis:

— Tati, eşti acasă.

Robby încremeni, apoi se ridică, lăsând să-i cadă din mână joystick-ul. Fără să se uite la mine, se duse direct la computer şi apăsă pe o tastă ştergând faţa (acum eram sigur) lui Maer Cohen. Şi când Robby se întoarse spre mine, ochii lui erau luminoşi şi alerţi, iar eu într-atât de dezarmat de zâmbetul lui, încât aproape că am ieşit din cameră. Am dat să zâmbesc, dar atunci am realizat: băiatul juca teatru. Voia să-mi distragă atenţia de la ceea ce apăruse pe monitor, iar acum juca teatru. Orice urmă a acelui strigăt „Te urăsc" de noaptea trecută se topise şi-mi venea greu să nu mă zgâiesc la el suspicios – dar cât din toate astea îmi aparţinea şi cât îi aparţinea lui Robby? A urmat o linişte plină de semne de întrebare.

— Salut, zise Robby. Cum a fost?

Nu ştiam ce să spun. Devenisem tatăl meu. Robby se afla în locul meu. Mi-am văzut propriile trăsături în el: părul blond-castaniu, fruntea lată, încruntată, buzele groase uşor ţuguiate ca urmare a gândurilor şi anticipării, ochii căprui rotindu-se cu o mirare nedisimulată. De ce nu-l remarcasem înainte de a-l pierde? Am lăsat capul jos. Îmi luă ceva timp să înţeleg ce mă întrebase. Am dat din umeri şi am zis:

— A fost… bine.

Altă pauză, în decursul căreia am realizat că încă mă uitam spre computerul ascuns de trupul lui. Robby privi peste umăr, un gest urgent care îmi amintea că ar trebui să pun capăt acestei întreruperi şi să plec.

Am dat iarăşi din umeri.

— Păi, nu voiam să văd decât dacă, ştii, v-aţi spălat pe dinţi.

Pretextul ăsta era atât de lipsit de temei, atât de străin mie, încât am roşit jenat.

Robby dădu din cap, stând în faţa computerului, şi zise:

— Bret, mă uitam la ceva despre război în seara asta şi am nevoie să ştiu ceva.

198

— Da? îi doream să fie cu adevărat interesat în tot ceea ce avea „nevoie" să ştie, dar ştiam că nu era aşa. Era ceva aiurea în curiozitatea lui, ceva răzbunător. Cu toate astea voiam extrem de tare să am un contact real cu el încât m-am convins că nu încerca doar să-mi distragă atenţia de la ceva ce nu voia să aflu.

— Despre ce e vorba, Rob?

Am încercat să par interesat, dar vocea mea sună fals.

— Or să mă cheme în armată? întrebă el, înclinând capul, ca şi cum ar fi dorit sincer un răspuns din partea mea.

— Hm, nu cred, Robby, am zis, apropiindu-mă cu încetinitorul de patul pe care stătea Sarah. Nici nu cred că se mai fac recrutări.

— Dar se vorbeşte că iar or să fie, zise el. Şi dacă războiul nu se sfârşeşte până când împlinesc optsprezece ani?

Mintea mea se înceţoşa până găsi răspunsul:

— Războiul ăsta n-o să dureze atât de mult.

— Şi dacă durează?

El era acum profesorul şi eu elevul manipulat, aşa că a trebuit să mă aşez pe marginea patului ca să mă concentrez mai bine asupra acestei scene care se derula în prezenţa mea. Era prima oară când eu şi Robby aveam o conversaţie de când mă mutasem aici, iar atunci când am încercat să găsesc motivul, aproape că mi s-a făcut rău: dacă îl contactase Ashton Allen? Oare Ashton îl avertizase că Nadine ştia de e-mailuri? Ochii mei se rotiră prin cameră în căutarea unor indicii. Am văzut cutiile pline pe jumătate cu haine pe care scria ARMATA SALVĂRII şi am înghiţit în sec, încercând să-mi înving senzaţia de panică atât de familiară. Am înţeles că această scenă fusese atât de bine repetată, încât puteam să-i ghicesc dialogul. M-am uitat din nou la Robby şi nu m-am putut stăpâni să nu mă gândesc că dincolo de indiferenţa afişată era dezgust, iar dincolo de dezgust, furie.

Păru să-mi observe suspiciunile când m-am pomenit uitându-mă din nou la cutiile acelea şi m-a întrebat încă o dată, pe un ton apăsat:

— Dar dacă durează, tată?

Privirea mea se fixă înapoi asupra lui. „Tată" nu suna bine-Se

juca cu mine şi instinctul meu era să mă prind în joc din

moment ce era singura şansă de a găsi răspunsuri. Voiam să trec peste detaliile contrafăcute şi să pătrund în inima unui adevăr cuprinzător – oricare ar fi fost el. Nu voiam să accept nimic din partea lui sub masca prefăcătoriei; voiam să fie sincer cu mine. Şi, chiar dacă lui nu-i era atât de simplu, el fusese cel care iniţiase conversaţia şi doream ca ea să continue.

— Păi nu vrei să… mori pentru ţara ta, am zis încet, înţelept.

Auzind cuvântul „mori", Sarah încetă să se mai joace cu păpuşa şi mă privi îngrijorată.

— Păi atunci ce-ar trebui să fac? întrebă el pe un ton foarte normal. Dacă mă cheamă în armată?

O pauză mai lungă ca să formulez un răspuns. Am încercat să dau un sfat simplu, practic, dar când am privit din nou la cutiile pentru Armata Salvării, m-am dezmeticit brusc şi m-am decis să nu mă mai joc. Mi-am dres glasul şi, privindu-l drept în ochi, i-am spus:

— Eu aş fugi.

În momentul în care am rostit aceste cuvinte, luminiţa falsă care îl animase pe Robby se stinse instantaneu şi înainte de a putea să-mi reformulez răspunsul, Robby deveni inabordabil.

Ştia acum că-l provocasem. Continua să blocheze accesul spre computer şi voiam să-i spun să se dea la o parte fiindcă faţa băiatului dispărut nu mai era acolo şi nu mai era nevoie să se interpună între mine şi computer. Neajutorat, m-am uitat spre Sarah – care îi şoptea ceva păpuşii – şi înapoi la Robby.

— De ce e sora ta aici? am întrebat calm.

Robby dădu din umeri. Se cufundase deja în tăcerea sa obişnuită, ochii îi deveniseră speculativi şi reci.

— Mi-e frică.

Sarah îl strânse pe Terby.

— De ce, iubito? am întrebat, gata să mă apropii, deşi prezenţa lui Terby mă ţinea la distanţă.

— Sunt monştri în casa noastră, taţi?

În acel moment Robby a plecat din faţa computerului peisajul lunar pulsa acum pe ecranul monitorului – şi convingerea lui că voi fi implicat într-o conversaţie cu sora sa

I-a făcut să se reaşeze pe mochetă cu picioarele încrucişate pentru a continua jocul video.

— Nu, nu… M-am înfiorat în timp ce în minte mi s-au perindat câteva clipe imaginile visate de la Halloween încoace. De ce întrebi una ca asta, iubito?

— Cred că sunt monştri în casă.

Spuse asta cu voce groasă, de drogată, îmbrăţişându-şi păpuşa.

Nu mi-am dat seama că am zis:

— Sigur, poate uneori, iubita, dar… decât atunci când faţa i s-a crispat şi a izbucnit în plâns.

— Iubito, nu, nu, nu, ei nu sunt adevăraţi, iubita. Sunt doar închipuiri. Nu pot să-ţi facă niciun rău.

Am zis asta deşi ochii mei erau fixaţi pe păpuşa neagră din braţele ei şi gândurile mele recapitulau toate relele de care o ştiam în stare, dar pe urmă am observat că nu mai avea gheare. Crescuseră şi se îngroşaseră; acum erau pinteni, mânjiţi de nişte pete cafenii. Am început să mă gândesc la mai multe modalităţi de a scăpa de pasărea asta cât puteam de repede.

Sarah ştia cumva că existau monştri în casă – pentru că acum locuia în aceeaşi casă cu mine – şi mai ştia că n-aveam nicio putere asupra lor. Înţelegea că n-aveam cum s-o protejez. Şi în momentul acela am realizat tristul adevăr că, indiferent cât de mult te străduieşti, nu poţi ascunde adevărul de un copil la infinit şi chiar dacă le spui adevărul şi le expui faptele sincer şi complet, ei tot te urăsc pentru asta. Criza de plâns a micuţei Sarah s-a sfârşit la fel de brusc cum începuse atunci când Terby a piuit şi şi-a rotit capul spre mine, de parcă n-ar fi vrut ca această conversaţie să continue. Ştiam că Sarah activase cumva păpuşa, dar a trebuit să-mi încleştez pumnii pentru a mă abţine să scot un urlet şi să plec de-acolo, pentru că păpuşa părea atât de interesată să ne asculte. Sarah zâmbi abătută şi duse ciocul grotesc al păpuşii (ciocul care forfeca flori în miez de noapte şi spinteca veveriţele găsite pe verandă – dar nu era decât un sistem de senzori şi cipurî, nu?) la ureche, de parcă asta ar fi rugat-o să facă. Îmbrăţişa păpuşa cu o tandreţe atât de neobişnuită, încât dacă ar fi făcut-o cu oricare altă jucărie m-ar fi impresionat, dar cu arătarea aceea nu-mi produse

decât o altă senzaţie de greaţă. Apoi Sarah privi spre mine şi

şopti cu vocea răguşită:

— Zice că numele lui adevărat e Martin. („Bunicu' a vorbit cu mine…")

— A… da? am şoptit şi eu, ca răspuns, simţindu-mi gâtul inflamat.

— Mi-a spus să-l strig aşa de-acum înainte. Continuau să şuşotească.

Nu puteam decât să mă zgâiesc la păpuşa aceea. De afară, ca la comandă, l-am auzit pe Victor lătrând, apoi tăcu.

— Terby e viu, taţi?

(Haide, uită-te la tăietura din palmă. A greşit mâna, Bret. Voia mâna care ţinea pistolul, dar te-a ciupit de cealaltă mână.)

— De ce? am întrebat, ezitant. Tu crezi că e viu? îmi tremura vocea.

A dus păpuşa la ureche, ascultând atentă, după care îşi întoarse privirea spre mine.

— Zice că ştie cine eşti.

Asta m-a forţat să vorbesc rapid.

— Terby nu există cu adevărat, iubito. Nu e o pasăre adevărată. Nu e vie.

Eram foarte conştient că mă uitam urât la păpuşă, dând din cap uşor, ca şi cum m-aş fi consolat singur.

Sarah o duse din nou la ureche de parcă asta i-ar fi cerut să facă.

M-am abţinut să i-o smulg din braţe (îi simţeam mirosul păcătos) atunci când se ridică în capul oaselor ca să asculte mai bine ce îi spunea păpuşa. Apoi încuviinţă şi se uită din nou spre mine.

— Terby zice că nu e viu ca oamenii – iar acum ea chicoti – ci ca un Terby.

Strânse păpuşa la piept, legănând-o.

N-am zis nimic şi m-am uitat spre Robby, cerându-i ajutorul, dar el era absorbit de jocul video sau se prefăcea că era şi peste zgomotul de împuşcături şi gemete am auzit maşina Martei demarând din faţa casei.

— Terby ştie chestii, şopti Sarah. Continuam să înghit în sec.

— Ce… chestii?

— Tot ce vrea să ştie, zise ea firesc.

— Iubito, e timpul să mergi la culcare, am zis, apoi uitându-mă

spre Robby: Şi tu ar trebui să termini cu jocul şi să te culci, Robby. E târziu.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că nu dorm destul, murmură el.

— E treaba mea să-mi fac griji, am zis.

Se întoarse de la televizor şi îmi aruncă o privire tăioasă.

— Pentru cine?

— Păi, am zis cu o voce blândă. Pentru tine, băiete. Mormăi ceva şi se întoarse din nou spre ecranul televizorului.

Am auzit ce spusese. Şi deşi nu voiam să repete cele spuse, nu m-am putut stăpâni.

— Ce-ai zis, Rob?

Şi atunci repetă asta fără dificultate sau ruşine.

— Nu eşti tatăl meu. Aşa că nu-mi spune ce să fac.

— Despre… ce vorbeşti?

— Am zis – şi acum o spuse foarte răspicat, rămânând cu spatele la mine – că nu eşti tatăl meu, Bret.

Eram într-atât de afectat de resentimentele lui – pe care le acumulase de o vreme încoace – şi de întreaga zi care precedase acest moment, încât am rămas mut. Extenuat, m-am ridicat foarte atent de pe pat când intră Jayne în cameră şi Sarah strigă: „Mami!" şi în loc să zic sunt tatăl tău, Robby, am fost întotdeauna şi voi fi mereu, pur şi simplu am plutit afară din spaţiul lui, lăsând-o pe mama lor să mă înlocuiască.

Am parcurs coridorul, în timp ce aplicele pâlpâiau succesiv, şi am intrat în dormitorul principal, închizând uşa în urma mea şi sprijinindu-mă de ea; pentru câteva clipe îngrozitoare n-am mai ştiut cine eram şi unde trăiam şi cum de ajunsesem pe Elsinore Lane, apoi am căutat în haină flaconul de Xanax care era întotdeauna acolo şi am înghiţit două capsule, după care, foarte bine intenţionat, am început să mă dezbrac. Am tras un halat peste tricou şi boxeri, am intrat în baie, am închis uşa şi am început să plâng din cauza celor spuse de Robby. După vreo treizeci de minute am ieşit din baie şi i-am spus simplu lui Jayne, care stătea în faţa oglinzii, inspectându-şi coapsele (obsesia celulitei):

— Dorm aici la noapte.

N-am primit niciun răspuns. Roşa întinsese deja cearşafurile, iar Jayne, doar în tricou şi chiloţi albi, s-a strecurat în pat şi s-a ascuns sub

cearşaf. Stăteam în mijlocul camerei, lăsând Xanax-ul să-şi facă efectul până când m-am simţit îndeajuns de calm ca să spun:

— Vreau ca Sarah să scape de chestia aia.

Jayne întinse mâna după un scenariu care se găsea pe noptieră şi mă ignoră.

— Vreau să arunce păpuşa aia.

— Ce? întrebă ea iritată. Ce vrei să spui cu asta?

— E ceva… nesănătos la păpuşa ei, am zis eu.

— Ce naiba s-a mai întâmplat de reacţionezi în halul ăsta?

Deschise larg scenariul, studiindu-l intens. Mi-am dat seama că nu mai ştiam în ce zi trebuia să plece la Toronto săptămâna asta.

— Crede că e vie, ceva de genul ăsta.

Pantalonii zăceau pe marginea mea a patului şi m-am dus acolo şi i-am ridicat, punându-i foarte delicat pe un umeraş de lemn – dorind ca Jayne să observe cât de normale şi deliberate îmi erau mişcările.

— Sarah e bine, e tot ce-a zis Jayne când am închis dulapul.

— Dar ni s-a spus că nu dă mâna cu alţi copii la şcoală. Chipul i se crispa.

— Cred că ar fi necesar s-o… testăm din nou. Pauză. Cred că e necesar să înţelegem asta.

— De ce? Doar pentru că are bun-gust? Pentru că nu e genul de copil care îşi doreşte să devină Miss Popularitate? Pentru că ţinând cont ce greşeală enormă a fost să trimitem copiii la şcoala aia oribilă – oricum, bravo ei, şi apropo – iar acum Jayne îşi ridică ochii din scenariu (avea titlul Goana fatală) – de ce eşti dintr-odată atât de îngrijorat?

Mi-am dat seama că ceea ce îi spuseseră profesorii în seara asta o ofensase profund pe Jayne, mult mai mult decât mi-aş fi imaginat. Jayne fie nu voia să cunoască adevărul despre copiii ei – existând probleme pe care nici medicamentele nu le puteau rezolva, fie nu putea accepta faptul că erau cumva afectaţi de comportamentul ei şi de stresul din casa noastră. Aş fi vrut să fiu de acord cu Jayne, dar, sincer, singurul lucru la care mă puteam gândi erau

Imaginile acelea pe care le desenase Sarah, păpuşa tuciurie planând deasupra casei noastre.

— Nu-i decât o formă de cultură a celor de vârsta ei, Jayne, am zis cât puteam de blând. Şi e la…

— E la o vârstă dificilă, zise Jayne, întorcându-şi privirea asupra scenariului. După care: A fost testată din nou şi a participat la o terapie de grup şi noile medicamente par să o ajute, iar tulburările de vorbire sunt acum infime – în cazul în care n-ai observat.

Jayne întoarse o pagină din scenariu, dar se vedea că nu citeşte.

— Dar ai auzit ce spuneau profesorii. Şi m-am aşezat în sfârşit pe pat. Că nu ştie unde se termină spaţiul ei personal şi unde începe al altcuiva, că nu poate descifra expresii faciale şi nu reacţionează când cineva i se adresează în mod direct…

— Dar sindromul tulburării de atenţie a fost exclus, Bret, spuse Jayne abia stăpânindu-şi furia.

— …vreau să zic, Dumnezeule, n-ai auzit prostiile din seara asta?

— Nu eşti părintele ei, zise Jayne. Nu-mi pasă dacă-ţi zice taţi, nu eşti părintele ei.

— Dar l-am auzit pe un profesor în seara asta spunându-ţi că fiica ta stă mult prea aproape de oameni şi vorbeşte prea tare şi nu e capabilă să-şi pună în aplicare ideile…

— Ce faci? întrebă Jayne. Ce naiba faci în momentul ăsta?

— Mă îngrijorează soarta ei, Jayne…

— Nu, nu, nu, cred că e altceva.

— Crede că păpuşa e vie, am explodat.

— Are şase ani, Bret. Şase. Bagă-ţi asta-n cap. Are şase ani.

Jayne se înroşise la faţă, şi rostise acele cuvinte de parcă m-ar fi scuipat în faţă.

— Ca să nu mai vorbim de Robby, am zis. Mâinile mele gesticulau, încercau să exprime ceva. Ni s-a spus că se poartă de parc-ar fi amnezic. Ăsta a fost cuvântul folosit în seara asta, Jayne. Amnezic.

— Am să-i scot din şcoala aia, zise Jayne, punând scenariul pe noptieră. Şi-mi ajunge că baţi câmpii despre

Sarah. Îţi dau treizeci de secunde, după care sting lumina. Stai sau pleci.

Colţurile gurii i se lăsaseră, cum se întâmplase deseori de când sosisem aici în iulie.

— Nu bat câmpii, am zis. Pur şi simplu nu cred că ştie care e diferenţa dintre imaginaţie şi realitate. Calmează teasta e tot.

— Hai s-o lăsăm pe mâine, bine?

— De ce n-am putea avea o conversaţie intimă? am întrebat. Jayne, indiferent care ar fi problemele noastre…

— Nu vreau să rămâi aici în seara asta.

— Jayne, fiica ta crede că păpuşa e vie… (Aşa cred şi eu.)

— Nu te vreau aici, Bret.

— Jayne, te rog.

— Tot ce spui şi tot ce faci e atât de meschin şi de previzibil…

— Şi cum rămâne cu noul început?

Am întins mâna spre piciorul ei. M-a împins la o parte.

— Ai dat-o în bară seara trecută, undeva între al treilea litru de sangria şi iarba pe care ai fumat-o, ca pe urmă să alergi prin casa asta cu un pistol în mână. O tristeţe disperată trecu peste faţa ei înainte de a stinge luminile. Ai dat-o în bară cu aerele tale de Jack Torrance.

Am mai zăbovit o clipă pe marginea patului, apoi m-am ridicat şi am privit-o în penumbra camerei. Se întorsese cu spatele la mine, pe partea ei de pat, dar o auzeam cum plânge liniştit. Am ieşit foarte încet din dormitor şi am închis uşa în spatele meu.

Aplicele au pâlpâit din nou în timp ce am trecut pe lângă uşa lui Sarah şi pe lângă cea întotdeauna închisă a lui Robby, iar odată ajuns la parter, în biroul meu, am încercat s-o sun pe Aimée Light, dar n-am dat decât peste mesajul robotului. Pe ecranul computerului meu era un e-mail de la Binky întrebându-mă dacă mă puteam întâlni cu oamenii lui;] Harrison Ford cândva săptămâna asta şi tocmai mă pregăteam să-i răspund când pe ecran a apărut alt e-mail de la Bank of America din Sherman Oaks. Sosise mai devreme caif de obicei şi am dat clic să văd dacă mesajul" se modificase! dar nu era decât aceeaşi pagină albă. Am dat să sun la bancă, dar mi-am dat seama că nu va răspunde nimeni]

206

pentru că era închis la ora asta şi atunci am oftat şi am plecat de lângă computer fără să-l sting şi tocmai mă îndreptam spre patul care-mi devenise atât de familiar când, dintr-odată, am auzit nişte sunete provenind din camera media. Eram prea obosit ca să-mi mai fie frică de ceva, aşa că, foarte calm, m-am îndreptat în direcţia din care veneau sunetele.

Marele televizor cu monitor din plasmă era aprins. Din nou 1941 – John Belushi pilotând un avion deasupra celebrului Hollywood

Boulevard, cu un trabuc între dinţi şi o licărire nebună în ochi. Am apăsat pe MUTE, închipuindu-mi că era vorba de un DVD pe care îl cumpărasem şi poate fusese activat de timer-ul automat. Robby se uitase la filmul ăsta noaptea trecută când eu şi Jayne luam cina în vecini şi probabil nu scosese DVD-ul. Dar când am deschis playerul, nu era niciun disc înăuntru. M-am zgâit din nou la televizor, confuz. Am luat telecomanda şi după ce am apăsat pe INFO, am văzut că filmul rula pe canalul 64, o staţie locală. Dar când am căutat în ghidul TV, filmul nu era programat pe niciun canal; şi cum Robby se uita la el noaptea trecută, am verificat dacă era programat pentru data respectivă. Conform ghidului, nu fusese nici ieri. Apoi mi-am amintit că trecusem pe lângă camera lui Robby în noaptea petrecerii de Halloween, când Ashton Allen dormea în timp ce 1941 era la televizor cu sonorul dat la maxim. Am verificat programul TV din 30, dar nici de data asta 1941 nu apărea nicăieri. Stând în faţa televizorului şi încercând cu disperare să aflu de ce continua să fie difuzat acest film, am auzit nişte zgomote produse de zgârieturi. Veneau din afara ferestrei camerei media. Am închis imediat televizorul şi am rămas acolo, ascultând.

Apoi zgomotele au încetat. După câteva momente au reînceput.

M-am ridicat în picioare şi am pornit spre bucătărie, luminile din sufragerie diminuându-şi şi sporindu-şi forţa în timp ce treceam pe sub ele (încercând – cu succes – să ignor covorul verde şi mobila rearanjată). Asta s-a repetat în holul care ducea spre bucătărie, care fusese cufundat în întuneric până în momentul în care am intrat în bucătărie, când luminile au început să pâlpâie. Când am făcut un pas înapoi, luminile s-au stins.

207

Când am pătruns din nou în bucătărieau pâlpâit.

Am încercat asta de două ori, cu acelaşi rezultat – un experiment care m-a trezit un pic.

Era ca şi cum prezenţa mea activa luminile.

(Sau poate te urmăreşte ceva – un al doilea gând, pe care nu voiam să-l iau în considerare în acel moment.)

Prin uşile glisante ale bucătăriei m-am uitat afară. Ploua mărunt, dar Victor dormea pe verandă, tremurând, pierdut într-un vis, dezvelindu-şi colţii la un duşman necunoscut şi nu s-a trezit când am deschis uşile glisante, am ieşit şi m-am îndreptat în direcţia din care veniseră sunetele acelor zgârieturi. Însă m-am oprit brusc atunci când

luminile piscinei s-au aprins, apa devenind de un acvamarin luminos, apoi s-au stins la fel de brusc şi apa s-a cufundat în întuneric. Am auzit zumzetul vag dinspre jacuzzi şi când m-am uitat am văzut că făcea spume şi, de parcă aş fi ştiut că trebuiau să fie acolo, ochii mei au căutat balustrada unde erau agăţaţi aceiaşi chiloţi de baie pe care îi găsisem de Halloween – cei cu flori roşii mari din Hawaii, pe care îi avusese tatăl meu. În aerul rece şi umed al nopţii se vedea aburul care ieşea din ei, ca şi cum cineva tocmai i-ar fi dat jos după ce se îmbăiase. Eram pe punctul de a merge să-i iau (să-i storc, să-i duc în casă, să pun mâna pe ei şi să mă conving că erau adevăraţi) când zgomotele zgârieturilor s-au mutat în altă direcţie, mai departe, dar amplificate. Am uitat de chiloţi şi de urmele ude de paşi pe cimentul din jurul piscinei şi am luat-o hotărât spre o latură a casei.

Am privit neajutorat marele miraj al peretelui jupuit, întregul perete, de la sol la acoperiş, avea acum culoarea stucaturii roz, făcându-mă să mă simt ca o gâză. Zgomotele zgârieturilor nu mai veneau din această parte. Peretele năpârlise complet, am înţeles asta, iar jupuirea se producea acum în altă parte, undeva în faţă. Când am dat colţul casei şi am păşit pe peluza din faţă, zgomotele au încetat, dar numai pe moment. Au reînceput după ce am localizat pata de vopsea de deasupra ferestrei biroului meu, unde vopseaua începuse să se cojească. În lumina orbitoare a felinarelor din stradă vedeam casa scrijelindu-se cu de la sine putere. Vopseaua pur şi simplu năpârlea, producând o rafală fină ca de confetti, lăsând la iveală stucatura trandafirie de dedesubt. Şi o făcea fără niciun ajutor. Am rămas hipnotizat

de picăţelele de vopsea care ningeau pe peluză şi m-am apropiat şi mai mult de casă, vrăjit de pata de culoarea somonului, care continua să se lărgească. Exista o altă casă dedesubtul acesteia. Iar în minte îmi apăru o zi din 1975: eram în piscină şi mă uitam la casa noastră din Sherman Oaks, în timp ce făceam pluta, şi memoria acelei zile a devenit şi mai puternică în momentul în care am întins mâna spre colţul de deasupra ferestrei biroului meu, lungindu-mi braţul cât mai sus, şi, când am atins peretele casei fie pe Elsinore Lane, am înţeles imediat asociaţia din mintea. Mea, era atât de simplu. De ce nu mă gândisem la asta înainte?

Vopseaua care mi se dezvăluia era de aceeaşi culoare ca aceea a

casei în care crescusem.

Avea aceeaşi culoare ca aceea de pe Valley Vista din Sherman Oaks.

Această constatare m-a lăsat orb pe moment, apoi convingerea mi-a revenit.

M-am retras rapid înăuntru, mergând direct în sufragerie.

Luminile n-au mai pâlpâit de data asta. Au rămas aprinse.

Acum am realizat ce mă deranjase în privinţa mobilei şi mochetei: scaunele şi mesele şi canapelele şi lămpile erau aranjate exact aşa cum fuseseră aranjate în sufrageria casei din Valley Vista, iar covorul avea acum aceeaşi culoare verde de pădure.

Mai ştiam că urmele de paşi îmbâcsiseră mocheta cu cenuşă, dar acum era atât de întunecată încât nu se mai distingeau.

M-am uitat la tavan şi mi-am dat seama că întreaga configuraţie a casei era exact aceeaşi.

De asta mi se păruse casa atât de familiară.

Locuisem aici înainte.

Apoi asta a fost întreruptă de o nouă amintire.

M-am întors în camera media şi am aprins televizorul.

1941 rula pe canalul 64 fără sonor.

Văzusem acest film împreună cu tata în decembrie 1979 la Cinerama Dôme în Hollywood.

1941 era anul de naştere al tatălui meu.

Şi în câteva secunde – exact în momentul acestei revelaţii – am auzit vocea familiară de la AOL repetându-se încontinuu de la calculatorul meu din birou:

209

— Aţi primit un mail, aţi primit un mail, aţi primit un mail…

Intrând în birou am văzut că primeam o listă interminabilă de e-mailuri de la Bank of America în Sherman Oaks.

Când m-am postat în faţa monitorului, mesajele au încetat.

Restul acelei nopţi l-am petrecut în birou, năuc, aşteptând să se întâmple ceva, în timp ce familia mea dormea la etaj. Totul în jurul meu vibra uşor şi-mi imaginam un râu uriaş de cenuşă curgând invers. La început am fost cuprins de un soi de mirare, dar când am înţeles că nu era legată de nimic în particular, mirarea se dezintegra în teamă. Urmată de o durere îndoliată şi de ecourile ascuţite ale unui trecut pe care nu voiam să mi-l amintesc, astfel încât m-am concentrat asupra

predicţiilor reverberând în sinea mea, pe care, din cauza naturii lor întunecate, eram nevoit să le ignor. Negarea totală mă salva graţios de realitate, doar pentru moment, fiindcă unele linii începuseră să se întrepătrundă cu alte linii şi încet-încet o întreagă reţea prindea contur devenind coerentă, cu un înţeles special, iar în final răzbătea din vid imaginea tatălui meu: avea faţa albă, ochii închişi împăciuitor, iar gura doar o linie care se deschise curând, urlând. Mintea mea continua să-şi şoptească sieşi, iar în amintirile mele totul era acolo – casa cu stucatură roz, mocheta verde şi flocoasă, chiloţii de baie din Mauna Kea, vecinii noştri Susan şi Bill Allen – şi puteam zări maşina crem 450 ŞI rulând pe benzile unei autostrăzi străjuite de portocali şi lămâi, gonind spre o rampă de ieşire nu foarte departe de acolo, spre Sherman Oaks, şi cândva în noaptea dinspre zorii zilei de 4 noiembrie am izbucnit în hohote de râs neîncrezătoare faţă de zgomotele care tunau în capul meu, continuând să vorbesc singur, însă eram un om care încerca să aibă o conversaţie raţională cu cineva pe punctul de a-şi pierde minţile şi atunci am strigat nu te mai gândi, nu te mai gândi, însă trebuia să accept ceea ce se întâmpla: că tatăl meu căuta să-mi dea ceva. Şi cum repetam într-una numele lui, mi-am dat seama ce era.

Un avertisment.

210

Marţi, 4 noiembrie

15. Documente ataşate

Odată cu întoarcerea conştiinţei de sine mă simţeam mahmur, deşi nu eram. Voiam să fumez o ţigară, dar mi-a trecut. Orele s-au estompat în timp ce stăteam pe verandă pe un scaun. Mă înfăşurasem într-o pătură şi am ieşit pe verandă să stau pe scaun. Când cerul deveni un imens ecran alb, m-am uitat în sfârşit spre casă cu privirea mea de insomniac, în timp ce locatarii de-abia începeau să se trezească. Blândeţea neutră a exteriorului contrasta cu ceea ce zăcea înăuntru şi n-avea niciun sens să mă întorc, deşi am simţit ceva care mă atrăgea într-acolo, un soi de forţă care mă împingea să reintru. Zâmbetul liniştitor nu mai avea nicio putere. Eram din plastic. Totul era înfăşurat în giul-giuri. Obiectivitatea, faptele, informaţiile concrete – acestea erau de-abia schiţate. Încă nu se lega nimic, astfel încât mintea se apăra, iar ceea ce ţinea de domeniul evidenţei era restructurat, exact ceea ce încercam să fac în dimineaţa aceea – să restructurez evidenţa care părea să aibă un senssi la asta am eşuat. Undeva în spatele meu se

ascundea o cioară în copacii desfrunziţi şi puteam auzi fluturatul aripilor şi, când am văzut-o zburând neobosită deasupra mea, în cercuri, m-am zgâit la ea până când n-a mai rămas nimic la ce să mă uit în afara aerului invizibil şi a atâtor lucruri la care nu voiam să mă gândesc

(şi pe această verandă o altă veveriţă va fi întoarsă pe dos de o păpuşă cumpărată pentru o fetiţă)

Dar asta se-ntâmplă când nu vrei să vizitezi şi să te confrunţi cu trecutul: trecutul te vizitează şi te înfruntă. Tata mă urmărea

(dar întotdeauna te-a urmărit)

211

şi voia să-mi spună ceva extrem de important şi această stare de urgenţă se manifesta acum cu de la sine putere. Se exprima în jupuirea casei şi luminile care pâlpâiau şi în rearanjarea mobilei şi chiloţii uzi de baie şi apariţiile Mercedesului crem. Dar de ce? M-am forţat, dar amintirile care mă bântuiau nu erau despre el: o piscină luminată, o plajă pustie de la Zuma, o veche melodie new wave, o porţiune părăsită de pe Ventura Boulevard la miezul nopţii, crengile de palmier legănându-se pe cerul brăzdat de întunecate dâre violete după-amiaza târziu, cuvintele „Nu mi-e frică" rostite ca dojana la adresa cuiva. Fusese eliminat din toate. Însă acum se întorsese şi am înţeles că exista o altă lume sub cea în care trăiam. Exista ceva dincolo de suprafaţa lucrurilor. Frunzele din grădină trebuiau greblate. O ceartă secretă, abia auzită, răzbătea dinspre casa soţilor Allen. Subit m-am gândit: curând vine Crăciunul.

De pe scaunul din verandă vedeam ce se întâmpla în bucătăria noastră în care a erupt o lumină strălucitoare exact la şapte dimineaţa. Urmăream un film într-o limbă străină: Jayne în trening, vorbind deja pe celular. Roşa feliind o pară (imaginaţi-vă felierea unei pere în acest moment – eu nu pot). Apoi Marta a adus-o jos pe Sarah, care avea în mână un buchet de violete, şi Victor tot intra şi ieşea din camera aglomerată, şi Robby apăru curând în uniforma de la Buckley (pantaloni gri, cămaşă Polo albă, cravată roşie, sacou bleu cu grifonul pe buzunarul de la piept), mişcându-se imponderabil prin bucătărie. Totul era atât de calm şi de alert. I-a înmânat lui Jayne o coală de hârtie şi pe urmă i-a dat-o Martei spre corectare. Părul lui Robby era pieptănat pe spate, cu cărare la mijloc – era prima oară când vedeam asta? Toată lumea era preocupată de începutul zilei. Se încheiau

negocieri standard. Se formulau şi se acceptau planuri. Deciziile matinale se luau rapid. Cine era responsabil pentru primul schimb? Cine îl supraveghea pe cel De-al doilea? Anumite aspecte trebuiau sacrificate, aşa încât i vor exista unele nemulţumiri, câteva plângeri minore, dar S toată lumea era flexibilă. Ritmul se înteţi şi Robby o lăsă pei Marta să-i reînnoade cravata, iar Jayne, cu mâna pe coapsă" o îndemnă pe Sarah să mănânce dintr-o farfurie ornată cu Jr felii de pară. O nouă zi era pe cale de a începe şi nu se admiteau niciun fel de abţineri. Voiam să fiu bine-venit în

bucătărie. Voiam să fac parte din familie şi voiam ca vocea mea să le sune neutru, însă respiram greu şi o mână rece îmi apăsa pe inimă. Mi-am imaginat-o pe Sarah întrebând cum şi-au căpătat florile nume şi mi-l amintesc pe Robby cu faţa împietrită arătându-i într-o noapte surorii lui o stea de pe cer, spunându-ne amândurora că lumina provenea de la o stea care murise deja, iar tonul vocii lui îmi sugera că înainte de a veni eu aici casa de pe Elsinore Lane fusese a lui, iar eu nu trebuia să uit asta.

(Că aveam un astfel de fiu mi se părea uimitor în această dimineaţă de 4 noiembrie, însă trebuia să înţeleg cum ajunsesem în acest moment – şi de ce mă aflam aici – pentru a savura această uimire.)

Robby se încruntă la ceva ce îi spusese Jayne apoi o privi cu un zâmbet şiret, dar când ea ieşi din bucătărie, zâmbetul se stinse şi atunci m-am ridicat un pic de pe scaun (pentru că fusese reproducerea unui zâmbet, nu unul autentic), iar faţa lui s-a simplificat. Se uită vreme îndelungată la podea, apoi medita la ceva – îi căzuse fisa – şi îşi văzu de treabă. Nu era loc pentru mine în lumea sau casa asta. O ştiam. De ce să ţin cu tot dinadinsul la ceva ce nu va fi niciodată al meu?

(Dar nu asta fac toţi oamenii?)

Dacă cineva mă văzuse pe verandă, învelit într-o pătură, atunci s-a făcut că nu mă vede.

Ideea de a mă întoarce la viaţa de burlac şi la apartamentul pe care încă îl mai aveam pe 13rd Street din Manhattan mă străbătea cu un sâsâit acid. Dar viaţa de burlac constituia o provocare majoră. Toată lumea ştie că burlacii o iau razna, îmbătrânesc singuri, devin nişte spectre flămânde care nu se satură niciodată. Burlacii plătesc menajere să le spele rufele. Un alt pahar de Glenfiddich comandat într-un club de

noapte pentru care eşti mult prea în vârstă, sporovăind cu nişte fetişcane bine dotate care te fac să clipeşti şi să te încrunţi când îţi dai seama câte lucruri nu ştiu încă. Însă stând pe scaunul acela de pe verandă, mi-am zis: şterge-o din Midland, lasă-ţi cioc, apucă-te iar de fumat, sedu femei care au jumătate din vârsta ta (dar cu succes), aranjează-ţi un colţişor însorit din apartamentul tău unde să scrii, fii mai puţin maniac când vine vorba de formă, împărtăşeşte toate eşecurile secrete cu prietenii. Eliberează-l pe Bret. Ia-o de la început. Fii mai tânăr.

213

Lasă-te din nou absorbit de lumea adolescentină a excesului facil şi a curbelor murale de cadavre incinerate – lucrurile care te transformă într-un tânăr de succes. Continuă-ţi refuzul de a adopta automatismele literare convenţionale ale Coastei de Est. Trebuie să te esenţializezi. Nu mai da din umeri. Elimină şicul. Evită ironiile fetide. Uită de jacheta cu litere înflorate pe care ţi-ai dorit-o cândva. Programează-te pentru o împachetare cu ceară, ia-ţi un spray de bronzat şi comandă-ţi un tatuaj pe bicepşi. Poartă-te ca şi cum ai fi aterizat din eter. Afişează expresia de gangster cu dezinvoltură. Fă-i să ia în serios reclama de prezentare deşi ştii foarte bine cât de falsă şi de umflată e.

Pentru că locuinţa de la nr. 307, Elsinore Lane era bântuită şi asta era singura alternativă la care mă puteam gândi marţi dimineaţa. Aveam nevoie de altceva – distragerea cauzată de o altă viaţă – pentru a elimina spaima.

Dar nu voiam să călătoresc înapoi în lumea aceea. Voiam să recapăt luciul idilic (mai exact, promisiunea împlinită a acelei vieţi) al vieţii noastre. Mai voiam o şansă. Dar nu-mi puteam exprima această dorinţă decât mie însumi. Ceea ce aveam nevoie să fac era să pun dorinţa asta în practică, să demonstrez că nu capotasem, că nu ucisesem poezia, că puteam reîntineri. Trebuia să demonstrez că eram cumva în stare să ies de pe banda lentă. Eram încă tânăr. Încă deştept, încă foarte convins de anumite lucruri. Nu mă hodorogisem de tot. Puteam să fac faţă la greu. Eram capabil să spulber resentimentele pe care le nutrea Jayne

(Cum de nu mai atingea orgasmul de cum intram în ea şi cum de nu-mi mai petreceam nopţile privindu-i chipul în timp ce dormea?)

şi puteam să-l fac pe Robby să mă iubească.

Visasem la cu totul altceva decât îmi oferea acum realitatea, dar visul acela fusese viziunea unui bărbat orb. Visul era un miracol. Dimineaţa era pe sfârşite. Şi mi-am amintit din nou că eram doar un turist aici.

(Deşi n-o ştiam pe 4 noiembrie, dimineaţa aceea a fost, J ultima oară când mi-am mai văzut familia împreună.)

Apoi – ca şi cum ar fi fost prestabilit – toate aceste jj gânduri au declanşat ceva. O forţă invizibilă mă împingea jj spre o destinaţie.

Simţeam efectiv că mi se întâmplă asta.

214

A avut loc o mică implozie.

Mă uitam la ciorile care se roteau deasupra mea şi în clipa aceea am realizat ceva.

Existau nişte documente ataşate.

Unde?

Existau documente ataşate la e-mailurile primite de la Bank of America din Sherman Oaks.

Am simţit o durere în piept şi nu mai puteam sta nemişcat, dar am aşteptat pe scaunul acela de pe verandă până ce familia mea a dispărut din bucătărie şi-am auzit Range Roverul demarând, iar în momentul în care stropitoarele automate s-au declanşat pe peluza din faţa casei am fugit înăuntru.

Am dat din cap a salut când am trecut grăbit pe lângă Roşa, care făcea curăţenie în bucătărie, apoi era să mă ciocnesc de Marta chiar la uşa biroului meu – nu-mi mai amintesc despre ce anume am discutat; singura informaţie importantă era plecarea lui Jayne la Toronto a doua zi, şi am încuviinţat docil cele spuse de Marta, strângând pătura mai tare în jurul meu, după care am intrat în birou, încuind uşa, lăsând pătura să cadă, ducându-mă direct la computer, trântindu-mă pe scaunul turnant. Mă vedeam reflectat în ecranul negru al computerului. L-am aprins şi imaginea mea s-a dizolvat. Am intrat pe AOL.

— Aţi primit un mail, m-a avertizat vocea metalică.

Aveam şaptezeci şi patru de mesaje.

Pentru fiecare dintre cele şaptezeci şi patru de mesaje care sosiseră în timpul nopţii – majoritatea dintre ele materializându-se cam atunci când făceam asociaţiile de rigoare – exista un document ataşat.

Când m-am dus înapoi la primul e-mail primit – sosit pe 3 octombrie, ziua de naştere a tatălui meu, şi acesta avea un document ataşat.

Nu le observasem niciodată, uitându-mă doar la paginile albe care soseau noapte de noapte la 2.40 a.m., dar acum aveam ceva de descărcat.

Am început cu primul, cel de pe 3 octombrie.

Pe ecran: 03/10. Adresa mea de e-mail. Subiect: fără.

Mâna mea dreaptă tremura când am dat clic pe CITEŞTE. M-am ţinut cu mâna stângă de încheietura celei drepte, ca s-o pot controla.

215

O pagină goală.

Dar un document video (540 kb) era ataşat şi etichetat „fără subiect".

Am apăsat DESCĂRCARE.

A apărut o fereastră care mă întreba „Doriţi să descărcaţi acest fişier?"

(Doriţi – ce alegere stranie de verb, am gândit reflex.)

Am apăsat DA.

Numele fişierului: „fără subiect".

Am apăsat SALVARE.

— Fişierul a fost descărcat, promise vocea metalică.

Apoi am dat clic pe DESCHIDERE FIŞIER.

Am tras aer în piept.

Ecranul deveni alb.

Apoi foarte încet apăru pe ecran o fotografie care se dovedi a fi un filmuleţ.

Era o casă. Era noapte şi ceaţa se lăsa, învăluind casă, însă camerele erau puternic luminate – de fapt mult prea strălucitor; ca şi cum ar fi fost menite să alunge singurătatea. Casa avea o structură modernă cu un etaj, situată într-o zonă care părea foarte înstărită. Casele din jurul ei erau identice, iar imaginea părea anonimă şi totodată familiară. Camera de filmat părea să fi fost postată peste drum. Ochii mei s-au oprit asupra unui Ferrari argintiu parcat oblic în faţa garajului, roţile din faţă odihnindu-se pe peluza întunecată şi uşor în pantă din faţa casei. Şi mi-am dat seama, cu uimire şi cu o stare de rău, că asta era casa în care se mutase tata la Newport Beach după ce

părinţii mei divorţaseră. Am scos un strigăt, apoi mi-am dus mâna la gură, când l-am văzut prin fereastra mare, stând în sufragerie, într-un tricou alb şi chiloţii de baie roşii, înfloraţi, pe care îi cumpărase de la Mauna Kea Hotel în Hawaii.

O maşină trecu silenţios pe Claudius Street, lumina farurilor străpungând ceaţa, iar după ce depăşi camera de filmat, începu să urce pe aleea de granit spre casa tatălui meu, agilă dar fără grabă, alunecând rece şi imprevizibilă.

Auzeam valurile Pacificului lovindu-se înspumate de ţărm şi de altundeva se auzea lătratul unui căţeluş.

Aparatul de filmat urcă atent spre un mare panou de geam, surprinzându-l pe tata într-un fotoliu, înconjurat de oglinzi şi mobilă bine lustruită. Se auzea şi muzica din;

casă o melodie pe care am recunoscut-o, The Sunny Side of the Street. Fusese cântecul preferat al bunicii mele şi faptul că însemna ceva pentru tata m-a surprins şi m-a mişcat, ceea ce a gonit pentru moment teama care mă cuprinsese. Însă reveni imediat când am realizat că tata habar n-avea că era filmat.

Se ridică brusc după ce se sfârşi cântecul, strângând braţul fotoliului ca şi cum ar fi căutat să se sprijine, nefiind sigur încotro dorea să se îndrepte. Fusese un tip arogant şi teatral, înalt şi voluminos, dar în singurătatea lui părea ostenit (şi unde era Monica? Douăzeci şi doi de ani, cizme, haină roz, blondă – trăise cu el până înainte să moară cu o lună, ea fiind cea care îl găsise mort, deşi n-a existat niciun indiciu că mai locuia acolo). Tata arăta extenuat. Barba nerasă îi acoperea parte din gât şi obrajii îi erau supţi şi palizi. Ţinea în mână un pahar gol. Se împletici prin încăpere. Dar aparatul rămase în faţa geamului, făcând inventarul: covorul verde, picturile impresioniste facile (tata fiind singurul client al unui artist rural francez reprezentat de galeria Wally Finley din Beverly Hill), o canapea albă masivă, măsuţa de cafea din sticlă pe care se afla expusă colecţia lui de urşi Steuben.

Am lărgit ecranul pentru a surprinde mai multe detalii.

Pe rafturile de cărţi se găsea o serie de fotografii înrămate care nu fuseseră acolo ultima oară când îl vizitasem în casa aceea: un prânz foarte scurt în ziua de Crăciun, 1991.

Erau atât de multe fotografii încât ochii mei nu reuşeau să se focalizeze.

În majoritatea fotografiilor apăream eu. Nu m-am putut stăpâni să nu mă gândesc că ele serviseră ca un fel de aducere aminte a faptului că îl abandonasem.

Într-o ramă de argint, polaroidul spălăcit cu un băieţel îngândurat, cu bretele şi cască roşie de pompier, întinzându-i inocent o portocală celui care făcea poza.

Bret la doisprezece ani, purtând un tricou cu Războiul stelelor, pe o plajă din Monterey, în spatele casei pe care părinţii mei o aveau la Pajaro Dunes.

Tata stând lângă mine la ieşirea din sala de festivităţi după ceremonia absolvirii liceului. Port o tichie roşie şi o togă şi tocmai fumasem iarbă. Există un spaţiu vizibil între noi. Îmi amintesc că prietena mea făcuse fotografia la

216

217

t

Insistenţele tatălui meu. (Mi-am amintit de dineul dat în cinstea evenimentului mai târziu în seara aceea, în Turnul Trump, când, beat fiind, tata s-a dat la ea.)

O altă fotografie cu noi amândoi. Am şaptesprezece aniport ochelari de soare, nu zâmbesc, par bronzat. Tata e şi el ars de soare. Stăm în faţa unei biserici albe cu tencuiala căzută şi fântâna secată, în Cabo San Lucas. Soarele e extrem de puternic. Într-o parte se vede emailul albastru şi sclipitor al mării, iar în cealaltă parte ruinele unui sat. Eram aproape epuizat din cauza regretelor. De câte ori ne certaserăm în excursia aceea? Cât de beat fusese toată săptămâna? De câte ori făcusem crize în acele zile de coşmar? Excursia aceea fusese atât de dureroasă încât mi-a împietrit inima. Am şters din memorie acea perioadă, în afară de senzaţia de nisip rece sub tălpile mele şi elicele ventilatorului care huruia deasupra mea în camera de hotel – restul am dat uitării.

Apoi privirea mi-a fost atrasă de un perete pe care tata agăţase copertele înrămate ale revistelor în care apărusem. Iar pe alt perete se vedeau (şi mai trist) fotografii de-ale mele tăiate din diverse ziare. În acest moment a trebuit să mă predau cu un geamăt şi să mă uit în altă parte.

Tata devenise un sihastru, cineva care fie nu ştia că fiul său era

pierdut pentru el, fie refuza să creadă acest lucru.

Apoi camera de filmat – aproape simţind cât de mult mă consumam – plonja înainte şi începu să se mişte de-a lungul peretelui casei. Aparatul dădea dovadă de îndrăzneală şi discreţie în acelaşi timp.

Se apropie de o fereastră care dădea spre o bucătărie mare, modernă, în care reapăru tatăl meu.

Groaza nu-mi mai dădea pace. Orice se putea întâmpla acum.

Tata deschise uşa din inox a congelatorului şi scoase o sticlă de Stolichnaya pe jumătate goală, turnându-şi o mare cantitate de votcă într-un pahar înalt. Faţa lui trasă contemplă alcoolul. Apoi o bău şi începu să plângă. Îşi scoase tricoul şi îşi şterse faţa. Şi, în timp ce îşi turna restul de votcă, auzi ceva.

Tresări şi rămase nemişcat în mijlocul bucătăriei, apoi se întoarse spre fereastră.

218 i

Aparatul de filmat îl înfrunta. Nu se mişcă şi nici nu încercă să se ascundă.

Dar tata nu văzu sau nu reuşi să vadă nimic şi se întoarse de la fereastră.

Aparatul se mişcă acum după colţul casei, oferind privelişte a unei grădini mici şi elegant aranjate, urmându-l pe tata care ieşise pentru a se îndrepta în direcţia în care bolborosea jacuzzi-ul din care se ridicau aburi răsfiraţi de vânt peste grădină. Luna atârna deasupra acestui peisaj şi era atât de albă încât răzbătea printre nori şi lumina iedera ce acoperea porţiunea de zid care delimita acest spaţiu. Tatăl meu înainta împleticit spre jacuzzi cu paharul în mână şi încercă să intre graţios în bazin, dar se împiedică şi împroşcă gresia spaniolă din jur, reuşind în schimb să menţină paharul deasupra capului, protejându-l. Se cufundă în bazin, doar mâna cu paharul de votcă plutind deasupra bulelor.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de monitor. Vă rog, am gândit. Vă rog, salvaţi-l careva.

Îndată ce dădu peste cap estul de votcă, ieşi din jacuzzi, întinzându-se după prosopul care zăcea pe şezlong. După ce se şterse, şi dădu jos chiloţii de baie şi îi întinse pe şezlong. Se înfăşură cu prosopul şi se îndreptă destul de nesigur spre casă, lăsând un şir de urme de paşi uzi care se uscară rapid pe placa de ciment.

Aparatul de filmat făcu o pauză, apoi se grăbi se dea colţul casei şi să facă ceea ce mă rugam să nu facă.

Intră în casă.

Străbătu bucătăria. Apoi ajunse pe un coridor.

Se opri brusc atunci când îl surprinse pe tatăl meu târându-şi picioarele spre scările care duceau la primul etaj.

Şi când tata începu să urce, cu spatele la aparatul de filmat, aparatul începu să urce încet în spatele lui.

Mi-am dus mâinile la urechi şi involuntar am început să lovesc cu piciorul în podea.

Aparatul se opri când ajunse sus. Îl urmări pe tatăl meu intrând în baie, o încăpere spaţioasă, placată cu marmură inundată de lumină.

De-acum izbucnisem în plâns, lovindu-mă peste genunchi în timp ce priveam, hipnotizat fără scăpare.

— Ce se-ntâmplă? gemeam întruna.

219

După care aparatul traversă holul şi se opri din nou. Manifesta o răbdare înnebunitoare.

Tata îşi privea chipul tras în oglindă.

Apoi aparatul se apropie încet-încet de el.

Eram conştient de faptul că persoana din spatele camerei de filmat avea să se deconspire, şi tremuram din tot trupul în aşteptarea acestei grozăvii.

Ajunse acum mai aproape de el ca niciodată. Exact în cadrul uşii de la baie.

Apoi am observat ceva ce mă sâcâise într-un colţ al subconştientului care nu fusese anihilat de şocul casetei video.

În colţul din dreapta jos al monitorului, cu cifre digitale: 2.38 a.m.

Ochii mei zvâcniră instinctiv spre cealaltă latură a monitorului. 10/8/92.

Noaptea în care murise tata.

Doar sunetele hohotelor de plâns m-au scos din întunericul încremenit care înghiţise totul, instantaneu. Eram într-o altă dimensiune acum.

Tremurând, mi-am îndreptat din nou atenţia asupra monitorului, incapabil să mă desprind de-acolo.

Tata se agăţă de masca de la chiuvetă, continuând să plângă. Am

vrut să-mi întorc ochii când am văzut sticla goală de votcă de lângă chiuvetă.

De undeva din casă The Sunny Side of the Street începu să se audă din nou.

Aparatul plutea tot mai aproape. Intrase în baie, indiferent, tot mai aproape de tata.

Mi-am înăbuşit un strigăt când am remarcat că nu exista nicio reflecţie a aparatului de filmat sau a cuiva din spatele lui în niciuna dintre oglinzile care tapetau baia.

Apoi tata a încetat să mai plângă.

Privi peste umăr. Se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa la cameră, privind direct în obiectiv.

Aparatul era o invitaţie la moarte.

Tata mă privi acum direct în ochi, zâmbi trist, fără urmă de teamă, şi rosti un singur cuvânt. „Robby".

Aparatul se apropie rapid de el, tata mai rosti încă o dată „Robby", înainte ca imaginea să se destrame în neant.

Anticlimaxul generat de faptul că nu văzusem ce i se întâmplase tatălui meu în momentul morţii m-a silit să revăd

220

secvenţa video din momentul crucial, crezând că mă va ajuta să înţeleg ceea ce văzusem şi dintr-odată mişcările mele au devenit calme şi raţionale, simţindu-mă capabil să mă concentrez exclusiv asupra a ceea ce voiam să fac.

Pentru că nu credeam că era vorba de vreun aparat de filmat.

Nici acum nu pot explica logica acestei presupuneri, dar nu credeam să fi fost vreun aparat de filmat în casa tatălui meu în noaptea aceea, din august 1992.

(Existaseră „certe neregularităţi" conform raportului întocmit de medicul legist.)

M-am întors la momentul în care tata se afla în bucătărie, aparatul urmărindu-l prin fereastră.

Şi am localizat imediat ceea ce îmi apărea ca un răspuns: o imagine mică, de culoarea pielii, în colţul monitorului, dreapta, jos. Reflecţia unei feţe în geamul de la fereastră, ieşind şi intrând în câmpul vizual, deşi imaginea tatălui meu rămânea nemişcată.

Nu era vorba de niciun aparat capabil să filmeze asta.

Vedeam ceva prin ochii unei alte persoane.

Am mărit imaginea.

Am tastat PAUSE şi am mărit-o din nou.

Faţa deveni mult mai clară, fără ca imaginea de ansamblu să fie distorsionată.

Am mărit încă o dată imaginea, apoi m-am oprit pentru că nu mai era nevoie.

La început am crezut că faţa reflectată era a mea.

O fracţiune de secundă înregistrarea mi-a arătat că fusesem acolo în noaptea aceea.

Dar faţa nu era a mea.

Ochii lui erau negri, faţa îi aparţinea lui Clayton.

Trecuseră ani de zile de la acea noapte. Aproape un deceniu.

Dar faţa lui Clayton nu era deloc mai tânără decât faţa pe care o văzusem în biroul meu de la facultate în ziua de Halloween, când îmi întinsese cartea să i-o semnez.

Clayton n-avea cum să aibă mai mult de nouă sau zece ani în 1992, însă faţa reflectată în fereastră era cea a unui adult.

Am verificat şi celelalte documente ataşate, dar după ce le-am deschis pe cele imediat următoare – din 4 şi 5

octombrie – mi-am dat seama că era inutil. Erau identice, cu excepţia faptului că faţa lui Clayton devenea tot mai clară în fiecare dintre ele.

Fără să-mi dau seama, am întins mâna după celular, tastând numărul de telefon al lui Donald Kimball. Cum n-a răspuns, i-am lăsat un mesaj.

După o oră m-am decis să plec de acasă la facultate, să găsesc un anume băiat.

222

16. Vântul

— Care Clayton? întrebă secretara. E numele sau prenumele lui?

Era aproape trei şi după ce trecusem cu maşina prin oraş fără o ţintă precisă, tot revăzând filmuleţul în minte, l-am sunat din nou pe Kimball, lăsându-i un mesaj prin care îi comunicam că-l aştept în biroul meu de la facultate, unde voi „lâncezi" toată după-amiaza. Planul nu era să-i relatez ceea ce vizionasem – doar să-i sugerez faptul că unul dintre suspecţii posibili putea fi Clayton, cineva care trebuia urmărit, unul dintre personajele fictive care încercau să-mi rescrie cartea. Am păstrat un ton al vocii egal şi neutru, repetând „lâncezi" ca să nu creadă

că aş fi fost alarmat. După care l-am sunat pe Alvin Mendolsohn şi am fost surprins să-l aud răspunzând. Mi-a vorbit cu multă răceală în timp ce ne-am definit în mod inutil teritoriile şi în scurta noastră conversaţie am aflat că Aimée Light nu se prezentase la ultimele două întâlniri programate şi nici nu îl anunţase de „absenţa ei", la care a adăugat: „E o tânără lipsită cu desăvârşire de spirit practic", iar eu am contracarat cu „De ce – pentru că nu scrie o lucrare despre Chaucer?" la care el a replicat: „Nu te lua atât de în serios", după care am spus: „Răspunde la întrebare, Mendolsohn", înainte ca amândoi să ne închidem telefonul. Simţind nevoia să fiu mai curajos, mi-am luat inima în dinţi şi m-am prezentat la Biroul de Admiteri, în faţa unei tinere secretare postate la un calculator, destul de binevoitoare ca să o rog să-mi caute numele unui student şi orice informaţie privitoare la cum l-aş putea contacta pentru că, recunoşteam cu regret, trebuia să contramandez o întâlnire cu el. Dar chiar în starea mea de confuzie, mi-a dat seama îndată ce-am rostit numele

(dacă nu există persoana, cum ar putea exista numele?) de „Clayton", că nu aveam nicio altă informaţie. Nu-mi spusese numele de familie. Dar era un campus mic şi am presupus că numele de „Clayton" era relativ rar, astfel încât să-l putem depista fără alte date. Secretara a găsit cam straniu faptul că nu cunosc numele de familie al unui student de-al meu, aşa că am făcut un gest vag cu mâna atunci când mă chestiona asupra acestei lacune, gest care îmi scuza cumva lipsa de atenţie, cauzată de programul încărcat şi statutul special, de inconsecvenţa vieţii unui scriitor faimos. Fără să-mi fie foarte clar de ce, am izbucnit amândoi într-un hohot de râs care m-a relaxat pe moment. Părea obişnuită cu astfel de interpelări – corpul profesoral al facultăţii fiind compus şi din alţi inconsecvenţi care nu-şi aminteau numele unor studenţi. M-am simţit dubios, realizând că mă apropiam de acel moment al vieţii când ceream ajutorul unor persoane având pe jumătate vârsta mea. Am privit-o pe secretară în timp ce se întorcea spre calculator şi îşi trecea cu iuţeală mâinile pe tastatură.

— Foarte bine, introduc numele şi căutăm persoana. („Sunt un mare fan al dumneavoastră, domnule Ellis.") I-am repetat numele, corectând-o (nu ştiu din ce motiv crezuse că începe cu un „K", dar cine ştie dacă nu era aşa?), iar ea l-a tastat, după care a apăsat pe o altă tastă, aşteptând.

Îmi puteam da seama după expresia de pe faţa ei că se putea ca ecranul să fi devenit complet alb.

Eram pe punctul de a mă apleca să mă uit, dar a mai apăsat câteva taste.

Am înţeles că lucrurile se complicau când am auzit-o oftând din greu.

(N-ar fi trebuit să vii niciodată în Midland. Ar fi trebuit să rămâi în New York. Veşnic.)

— Nu găsesc nimic cu Clayton, zise ea, strâmbându-se. („Sunt student la colegiul acesta.")

— Zicea că e în anul întâi, am adăugat fără rost. Ai putea verifica încă o dată?

— Vreau să zic, nu, chiar dacă aţi avea numele de familie, domnule Ellis, n-ar apărea nimic pe lista studenţilor, pentru că nu există niciun Clayton.

— Dar e extrem de important.

— Înţeleg, dar nu e niciun Clayton înscris la noi, repetă ea.

— Te rog, mai verifică o dată.

Secretara îmi zâmbi ironic – de fapt se voia înţelegătoare.

— Domnule Ellis – (mă înnebunea că tinere femei atrăgătoare mi se adresau astfel) – lista studenţilor – ştiţi ce înseamnă asta? – mi-a confirmat că nu există nimeni cu numele de Clayton – nici ca nume, nici ca prenume, nici ca al doilea nume – înscris la noi.

Nu neapărat informaţia, cât mai ales tonul ei m-a redus la tăcere: ar fi trebuit să ştiu din primul moment în care venisem la Biroul de Admiteţi că a da de Clayton era dificil dacă nu imposibil. Investigaţia secretarei îmi dăduse un anume răspuns, însă un alt început fals mi se deschidea. M-am desprins încet de birou în timp ce secretara continua să mă studieze de parcă aş fi descins dintr-o altă lume. Cum nu-i oferisem nicio explicaţie pentru această pierdere de timp, tânăra păru o clipă descumpănită, apoi mă privi întrebător şi zise:

— Domnule Ellis, sunteţi bine?

Însă îngrijorarea ei era total artificială, deşi încercase sincer s-o disimuleze.

Nu mă puteam lăsa descurajat de această mică înfrângere. Trebuia să procesez cumva chiar şi informaţia respectivă. Ştiam acum

ceva – sigur – despre acest băiat care se prezentase drept Clayton şi apăruse în biroul meu şi în maşina lui Aimée Light şi în casa mea, ştiam acum că mă minţise, chiar mai grav – simţeam asta cu un fior premonitoriu – că indiferent care fuseseră intenţiile sale, povestea încă nu se sfârşise. Mă simţeam un pic ameţit şi mă dureau toţi muşchii din lipsă de somn şi de hrană pentru că nu mâncasem nimic în afară de un biscuit cu brânză, iar când am ieşit de la Biroul de Admiteri m-am pomenit uitându-mă pierdut spre Commons – zona plată, centrală a campusului. Fusese zăpuşeală toată dimineaţa, aerul, cald şi stătut, dar acum o adiere uşoară răscolea stratul de frunze ruginii, dezvelind gazonul verde ascuns dedesubt. Erau prea multe întrebări (şi prea bizare) pentru a le trece în revistă raţional şi sistematic. Era o zi de marţi – era singurul lucru cert. Nu mai puteam rămâne pe treptele care duceau la Admiteripierdut şi privind aiurea la câinele jigărit şi singuratic ce

225

Vâfjf

v.

adulmeca zona din jurul clădirii Booth House, cu o batistă legată în jurul gâtului – la nesfârşit. M-am îndreptat în: direcţia parcării studenţilor să văd dacă dau de maşina crem 450 şi s-au de BMW-ul lui Aimée Light. Era singurul plan care mă putea scoate momentan din stupoarea mea. În depărtare razele soarelui ricoşau în domul clădirii artelor, iar cerul începea să se întunece. Vara indiană se evapora rapid în dimineaţa aceea.

Parcarea studenţilor era situată în spatele Hambarului şi când am trecut pe sub arcada de metal de la intrare, un val de greaţă infuzată cu panică se scurse prin mine până la epuizare. După ce mi-am revenit, am început să cercetez la întâmplare şirurile maşinilor parcate, iar teama frenetică s-a întors atunci când am simţit mirosul sărat al oceanului, deşi ştiam că Pacificul se afla la mii de kilometri depărtare, iar norii se împrăştiau rapid şi ciorile zburau deasupra parcării nepavate, prăfuite. Mi se părea că temperatura scădea cu fiecare secundă care se scurgea şi în timp ce mă uitam la cele aproximativ două sute de maşini din parcare, am văzut cum îmi ieşeau aburi din gură. Crezând că disting o pată albă trei şiruri mai încolo, m-am îndreptat împleticindu-mă spre ea, pantofii mei frământând pietrişul de sub picioare.

Chiar când treceam pe lângă un student care lustruia cu ceară un Volvo – în secunda aceea – a fost activat parcă un ventilator foarte puternic.

Aerul îngheţat a străbătut campusul.

Pături de frunze moarte acoperind împrejurimile au explodat în aer, formând vârtejuri maronii care goneau care încotro. Haina îmi flutura sălbatic, în timp ce înaintam anevoie prin parcare. Aerul rece era tăios ca un pumnal., Ciorile se roteau acum deasupra mea, negre, blestemând; croncănitul lor era acoperit de rafalele de vânt care scuturau \ atât de tare steagul, încât din stâlpul de care era fixat.4; răzbăteau nişte sunete aidoma unor trosnituri. Vântul se potoli o clipă, apoi o altă pală imensă pur şi simplu mă goni afară din parcare şi când am dat cu ochii de nişte studenţi năuci, am lăsat capul în jos şi m-am repezit spre barul din campus, The Caf6, adăpostindu-mă sub copertina de la intrare, ţinându-mă de stâlpul de lemn; după un timp mi-am desprins mâna, lăsându-mă purtat de vânt până m-am izbit de perete. Bătea atât de puternic încât un automat de lângă

226

mine fu trântit la pământ. Când am privit în sus, printre pleoape, am zărit limbile ceasului din turn zbătându-se ca nişte pendule.

(Am închis ochii şi m-am strâns în braţe, protejându-mă şi, în aceeaşi clipă, m-am întrebat fără să gândesc: Ce e şi vântul? Şi la fel de instantaneu, ceva răspunse: strigătul morţilor.)

Şi pe moment am decis să nu mai caut maşina şi să mă refugiez în siguranţa biroului, când vântul a încetat şi liniştea a învăluit campusul.

Gândurile mele încâlcite:

(Vântul te-a forţat să ieşi din parcare)

(Pentru că nu vrea să găseşti maşina)

(Trebuie să înveţi să te descurci fără cei pe care-i iubeşti)

(Tata nu a reuşit)

(Dar vântul a încetat: e timpul să beau ceva)

Tremurând, am urcat treptele care scârţâiau în drum spre birou, adaptându-mă la căldura pustie a clădirii. Am descuiat uşa biroului şi, când am intrat, am păşit peste povestirile care îmi fuseseră vârâte pe sub uşă şi am realizat că ultima dată fusesem aici de Halloween: ziua în care Clayton mi se prezentase, apoi m-am aşezat pe scaunul meu lângă fereastra care dădea spre Commons şi aproape că m-a podidit plânsul

pentru că în aceeaşi zi Aimée Light se prefăcuse că nu-l cunoaşte. Afară, norii negri care împânziseră districtul Midland se destrămau, priveliştea devenind atât de strălucitoare încât puteam vedea dincolo de Commons în valea de la poalele campusului. Caii păşteau pe un câmp lângă un cort şi un tractor galben se mişca greoi printre stejarii şi arţarii uriaşi care se înălţau în continuarea pădurii ce ne separa de oraş, apoi l-am văzut pe tata, ciorile rotindu-se pe cer deasupra lui, el stând la capătul pajiştii Commons şi privindu-mă intens cu chipul alb şi mâna întinsă; ştiam că, dacă aş fi atins mâna aceea, ar fi fost la fel de rece ca a mea; gura i se mişca întruna, de unde mă aflam reuşind să aud numele pe care îl repeta mereu, revărsându-i-se insistent de pe buze. Robby. Robby. Robby.

Cineva bătu la uşa biroului şi tata dispăru.

Donald Kimball părea obosit şi atitudinea lui interogativă de sâmbătă se evaporase; acum părea înfrânt. După ce i-am dat drumul înăuntru mă privi şi făcu un gest spre scaunul

227

În care se lăsă să cadă după ce am încuviinţat din cap. Oftă, se lăsă pe spate şi cercetă încăperea cu ochii lui roşii. Aş fi dorit să spună ceva despre vântul de adineaori – aveam nevoie ca cineva să-mi confirme că aşa se întâmplase şi să râdem împreună – dar nu spuse nimic. Iar când vorbi, vocea îi sună sec.

— N-am fost niciodată aici, oftă el. La universitate, vreau să zic. E frumos aici.

M-am dus şi m-am aşezat la birou.

— Da, e destul de drăguţ.

— Faptul că predaţi aici nu vă ia din timpul pentru scris?

— Păi nu predau decât o dată pe săptămână, iar cursul de mâine îl contramandez şi… Mi-am dat seama cât de superficial păream, aşa că am început să mă apăr. Vreau să spun că îmi iau munca în serios, deşi nu mă solicită prea mult… Adică e doar o chestiune de rutină. Doar făceam zgomot. Nu voiam decât să prelungesc ceva. E destul de uşor.

Nu puteam sta locului – eram prea nervos – aşa că m-am fâţâit în sus şi-n jos, dând impresia că vreau să găsesc ceva. M-am aplecat să culeg povestirile studenţilor şi atunci am îngheţat: urme de paşi înmuiate în cenuşă.

Aceleaşi urme pe care le văzusem nu demult pe covorul din Elsinore Lane.

Am înghiţit în sec.

— De ce? întrebă Kimball.

— De ce… ce?

Mi-am desprins cu greu privirea de pe urme şi m-am ridicat să pun povestirile pe masa de lângă fereastra care dădea spre Commons.

— De ce e uşor?

— Pentru că sunt impresionaţi de mine. Am dat din umeri. Stau cu ei într-o sală, iar ei încearcă să descrie realitatea, cei mai mulţi eşuând, după care plec. Pauză. Sunt bun când vine vorba de detaşare profesională, profesorală. Altă pauză. Plus că nu sunt angajat cu normă întreagă, să-mi fac griji.

Kimball continua să mă fixeze, aşteptând ca interludiul nătâng pe care îl impusesem să se sfârşească. M-am forţat să nu mă uit la urmele de paşi. În cele din urmă Kimball îşi drese glasul.

228

— Am primit mesajele telefonice şi mi-a luat mult timp până am putut să vă răspund, însă nu păreaţi prea speriat, aşa că…

— Dar am nişte noutăţi, am zis, aşezându-mă la loc. (dar de fapt nu ai)

— Da, asta spuneaţi în mesaje. Kimball dădu uşor din cap. Dar, hm…

Nu-şi continuă fraza, distras de ceva.

— Vreţi ceva de băut? am întrebat brusc. Cred că am o sticlă de scotch pe undeva.

— Nu, nu – e în regulă. Se opri. Trebuie să mă duc la Stoneboat.

— Ce s-a întâmplat la Stoneboat? am întrebat. Staţi o clipă, nu cumva acolo stă Paul Owen?

Kimball oftă mai tare de data asta. Păru reţinut, stânjenit.

— Nu, nu e unde stă Paul Owen. Pauză.

— Dar Paul Owen e… bine?

— Da, este, hm… Kimball trase adânc aer în piept şi mă privi drept în ochi. Uite, domnule Ellis, ceva s-a întâmplat la Stoneboat noaptea trecută. Oftă, nesigur dacă voia să continue. Şi cred că asta a schimbat direcţia în care merge ancheta noastră, ipotezele despre care v-am vorbit sâmbătă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Kimball mă privi fără să clipească.

— A avut loc un alt asasinat.

Am reţinut asta, dând din cap, forţându-mă să întreb:

— Cine… a fost?

— Nu ştim cine.

— Nu… înţeleg.

— Nu erau decât fragmente umane. Îşi descleştă mâinile, arătându-mi palmele. Ochii mei au fost atraşi de unghiile lui Kimball. Şi le rodea. O femeie. Continuă să ofteze. Am fost ocupat toată ziua cu asta şi n-am vrut să vă agasez pentru că asasinatul deviază de la teoria anterioară.

— Adică…

— Nu există în carte, zise el. Crimele pe care le anchetam în districtul Midland începând de vara trecută erau în ultimă instanţă – credeam noi – legate de carte, ei bine, nu e… asta.

229

Privi peste umărul meu, pe fereastră. E vorba de o deviere radicală.

Imediat: eram izolat. Pe cont propriu. Să-i comunic lui Kimball ideile mele despre Clayton nu mai însemna nimic. Nu mai conta acum. Se părea că fusesem deja abandonat de Kimball. Era evident în expresia lui că nu mai avea încredere în intriga povestirii.

Scena crimei – asasinatul care a spulberat modelul – de la Orsic Motel, chiar la ieşirea de pe autostradă în Stoneboat, era dementţial de complicat elaborată. Se găsiseră funii şi fragmente umane postate în faţa oglinzilor; capul şi mâinile lipseau, pereţii mânjiţi cu sânge; existau urme care indicau că la un moment dat se făcuse uz de o lampă cu gaz, iar oasele din ambele braţe fuseseră fracturate înainte ca pielea să fie jupuită, bustul unei femei fiind găsit în baie, în cabina duşului descoperindu-se şi un desen uriaş – cu sângele victimei – atârnând deasupra patului spintecat, cuvintele – M-AM ÎNTORS – fiind şi ele mâzgălite cu sânge sub desen. Nici de data asta nu se găsiseră amprente.

— Nimeni nu ştie nici măcar cum ajunsese această cameră să fie ocupată… camerista…

Vocea lui Kimball se auzea tot mai slab.

Cădea înserarea, aşa că m-am întins şi am aprins lampa cu abajur verde care se afla pe biroul meu, dar care nu reuşi să ilumineze camera.

Ascultându-l pe Kimball, inima îmi bătea nebuneşte.

Deşi scena crimei nu fusese contaminată, criminalistul care lua amprentele nu reuşise să găsească niciun fel de pată sau urmă de paşi, specialiştii nu depistaseră niciun fel de fibră nelalocul ei sau vreun eşantion suspect, iar serologii care analizaseră rănile defensive şi traiectoria sângelui nu identificaseră alte probe de sânge decât pe cele ale victimei, ceea ce e extrem de rar, luând în considerare brutalitatea crimei. Cartierul fusese cercetat foarte atent, actualmente fiind consultat un medium. Cel mai tulburător era faptul că în cartea mea nu exista o astfel de crimă.

Simţeam că transpirasem la subsuori.

Nu mă simţeam eliberat

(Aimée Light dispăruse)

pentru că nu exista nicio astfel de crimă în ediţia Vintage a romanului American Psycho, însă exista un detaliu care mă

deranja. În descrierea lui Kimball era menţionat ceva cu care mă mai întâlnisem. Ochii mei se concentrau instantaneu asupra urmelor de paşi ori de câte ori vocea lui Kimball se pierdea.

— …nu va avea loc o identificare certă mai devreme de o săptămână… poate chiar mai mult… de fapt suntem în situaţia de a aştepta şi pe urmă vom vedea…

Stoicismul său se voia o asigurare, realizând că el credea că mă scutea de ceva care ar fi putut să-mi distrugă viaţa şi că era de datoria lui să mă elibereze de aceste gânduri. Cu cât vorbea mai mult – cu o voce blândă care voia să mă elibereze de stres şi de sentimentul de vinovăţie, cu atât îmi sporea mai mult teama. Ce-aş fi putut să-i spun în acest moment? Kimball aştepta răbdător, după ce mă întrebase care era motivul pentru care îl chemasem, iar tăcerea mea nu îl mulţumea. Am simţit că roşesc când mi-am dat seama că n-am ce să-i ofer – nicio dovadă, nici măcar un nume, doar un tânăr care semăna cu mine. Şi când a văzut că n-aveam nimic de oferit – că mă ascundeam, a revenit la analiza celor constatate mai devreme la Orsic Motel. N-avea nicio întrebare pentru mine. N-aveam răspunsuri pentru el. O serie de incidente fără rost ne aduseseră aici – asta era tot. Nimic nu se mai lega. Şi, în timp ce amândoi ne-am cufundat în tăcere, mintea mea începu să cântărească posibilităţi pe care nu i le puteam împărtăşi detectivului.

Un băiat transforma cartea în realitate. Dar nu ştiam numele

acestui băiat.

Fusese în casa mea. (El nega acest lucru.)

Fusese în maşina lui Aimée Light. (Dar oare chiar îl văzusem?)

Avea o relaţie cu fata cu care aş fi vrut şi eu să am o relaţie.

(Spune-i asta. Recunoaşte că ai o aventură. Spune-i şi lui Jayne. Renunţă la tot.)

Şi mai apăruse într-o înregistrare video realizată în noaptea morţii tatălui meu acum doisprezece ani.

(Dar să nu uit: în acel filmuleţ avea aceeaşi vârstă ca acum. Detaliul suprem. Dovada care va rezolva acest caz. Argumentul care va fi folosit împotriva mea.)

În cele din urmă teama că m-ar putea considera dement a fost motivul pentru care nu i-am spus nimic lui.

231

(Vântul? Cum adică vântul te-a împiedicat să te uiţi la maşinile din parcare? Ce căutai? Maşina unui student care nu există? O fantomă? Cineva care are aceeaşi maşină pe care o aveai şi tu când erai adolescent şi…)

Alt sentiment oribil: mă simţeam tot mai confortabil ancorat în irealitatea situaţiei. Mă ţinea tensionat, dar mă şi detaşa de trupul meu. Ziua şi noaptea de ieri fuseseră atât de străine de orice trăisem înainte, încât teama era acum tivită cu o surescitare elementară, palpabilă. Nu mai puteam nega faptul că devenisem dependent de adrenalină. Atacurile de greaţă aproape că încetaseră şi o dulce ameţeală le lua locul. Când mă gândeam la „ordine" şi „fapte", pur şi simplu îmi venea să râd. Trăiam într-un film, într-un roman, în visul unui idiot scris de altcineva şi eram tot mai uimit – năuc – de spectacolul dezintegrării mele. Dacă ar fi existat explicaţii pentru toate zdrenţele fluturânde ale acestei lumi ireversibile, aş fi ţinut cont de ele

(însă nu pot exista niciun fel de explicaţii pentru că explicaţiile sunt plictisitoare, nu?)

deşi în acest moment aş fi vrut ca totul să rămână blocat în această fundătură.

Cineva încearcă să transforme în realitate romanul pe care l-ai scris.

Însă nu asta ai făcut şi tu când ai scris cartea?

(Dar tu n-ai scris cartea aceea)

(Altceva a scris cartea aceea)

(Iar tatăl tău vrea să fii atent la anumite lucruri)

(însă acel altceva nu vrea)

(Visezi o carte şi uneori visul devine realitate)

(Când renunţi la viaţă pentru ficţiune devii un personaj)

(Un scriitor s-ar abţine de la experienţele reale tocmai; pentru că e scriitor)

— Domnule Ellis?

Kimball mă chema dintr-un tărâm îndepărtat şi m-ai» reîntors în camera în care ne găseam amândoi. Era deja în picioare şi privirea lui o întâlni pe a mea când m-am ridicat în picioare, dar între noi exista o distanţă certă. Apoi, după câteva promisiuni reciproce de a ne informa îndată ce „apare ceva" (o formulă care a fost lăsată delicios de vagă), l-am condus la uşă, şi dus era Kimball.

232

Îndată ce am închis uşa am observat plicul bej de lângă urmele de paşi tivite cu cenuşă, pe podea, un obiect pe care nu-l remarcasem înainte.

(Pentru că nu fusese acolo, corect?)

(Mintea mea se eschivă: orice era posibil acum)

M-am zgâit multă vreme, respirând din greu.

Nu m-am apropiat de el cu obişnuita precauţie pe care o resimţeam atunci când un student îmi înmâna o povestire, ci cu un soi de trepidaţie care mă străbătu ca un spasm.

A trebuit să mă forţez să înghit în sec înainte de a-l ridica.

Am deschis plicul.

Era un manuscris.

Avea titlul Numere cu minus.

Numele „Clayton" era mâzgălit în colţul primei pagini.

Nu ştiu exact cât am zăbovit acolo, dar subit am simţit nevoia să vorbesc cu Kimball.

Când m-am repezit la fereastră, am văzut farurile roşii din spate ale maşinii lui Kimball îndepărtându-se pe College Drive, iar la distanţă, dincolo de vale, reflectoarele unui elicopter militar cercetau coama pădurii pustii.

De-acum era întuneric beznă.

Şi ce i-aş fi spus lui Kimball? Am înlemnit din nou când am realizat că voiam să-l rog ceva.

Te duci cu maşina la garsoniera în care locuieşte Aimée Light,

cam la un kilometru de universitate, unde se găsesc o serie de bungalouri din cărămidă ocupate de studenţii care nu locuiesc în campus şi o parcare mare străjuită de pini. Maşina ei nu va fi acolo. Vei rătăci prin parcare în căutarea ei, dar n-o vei găsi nicicum (pentru că a fost dusă de la Or şic Motel şi părăsită undeva) şi atunci îţi vor asuda palmele, care astfel vor aluneca de pe volan. Luna va fi o oglindă care va reflecta tot ce e atins de lumina ei, iar mirosul de frunze arse va invada aerul în timp ce vei medita la ziua care a trecut mult prea rapid. Vei parca în locul ei rămas gol şi te vei da jos din Porsche şi vei observa că luminile garsonierei sunt stinse, singurul zgomot fiind cel al cucuvaielor şi al coioţilor rătăciţi pe dealurile din Sherman Oaks, ieşind din peşterile lor şi aruncându-se asupra ochiurilor de apă, iar peste tot te va însoţi mireasma Pacificului. Vei ajunge la uşa ei şi te vei opri pentru că vei

vrea s-o deschizi, dar după ce o vei împinge inutil, vei renunţa şi atunci te vei duce în dreptul ferestrei şi te vei uita înăuntru.

(pentru că ar trebui să fii mult mai curajos decât te simţi în stare)

şi numai computerul din camera ei va luci, luminând un teanc de hârtii, pachetele de Marlboro pe care le fumează, lampa de campanie de lângă salteaua de pe podea, preşul indian şi scaunul vechi de piele şi CD-urile răsfirate lângă un casetofon antic şi de demult şi gravura înrămată semnată Diane Arbus şi măsuţa Chippendale (singura concesie făcută mediului din care se trage) şi vrafuri de cărţi atât de înalte încât funcţionează ca un soi de tapet şi în timp ce îţi plimbi privirea prin camera goală, ceva va sări brusc pe pervaz şi se va strâmba la tine, iar tu vei urla şi te vei da înapoi cu un salt până când îţi vei da seama că nu e decât pisica ei zgâriind flămândă geamul care o separă de tine şi tu o vei zbughi înapoi la maşină când vei observa sângele uscat de pe fălcile ei, iar pisica va zgâria în continuare geamul în timp ce tu vei ieşi cu maşina din parcare intenţionând să mergi la Orsic Motel din Stoneboat, dar asta ar dura cam patruzeci de minute şi vei întârzia la întâlnirea cu Jayne pentru şedinţa de consiliere matrimonială, deşi, bineînţeles, în clipa asta, nu ăsta e motivul adevărat. Ţi-e din nou teamă fiindcă nu e timpul să te trezeşti din coşmarul tău. Şi chiar dacă ai putea, ştii că mai sunt atâtea altele pe cale de a începe.

Ceea ce voiam să-l întreb pe Kimball era: Ai găsit un inel în buricul bustului din cada de duş de la Orsic Motel?

234

17. Şedinţa de consiliere matrimonială

Când am ajuns acasă Jayne îşi împacheta câteva lucruri. Avionul studioului urma s-o ia a doua zi dimineaţa de la aeroportul Midland şi va ateriza în Toronto în jur de ora zece. Marta mi-a adus aminte de asta în timp ce Jayne era ocupată în dormitorul matrimonial împachetând diverse haine în sacoşe Tumi răspândite pe pat, bifând fiecare articol de pe o listă. Păstra tot ce avea de spus pentru şedinţa din cabinetul doctoriţei Feheida. (Consilierea matrimonială îmi amintea întotdeauna ce lucru îngrozitor era optimismul.) Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, fiind atât de obosit încât mă îndoiam serios că voi fi în stare să rezist pe tot parcursul şedinţei – m-au trecut fiorii gândindu-mă la energia pe care o necesita. Cum aceste ore îngrozitoare sfârşeau de regulă în lacrimi în ceea ce o privea pe Jayne şi într-o stare de neajutorare sfâşietoare în ce mă privea, m-am abţinut şi n-am pomenit de telefonul primit din partea secretarei lui Harrison Ford atunci când mă aflam în parcarea din faţa garsonierei lui Aimée Light, sfătuindu-mă că „era în interesul tuturor părţilor" (am remarcat noua limbă de lemn din Hollywood) dacă puteam ajunge acolo vineri după-amiaza. Cu o voce monotonă de stafie i-am spus că voi telefona mâine ca să confirm dacă voi merge sau nu, în timp ce priveam prin parbriz crengile pinilor care dansau în întunericul de deasupra maşinii mele. Un alt eşec din partea mea – deşi orice scuză să plec de-acasă mi se părea acceptabilă. Devenea chiar o prioritate. În timp ce aşteptam la parter, am evitat să merg în camera de zi sau în biroul meu şi nu m-am uitat la casă când eu şi Jayne am ieşit ca să mergem cu Range Roverul parcat în faţă pentru că nu voiam să văd cât de mult se jupuise exteriorul.

235

t «H

(Dar poate că încetase. Poate ştia că înţelesesem deja ce voia de la mine.)

Iar în maşină n-am mai avut parte de obişnuita cicăleală care preceda acele seri. Nu s-a iscat nicio ceartă pentru că nu mă interesa decât tăcerea. Jayne habar n-avea ce se întâmpla în casă sau că exista un fâlmuleţ cu ultimele momente din viaţa tatălui meu sau că locuinţa

de la nr. 307, Elsinore Lane se transforma în casa care exista pe Valley Vista într-o suburbie din San Fernando Valley numită Sherman Oaks sau că vântul mă împiedicase să caut maşina unui adolescent sau că un asasin bântuia prin Midland din cauza unei cărţi scrise de mine sau – mai grav – că o fată pe care o dorisem dispăruse în Orsâc Motel în Stoneboat la un moment dat astă-noapte. Şi brusc m-am întrebat: Dacă ai scris ceva şi apoi s-a întâmplat aidoma, n-ai putea să scrii ceva ca să treacă?

M-am concentrat asupra benzii plate de asfalt ca să nu trebuiască să văd palmierii şi lămâii îndoiţi de vânt care îmi însoţeau subit drumurile (mi-am imaginat cum străpungeau trunchiurile lor pământul bătătorit, întunecat, doar pentru a fi observaţi de mine), şi geamurile erau închise pentru ca mireasma Pacificului să nu se prelingă în maşină, iar radioul nu funcţiona ca nu cumva Someone Saved My Life Tonight sau Rocket Man să se insinueze printr-o staţie retro din alt stat. Jayne stătea cât se poate de departe de mine, pe scaunul din dreapta, cu braţele încrucişate, verificându-şi, din când în când centura de siguranţă pentru a-mi aminti că trebuia să mi-o pun şi eu. Emise un fel de plescăit care amenda lipsa mea de responsabilitate. Aveam nevoie de fie; care celulă din mine ca să distrug (doar astă seară) toate, lucrurile care îmi bântuiseră mintea, iar în final eram prea obosit şi prea distras pentru a o lua razna. Venise timpul \ să mă concentrez asupra acestei seri. Şi pentru că eram, J foarte atent, ceva s-a destins în timp ce treceam prin parcare. Am făcut o glumă care i-a furat un zâmbet, apoi am râs amândoi la o altă glumă. M-a luat de mână în timp ce ne apropiam de clădire şi în mine renăscuse speranţa când intram în cabinetul doctoriţei Feheida, iar Jayne şi cu mine ne-am aşezat în fotoliile negre de piele faţă-n faţă, în timp ce dr. Feheida (care părea şi de data asta şi motivată, şi umilită de statutul de vedetă al lui Jayne) era cocoţată pe un scaun

ca de bar, un arbitru cu un caiet galben în care fie îşi nota câte ceva, fie îl consulta fugar pe întregul parcurs al şedinţei. Noi trebuia să discutăm între noi, dar uitam mereu asta şi în primele zece minute ne adresam plângerile psihiatrului, uitând că n-aveam voie să folosim anumite pronume, iar eu îmi pierdeam întotdeauna şirul şi Jayne prelua iniţiativa (pentru că miza era mult mai mare pentru ea), dar din când în când auzeam câte ceva care mă scotea din amorţeală.

Astă-seară era:

— Încă nu comunică cu Robby.

O pauză, apoi dr. Feheida întrebă:

— Bret?

Aici era miezul problemei, atacul ce spulbera uniformitatea opresivă care definea fiecare şedinţă. Am început imediat să compun o apărare cu formula „Nu-i adevărat", dar am fost întrerupt de un sunet de exasperare venind din partea lui Jayne.

— Bun… Vreau să spun că nu-i adevărat pentru că nu e total adevărat… Cred că am ajuns să ne înţelegem un pic mai bine şi…

Dr. Feheida ridică o mână ca s-o oprească pe Jayne, care se foia în fotoliu.

— Lasă-l pe Bret să spună ce are de spus, Jayne.

— Vreau să zic, Iisuse, că n-au trecut decât patru luni. Nu putem rezolva asta peste noapte.

Vocea mea era rigidă şi calmă. Pauză.

— Ai terminat? întrebă dr. Feheida.

— Păi aş putea zice că el nu comunică cu mine. M-am întors către dr. Feheida. Am voie să spun asta, nu? E în regulă? Că Robby nu încearcă să comunice cu mine?

Dr. Feheida îşi trecu mâna pe gâtul ei subţire şi dădu din cap.

— El n-a fost aici când Robby era mic, zise Jayne.

Şi îmi dădeam seama din vocea ei – nu trecuseră decât câteva minute – că furia urma să-i fie înfrântă de tristeţe.

— Adresează-te lui Bret, Jayne.

Se întoarse spre mine, dar când ochii noştri se întâlniră, am privit în altă parte.

— Aşa că pentru tine e doar un băiat oarecare, zise ea. De asta n-ai niciun sentiment pentru el.

— E încă un copil, Jayne, îi reaminti blând dr. Feheida. Şi a trebuit să mă abţin să nu plâng şi eu, spunând:

— Dar oare chiar ai fost acolo când avea nevoie de tine, Jayne? Vreau să zic, în toţi aceşti ani, călătorind mereu, ai fost într-adevăr acolo…

— O, Doamne, nu începe iar cu rahatul ăsta, gemu Jayne, scufundându-se în fotoliu.

— Nu, sincer. Cu cine l-ai lăsat când tu mergeai la filmări? Cu

Marta? Cu părinţii tăi? Cu cine altcineva? Vreau să spun, iubito, că în mare parte băiatul a crescut cu o serie de dădace fără identitate…

— Ăsta e exact motivul pentru care nu cred că şedinţele astea de consiliere ajută la ceva, îi zise Jayne doctoriţei Feheida. Exact motivul ăsta. O mare glumă. Pierdere de timp.

— Asta ţi se pare ţie, o mare glumă, Bret? întrebă dr. Feheida.

— N-a schimbat niciodată un scutec, zise Jayne, relansându-se în mantra ei patetică despre cum toate necazurile noastre de-acum erau generate de absenţa mea atunci când Robby fusese în faşă. Era chiar pe punctul de a sublinia că pe mine „n-a vomitat niciodată" vreun copil, când i-am retezat-o. Nu m-am putut stăpâni. Voiam ca şi furia, şi propriul ei sentiment de vinovăţie să iasă pe covertă.

— Ba s-a vomitat pe mine, iubito, am protestat eu. Nu de puţine ori s-a vomitat pe mine. De fapt a fost un an când s-a vomitat pe mine încontinuu.

— Nu contează când te umpleai singur de vomă! strigă ea, după care, mai puţin disperată, spre dr. Feheida: Vezitotul e o glumă pentru el.

— Bret, de ce încerci să maschezi probleme reale cu ironie şi sarcasm? întrebă dr. Feheida.

— Pentru că nu ştiu cât pot lua toată chestia asta în serios dacă e vorba numai să daţi vina pe mine, am zis.

— Nimeni nu „dă vina" pe nimeni, zise dr. Feheida. Credeam că am căzut de acord că nu vom folosi această expresie aici.

— Cred că şi Jayne trebuie să-şi asume responsabilitatea. Am dat din umeri. Am încheiat sau n-am încheiat şedinţa de săptămâna trecută discutând despre problema ta, Jayne? Una mică-mică de tot – am ridicat două degete.

Încălecându-le, drept ilustraţie – despre cum nu crezi că meriţi respect şi că asta dă totul peste cap? Am discutat sau nu despre asta, doamnă Fajita?

— E Feheida, mă corectă ea blajin.

— Dr. Fajita, nu înţelege nimeni că n-am vrut să…

— O, asta e ridicol, strigă Jayne. E un drogat. A început din nou.

— Nimic din toate astea n-are de-a face cu a fi sau nu drogat, am strigat drept răspuns. Are de-a face cu faptu1 că n-am vrut să am un copil!

Tensiunea crescuse. În cameră se făcuse liniște. Jayne mă fixa.

Am inspirat adânc, apoi am început să vorbesc încet.

— N-am vrut un copil. E adevărat. N-am vrut. Dar… acum… Trebuia să mă opresc. Se strângea un laţ în jurul meu, pieptul mă strângea atât de tare încât pe moment am plutit în întuneric.

— Acum… ce, Bret? vorbise dr. Feheida.

— Dar acum vreau…

Eram atât de obosit încât nu m-am putut stăpâni şi am izbucnit în plâns.

Jayne se uita la mine dezgustată.

— Există ceva mai patetic decât un monstru care continuă să cerşească te rog? te rog? te rog?…

— Dar ce altceva… vrei de la mine? am întrebat, revenindu-mi oarecum.

— Nu glumeşti? Chiar vrei una ca asta?

— Vreau să încerc, Jayne. Chiar vreau să încerc. Voi… Mi-am şters faţa. Voi avea grijă de copii după ce pleci mâine…

Jayne începu să vorbească peste mine cu o voce obosită.

— Avem o menajeră, o avem pe Marta, copiii sunt plecaţi toată ziua…

— Dar pot avea şi eu grijă de ei, vreau să zic, atunci când ajung acasă şi… Jayne se ridică brusc în picioare.

— Dar nu vreau să ai grijă de ei pentru că eşti un drogat şi un alcoolic, tocmai de-asta avem nevoie de angajaţi, de-asta nu vreau să-i mai duci pe copii cu maşina, de-asta probabil o să…

— Jayne, cred că ar trebui să stai jos.

Dr. Feheida arătă spre fotoliu. Jayne inspiră adânc.

Dându-mi seama că n-aveam alte opţiuni (şi că nu voiam alte opţiuni) am zis:

— Ştiu că nu ţi-am dovedit că o merit, dar am să-ncerc… Am să încerc foarte serios ca să ne înţelegem cum trebuie. Speram că cu cât ziceam asta de mai multe ori, cu atât mai mult mă va crede.

Am încercat s-o ţin de mână. Mi-a dat-o la o parte.

— Jayne, o atenţiona dr. Feheida.

— De ce vrei să-ncerci, Bret? zise Jayne, ridicându-se în faţa mea. O să-ncerci pentru că viaţa ta e atât de îngrozitoare când eşti de unul singur? Pentru că ţi-e frică de singurătate? Să nu-mi spui că vrei

să-ncerci pentru că-l iubeşti pe Robby. Sau pentru că mă iubeşti pe mine. Sau pe Sarah. Eşti mult prea egoist ca să te las să-ţi meargă cu o minciună ca asta. Pur şi simplu ţi-e frică să fii de unul singur. E mai simplu să te acinezi pe lângă cineva.

— Atunci dă-mă afară! am tunat dintr-odată.

Jayne se prăbuşi în fotoliu şi izbucni din nou în lacrimi. Asta m-a ajutat să-mi revin.

— E un întreg proces, Jayne, am zis, coborând vocea. Nu e o chestie intuitivă. E ceva ce înveţi cu timpul…

— Nu, Bret, e ceva ce simţi. Nu înveţi cum să te raportezi la ai tăi dintr-o porcărie de manual.

— Doi oameni trebuie să încerce, am zis, aplecându-mă spre ea. Iar Robby nu încearcă.

— E un copil…

— E mult mai inteligent decât crezi tu, Jayne.

— N-ai dreptul să vorbeşti aşa.

— Da, bine, e numai vina mea, am zis, renunţând. I-am trădat pe toţi.

— Eşti atât de sentimental, zise ea, strâmbându-se. (>

— Jayne, m-ai luat în lumea ta din propriile tale motive egoiste. N-ai făcut-o de dragul lui Robby.

Gura i se deschise larg, din cauza şocului. Îi

Dădeam din cap, săgetând-o cu privirea. If.

— M-ai luat înapoi de dragul tău. Pentru că tu mă voiai. Întotdeauna ai vrut asta. Şi nu suporţi faptul că simţi aşa; M-am întors la tine pentru că ai vrut-o, iar asta avea foarte puţin de-a face cu Robby. Avea de-a face cu Jayne.

240

— Cum poţi să spui una ca asta? mă întrebă Jayne plângând cu suspine, pe un ton ascuţit.

— Fiindcă nu cred că Robby mă vrea. Nu cred că Robby m-a vrut vreodată. Am devenit atât de obosit când am afirmat asta că vocea mi s-a transformat în şoaptă. Nu cred că tatăl e necesar să fie prezent. Ochii îmi erau din nou plini de lacrimi. Toţi ceilalţi o duc mai bine fără el.

Jayne nu mai plângea şi mă privi cu un interes real.

— Chiar? Crezi că tuturor le e mai bine fără tată?

— Da. De-abia dacă mi se auzea vocea. Cred.

— Eu cred că putem infirma teoria asta imediat.

— Cum? Cum, Jayne?

Calmă, fără efort, declară simplu:

— Uită-te la tine.

Știam că avea dreptate, dar n-aș fi suportat liniștea care ar fi punctat propoziția aceea, care i-ar fi conferit dimensiune și profunzime și greutate, propoziția care ar fi făcut deliciul unei audiențe.

— Adică ce vrei să spui?

— Că greșești. Că băiatul are nevoie de tată. Înseamnă că n-ai dreptate, Bret.

— Nu, Jayne, tu greșești. A fost greșeala ta de la bun început, că ai vrut copilul, am zis, întâlnindu-i privirea. „Și știi că nu era drept. Nu fusese planificat, iar atunci când te-ai prefăcut că mă consulți ți-am spus că nu vreau copii, dar tu ai făcut ce-ai vrut și l-ai făcut, deși știai că e o greșeală. Era o decizie pe care n-o luasem împreună. Dacă cineva greșește, Jayne, e vorba de tine…

— Ești o farmacie ambulantă – nici măcar nu știi ce spui. Jayne plângea din nou. Cum poate cineva asculta una ca asta?

Credeam că atinsesem un prag al compasiunii, dar oboseala îmi impunea un ton rațional.

— A fost un act de mare egoism să-l naști pe Robby, însă de-abia acum începi să înțelegi cât de egoistă ai fost, așa că mă blamezi pe mine pentru egoismul tău.

— Ești un împuțit, hohoti ea, distrusă. Ești așa un dobitoc.

— Jayne, interveni dr. Feheida. Am convenit cum ar trebui să-l ignori pe Bret atunci când zice ceva cu care nu ești de acord sau știi că e complet fals.

— Hei! am exclamat, săltându-mă în scaun.

— Of, încerc, zise Jayne, inspirând adânc, cu o expresie de regret. Dar nu-mi dă voie să-l ignor. Pentru că Domnul Vedetă are nevoie de toată atenția și n-o poate da nimănui, își înăbuși un alt hohot de plâns, după care își îndreptă din nou furia direct asupra mea. Nu poți să dai un pas înapoi din nicio situație, ca s-o poți recepta dintr-o altă perspectivă decât a ta. Tu ești, Bret, cel total egoist și absorbit de propria persoană…

— Ori de câte ori încerc să vă acord, ție sau copiilor tăi, atenția

de care ziceţi că aveţi nevoie, tot ceea ce faceţi e să fugiţi de mine, Jayne. Atunci de ce să mai încerc?

— Nu te mai văicări! strigă ea.

— Jayne – sări dr. Feheida.

— Robby era terminat înainte ca eu să vin aici, Jayne, am zis foarte încet. Şi nu din cauza mea.

— Nu e terminat, Bret. Începu să tuşească. Se întinse după un Kleenex. Asta-i tot ce-ai înţeles?

— Indiferent ce-am înţeles, cert e că ostilitatea din casa ta mi-a alienat şansa comunicării cu oricine altcineva. Asta am înţeles, Jayne şi…

M-am oprit. Brusc, nu mai făceam faţă. Mă înmuiasem involuntar. Am început să plâng. Cum de ajunsesem atât de singur? Voiam ca totul să fie derulat de la început. M-am ridicat imediat din fotoliu şi am îngenuncheat la picioarele lui Jayne, capul plecat la pământ. A încercat să mă împingă, dar i-am imobilizat braţele. Şi am început să fac promisiuni. Am vorbit neîntrerupt, cu vocea răguşită. I-am spus că voi fi întotdeauna acolo pentru el şi că totul se va schimba şi că îmi dădeam seama că în ultima săptămână am realizat că trebuia să rămân alături de el şi că era timpul să devin tată. Nu rostisem niciodată aceste cuvinte cu o astfel de forţă şi în acel moment am decis să mă las în voia poveştii, să mă ducă unde-o vrea, fiind convins atunci că mă purta spre Robby, şi am continuat să vorbesc printre lacrimi. De-acum înainte nu mă voi concentra decât asupra familiei mele. Singurul lucru care mai însemna ceva pentru mine. Şi când am terminat, uitându-mă în sfârşit în ochii lui Jayne, am văzut că faţa îi era fracturată, distorsionată, apoi ceva s-a petrecut între noi doi, ceva distinct şi clar, şi exact ca într-un vis capul ei s-a înclinat într-o parte, iar în momentul acela am simţit cum ceva se înalţă, apoi faţa ei şi-a recâştigat 242

expresivitatea în timp ce mă fixa intens, iar lacrimile i-au secat odată cu ale mele, iar această nouă expresie era într-un contrast atât de flagrant cu asprimea care o desfigurase înainte ca nemişcarea să pună stăpânire pe încăpere, transformând-o într-un loc diferit. Era paralizată, captivată de ceea ce recunoscusem. Am rămas în genunchi, cu mâinile înlănţuite. Ne trăgeam unul pe celălalt înăuntru. O vagă tentativă de contra-viziune, de confort. De parcă ar fi trebuit să traversezi o lume ca să ajungi acolo. Ceva s-a descătuşat în mine, iar

privirea ei încărcată de remuşcări îmi sugera că exista un viitor. Dar – şi am încercat să blochez acest gândoare chiar ne uitam unul la celălalt sau ne uitam la cine voiam să fie celălalt?

243

18. La Spago

Un restaurant Spago s-a deschis chiar pe Main Street în aprilie aproape după douăzeci de ani din ziua în care primul Spago apăruse pe Sunset Boulevard în L.A., unde o dusesem pentru întâia oară pe Blair în acel 450 ŞI crem, după un concert al lui Elvis Costello la Greek Theatre, iar la masa din dreptul ferestrei prin care puteai admira panorama oraşului i-am spus că fusesem primit la Camden şi că voi pleca la New Hampshire spre sfârşitul lui august, iar ea n-a mai scos nicio vorbă tot restul serii. (Blair, o fată din Laurel Canyon, citase nişte versuri din Landslide de Fleetwood Mac în albumul clasei noastre la sfârşitul liceului, la Buckley, chestie care mă făcuse să mă strâmb pe-ascuns, dar acum, douăzeci de ani mai târziu, versurile acelea m-au mişcat până la lacrimi). Când am intrat cu Jayne în restaurant, era pe jumătate gol. Stăteam la o masă lângă fereastră, iar ospătarul nostru avea un păr foarte lucios şi când ajunse pe la jumătatea recitării specialităţilor zilei o recunoscu pe Jayne, moment în care turuiala lui căpătă o notă şi mai falsă, pentru că prezenţa ei acolo îi accentua timiditatea. Eu am remarcat asta. Jayne nu, fiindcă se uita la mine cu tristeţe, iar expresia ei nu s-a schimbat când am comandat o votcă şi un suc de grepfrut. A acceptat acest fapt şi a comandat un pahar de Viogner, vinul casei. Mâinile noastre s-au atins deasupra mesei. Ochii ei rătăciră afară, pe fereastră; era frig şi faţadele magazinelor de pe Main Street erau cufundate în întuneric, semaforul se legăna deasupra intersecţiei pustii. Eram amândoi mai puţin severi. Deveniserăm mai simpli, ancoraţi, nimic nu trepida şi nu ne panica aici, eram doar noi doi, dorind să fim tandri unul cu celălalt.

244

— La început omul ia o băutură, apoi băutura ia o băutură, apoi băutura ia omul, murmură ea.

Am zâmbit spăsit. A comanda ceva de băut constituise un lucru atât de natural încât nici nu mă gândisem ce importanţă avea. Fusese involuntar.

— Îmi pare rău…

— De ce trebuie să bei? întrebă ea.

— Votca mea de consolare?

— Cum de-am ştiut că vei spune un rahat ca ăsta? Însă nu era pic de ranchiună în vocea ei, şi încă ne ţineam de mâini în semiobscuritatea restaurantului.

— Chiar vrei să fii aici săptămâna asta? întrebă Jayne. Era ca şi cum implorarea mea din adâncul inimii – în genunchi, cu capul plecat – din cabinetul doctoriţei Feheida se evaporase din memorie. Apoi m-am gândit: în timpul acelui discurs pasional te gândeai doar la tine?

— Ce vrei să spui? Unde altundeva aş vrea să fiu?

— Mă gândeam că ţi-ar fi plăcut să-ţi iei liber o săptămână. A dat din umeri. Marta o să fie acolo. Şi Roşa.

— Jayne…

— Sau ai putea veni la Toronto cu mine.

— Hei, am zis, aplecându-mă spre ea. Ştii că asta ar fi un eşec clar.

— Ai dreptate, ai dreptate. A clătinat din cap. O idee proastă.

— Nu-i o idee proastă.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să mergi undeva. O vacanţă.

— N-am unde să merg. Mă dădeam Richard Gere în filmul Ofiţer şi gentleman. N-am unde să merg…

A râs cu seninătate, nu părea să joace teatru, şi ne-am strâns iarăşi de mâini.

După care m-am decis să-i spun.

— Păi ar trebui să mă întâlnesc pentru chestia aia cu Harrison Ford, vor să merg acolo săptămâna asta. Pauză, în L.A.

— Minunat, zise Jayne.

Deşi nu eram surprins de entuziasmul ei, am întrebat:

— Sincer?

— Da. Trebuie să te duci.

— Voi pleca doar pentru o zi sau două, am zis eu.

— Foarte bine. Sper să te duci. Brusc, am întrebat-o:

— De ce vrei să rămâi cu mine?

— Pentru că… A oftat. Pentru că… te înţeleg, cred.

— Dar nu fac decât să te dezamăgesc, am murmurat, vinovat. Nu fac decât să-i dezamăgesc pe toţi.

— Ai potenţial. S-a oprit. Comentariul vag a fost transformat în altceva de tandreţea ei. Era o vreme când mă făceai să râd şi erai…

cald… Altă pauză. Şi cred că o să se întâmple din nou.

Îşi coborî capul şi nu-şi ridică privirea vreme îndelungată.

— Te porţi de parcă ar veni sfârşitul lumii, am zis încet. Ospătarul ne aduse băuturile. Pretinse că o recunoştea doar acum pe Jayne şi îi zâmbi generos. Ea încuviinţă şi îi întoarse un zâmbet trist. Ne-a avertizat că bucătăria se va închide curând, dar nu l-am băgat în seamă. Am observat că oamenii plecau de la bar. Se crease un fel de vârtej în mijlocul restaurantului. După ce Jayne îşi bău vinul îmi dădu drumul la mână şi mă întrebă:

— De ce n-am făcut mai multe eforturi? Pauză. Vreau să zic la început… Altă pauză. Înainte de a ne despărţi.

— Nu ştiu. Era singurul răspuns la care mă puteam gândi. Eram prea tineri? am încercat eu. Crezi că asta era?

— N-ai crezut niciodată în sentimentele mele, murmură ea, mai mult pentru sine. Nu cred că ai crezut că-mi place de tine cu adevărat.

— Nu-i adevărat, deloc, am zis. Te-am crezut. Ştiam asta. Pur şi simplu… nu eram pregătit.

— Şi acum eşti? După o şedinţă neobişnuit de incandescentă?

— Pe o scară a incandescenţei aş zice că nu e decât un şapte.

Şi după ce amândoi am încercat să zâmbim, i-am spus:

— Poate nu m-ai înţeles niciodată cu adevărat. Am spus asta cu aceeaşi voce calmă pe care o avusesem încă de când intrasem în restaurant. Tu zici că m-ai înţeles. Dar poate că nu. Nu întru totul. Am regândit asta. Poate nu îndeajuns ca să rezolve ceva? Dar probabil era din vina mea. Era această… persoană ascunsă şi…

— Care făcea imposibilă orice rezolvare, termină ea propoziţia.

— Dar acum vreau. Vreau să contribui cu soluţii… şi… Piciorul meu îl găsi pe-al ei sub masă. Iar atunci am avut o viziune: Jayne stând singură în dreptul unui mormânt în mijlocul unui câmp ars, în amurg, iar această viziune m-a forţat să recunosc: Ai dreptate într-o privinţă.

— Care?

— Mi-e frică de singurătate.

Te pierzi într-un coşmar – te rogi să fii mântuit.

— Mi-e teamă că o să vă pierd, pe tine… pe Robby… pe Sar ah…

Dacă ceva e scris, poate fi des-scris? Eram foarte tensionat când am spus:

— Nu pleca, deşi nu mă exprimam la propriu.

— Nu voi fi plecată decât o săptămână.

M-am gândit la săptămâna care tocmai trecuse.

— E o eternitate.

— „Vara va fi întotdeauna a noastră", zise ea visătoare, o replică faimoasă dintr-un film în care jucase – iubita misterioasă care îl părăseşte pe mire la altar.

— Nu pleca, am zis iarăşi.

Se juca cu un şerveţel. Plângea.

— Ce-i cu tine?

Voiam să ştiu. Am simţit cum mi se pleoştesc colţurile gurii.

— E prima oară când mă rogi asta.

Va fi ultima cină pe care o voi fi avut cu Jayne.

247

Miercuri, 5 noiembrie

19. Pisica

M-am trezit uitându-mă la tavanul întunecat din dormitorul nostru.

Scriitorul îşi imagina un moment delicat: Jayne luându-şi rămas-bun de la copii, îngenunchind pe pavajul de granit, în spatele ei şoferul în maşina torcând în ralanti, copiii fiind gata echipaţi pentru şcoală, însă îi lăsase singuri de atâtea ori înainte încât Sarah şi Robby erau obişnuiţi cu astfel de despărţiri – nu se îmbufnau, abia dacă erau atenţi, fiindcă era ceva normal: Mami pleca iar cine ştie unde. (Dacă Robby era un pic mai emoţionat în acea zi de noiembrie, nu a arătat-o faţă de Jayne.) De ce trăgea Jayne de timp când îşi lua la revedere de la Robby? Ce căuta în ochii lui? De ce îl mângâia pe obraz până când Robby s-a tras înapoi şi s-a încruntat, în timp ce degetele lui Sarah încă se agăţau de ale mamei? îi strânse pe amândoi într-o îmbrăţişare, frunţile lor atingându-se, faţada casei înălţându-se deasupra lor cu acel perete care arăta acum ca o hartă în expansiune. Nu va lipsi decât o săptămână. Îi va suna în seara asta din camera unui hotel în Toronto. (Mai târziu, la Buckley, Sarah îi va arăta profesoarei un alt avion pe cer, intrând în nori, spunându-i: „Mămica mea-i acolo sus", şi până atunci durerea lui Jayne se va fi alinat.) De ce a plâns Jayne în drum spre aeroportul Midland? înainte ca ea să părăsească întunericul dormitorului, de ce rostisem cuvintele îţi promit? Perna mea era udă. Plânsesem din nou în somn. Soarele bătea acum în cameră şi tavanul se lumina indiferent, într-un careu tot mai larg, iar umbrelele

continuau să se rotească, halouri fosforescente gravitând în jurul meu – rămăşiţele unui vis pe care nu mi-l puteam aminti – şi în toiul unui căscat m-am gândit: Jayne a plecat.

248

Ceea ce scriitorul dorea să afle era: de ce părea Jayne atât de speriată în dimineaţa de 5 noiembrie? Sau mai exact: cum intuise Jayne ce avea să ni se întâmple în absenţa ei?

E foarte uşor să ignori totul. Să fii atent e mult mai greu, dar asta se aştepta de la mine din moment ce prezentul îmi fusese lăsat în grijă.

Era timpul ca lucrurile să se condenseze, de aceea totul a început să se deruleze mult mai rapid. Întocmisem o listă care trebuia verificată în dimineaţa de 5 noiembrie. Ziarele urmau să fie parcurse în căutarea oricărei informaţii despre băieţii dispăruţi. (Nimic.)

Trebuiau parcurse şi pentru orice informaţie legată de crima de la Orsic Motel. (Nimic.)

Ultima oară formasem numărul de telefon al lui Aimée Light în dimineaţa zilei de 5 noiembrie. Celularul ei nici nu mai era deschis.

Mi-am verificat e-mail-urile. Nu mai fusese trimis niciun mesaj de la Bank of America din Sherman Oaks la 2.40 a.m.

Nu-mi dădeam seama dacă covorul din camera de zi era mai închis la culoare. Scriitorul mi-a spus că era. Dar tot ci mi-a spus că nu mai conta.

Mobila era dispusă la fel ca aceea de pe vremea copilăriei mele. Scriitorul a confirmat şi asta, apoi a vrut să inspectăm exteriorul casei.

Când am dat ocol casei, ajungând în partea care dădea spre curtea Allen-ilor, am constatat că peretele îşi continua transformarea. Rozul se închisese la culoare şi stucatura se vedea mult mai pronunţat, cu mici modele circulare ce apăreau dintr-odată peste tot. Scriitorul îmi şopti: casa se transformă în cea în care ai crescut când erai copil.

M-am deplasat în faţa casei, unde năpârlirea continua să-şi enunţe avertismentul şi unde mirosul de mortăciune, rânced şi dulceag, putea fi sesizat pe dată.

Mai jos se vedea un gard viu, îngrădind latura dinspre nord a casei, pe care l-am cercetat din priviri până când am remarcat pisica.

Stătea lungită într-o rână, cu spinarea arcuită şi dinţii mici şi galbeni încleştaţi într-un rânjet îngheţat, cu intestinele scoase, acoperite de praf. Ochii îi rămăseseră strâns închişi din cauza durerii, credeam eu.

249

Dar când scriitorul m-a forţat să privesc mai de aproape, am realizat că ochii îi fuseseră scoşi.

Pământul era îmbibat cu sânge şi bucăţi din maţele pe care Terby le spintecase zăceau împrăştiate pe gardul înflorit, colcăind de muşte.

Mi-am imaginat că trebuia să existe un martor al descoperirii mele şi m-am întors brusc, tocmai la timp ca să zăresc o fracţiune de secundă ceva negru care dispăru îndată după colţul casei.

Scriitorul îmi promise că nu era vorba de ceva ce visasem. Însă nu-mi puteam imagina cum reuşise Terby să înşface pisica.

Nu-mi puteam imagina cum făcuse o păpuşă una ca asta. Terby era pur şi simplu un articol de recuzită dintr-un film horror.

Însă scriitorul îşi dorise cumva ca Terby să fi omorât pisica.

Scriitorul îşi putea imagina scena respectivă: păpuşa stând de pază – santinelă – pe pervazul ferestrei camerei lui Sarah, păpuşa observând pisica şi năpustindu-se asupra ei, înşfăcând-o în dreptul gardului viu tuns foarte scurt, înfigându-şi ghearele, apoi? S-a jucat cu pisica înainte de a o spinteca? S-a hrănit cu o parte din pisică? Să fi fost ultimul lucru văzut de pisică chipul schimonosit al păsării şi deasupra ei cerul gol şi cenuşiu? Scriitorul cântări diversele scenarii până când am pus piciorul în prag şi l-am forţat să spere că toate acestea nu erau adevărate. Pentru că, dacă aş fi crezut că păpuşa era responsabilă de ceea ce se întâmplase, pământul pe care stăteam s-ar fi transformat într-un deşert cu nisipuri mişcătoare.

Indiferent dacă Terby ucisese sau nu pisica, eram hotărât, să scap de păpuşă în dimineaţa aceea.

Am intrat din nou în casă, s-o caut.

Marta îi dusese pe Robby şi Sarah la şcoală. Roşa făcea curăţenie în bucătărie.

M-am gândit că dacă Terby era în casă, trebuia s-o găsesc zăcând nevinovată în camera lui Sarah.

Dar Terby nu era acolo. O descoperire pe care am făcut-o după o inspecţie amănunţită a camerei.

Scriitorul mi-a spus că se ascundea. Mi-a spus că trebuia s-o momesc afară din ascunzătoare.

250

L-am întrebat pe scriitor cum poate ceva neviu să se ascundă?

L-am întrebat pe scriitor cum momeşti ceva neviu afară din ascunzătoare?

Asta l-a amuţit momentan pe scriitor. În cele din urmă tăcerea m-a îngrijorat.

Scriitorul şi-a venit iar în fire când m-am dus la fereastra din camera lui Sarah şi am privit spre gardul viu şi pisica mutilată.

Scriitorul a propus să mergem în camera lui Robby.

Am ezitat pe coridor, în faţa uşii de la camera lui Robby şi m-am uitat la zgârieturile de la baza ei, apoi am apăsat pe clanţă şi am intrat.

Camera era imaculată.

Nu mai văzusem niciodată atâta ordine. Nimic nu se găsea unde nu trebuia.

Patul era făcut. Niciun articol de îmbrăcăminte pe jos. Carcasele jocurilor video şi DVD-urile şi revistele erau frumos aşezate în teancuri. Peisajul marţian al mochetei fusese recent aspirat. Nu existau r ihare de plastic goale aliniate pe minifrigider. Biroul era desăvârşit. Pernele de pe canapeaua de piele n-aveau nicio adâncitură în ele. Numai suprafeţe curate. Camera mirosea a lac şi a lămâie.

Era o cameră de expoziţie.

Totul era perfect.

Încât părea goală.

Ar fi trebuit să emane pace.

Însă fusese investit un efort considerabil pentru a arăta benign.

Nimeni nu locuise acolo.

Era ceva extrem de oribil în asta.

Inadvertenţa mă atrase spre computer.

Luna pulsa pe monitor.

Din nou: ezitare. Apoi: nevoia ca lucrurile să se precipite.

Teoria anxioasă a lui Nadine Allen pogorî în cameră.

Cuvântul neverland îl împinse pe scriitor să pună mâna pe mouse.

Desktopul apăru pe monitor.

Ştiam că nu mai era nimeni la etaj, dar m-am uitat peste umăr.

251

După ce am făcut clic pe fişierul cu documente} m-am dus şi am închis uşa.

Când m-am întors la birou, am văzut că în fişier existau aproximativ o sută de documente Word Perfect.

Am început să transpir.

Parcurgând lista cu cursorul, am văzut că existau zece documente descărcate de altundeva.

Fişierele acestea aveau iniţiale drept titluri.

Scriitorul a reuşit imediat să descopere numele la care trimiteau acele iniţiale.

MC putea fi Maer Cohen.

Era TS Tom Salter?

EB era Eddie Burgess.

JW: Josh Wolitzer.

CM egal Cleary Miller.

Când am dat clic pe MC, a apărut o fereastră care îmi cerea parola.

De ce să fi fost nevoie de o parolă ca să deschizi un document?

Pentru că nu vrea să-l citeşti tu, mi-a şoptit scriitorul.

Am cercetat camera în timp ce scriitorul se întrebă ce parolă ar fi putut avea Robby.

Scriitorul se întrebă dacă exista vreo modalitate s-o afle.

Scriitorul se întrebă dacă Marta o ştia.

Mă uitam dincolo de computer şi m-am văzut reflectat într-o oglindă mare.

Eram îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kaki, un pulover Polo roşu peste un tricou alb şi pantofi sport, cum stăteam aplecat deasupra computerului fiului meu, transpirând puternic. Mi-am scos puloverul. Arătam la fel de ridicol.

Am revenit la calculator.

Am început să tastez cuvinte care credeam că puteau însemna ceva pentru Robby.

Nume de sateliţi lunari: Titan. Miranda. Io. Atlas. Hyperion.

Fiecare cuvânt era respins.

Scriitorul se aşteptase la asta şi îl mustră pe tată că era surprins.

Cum stăteam aplecat deasupra computerului, nu mi-am dat seama că uşa din spatele meu se deschidea încet.

Scriitorul ştia că închisesem uşa.

Scriitorul merse într-atât de departe încât să afirme că o şi încuiasem.

Mă agăţăm de posibilitatea de a o fi lăsat uşor întredeschisă.

În timp ce tastam parole inutile, uşa se deschise larg şi ceva intră în camera lui Robby.

Şi tocmai atunci când scriitorul se pregătea să tasteze neverland, am realizat că Nadine Allen nu înţelesese cum trebuie.

Cuvântul nu era neverland.

Cuvântul era neverneverland.

Neverneverland era tărâmul unde dispăreau băieţii.

Nu neverland, ci neverneverland.

Scriitorul îmi spuse să-l tastez imediat.

A fost acceptat ca parolă.

Şi în timp ce pe ecran apărea fotografia digitală a lui Maer Cohen acompaniată de o scrisoare lungă ce începea cu cuvintele „Hei, RD", alt hău se căscă în camera lui Robby.

(Robert Dennis era RD.)

Am îngheţat când am auzit un păcănit sec venind din spatele meu.

Înainte de a mă întoarce, am auzit un croncănit piţigăiat.

Terby stătea în pragul uşii, cu aripile întinse.

Nu mai era o păpuşă. Era altceva.

Stătea perfect nemişcat, dar ceva pulsa sub pene.

Prezenţa lui Terby – şi toate lucrurile pe care le comisese – mi-a risipit teama şi m-am năpustit spre uşă.

Când am înşfăcat-o în pulover, m-am aşteptat să reacţioneze într-un fel anume.

Buzele animatronice de sub cioc se desfăcură dând la iveală un set larg, neregulat de colţi pe care nu ştiusem că-i are.

Faţa neagră i se contractă – cu ochii licărindu-i umeziiar penele începură să se înfoaie când am aruncat puloverul pe ea.

Dar când am ridicat-o, păpuşa n-a opus nicio rezistenţă.

Bun, mi-am spus, Sarah a lăsat păpuşa pornită. Se putea mişca de una singură. Astfel încât s-a deplasat pe coridor. A intrat în cameră. Nu închisesem uşa. Sarah pur şi simplu a uitat s-o oprească înainte să plece la şcoală.

253

Am început să trag încet puloverul de pe Terbyrăspândea un miros greu şi părea moale şi pliabilă, vibrând uşor în mâinile mele.

Am întors păpuşa ca să sting beculeţul roşu de la ceafă, ca să o dezactivez.

Dar atunci am văzut că beculeţul nu era aprins.

Asta m-a făcut să ies în grabă din cameră.

Iar frica provocată de această descoperire s-a transformat în energie.

Am fugit în birou după cheile de la maşină.

Am aruncat păpuşa în portbagajul Porsche-ului.

M-am îndreptat în grabă spre periferia oraşului.

Scriitorul, lângă mine, cântărea toate aspectele situaţiei, întemeindu-şi propriile teorii.

Păpuşa nu era activată pentru că nimeni nu o pusese în funcţiune.

Păpuşa, Bret, ţi-a adulmecat mirosul.

Păpuşa ştia că te afli în camera lui Robby şi n-a vrut ca tu să găseşti documentele.

Tot aşa cum dorise să vezi ce se întâmpla în camera lui Robby duminică noaptea.

Noaptea în care te-a muşcat, când încercase să te muşte de mâna care ţinea pistolul.

Drăcovenia aia stătea de pază, apăra ceva.

Nu voia să afli tot felul de lucruri.

Ceva dorise ca păpuşa să ajungă în casă.

N-ai fost decât un simplu intermediar.

Trebuia să-l sun pe Kentucky Pete, să aflu de unde avea păpuşa.

I-am spus scriitorului că asta va da un răspuns la toate întrebările.

Bun: am cumpărat-o în august, iar august era luna în care murise tata şi…

Ia stai, mă întrerupse scriitorul. Exista un imperiu de întrebări şi nu se putea răspunde la ele – erau mult prea multe, toate canceroase.

În schimb, scriitorul mă îndemna să merg la colegiu. Voia să ridic Numere cu minus – manuscrisul lăsat de Clayton în biroul meu. Îmi va furniza un răspuns, mă asigura scriitorul. Dar răspunsul te va face doar să-ţi pui alte întrebări, întrebări la care nu voiai să răspunzi.

254

Era prea devreme ca să pot da de Pete, dar l-am sunat pe celular şi i-am lăsat un mesaj.

La un moment dat, pur şi simplu am tras pe dreapta, în dreptul unui câmp, pe o porţiune pustie a autostrăzii.

Cerul era împărţit în două jumătăţi: o parte era de un albastru arctic intens, încet-încet acoperită de o pătură groasă de nori negri. Pomii erau din ce în ce mai desfrunziţi. Câmpul lucea de rouă.

Am deschis portbagajul.

Scriitorul mi-a atras atenţia asupra puloverului în care învelisem păpuşa.

Puloverul Polo roşu fusese sfâşiat pe durata celor douăzeci ele minute cât făcusem din Elsinore Lane până la câmpul de lângă autostradă.

Ridicând pasărea de o aripă din portbagaj, mi-am întors privirea când păpuşa dădu drumul unui jet subţire de urină care descria un arc galben ce pornea din trupul negru şi se revărsa pe pavaj.

Scriitorul mă îndemnă să observ ciorile aliniate pe firele telefonice de deasupra mea, când am azvârlit păpuşa pe câmp, unde a aterizat imobilă.

Pe câmp, frunzele moarte săltau în adierea vântului.

Auzeam oare apa învolburată a unui râu sau erau valurile care se zdrobeau de ţărm?

Terby fu imediat învăluit de un nor de muşte.

În depărtare păştea un cal – poate la treizeci de metri de unde stăteam – iar în momentul în care muştele s-au năpustit asupra păpuşii, calul a scuturat din cap şi a luat-o la galop mai departe pe câmp, de parcă ar fi fost ofensat de prezenţa acelui obiect.

Omoar-o, mi-a şoptit scriitorul. Omoar-o acum.

Nu mai e nevoie să mă convingi, i-am spus scriitorului.

Scriitorul mă antipatiza pentru că încercam să mă supun unei scheme.

Mă supuneam intrigii. Calculam starea vremii. Preziceam evenimente importante. Voiam răspunsuri. Aveam nevoie de claritate. Trebuia să controlez lumea.

Scriitorul tânjea după haos, mister, moarte. Inspiraţia lui. Impulsul pe care şi-l dorea. Scriitorul voia explozii. Scriitorul dorea o înfrângere olimpiană. Scriitorul nutrea nostalgia mitului şi legendei şi coincidenţei şi flăcărilor.

255

Scriitorul îl voia pe Patrick Bateman înapoi în viaţa noastră. Scriitorul spera că toată această oroare mă va cutremura.

Eram în situaţia în care tot ceea ce dorea scriitorul mă umplea

de remuşcări.

Credeam cu inocenţă în metaforă, dar în acest moment scriitorul f & cea tot ce putea ca să mă descurajeze.

Existau acum două strategii contrare prin care se putea rezolva situaţia.

Însă scriitorul era pe cale să câştige, pentru că, după ce m-am ghemuit din nou în Porsche, am sesizat o rafală de briză sărată care bătea în direcţia mea.

256

20. Kentucky Pete

Am rămas cu privirea pierdută în depărtare, la linia orizontului. Cerul se întuneca tot mai mult, iar norii care fierbeau dedesubt îşi schimbau permanent forma. Păreau valuri, creste, coame spumoase spărgându-se de mii de ţărmuri. Ochii mei continuau să verifice oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă nu cumva ne urmărea cineva. Mă durea undeva cum va reacţiona Sarah după ce va fi observat că păpuşa ei dispăruse. Va trebui să se obişnuiască şi gata. Scriitorul observă că nu ne îndreptam spre colegiu şi îmi aminti din nou de Numere cu minus. Foarte calm i-am comunicat scriitorului că nu mergeam la colegiu. I-am spus scriitorului că ne întorceam la numărul 307, Elsinore Lane. I-am spus că aveam nevoie să mă duc în camera lui Robby. Existau informaţii importante în computerul lui Robby. Trebuia să verificăm în ce constau informaţiile respective. Informaţiile vor clarifica multe lucruri. Din acest motiv mergeam acasă, şi nu la colegiu.

Ceea ce se afla în computer constituia doar un avertisment, argumentă scriitorul.

Răspunsul se găsea în acel manuscris, nu în fişiere, argumentă scriitorul.

Apoi m-am lăsat în voia altor gânduri, legate de propriul meu manuscris. Îmi era foarte clar în acel moment că nu-l voi mai termina niciodată. Am acceptat situaţia cu mult stoicism.

Când scriitorul începu să râdă de mine m-am simţit transparent.

Scriitorul râse: „Trage pe dreapta".

Scriitorul râse: „Lasă-mă să cobor".

Sună celularul. L-am luat de pe bord. Era Pete.

257

— De unde-ai făcut rost de păpuşă? am întrebat imediat.

— Hei, Bret Ellis, se auzi vocea tărăgănată şi sacadată a lui Pete.

E cam devreme – iar am chefuit toată noaptea?

— Nu, nu, am zis, strâmbându-mă. Nu-i asta. Voiam doar să te-ntreb de păpuşă…

— Ce păpuşă, omule?

— Pasărea aia de jucărie pentru fetiţa mea? am zis, încercând să sun ca un părinte responsabil, şi nu ca unul dintre drogaţii pe care-i frecventa Pete. Terby, jucăria pe care ţi-am cerut-o pentru ziua de naştere a fetiţei mele. Nu se mai vindea nicăieri. Nu-ţi aminteşti?

— A, da, chestia aia scârboasă pe care-o voiai la disperare.

— Da, exact, am zis, bucuros că Pete chiar îşi amintise. Eram pe drumul cel bun. De unde-ai procurat-o?

Puteam să jur că dădea din umeri.

— O relaţie.

— Cine?

— De ce?

— Trebuie să ştiu, Pete. Cine?

— Eşti sigur că nu eşti drogat, omule?

Dându-mi seama că vocea mea suna răguşită şi forţată, am încercat să adopt un ton neutru.

— E important, bine? Nu trebuie să-mi dai nume, nimic de genul ăsta. Relaţia ta a făcut rost de ea dintr-un magazin de jucării sau de unde?

— Nu l-am întrebat de unde a luat-o. Îmi puteam imagina expresia perplexă de pe faţa lui Pete. Pur şi simplu mi-a adus-o.

Bun. Am inspirat profund. Eram în direcţia bună. Relaţia era un bărbat.

— Cum arăta tipul?

Ţineam strâns volanul aşteptând încordat răspunsul lui Pete.

— Cum arăta? întrebă Pete. Ce curu' meu?

— Era tânăr? Era bătrân?

— De ce vrei să ştii tot rahatul ăsta?

— Pete, nu vreau decât o descriere. Am coborât vocea. Te rog, cred că e important.

— Era tânăr, zise Pete descumpănit.

— Dar cum arăta?

— Cum arăta? Ca un student. De fapt era student. Student la colegiul unde predai tu, omule.

Scriitorul începu să rânjească.

Scriitorul se foia în extaz pe scaun.

Scriitorului îi venea să aplaude.

Tăcerea mea l-a încurajat pe Pete să continue.

— Trebuia să mă întâlnesc cu nişte puşti în prima săptămână de cursuri, dar trebuie să-ţi spun c-am încercat peste tot – chestia aia chiar nu se găsea – şi ştiam cât mălai eşti dispus să dai, aşa că eram un pic cam disperat, întrebam pe toată lumea, şi într-o seară, când eram… în trecere… pe la colegiu, aveam nişte livrări de făcut, i-am întrebat pe puştii ăia dac-ar fi în stare să-mi procure drăcovenia, iar ăsta a zis c-o să mi-o aducă a doua zi. Nicio problemă.

Goneam pe autostradă.

Am ignorat palmierii imobili care transformaseră autostrada într-un tunel.

Mă ghidam după banda pe care rulam.

Scriitorul nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

Kentucky Pete continua să vorbească, deşi ceea ce spunea nu mai conta.

— Aşa că ne-am întâlnit în parcarea de la Fortinbras, iar el a adus marfa şi asta a fost tot. Pete inhala ceva şi continuă pe un ton răguşit: I-am dat jumătate din bani, am oprit cealaltă jumătate drept recompensă şi gata târgul.

— Cum arăta, Pete?

— La naiba, omule, mă tot întrebi de parc-ar conta.

— Contează. Zi-mi cum arăta.

Pete făcu o pauză şi trase din nou aer în piept.

— Păi probabil o să crezi că spun asta ca să n-o mai lungesc, dar arăta cam ca tine.

Mi s-a părut normal să întreb:

— Ce vrei să spui?

— Păi ca tine, doar că un pic mai tânăr. Mi s-a părut normal să întreb:

— Îl chema Clayton?

— Io nu ţin dosare cu nume, frate. Prin parbriz, totul se vedea ca în ceaţă.

— Îl chema Clayton?

— Tot ce ştiu e că l-am întâlnit la facultate şi conducea un Mercedes mic, alb. Pete tuşi. Îmi amintesc maşina.

Mi-amintesc că mi-am zis: Mamă, puştiul are bani, nu glumă. Mă gândeam că ăsta o să fie un semestru profitabil. Tăcere. Da' nu l-am mai văzut pe puşti de-atunci.

Porsche-ul luă uşor curba. Am simţit un nou acces de frică.

— Îl chema Clayton?

M-am bâlbâit şi am încercat să mă îndrept de spate. Era ca şi cum aş fi vorbit singur.

O pauză lungă plină de bruiaje. Apoi tăcere. Eram pe punctul să închid.

— Ştii ce? spuse într-un final Pete. Cred că ăsta era numele lui. Da, Clayton. Aşa suna. O pauză tensionată, timp în care lui Pete îi căzu fisa. Stai aşa – deci îl ştii pe tip? Atunci de ce dracu' mă mai suni pe mine?

Am închis.

M-am concentrat asupra pustietăţii orbitoare a autostrăzii.

Ce-ai auzit acum nu ţine loc de răspuns, Bret. Asta a spus scriitorul.

Priveşte cât de întunecat e cerul, spuse scriitorul. Am aranjat să fie aşa.

21. Actorul

Porsche-ul se năpusti în garaj.

Râsul scriitorului încetase. Scriitorul era un ghid orb care se făcea încet-încet nevăzut. Eram singur acum.

Tot ce făceam îmi aparţinea în exclusivitate.

Treptele mi se păreau mai abrupte acum.

Am deschis uşa camerei lui Robby.

Computerul era închis.

(Fusese deschis când fusesem întrerupt.)

După ce l-am deschis din nou, am rămas în faţa monitorului vreme de trei ore.

În momentul în care am tastat parola ca să deschid fişierul MC, pe ecranul calculatorului mi-a apărut desk-topul.

Ecranul începu să pâlpâie, estompându-se tot mai mult înspre margini, apoi s-a colorat într-un verde intens, ca într-un final să se deregleze total.

Am tot încercat să găsesc vreo şmecherie ca să rezolv problemele tehnice. Îmi spuneam tot timpul că dacă reuşeam să citesc fişierele alea, va fi numai linişte şi pace în lume.

Am renunţat la Gateway. L-am restartat.

Am sunat la numărul pentru urgenţe al companiei şi am aşteptat o oră să stau de vorbă cu vreun specialist înainte să închid, realizând că oricum n-ar fi putut să mă ajute.

Au început să mă usture ochii tot butonând şi rotind inutil mouse-ul, cu faţa arzându-mi de concentrare.

Computerul era acum o jucărie din piatră care mă privea la fel de fix. Şi n-avea de gând să piardă meciul ăsta.

Cu fiecare tastă apăsată, mă îndepărtam şi mai mult de locul unde aş fi vrut să ajung.

Mi se bloca accesul la informaţii.

261

Între pâlpâirile colorate şi dereglaje, reuşeam din când în când să zăresc dealurile din Sherman Oaks, tot mai înalte pe măsură ce se îndepărtau de San Fernando Valley, sau ţărmul de lângă un hotel din Mexic şi pe tata stând pe un promontoriu cu mâna ridicată, iar sunetul oceanului se auzea din boxele calculatorului.

O clipă apăru pe ecran, estompată, Bank of America de pe Ventura Boulevard.

Altă apariţie familiară: faţa lui Clayton.

Apoi computerul începu să clacheze.

Înainte ca sunetul să se stingă de tot, se auzi un vers înfundat şi anemic din The Sunny Side of the Street.

Apoi computerul scoase un huruit şi îşi dădu duhul.

Singurele răspunsuri puteau veni de la Robby, mi-am spus ridicându-mă de la birou.

Scriitorul se materializa imediat.

Scriitorul întrebă cu vocea lui firavă: Chiar crezi asta, Bret? Chiar crezi că fiul tău va furniza răspunsurile?

Când am răspuns afirmativ, scriitorul spuse: Atunci e trist…

I-am spus Martei că îl voi lua eu pe Robby de la Buckley. N-am lăsat-o să comenteze. Am ieşit din cameră după ce am făcut anunţul.

Am auzit-o acceptând anevoie în timp ce străbăteam holul îndreptându-mă spre garaj.

Afară, vântul continua să-şi modifice direcţia.

Pe autostradă l-am văzut pe tata stând nemişcat pe marginea unei benzi suprapuse.

După ce am deschis geamul şi i-am prezentat cartea de

identitate unui gardian, am parcat într-un şir de maşini care aşteptau în faţa bibliotecii. Coroanele pinilor noduroşi se înălţau de jur-împrejur, încercuind şcoala.

Mi-am privit cicatricea din palmă.

Asta va constitui fie finalul.

(întotdeauna ţi-a venit uşor să scrii finalurile)

fie ceva ce te va lecui, iar lecuirea va împiedica o tragedie.

Scriitorul, în stilul său, s-a împotrivit vehement.

Copii privilegiaţi îşi aruncau ameninţări bolborosite drum spre convoiul maşinilor de teren care îi aşteptau; Camerele de luat vederi îi urmăreau pe băieţi. Fiii se vo;

262

afla întotdeauna în pericol. Taţii vor fi întotdeauna condamnaţi.

Ghiozdanul lui Robby îi atârna pe un umăr, cămaşa îi era scoasă din pantaloni şi cravata în dungi gri-roşii, desfăcută la gât: parodia unui om de afaceri.

Robby se zgâia la Porsche şi la bărbatul de pe locul şoferului. Robby îl privea întrebător, de parcă ar fi fost cineva căruia nu-i ştia numele.

Întrebările mele urmau să se amestece cu răspunsurile lui, îi simţeam îndoielile în timp ce rămase ţeapăn în faţa maşinii.

Îl imploram să se mişte. Trebuie să te supui, îl imploram. Prebuie să-mi mai dai o şansă.

Scriitorul era pe cale să sâsâie ceva, dar l-am redus la tăcere.

Apoi, ca şi cum m-ar fi auzit, Robby îşi târşâî picioarele, forţându-se să zâmbească.

Îşi luă ghiozdanul de pe umăr înainte de a deschide uşa din dreapta.

— Care-i treaba?

Zâmbea larg în timp ce îşi puse ghiozdanul jos. După ce s-a aşezat, a trântit portiera.

— Unde-i Marta?

— Bun, ascultă, am început. Ştiu că nu-ţi place că mă vezi, dar nu trebuie să zâmbeşti aşa.

Robby nici măcar nu aşteptă. Se întoarse imediat şi era gata să deschidă portiera, dar am blocat-o. Mâna lui strângea mânerul.

— Vreau să vorbesc cu tine, am zis, acum că eram amândoi blocaţi în maşină.

— Despre ce?

Luă mâna de pe mâner, privind drept înainte. Divizarea din maşină îşi punea amprenta, aşa cum mă aşteptasem.

— Ascultă, vreau să lăsăm la o parte tâmpeniile, bine? S-a întors spre mine neîncrezător.

— Ce tâmpenii, tată? Tată îl dădea de gol.

— Haide, Robby, termină cu prostiile. Ştiu cât de nefericit te-ai simţit în ultima vreme. Am inspirat adânc, încercând

să-mi îndulcesc tonul, dar n-am reuşit. Pentru că şi eu m-am simţit nefericit în casa aia. Am tras din nou aer în piept. I-am făcut pe toţi de-acolo nefericiţi. Nu mai trebuie să te-ascunzi.

I-am văzut fălcile încleştându-se şi descleştându-se, în timp ce privea prin parbriz.

— Vreau să-mi spui ce se-ntâmplă.

M-am întors pe scaun în aşa fel încât să stau cu faţa la el. Ţineam braţele încrucişate.

— Despre ce? întrebă el alarmat.

— Despre băieţii dispăruţi. N-aveam cum să-mi ascund îngrijorarea din voce. Ce ştii despre ei?

Tăcerea lui era semnificativă. În jurul nostru copiii se îngrămădeau spre maşini. Maşinile se puseră în mişcare pe porţiunea circulară dinspre ieşire, însă Porsche-ul era parcat pe trotuar. Aşteptam.

— Nici nu ştiu despre ce vorbeşti, zise el încet.

— Am vorbit cu mama lui Ashton. Am vorbit cu Nadine. Ştii ce-a găsit în calculatorul lui?

— E nebună. Robby se întoarse spre mine panicat. E nebună, tată.

— Zice că a găsit corespondenţa dintre băieţii dispăruţi şi Ashton. Zice că mesajele erau expediate după ce băieţii dispăruseră.

Se înroşi la faţă, apoi înghiţi în sec. Într-o succesiune rapidă: dispreţ, speculaţii, acceptare. Aşadar: Ashton i-a turnat. Aşadar: Ashton era trădătorul. Robby îşi imagină o cometă şi coada ei. Robby îşi imagină că pleacă în călătorie spre oraşe îndepărtate unde…

Greşeală, Bret. Robby şi-a imaginat evadarea.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine? întrebă el.

— Are o grămadă de-a face cu tine atunci când Ashton îţi trimite

fişiere şi Miller îţi trimite o scrisoare şi…

— Tată, asta nu-i…

— Şi v-am auzit la mall sâmbătă. Când te-ai întâlnit cu nişte prieteni şi unul dintre ei a pomenit numele lui Maer Cohen. Şi v-aţi oprit cu toţii pentru cu un voiaţi s-aud ce spuneţi. Zi-mi şi mie ce naiba a fost aia, Robby? Am făcut o pauză, încercând să-mi domolesc tonul. Vrei să vorbim despre asta? Ai să-mi spui ceva?

— Nu ştiu ce-aveam de vorbit despre asta.

Vocea îi era calmă şi raţională, dar minciuna îşi întorcea scăfârlia neagră spre mine.

— Încetează, Robby.

— De ce eşti supărat pe mine?

— Nu sunt supărat pe tine. Sunt îngrijorat. Îngrijorat de soarta ta.

— De ce? întrebă el, cu ochii întrebători. Sunt bine, tată. Iarăşi. Cuvântul „tată”. O ispită. Pe moment levitam.

— Vreau să încetezi.

— Ce să încetez?

— Nu vreau să mai simţi nevoia să mă minţi.

— Să te mint în legătură cu ce?

— Fir-ar să fie, Robby! am strigat. Am văzut ce era în calculatorul tău. Am văzut pagina cu Maer Cohen. De ce naiba mă minţi?

Se întoarse spre mine oripilat.

— Ai intrat în calculatorul meu?

— Da, am intrat. Am văzut fişierele, Robby.

— Tată…

Îşi uitase replicile. Începu să improvizeze.

(Sau chiar mai interesant, insinua scriitorul, îşi trimise dublura.)

Dintr-odată Robby începu să zâmbească. Se aplecă înainte, uşurat.

Apoi începu să râdă pentru sine.

— Tată, nu ştiu ce crezi c-ai văzut…

— Era o scrisoare…

— De la Cleary Miller…

— Tată, nici nu-l cunosc pe Cleary Miller. De ce mi-ar trimite o scrisoare?

L-am întrebat pe scriitor: Tu îi scrii replicile? Când scriitorul n-a răspuns, am început să sper că Robby spunea adevărul.

— Ce se-ntâmplă cu băieţii dispăruţi? Ştii ceva ce-ar trebui să ne spui şi nouă? Tu şi prietenii tăi ştiţi ceva ce i-ar putea ajuta pe alţii…

— Tată, nu-i ce crezi tu. Îşi dădu ochii peste cap. Asta-i tot ce te îngrijorează?

— Cum adică nu-i ce cred eu, Robby?

Robby se întoarse spre mine şi, un zâmbet fluturându-i pe buze, zise:

— E numai un joc, tată. Un joc idiot.

Mi-a luat mult timp să cântăresc dacă spunea adevărul sau era o altă minciună.

— Ce joc? am întrebat.

— Băieţii dispăruţi. Dădu din cap. Părea uşurat şi un pic jenat. Era o combinaţie curioasă – nu eram sigur că o acceptsau pur şi simplu o expresie împrumutată?

— Cum adică – un joc?

— Păi cam ne informăm de ce se-ntâmplă. Pauză. E vorba de pariurile noastre.

— Poftim? am întrebat. Ce pariuri? Era rândul lui Robby să inspire adânc.

— Care dintre ei va fi găsit primul. N-am zis nimic.

— Uneori ne trimitem e-mailuri şi ne prefăceam că suntem unii dintre ăia dispăruţi, chestie idioată, dar încercăm să ne speriem între noi. Zâmbi din nou ca pentru sine. Asta a văzut mama lui Ashton…

Mă zgâiam la el.

Robby îşi dădu seama că trebuia să se ridice la nivelul meu.

— Tată, crezi că băieţii ăia… sunt, adică, morţi? Scriitorul apăru pentru a atrage atenţia că pusese întrebarea asta fără să se teamă deloc.

Întrebarea urmărea să declanşeze o anumită reacţie pe care Robby urma s-o proceseze. Urma să afle ceva despre mine din acea reacţie. După care va continua în funcţie de ce înţelesese.

Totul se domolise.

— Nu ştiu ce să cred, Robby. Nu ştiu dacă-mi spui adevărul.

— Tată, zise el, încercând să mă liniştească, îţi arăt când ajungem acasă.

(Asta, îmi spuse scriitorul, nu se va întâmpla niciodată.)

De ce? am întrebat.

Pentru că a murit calculatorul în după-masa asta.

Cum?

A fost expediat un virus ca să-l infecteze.

Şi fişierele acelea?

266

Robby nu va mai avea nevoie de calculator de-acum înainte.

Ce vrei să spui?

Vei afla deseară.)

L-am luat pe Robby de mână şi l-am tras spre mine.

Cuvintele au curs din mine ca un torent.

— Robby, vreau să-mi spui adevărul. Sunt aici acum. Poţi să-mi spui ce vrei. Ştiu că poate nu e tocmai ce-ţi place, dar sunt aici şi trebuie să ai încredere în mine. Voi face tot ce vrei. Ce ţi-ar plăcea să fac? O voi face. Dar nu te mai juca. Nu mai minţi.

Speram că această recunoaştere a vulnerabilităţii mele îl va face pe Robby să se simtă mai puternic, însă francheţea ei l-a făcut de fapt să se simtă într-atât de stingher încât se zbătu să scape de mine.

— Tată, termină. Nu vreau să faci nimic…

— Robby, dacă ştii ceva de băieţii ăia, te rog să-mi spui. L-am prins din nou de mână.

…X clici…

Oftă. O nouă tactică se contura.

Eram atât de plin de speranţă încât mă simţeam încrezător.

— Da?

Buza inferioară începu să-i tremure, şi şi-o muşcă, s-o facă să înceteze.

— Doar că uneori… mi-e atât de frică şi mă gândesc că poate… dacă jucăm jocul ăsta… dacă luăm în glumă ce se-ntâmplă… pentru că dacă ne-am gândi serios la ce se-ntâmplă… am fi prea speriaţi… Vreau să zic poate unu dintre noi o să fie următorul… Poate aşa suportăm mai uşor…

Mă privi temător, analizându-mi iarăşi reacţia.

Îi studiam jocul şi nu-mi dădeam seama dacă pe scaunul de lângă mine stătea un actor sau fiul meu.

Dar nu exista o altă reacţie în faţa a ceea ce recunoscuse: trebuia să-l cred.

— N-o să ţi se-ntâmple nimic, Robby.

— De unde ştii? întrebă el, vocea lui crescând cu o octavă.

— Ştiu eu…

— Dar cum poţi să ştii asta sigur?

Pentru că n-am să las să ţi se-ntâmple nimic.

— Dar nu ţi-e frică şi ţie? Vocea lui se sparse. M-am uitat la el.

— Ba da. Toată lumea e speriată. Dar dacă ţinem aproape – dacă încercăm cu toţii să avem grijă de siguranţa fiecăruia – nu vom mai avea motive să fim speriaţi.

Nu spuse nimic.

— Nu vreau să pleci nicăieri, Robby.

Respira inegal, uitându-se fix la bordul maşinii.

— Nu vrei să fim o familie adevărată? am întrebat în şoaptă. Nu vrei asta?

— Vreau să fim o familie, dar…

— Dar ce?

— Tu nu te-ai purtat ca şi cum ai fi vrut-o.

Am simţit o durere strivitoare în piept, care se risipi în tot corpul.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău c-am făcut atâta rău. Îmi pare rău că n-am fost alături de tine şi de mama şi sora ta atunci când trebuia, şi nu ştiu cum aş putea să mă revanşez. Vocea îmi era sugrumată de atâta tristeţe că de-abia mai puteam vorbi. Trebuie să fac mai multe eforturi, dar şi tu ar trebui să încerci să m-ajuţi… vreau să mă crezi…

— Totul s-a schimbat de când te-ai mutat cu noi. Murmura acum. Încerca să nu-şi lase buzele să tremure.

— Ştiu, ştiu.

— Te-am urât.

— Ştiu.

— Şi mă sperii. Eşti nervos tot timpul. Nu suport.

— Totul se va schimba. Mă voi schimba, bine?

— Cum? De ce? Pentru ce?

— Pentru că… Apoi am realizat de ce. Pentru că nimic n-o să meargă dacă nu mă schimb.

M-am abţinut să izbucnesc în plâns, dar ochii mi se umeziseră deja, iar când faţa lui Robby se întunecă, m-am aplecat şi l-am strâns în

braţe atât de tare încât i-am simţit coastele prin uniformă, iar când eram gata să-i dau drumul, nu m-a lăsat, izbucnind în lacrimi. Plângea atât de tare că se îneca. Ne clătinam amândoi, cu ochii strâns închişi.

Ceva se topea între noi – stăvilarul se eroda. În momentul acesta, credeam eu, avea loc o tentativă de iertare din partea sa.

268

Robby continuă să plângă până când hohotele se calmară, apoi se trase, roşu la faţă, epuizat. Dar plânsul îl potopi din nou, forţându-l să se aplece înainte, cu faţa în palme, furios pe lacrimile lui când am încercat să-l consolez. Îşi ridică faţa din palme după ce încetase să mai plângă şi mă privi cu un soi de tandreţe, iar atunci l-am crezut că nu-mi ascundea niciun secret.

În acel moment lumea era a mea.

Nu mai eram personajul negativ.

În sfârşit fericirea devenea o posibilitate certă – Robby avea un tată acum şi nu mai trebuia să se chinuie să mă facă să mă port ca atare.

Bineînţeles, gândeam eu, ne-am iubit dintotdeauna.

De ce-ai simţit asta în acea după-amiază de noiembrie? mă va întreba scriitorul într-un târziu.

Pentru că nu exista pic de trădare în zâmbetul larg de pe faţa fiului meu.

Dar nu îţi erau ochii înceţoşaţi de lacrimi? Aveai certitudinea că surprinzi situaţia obiectiv? Sau nu era decât ceva ce doreai cu orice preţ să crezi?

Nu ţi-ai dat seama că, deşi te simţeai lecuit, erai orb?

E adevărat: imaginea feţei lui Robby se multiplicase percepută printre lacrimile mele, fiecare dintre feţe având altă expresie.

Dar când am demarat spre casă fără să mai scoatem vreun cuvânt, părând să ne simţim confortabil unul în prezenţa celuilalt pentru prima oară, nimic altceva nu mai conta.

269

22. Interludiu

Niciunul dintre noi nu-i cunoştea pe ceilalţi cu adevărat pentru că încă nu eram o familie. Constituiam un simplu grup de supravieţuitori într-o lume fără identitate. Însă trecutul era şters, înlocuit de un nou început. O altă lume ne aştepta s-o populăm. Tensiunea se tăiase şi lumina din casă părea curată. Ni se preda o nouă

limbă. Robby m-a dus sus, la el în cameră, să-mi arate fişierele în legătură cu care îmi făcusem atâtea gânduri sinistre şi m-am abţinut să-i spun că de fapt calculatorul murise; însă atunci când a constatat acest lucru, Robby n-a făcut mare caz de asta, a ridicat doar din umeri, iar când Marta a adus-o acasă pe Sarah de la ora de balet, n-am auzit-o plângându-se că-i dispăruse păpuşa, după ce s-a dus în camera ei să-şi pună pijamaua. Nici Robby, nici eu n-am menţionat cuiva scena de la Buckley, dar era ca şi cum s-ar fi ştiut pentru că toţi cei din casă păreau mai fericiţi. (Un exemplu: Sarah a adus acasă desene cu o stea de mare pe o plajă de culoarea perlelor sub un cer înnoptat plin de o puzderie de asteriscuri.) Roşa a gătit o lasagna vegetariană şi ni s-a alăturat la masă şi, pentru că nu mâncasem nimic toată ziua, mă apucase o foame de lup. Conversaţia a fost reconfortantă, iar Marta a ştiut cum s-o dirijeze şi tocmai atunci când se strângeau farfuriile, Jayne a sunat din Toronto. A vorbit cu Sarah („Mami, tăticul lui Caitlin a divorţat") şi cu Robby („Totul e în regulă") şi cu Marta, iar după ce copiii au ieşit din bucătărie, am luat receptorul şi i-am relatat discuţia cu fiul meu (fără să-i explic de ce simţisem ca necesară o astfel de discuţie), iar Jayne părea să se fi înseninat („Cum te-ai simţit?" „De vârsta mea". „Asta-i bine, Bret". „Mi-e dor de tine.") Când Marta o învelea pe Sarah în pat, fiica lui Jayne (

mi-a făcut cu mâna de sub plapumă şi eu i-am răspuns, lecuit de ceva („nani-nani" au fost cuvintele ei), Marta zâmbind surprinsă în timp ce am ieşit cu ea şi i-am spus că vom avea „o reuniune de familie mâine", înclinându-mă teatral. (Singura fiinţă frustrată de la nr. 307, Elsinore Lane, era Victor, care dădea târcoale prin grădină, oprindu-se din când în când să latre spre pădurea de dincolo de câmpul învăluit în ceaţă, fiindcă ceva lăsase nişte urme.) Un vânt proaspăt adia în jurul casei, care părea mult mai pustie fără Jayne, dar se va întoarce, m-am gândit, cum stăteam la muiat în cadă. Totul înainte de acest moment fusese un vis, am oftat eu, mulţumit, lungit în cada de marmură care se umpluse rapid cu apă caldă. Visul se sfârşise. (Ai dreptate, aprobă scriitorul. S-a sfârşit.) înainte de a mă duce la culcare, am verificat dacă totul era în regulă cu copiii – o nouă pornire involuntară. Sarah dormea deja, aşa că am trecut prin camera ei în baia care făcea legătura cu camera fratelui ei şi i-am spus lui Robby că putea să stea cât de târziu poftea, dar numai dacă era vorba să-şi facă lecţiile. Fără

nervi, fără neînţelegeri, fără subînţelesuri – doar o înclinare a capului. L-am văzut din nou pe Robby ca prin ceaţă, din cauza lacrimilor. Privirea lui limpede, respectuoasă, a fost îndeajuns să le pornească. Am ieşit pe coridor şi am închis încet uşa în urma mea, aşteptând să aud declicul încuietorii, dar sunetul nu s-a mai produs. Am dat peste o sticlă de vin roşu în timp ce mă învârteam prin bucătărie, am desfăcut-o şi mi-am turnat un pahar mare. Vinul ar fi trebuit să mă ajute să dorm. Aveam de gând să-l beau în timp ce urmăream o reluare a unui episod din Prietenii tăi, apoi să aţipesc şi mâine totul avea să fie diferit. La 11.15 scriitorul a insistat să schimb canalul ca să urmărim ştirile, fiindcă un cal fusese mutilat pe câmpul de lângă Pearce, în apropiere de locul unde mă debarasasem de păpuşă. Şi apoi totul a revenit: pe ecranul televizorului se vedeau cerul şi ciorile care zburau de pe firele de telefon şi se învârteau în stoluri deasupra unei maşini a poliţiei oprită pe autostradă şi a unor privitori care îşi lungeau gâtul să vadă mai bine, iar camera de luat vederi a transfocat asupra grămezii rămăşiţelor, evitând discret carnagiul, şi un fermier din zonă cu ochii în lacrimi răspundea întrebărilor reporterului cu un soi de nedumerire, la început crezuse că de fapt calul „născuse" pentru

271

că era atât de „rupt", după care au fost emise teorii incerte despre un posibil sacrificiu, şi în timp ce deveneam tot mai prins în atmosfera asta, telefonul a început să sune în biroul meu.

r

272

23. Telefonul

Era celularul meu. Zăcea pe birou aşteptându-mă să-l ridic, în mintea mea încă se mai derulau imagini ale câmpului de lângă autostradă, aşa că am răspuns la telefon destul de distrat.

— Alo?

Auzeam respiraţia cuiva.

— Alo?

— Bret? am auzit o voce slabă.

— Da. Cine-i acolo? Altă pauză.

— Alo?

Sunetul vântului şi bruiajele de pe linie. Am luat telefonul de la ureche să verific numărul celui care mă suna.

Era celularul lui Aimée Light.

— Cine-i acolo? Nici nu mi-am dat seama când mă prăbuşisem pe scaun. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Mi-am încleştat degetele, încercând s-o mai domolesc. Aimée?

— Nu.

Pauză, bruiaje, vânt.

M-am aplecat în faţă, rostind alt nume.

— Clayton?

Vocea era de gheaţă.

— E unul dintre numele mele. M-am ridicat în picioare.

— Cum adică? Eşti Clayton sau nu?

— Sunt totul. Sunt fiecare. Pauză plină de paraziţi. Sunt chiar tu.

Această remarcă mi-a forţat teama să adopte un ton prietenesc. N-am vrut să-l enervez pe oricine-ar fi fost. Ci

273 să fac pe prostul. Să mă prefac că discut cu altcineva, începusem să tremur atât de tare încât mi-era aproape imposibil să-mi menţin tonul echilibrat.

— Unde eşti? M-am mutat lângă fereastră. N-am ajuns să te mai întâlnesc după ce-ai fost prima oară în biroul meu.

— Ba m-ai văzut.

Vocea avea acum un timbru ciudat de intim. Pauză.

— Nu… vreau să zic, unde te-aş fi putut vedea?

— Ai primit manuscrisul?

— Da. Da, l-am primit. Unde eşti acum?

Cine ştie de ce, m-am întins după un pix, dar mi-a căzut din mână din cauza tremuratului.

— Peste tot.

Felul în care a spus asta era atât de macabru, încât a trebuit să-mi recâştig stăpânirea de sine înainte de a mă întoarce la atitudinea mea artificială şi neştiutoare. Vocea avea solzi şi coarne. Era o voce care se întrupase din mijlocul unui foc. Teama pe care mi-o inspira mă făcea să mă pierd.

— Stai puţin, am zis. Da, cred că te-am mai văzut. N-ai fost în casa noastră duminică noapte?

— Casa „noastră”? Vocea se prefăcea surprinsă. E o sintagmă interesantă. Deschisă interpretării.

Am tras jaluzelele. M-am aşezat din nou pe scaun, dar m-am ridicat în picioare la fel de rapid. De-acum nu mă mai puteam abţine. M-am decis să-i fac jocul, cu o voce plină de gravitate.

— Tu eşti… Patrick?

— Suntem mai mulţi pe aici.

— Aşa… ce făceai în casa noastră noaptea trecută? am întrebat relaxat. Ce făceai în camera fiului meu?

— În noaptea aia n-am fost eu, Bret. În noaptea aia a fost altceva.

— …adică?; *

— Ceva ce nu se aliază pentru cauza noastră.

— Cauza voastră? Ce cauză? Nu înţeleg. S

— Ai citit manuscrisul, Bret?

— E vreunul dintre voi responsabil de soarta băieţilor? Am închis strâns ochii.

— Băieţii?

Contracarasem întrebarea lui cu o altă întrebare. Vocea era pe punctul de a nu se mai putea abţine.

274

— Băieţii dispăruţi. Eşti cumva…

Era ca şi cum vocea nu anticipase această întrebare. Ca şi cum vocea ar fi presupus faptul că ştiam unde duce adevărul în situaţia de faţă.

— Nu, Bret. Din nou, cauţi unde nu trebuie.

— Unde-ar trebui să caut?

— Deschide ochii. Nu mai bâjbâi după lucruri care nu sunt acolo.

— Unde sunt băieţii? am întrebat. Ştii?

— Întreabă-l pe fiul tău. El ştie. Teama s-a transformat subit în furie.

— Nu cred.

— Asta te va distruge.

Scriitorul plecase. Scriitorul era speriat şi fugise, ascunzându-se undeva şi urlând de frică.

— Ce vrei să spui cu asta? Că mă va distruge? Mă ameninţi?

— Înţeleg că te-a vizitat detectivul Donald Kimball, zise vocea unduitor. Ţi-a povestit despre mine?

— Ce s-a întâmplat cu Aimée Light?

— Acum începem să ne apropiem de subiect.

— Unde e?

— Într-o lume mai bună.

— Ce i-ai făcut?

— Nu, Bret. Ce i-ai făcut tu.

— Nu i-am făcut nimic.

— Da, în parte e adevărat: n-ai făcut nimic ca s-o salvezi.

— Ce i-ai făcut?

— Aş verifica puţin cărticica aia murdară scrisă de tine.

— N-am absolut nicio legătură cu ce i s-a întâmplat lui Aimée Light. Închid telefonul.

— Cu toate că aş putea face să se întâmple unele lucruri, îşi coborâse vocea, şi totuşi desluşeam cuvintele la fel de clar. Te-aş putea implica şi pe tine.

Rănile continuau să se deschidă.

— Ce vrei să spui? Ce-ai putea să faci?

— Păi, i-ai fost mentor. Era o tânără studentă dispusă să coopereze. Şi foarte atrăgătoare. Vocea făcu o pauză, luând un alt aspect în consideraţie. Poate că Aimée Light voia mai mult de la marele şi celebrul profesor despre care îşi scria lucrarea. Vocea făcu o altă pauză. Poate că ai dezamăgit-o

275

Într-o anumită măsură. Poate că există chiar nişte e-mailuri care să dovedească acest lucru. Poate că Aimée Light a lăsat în urmă un şir de indicii care includ o notă sau două. Şi hai să spunem că aceste note se refereau la posibilitatea ca ea să se aştepte de la tine să-i împlineşti o promisiune. Hai să zicem că poate exista posibilitatea ca ea să-i spună faimoasei tale soţii…

— Cine mă-ta eşti?

— …despre voi doi. Vocea oftă, apoi vorbi mai rapid. Deşi atunci când am întrebat-o despre „relaţia" voastră, am avut impresia că de fapt ea spunea că nu se întâmplase nimic între voi. Desigur, o legasem la gură şi de-acum sângera foarte tare, dar era destul de limpede că voi doi nu v-aţi futut niciodată. Poate că erai furios pe Aimée Light că nu s-a arătat mai deschisă. Ăsta e un alt scenariu pe care l-am putea urmări. Respingerea fusese prea mult pentru un scriitor care a primit mereu tot ce-a vrut, aşa că ai clacat. Vocea făcu o pauză. Înţeleg că încă n-ai anunţat autorităţile despre relaţia ta cu decedata.

— Pentru că n-am nimic de-a face cu nicio cri…

— A, ba da.

— Cum?

Asta mă solicita mult mai profund decât m-aş fi aşteptat

vreodată: era o încercare dincolo de puterile mele.

— Ai fost văzut de trei martori în apropierea apartamentului ei în noaptea în care trupul ei dezmembrat a fost descoperit în acea cameră foarte mizerabilă de la Orsic Motel. Aşadar, ce făceai acolo, Bret?

— Am un alibi pentru…

— De fapt n-ai niciun alibi.

— Nu există nicio…

— Te referi la noaptea în care ai dat târcoale casei „voastre", trăgând unele concluzii despre trecut? Toată lumea dormea. Erai singur. Nimeni nu te-a mai văzut după ce v-aţi întors de la Buckley până a doua zi dimineaţa când Marta te-a văzut alergând spre biroul tău din cauza acelor documente ataşate. Asta lasă neexplicat foarte mult timp, Bret. Apropo, ţi-a plăcut filmul? Ţi-a luat îngrozitor de mult ca să-l găseşti. Voiam să ţi-l arăt de mai mulţi ani de zile.

Am sărit înapoi la Aimée.

— Nici măcar nu se ştie că e trupul ei.

276

A

— Le-aş putea expedia capul. Încă îl mai am.

— E o glumă. Nici măcar nu exişti…

— Dacă asta crezi, atunci de ce mai eşti la telefon? N-am avut nimic de spus decât:

— Ce vrei?

— Vreau să realizezi unele lucruri despre tine însuţi. Vreau să reflectezi asupra vieţii tale. Vreau să devii conştient de toate lucrurile groaznice pe care le-ai comis. Vreau să recunoşti dezastrul care este Bret Easton Ellis.

— Tu omori oameni şi-mi spui mie…

— Cum aş putea omorî oameni dacă nu exist, Bret? Voce? rânjea. Era un adevărat mister. Repet, eşti pierdut, oftă vocea. Repet, Bret nu se prinde nici de data asta.

— Dacă te apropii vreodată de familia mea, te omor.

— Nu sunt foarte interesat de familia ta. În plus, habar n-ai cum ai putea scăpa de mine, nu încă.

— Dacă nu exişti, cum aş putea face una ca asta?

— Ai citit manuscrisul? întrebă din nou vocea.

Eram pe punctul să izbucnesc în lacrimi. Mi-am vârât pumnul în

gură şi mi l-am muşcat.

— Hai să jucăm un joc, Bret.

— Nu voi…

— Jocul se cheamă: „Ghici cine vine la rând”.

— Nu eşti viu.

Apoi brusc şi foarte dulce, vocea începu să fredoneze un cântec pe care l-am recunoscut – The Sunny Side of the Street – înainte ca un hohot să curme linia melodică, iar convorbirea se întrerupse.

Când am pus telefonul pe birou, am observat o sticlă care nu fusese acolo când intrasem în cameră, o sticlă de votcă.

N-a fost nevoie ca scriitorul să-mi spună s-o beau.

277

Joi, 6 noiembrie

24. Întunericul

Nu există alt mod de a descrie evenimentele petrecute la nr. 307, Elsinore Lane, pe 6 noiembrie dimineaţa devreme decât simpla relatare a faptelor. Scriitorul voia s-o facă el, dar l-am descurajat. Raportul următor nu necesită artificiile pe care scriitorul ar fi insistat să le introducă.

Cândva în jurul orelor 2.15 Robby a avut un coşmar din cauza căruia s-a trezit.

La 2.25 Robby a auzit „sunetele” iscate de ceva ce se mişca prin casă.

Robby a crezut că sunt eu înainte să audă cum cineva zgâria uşa şi atunci a crezut că e Victor. (Mai târziu Robby va recunoaşte că „sperase” să fie Victor pentru că ştia cumva că „nu era el”.)

Robby s-a decis să treacă prin baie în camera surorii sale (conform propriei declaraţii, se pare că şi ea era în toiul propriului coşmar), apoi a deschis uşa ei şi s-a uitat pe coridor să vadă ce producea zgârieturile de pe uşa lui, nişte şanţuri adânci în dreapta jos. (La un moment dat, declară Robby, se temea că visează toate astea.)

Robby n-a văzut nimic atunci când s-a uitat pe coridor din cadrul uşii surorii sale.

(Notă: aplicele de pe coridor pâlpâiau şi, conform celor spuse de Robby, nu era prima oară când observa acest lucru, cum de altfel remarcasem şi eu, deşi nici Jayne, nici Sarahnici Roşa sau Marta – nu văzuseră una ca asta.)

278

Robby însă a auzit ceva atunci când a făcut doi paşi pe coridorul cu lumini pâlpâitoare. Un sunet ca un „fâlfâit" undeva mai departe.

În acest moment Robby şi-a dat seama că ceva urca pe scări.

„Respira greu" şi, conform spuselor lui Robby, în acelaşi timp „scâncea" – un cuvânt pe care nu l-am folosit înainte. (Definiţia dicţionarului: „a plânge; asemeni unui sugar, copil mic".)

„Chestia" a simţit prezenţa lui Robby şi din cauza asta a încetat brusc să mai urce scările.

Robby s-a întors – panicat – luând-o încet în direcţia opusă, către dormitorul principal de la capătul coridorului.

Ce s-a întâmplat când a deschis uşa şi a intrat în cameră?

În cameră era întuneric. Zăceam pe spate, pe pat. Credeam că visez. Mi se rupsese filmul după ce băusem jumătate din sticla de votcă apărută pe biroul meu pe parcursul convorbirii cu Clayton, băiatul care voia să fie Patrick Bateman. După ce am devenit foarte încet conştient că nu mai dormeam, ochii mi-au rămas închişi şi am simţit o greutate pe piept. Încă mă simţeam ameţit de pe urma unui vis în care ciorile se transformau în pescăruşi.

— Tată? Un ecou.

Nu-mi puteam deschide ochii. (Dacă i-aş fi deschis, aş fi văzut silueta lui Robby în cadrul uşii, având în fundal lumina pâlpâitoare a holului.)

— Ce e? s-a auzit vocea mea răguşită.

— Tată, cred că e cineva în casă.

Robby încerca să nu se vaite, dar chiar şi beat puteam detecta frica din vocea lui.

279

Mi-am dres glasul, continuând să ţin ochii închişi.

— Cum adică?

— Cred că e ceva acolo care urcă scările, zise el. Ceva îmi zgâria uşa.

Conform spuselor lui Robby, se pare că am zis următoarele:

— Sunt sigur că nu-i nimic. Culcă-te la loc.

Robby a replicat:

— Nu pot, tată. Mi-e frică.

Prima mea reacţie: Păi şi mie mi-e frică, Bine-ai venit în clubul nostru. Obişnuieşte-te. De asta nu mai scapi niciodată.

Îl puteam auzi pe Robby venind mai aproape, păşind în

întunericul din dormitorul principal. Îl puteam auzi apropiindu-se de mine, îndreptându-se spre silueta mea întunecată şi estompată.

Am simţit din nou greutatea de pe piept.

Robby vorbea în întuneric:

— Tată, cred că e cineva în casă.

Robby se întinse spre veioza de pe noptieră. Robby aprinse veioza.

Dincolo de pleoapele mele închise ardea o lumină portocalie.

Robby tăcu.

Contempla ceea ce vedea.

Imaginea contemplată alungă momentan frica şi o înlocui cu o curiozitate nesuferită.

Tăcerea lui începea să mă trezească din beţie. Din nou greutatea de pe piept.

— Tată, zise încet Robby.

280

— Robby, am oftat.

— Tată, e ceva pe tine.

Am deschis ochii, dar nu m-am putut concentra. Tot ce am văzut apoi s-a succedat foarte rapid.

Terby era cocoţat pe pieptul meu, cu faţa spre /nâne şi gura deschisă într-un rictus care ocupa acum jumătate din faţa păpuşii, iar colţii pe care abia îi observasem deunăzi erau acum maronii

(sigur că erau pentru că „mutilaseră" un cal într-un câmp lângă autostradă nu departe de Pearce).

Pintenii îi erau înfipţi în halatul în care adormisem, şi dădea din aripi, dar nu lungimea aripilor m-a şocat pe moment (crescuseră – am acceptat asta imediat), ci venele negre şi umflate care îi irigau aripile şi care pulsau sub pielea ei (pielea păpuşii, da, spune asta unei persoane normale şi urmăreşte-i reacţia) înţesate cu sânge.

Conform celor declarate de Robby: când a aprins veâoza, chestia era nemişcată. Apoi şi-a rotit rapid capul spre el – cu aripile deja întinse şi gura gata să se deschidă – iar când a început să vorbească, păpuşa s-a întors din nou spre mine.

Am ţipat şi am azvârlit chestia aia de pe pieptul meu, sărind în sus.

Terby căzu jos şi se târî sub pat.

M-am ridicat în picioare, cu răsuflarea tăiată, scuturându-mă

frenetic de ceva inexistent de pe halatul meu sfâşiat.

În afară de sunetele pe care le scoteam, era linişte în casă.

Apoi l-am auzit şi eu. Scâncetul.

— Tată? întrebă Robby.

281

Non-răspunsul meu a fost întrerupt când am auzit ceva urcând treptele în grabă.

De unde stăteam eu şi Robby, privind spre uşa dormitorului, o umbră – cam de un metru – s-a apropiat de noi, în lumina care pâlpâia; înainta lateral, nesigur, pe lângă perete, şi când a ajuns mai aproape, scâncetul s-a transformat în sâsâit.

— Victor? am întrebat, neîncrezător. E Victor, Robby. E doar Victor.

— Nu e Victor, tată. Conform lui Robby, am spus:

— Atunci ce naiba e?

Chestia s-a oprit, de parcă ar fi meditat la ceva.

Era 2.30 când s-a luat curentul. Toată casa s-a cufundat în întuneric.

M-am întins inutil spre întrerupător. Mă clătinam pe picioare.

— Mama ţine o lanternă în sertar, spuse agitat Robby.

— Nu te mişca. Rămâi unde eşti. Încercam să vorbesc pe un ton normal.

Am sărit pe pat şi m-am întins spre sertarul noptierei lui Jayne. L-am tras, am găsit lanterna. Am scos-o. Am aprins-o imediat, uitându-mă pe jos după Terby.

— Hai să ieşim de-aici, am zis.

Robby a ieşit după mine, iar eu am îndreptat lanterna spre ce-ar fi trebuit să se afle pe hol. (însă am făcut-o fără-intenţie – pentru că în cele câteva secunde care s-au scursi în timp ce căutam lanterna în camera întunecată, uitasem i arătarea care ne aştepta pe hol.)

282

Atunci am zărit arătarea pentru o fracţiune de secundă.

Robby nu ştia deloc sigur ce-a văzut în lumina lanternei. Se „ascundea" în spatele meu, cu ochii strânşi cât putea de tare, iar acel ceva s-a ferit de fasciculul de lumină al lanternei ca şi cum aşa ceva l-ar fi jignit – ca şi cum întunericul era tot ce ştia şi îl mulţumea.

Votca îmi surescitase simţurile.

— Victor? am şoptit din nou, încercând să mă conving că el era.

Robby tremura ca varga în spatele meu. Robby, ne nimic. E doar câinele.

Dar după ce am zis asta, l-am auzit amândoi pe Victor lătrând afară.

Conform lui Robby, în acest moment a început să plângăcând a realizat că ceea ce era pe hol nu era câinele lui.

Am insistat.

— Victor, vino aici. Vino aici, Vie. Era doar alcoolul care făcea concesii.

Conform lui Robby, în momentul acela m-a auzit murmurând:

— Nu se poate.

Avea un metru şi era acoperit de păr în şuviţe negre şi blonde şi se deplasa pe nişte picioare invizibile. Când fasciculul de lumină l-a surprins, a scos un alt sâsâit. S-a împleticit de-a lungul peretelui opus. Însă cu fiecare mişcare se apropia de noi.

S-a zbârlit când l-am surprins din nou în lumina lanternei. Nu-mi dădeam seama de unde venea sâsâitul. Când încetă să sâsâie, întreaga făptură fu cuprinsă de frisoane.

Conform lui Robby ziceam:

— Ah căcat ah căcat ah căcat.

S-a întors spre mine, de data asta cu insolenţă. Îmi venea până la brâu şi n-avea o formă anume – un dâmb. Acoperit cu păr şi încâlcit cu crenguţe şi frunze moarte şi pene. N-avea nicio trăsătură. Un norişor de insecte bâzâia deasupra arătării, urmând-o pe lângă peretele spre care se aruncase. Fasciculul lanternei o pironea locului.

Dinăuntrul clăii de păr apăru o gaură de un roşu aprins deschisă în jurul dinţilor.

Gura căscată, dezvelirea dinţilor, am înţeles – cu o limpezime morbidă care m-a trezit brusc – constituiau un avertisment.

Apoi s-a repezit asupra noastră, orbeşte.

Înlemnisem locului. Robby se ţinea de mine, îşi trecuse un braţ pe după talia mea. Tremura.

Am ţinut lanterna îndreptată spre arătare şi, când s-a apropiat, i-am simţit în nări mirosul rânced, de putreziciune, de mortăciune.

Gura îi rămăsese deschisă în timp ce înainta împleticindu-se. M-am izbit cu Robby cu tot de perete ca s-o evit. A trecut vâjâind pe lângă noi.

(Pentru că nu vedea şi se bizuia pe miros – asta o ştiam e deja.)

M-am întors rapid. Robby se ţinea în continuare de mine, strângându-mă puternic. Am început să mă trag înapoi, în direcţia opusă aceleia unde dispăruse arătarea.

Iarăşi mă treceau toate apele.

Cel mai groaznic lucru pe care l-am observat era un ochi imens plasat undeva în vârful clăii, rotindu-se agitat în orbita plată, de forma unui disc.

284

Robby:

— Tată ce-i asta ce-i asta ce-i asta?

Făptura s-a oprit în dreptul uşii dormitorului – schimbasem locurile – şi începu să scoată iarăşi acele scâncete.

Am încercat din răsputeri să nu intru în panică, dar îmi pierdusem suflul şi mâna care ţinea lanterna îmi tremura atât de tare încât a trebuit să mă folosesc de cealaltă mână ca s-o susţin şi să surprind arătarea în fasciculul de lumină.

Mi-am sprijinit mâna şi am dibuit-o.

Rămăsese nemişcată. Însă ceva în interiorul ei făcea ca arătarea să pulseze. A deschis gura, acum plină de spumă, şi s-a avântat din nou asupra noastră.

Când m-am întors mi-a căzut lanterna, iar Robby a scos un ţipăt înfricoşat.

Am ridicat lanterna şi am îndreptat-o spre arătare, care s-a oprit – aparent nedumerită.

Afară, lătratul lui Victor devenise isteric. Arătarea s-a repezit din nou spre noi.

Şi atunci iar mi-a scăpat lanterna. Becul s-a spart şi ne-am cufundat în întuneric, în timp ce arătarea se năpustea spre noi.

Am înhăţat mâna transpirată a lui Robby, alergând spre camera lui şi deschizând uşa.

M-am împiedicat, am căzut în cameră şi m-am izbit cu faţa de podea. Am simţit ceva ud pe buze.

Robby a trântit uşa şi-am auzit zăvorul.

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă în întuneric, şi mi-am şters sângele de pe buze. Am scos un strigăt atunci

285

când Robby m-a ţinut locului cu o îmbrăţişare înspăimântată.

Am ascultat atent. În cameră era întuneric beznă; ne-am concentrat asupra sunetelor scoase de arătarea aceea, care zgâria uşa.

Brusc, zgârieturile au încetat.

Strânsoarea lui Robby s-a relaxat. Am expirat.

Dar destinderea n-a putut continua pentru că s-a auzit un pârâit. Forţa uşa.

M-am dus la uşă. Robby încă se ţinea de mine.

— Robby, am şoptit. Ai o lanternă aici? Orice?

Am simţit cum Robby îmi dă imediat drumul şi l-am auzit îndreptându-se în direcţia dulapului.

În întunericul camerei se ivi o sabie verde luminoasă. A plutit spre mine; i-am luat jucăria. Lumina era anemică. Am îndreptat sabia spre uşă, luminând-o.

— Tată, a şoptit Robby cu voce nesigură. Ce e?

— Nu ştiu.

(Dar chiar spunând asta, ştiam ce era.)

Zgârieturile au reînceput.

Mă întrebam: oare cu ce zgârie?

Apoi am realizat că nu zgâria. (Mi-am amintit ceva.)

Niciodată nu zgâriase.

Rodea uşa. Se folosea de gură. Se folosea de dinţi.

Apoi a încetat să mai roadă.

Robby şi cu mine ne uitam la uşa scăldată acum în verde. 286

Priveam îngroziţi cum clanţa se mişca în sus şi-n jos.

Într-o dezgustătoare fracţiune de secundă am înţeles că îşi folosea gura ca să deschidă uşa.

A trebuit să-mi reamintesc să respir când clanţa s-a zgâlţâit violent.

Se auzi ceva ca un mârâit. Sunetul frustrării. Zgomotul foamei.

Apoi a încetat. Am auzit arătarea îndepărtându-se anevoie.

— Ce e? Ce vrea? Nu înţeleg. Cum a intrat? Era vocea lui Robby.

— Nu ştiu ce naiba e, m-am tânguit.

— Ce e, tată?

— Nu ştiu nu ştiu nu…

(Notă: Asta nu era adevărat tehnic vorbind.)

Bâiguiala noastră a fost curmată de vocea lui Sarah strigând.

— Mami! Mami! Mă papă!

M-am repezit prin baie în camera ei. Înainte să o ridic din pat,

am vânturat sabia luminoasă prin încăpere.

Sarah se trăsese spre tăblia patului când arătarea încercase să se urce în patul e). Apoi îşi încleştase gura într-unul din stâlpii de susţinere ai patului şi îl zgâlţâia, mârâind.

— Ce se-ntâmplă? strigă Robby, din baie.

Am urlat scârbit şi am ridicat-o pe Sarah din pat. Când o duceam pe Sarah spre baie, arătarea a rămas ţintuită locului, apoi a sărit jos şi s-a repezit spre noi.

Am trântit uşa, iar Robby a încuiat-o. Încă o mai ţineam pe Sarah şi sabia de lumină. Aşteptam şi priveam spre uşă.

287

Calm, am întrebat:

— Unde e celularul tău, Robby?

— În camera mea.

A făcut un gest peste umăr.

Mă gândeam la ceva. Să descuiem uşa care dădea în camera lui Robby ca să iau telefonul şi să mă întorc în baie ca să sunăm la 911. E ideea care prindea contur în mintea mea.

Victor continua să se agite ca turbat în grădină.

Apoi ceva s-a izbit de uşa dinspre camera lui Sarah cu atâta forţă încât s-a bombat în interior.

Robby şi Sarah au început să urle.

— Totul va fi bine. Robby, descuie uşa. Ieşim prin camera ta.

— Tati, nu pot. Plângea.

— Va fi bine.

S-a izbit din nou în uşă.

Uşa a crăpat în mijloc. Când a izbit-o din nou, uşa a rămas agăţată doar de balamale.

Asta l-a făcut pe Robby să descuie imediat uşa dinspre camera lui şi să fugă din baie.

L-am urmat, cu Sarah şi sabia luminoasă.

Am traversat în fugă camera lui Robby şi el a descuiat uşa fără să ezite, apoi ne-am repezit spre scară. Luna strălucea, acum o puteam vedea mult mai clar prin fereastră.

Pe la jumătatea scărilor am văzut arătarea ţâşnind pe holul de deasupra noastră.

Ne-a urmărit pe trepte. Îi auzeam gura deschizându-se şi închizându-se, cu plescăituri jilave.

288

Sarah şi-a întors capul şi a început să urle când a văzut-o gonind spre noi.

Biroul meu părea cel mai aproape. Uşa era deschisă. Uşa de la intrare nu era.

În birou aveam arma din seif.

Ne-am adăpostit în birou şi am încuiat uşa. Am pus-o pe Sarah pe canapea. Amândoi copiii plângeau. Am repetat inutil că totul va fi „bine".

Ţinând sabia luminoasă în dreptul seifului, l-am deschis şi am scos pistolul.

Am cercetat biroul cu sabia şi am găsit celularul. L-am rugat pe Robby să ţină sabia până când am format 911.

Robby se uita fix la pistolul meu. Asta l-a făcut să-şi închidă strâns ochii şi să-şi ducă mâinile la urechi.

Arătarea începu să se izbească în uşă.

— Iisuse Hristoase, am strigat.

Loviturile deveneau tot mai frecvente. Uşa se încovoia spre noi. M-am uitat speriat în jur. M-am repezit la fereastră şi am deschis-o.

(Notă: vopseaua se jupuia atât de rapid de pe casă încât părea că nişte rafale de zăpadă se abătuseră pe Elsinore

Lane.)

Apoi uşa a crăpat, şi s-a dat în lături, atârnând doar de balamaua de sus.

Arătarea stătea în cadrul uşii.

Chiar şi în lumina anemică a sabiei pe care o mânuiam Puteam să văd spuma care îi dospea la gură.

289

— Împuşc-o! împuşc-o! strigă Robby!

Am îndreptat arma spre arătarea care se apropia de noi.

Am apăsat pe trăgaci.

Nimic.

Pistolul nu era încărcat. 1

(Notă: Jayne scosese toate gloanţele în noaptea în care credea că îmi „imaginasem" că pătrunsese un intrus în casă.)

De-abia dacă vedeam arătarea care se îndrepta spre noi., Scotea nişte sunete ca de sugar.

Electricitatea a revenit atât de brusc încât am fost orbiţi…

de lumină. Alarma de incendiu piuia necontenit. Tot ce;
fusese stins înainte de culcare era aprins acum. Fiecare;
lumină din casă ardea. Televizorul ne asurzea. Din combină.
stereo se revărsa o versiune a cântecului The Way We Were. Calculatorul meu pâlpâi.

Casa explodase de lumină.

Lumina ne-a împiedicat să vedem unde dispăruse arăi tarea.

— Tati, îţi curge sânge. % Asta o zisese Sarah.

Mi-am atins buzele. Degetele mi s-au înroşit.

Cum stăteam acolo, am observat ora pe ceasul cu baterii de pe biroul meu.

Curentul revenise exact la 2.40 a.m.

290

25. Arătarea de pe coridor

La patru minute după ce sunasem la 911, luminile albastre intermitente ale unei maşini de poliţie au tras în faţa casei de la numărul 307, Elsinore Lane.

Îi comunicasem operatoarei de la 911 că avusese loc o spargere, dar că nimeni nu fusese rănit, iar „făptaşul" scăpase.

Am fost întrebat dacă doream să rămân la telefon până la sosirea poliţiştilor.

Am spus nu pentru că trebuia să mă gândesc la unele lucruri.

Trebuiau luate anumite decizii.

Ameninţarea pe care urma s-o relatez trebuia s-o atribui unei entităţi care pătrunsese în casa noastră? Sau voi încerca să le servesc minciuna (un scenariu mai plauzibil) că era vorba – despre ce? – de jivinele obişnuite în astfel de cazuri? Mă voi abţine de la a folosi cuvântul „creatură" când voi arăta spre pădure? Voi încerca să descriu arătarea de pe coridor? Mă voi arăta „îngrijorat" în timp ce voi camufla adevărata amploare a anxietăţilor mele din moment ce nimeni nu putea face nimic ca să ne ajute?

Poliţia va fi aici.

Da – şi?

Poliţişti vor cerceta casa.

Şi nu vor găsi nimic.

Tot ce puteau face era să ne escorteze în camerele noastre unde ne vom lua cele trebuincioase, pentru că sub nicio formă nu vom mai petrece o altă noapte în casa asta.

Dar cum puteam eu, cu atât mai puţin copiii, explica ceea ce ni se întâmplase?

Aveam de-a face cu ceva atât de străin de ei încât apărea absurd.

291

Am realizat cumva că nu va fi întocmit niciun raport al poliţiei.

Încă nu înţelegeam exact care era rolul lui Terby. Tot ce ştiam era că eu fusesem cel care o adusesem în casă – şi că voise s-o aduc – însă ceea ce mi se arătase în lumina pâlpâitoare constituia un secret pe care trebuia să-l păstrez pentru mine însumi. În privinţa asta, eu şi casa eram complici.

Am sunat-o pe Marta. Mi-am ales cuvintele cu grijă şi i-am explicat că „ceva" pătrunsese în casă şi am asigurat-o că toată lumea era bine şi că urma să vină poliţia şi că vom petrece noaptea la Four Seasons în centrul oraşului şi dacă era bună să se ocupe de aranjamentele de rigoare. Am rostit toate astea cu cea mai calmă voce de care eram în stare şi am spus-o foarte rapid – într-o singură frază, menţionând intrusul la început în aşa fel încât singurul lucru care trebuia să-i rămână foarte clar era nevoia de a rezerva o cameră la hotel. Dar Marta era o profesionistă şi în momentul în care a sunat telefonul, era deja total trează şi apoi mi-a spus că va fi în cincisprezece minute pe Elsinore Lane şi înainte să mai spun ceva, a închis telefonul.

Sarah era tot în braţele mele şi Robby stătea pe peluză când cei doi poliţişti – ţipi sub treizeci de ani – au venit la noi şi s-au prezentat drept O'Nan şi Boyle.

Au observat sângele de pe buzele mele şi vânătaia care începea să se contureze pe obraz şi m-au întrebat dacă aveam nevoie de asistenţă medicală.

Le-am spus că sunt bine şi că totul se întâmplase când căzusem în camera fiului meu, arătând spre Robby, care a dat din cap, confirmând spusele mele.

M-au întrebat dacă „Doamna Dennis e acasă", iar eu le-am explicat foarte degajat că nu, soţia era la filmări, într-un studio din Toronto, şi că nu eram decât eu şi copiii; acasă.

În timp ce o altă maşină a poliţiei cu încă doi poliţişti; parca în faţa casei, le-am relatat lui O'Nan şi Boyle că intrus pătrunsese în casă, dar pentru că „se luase" curent n-am reuşit să „văd cum arăta chestia".

În momentul acesta totul s-a schimbat.

Cuvântul „chestie” şi-a pus amprenta pe întreagi poveste.

292

Cuvântul „chestie” m-a etichetat drept „un martor puţin credibil”.

O’Nan şi Boyle s-au sfătuit cu ceilalţi doi poliţişti.

Mi-am dres glasul şi am clarificat faptul că intrusul „ar fi putut fi un animal sălbatic”.

A urmat o discuţie deloc convingătoare dacă să contactăm asociaţia locală pentru protecţia animalelor, o idee rapid abandonată. Dacă urmau să descopere ceva despre asta „chestia” – atunci vor reconsidera natura intervenţiei lor.

Boyle a rămas cu mine şi cu Robby şi Sarah în timp ce ceilalţi trei poliţişti au intrat în casă, care radia o lumină atât de intensă de parcă ar fi fost una din acele nopţi americane din filme, iar nivelul decibelilor (The Way We Were se repeta încontinuu) era atât de mare

(şi nici măcar nu ai CD-ul acela)

Încât a trezit familia Allen.

Am simţit o înţepătură de teamă când au intrat în casă. Nu voiam să intre. Nu voiam să li se întâmple nimic în casa aceea. Voiam să strig „Fiţi atenţi”.

Am simţit asta chiar atunci (deşi se va dovedi incorect): eram singurul din familie care va mai intra în casa asta.

Şi totodată ştiam că familia mea – chiar şi în afara cazeinu era în afara pericolului.

Brusc, m-am întors să mă uit dacă pisica pe care o descoperisem ieri putrezea în dreptul gardului viu.

Când poliţistul Boyle i-a văzut pe Mitchell şi pe Nadine Allen stând pe aleea lor pavată cu granit negru, în halate de casă identice şi făcând gesturi spre el, Boyle ne-a rugat să „nu ne mişcăm”.

Lumina din casă păli. Cineva găsise combina stereo şi muzica se stinse brusc.

Liniştea a fost pe moment terifiantă.

L-am întrebat pe scriitor: ce le spune Boyle celor doi Allen?

(Da, scriitorul reapăruse. Nu voia să fie lăsat în afara acestui episod şi începuse deja să-mi şoptească tot felul de lucruri.)

În timp ce Boyle se îndrepta spre casa vecinilor, n-am observat că Robby îmi luase celularul din mână.

Poliţistul Boyle le spune că eşti nebun, iar ei nu-l contrazic.

Poliţistul Boyle le relatează scenariul ridicol privind

un animal sălbatic. Uită-te la vecini – nu încuviinţează ceea ce le spune Boyle. Le spune că o chestie mare, păroasă, s-a năpustit peste noi în casă. Şi, bineînţeles, cei doi Allen-i nu cred asta, mai ales după spectacolul ciudat la care au asistat duminica trecută – îţi mai aminteşti, Bret? Şi îl mai întreabă pe Boyle: „Pare beat?"

Mi-am întors privirea de la Mitchell şi Nadine spre etajul casei lor unde am văzut silueta lui Ashton dincolo de perdelele din camera sa, vorbind la telefon, iar când am revenit la peluza noastră, l-am văzut pe Robby cu celularul meu la ureche şi capul puţin întors, aprobând.

Asta ca să n-auzi ce vorbeşte.

Am privit din nou spre fereastra lui Ashton, dar plecase de-acolo.

Cum putea Robby să vorbească la telefon când plânsese de frică doar cu zece minute mai devreme? Mă implorase să omor arătarea cu zece minute mai devreme – cum de era în stare să dea telefoane, când eu de-abia dacă mă puteam mişca? Ce-mi ascundea? De ce revenise actorul? Nu ne împăcaserăm plângând doar cu câteva ore în urmă?

Mă uitam la Robby, când, brusc, poliţistul Boyle apăru în câmpul meu vizual.

Se oprise lângă Robby şi îl întreba ceva.

Robby se uită imediat spre mine şi dădu din cap.

Robby se ridică în picioare şi închise celularul în timp ce Boyle continua să-i vorbească; conversaţia lor era punctată din când în când de încuviinţările lui Robby şi privirile pe care mi le arunca mereu.

Marta venise, iar Sarah m-a rugat s-o las jos.

Nu-mi dădusem seama că o ţinusem în braţe tot acest timp până când i-am dat-o Martei.

Marta era de părere să nu se facă un raport al poliţiei pentru că asta însemna că mass-media vor prelua infor Hmaţia. Iar Marta avea aceeaşi opinie ca mine: dacă toată I lumea era bine, să mergem cu copiii la hotel.

Doi dintre poliţişti au ieşit afară din casă.

Cum era de aşteptat, nu găsiseră nimic.

Da, uşile erau zgâriate. Da, fuseseră forţate. Da, două uş erau scoase din balamale. Însă nicio fereastră nu deschisă sau spartă şi toate uşile de la intrarea în casă eraij încuiate.

294

Ce am văzut noi, orice o fi fost, trebuie să fi intrat în casă mai devreme în ziua precedentă.

Exista un consens în această privinţă. L-am întrebat pe O'Nan:

— V-aţi uitat sub patul din dormitor?

O'Nan se întoarse spre Clarke întrebându-l dacă se uitase sub patul din dormitorul principal. Clarke veni spre noi şi zise:

— Da, m-am uitat, domnule. Nu era nimic acolo.

— Adică mai e în casă? Asta trebuie să înţeleg? N-ar fi trebuit să spun asta – pur şi simplu nu m-am putut stăpâni. Întrebarea a venit ca un fel de croncănit.

— Domnule… nu înţeleg.

— Nu era o păpuşă – o pasăre – sub patul din dormitor? M-am întors de la Marta şi Sarah şi am zis asta cu o voce scăzută.

— De ce-ar fi păpuşa sub pat, domnule?

— Deci mai e în casă? am întrebat în şoaptă, ca pentru mine.

— Domnule, ce să mai fie în casă?

O'Nan mă întrebă asta cu un soi de răbdare tensionată.

Clarke se uita la mine de parcă i-aş fi irosit timpul. Şi ce avea de gând să facă? m-am gândit furios. Cine ce avea de gând să facă? Eram căsătorit cu Jayne Dennis. Eram un scriitor celebru. Trebuiau să ţină cont de asta. Trebuiau să facă tot ce mă aşteptam de la ei să facă. Marta tocmai se prezenta lor. O priveau foarte serios.

Iar apoi o scenă a prins să se deruleze de la sine pe peluză.

— Dacă nu există geamuri sparte şi toate uşile sunt încuiate, atunci chestia trebuie să fie înăuntru.

Răspundeam propriilor mele întrebări.

— Domnule Ellis, n-am găsit nimic în casă.

Alt poliţist apăru şi întrebă, cu un scepticism aproape nedisimulat:

— Domnule Ellis, aţi putea să ne oferiţi o descriere a acestui intrus?

M-am cutremurat. Mai târziu, scriitorul mi-a reamintit ce declarasem. El avea transcrierile.

— Toţi dormeam şi… un zgomot l-a trezit pe fiul meu… era… nu ştiu ce era… probabil avea puţin peste o jumătate

295

de metru… avea o claie de păr blond şi… mârâia la noi – de fapt,

nu, scotea un fel de sâsâit… şi ne-a urmărit peste tot… ne-a urmărit în toată casa… a rupt uşi… voia ceva…

Cineva a observat că îmi pierdusem suflul.

În acel moment unul dintre poliţişti a ieşit din casă cu Victor.

Poliţistul ţinea câinele de zgardă conducând animalul spre grupul de pe gazon.

Victor gâfâia şi avea o expresie sticloasă.

Exista un consens şi o tăcere conspirativă.

Am identificat-o şi ceva s-a dezlănţuit în sinea mea.

Am început să dau târcoale.

Lanternele îl cercetau pe câinele care de-abia îşi putea ţine ochii deschişi.

Victor se întinse pe gazon. A înregistrat privirile noastre, dar nu le-a dat importanţă.

Apoi se pare că am devenit singura fiinţă umană spre care îşi îndrepta atenţia.

Îmi închipuiam că era copleşit de ruşine.

Îl auzeam pe câine spunând: „Eşti futut. Eşti absurd, în pula mea".

Mi-am dat seama că toată lumea se uita la mine, aşteptând ceva.

Prezenţa câinelui părea să răspundă la întrebare, iar acest lucru era urmat de – o simţeam – o stare colectivă de uşurare.

— Ascultaţi, chestia aia n-a fost un labrador auriu, bine? Câinele lătra afară. Nici măcar nu era în casă. Şi câinele ăsta nu-i în stare să smulgă uşile din balamale.

Din nou tăcere.

După care Clarke spuse:

— Domnule Ellis, câinele era în casă – l-am găsit în bu. F< cătărie.

Poliţiştii au început să-i întrebe pe copii ce văzuseră. Când Sarah s-a ferit sfioasă de ei, am zis:

— Iubito, nu trebuie să spui nimic. Sarah le-a spus că văzuse „un leu".

Robby a dat din umeri, nesigur. Când Boyle îl întî dacă putea să fi fost un câine, Robby continuă să dea «… Umeri. Robby nu se uita la mine când făcea gestul acelî Robby nu se uită spre mine atunci când confirmă faptul

cvca. Ce se insinuase în casă nu era o fiinţă umană, ci un animal şi acela putea să fi fost un câine. Dar, sublinie Robby, era întuneric şi el îşi ţinuse ochii închişi majoritatea timpului pe parcursul celor „întâmplate".

Am realizat că în acest moment rămăsesem singurul martor.

Poliţistul Boyle mă întrebă:

— Aţi băut ceva în seara asta, domnule?

Deschide chepengul. Pescăruşii se ceartă. Rafalele de vânt –, v năpustesc asupra ta. Tatăl tău stă pe marginea unei benzi, / (» circulaţie suprapuse, deasupra autostrăzii.

— Poftim?

L-ai auzit, cârâi scriitorul.

Boyle veni mai aproape, coborând vocea, întrebând:

— Aţi băut ceva în seara asta, domnule?

— Nu sunt obligat să răspund. N-am condus niciun vehicul motorizat.

(Am realizat că nu folosisem niciodată în viaţa mea sintagma „vehicul motorizat" în nicio propoziţie vorbită său. Scrisă.)

Marta încă o ţinea pe Sarah în braţe, ascultând atentă acest schimb de replici.

În acelaşi timp eram foarte conştient de prezenţa lui Robby.

Uită-te cât de demn şi de sexy eşti, spuse scriitorul. Ce tată pe cinste ai devenit. Beat şi speriat de ştiu eu ce monstru de pe coridor. Ce băiat de treabă.

Poliţiştii deveniseră tot mai distanţi şi mai puţin îngrijoraţi.

— Ascultaţi-mă pe mine, indiferent ce-a fost, a venit din; pădure, am insistat. Şi nu era câinele nostru. Neajutorat, m-am întors spre fiul meu. Robby, spune-le ce-ai văzut.

— Tată, nu ştiu ce-am văzut, zise el, chinuit. Nu ştiu ce-am văzut. Nu mă mai întreba asta.

— Am găsit o sticlă de votcă pe jumătate goală pe noptieră, domnule Ellis.

Nu mai ştiu cine a zis asta.

— Şi ce credeţi că dovedeşte asta? am reuşit să îngân.

— Domnule Ellis, luaţi medicamente?

— Da. Iau. De fapt chiar iau.

Am răspuns asta în stilul defensiv al unui drogat.

— Ce fel de medicamente?

— Asta nu vă priveşte, domnule, dar iau nişte doze minime de Klonopin pentru tulburări anxioase.

(Ironia sorţii: nu m-am simţit în viaţa mea mai treaz ca în momentul acela.)

Cei patru poliţişti schimbară priviri severe.

— Şi consumaţi alcool atunci când ingeraţi aceste medicamente? întrebă unul dintre ei.

— Da, îmi dau seama la ce faceţi aluzie.

Poliţistul Boyle mă privea cu acea expresie elementară de dezaprobare.

— Domnule Ellis, cred că ar trebui să vă consultaţi doctorul care vă prescrie aceste medicamente…

— Amuzant. Foarte amuzant. În faţa copiilor. Bravo, domnilor. Foarte frumos.

— De ce trebuie ca taţi să meargă la doctor? o întrebă Sarah pe Marta.

— Domnule Ellis, tot ce vreau să spun e că dacă chestia asta se întoarce, ar fi bine să vă consultaţi cu medicul…

— N-am avut niciun fel de halucinaţii induse de nimic. Ceva – şi nu era câinele nostru – de fapt ceva foarte ziecâinesc – a fost în casa noastră.

— Domnule Ellis, calmaţi-vă…

— Auziţi, hm, mersi, domnule O'Nan şi domnule Boyle şi domnule Clarke şi-am gesticulat un et cetera – şi oricine aţi fi, aţi fost de un mare ajutor şi eu sunt…

— Domnule Ellis…

— Vreau să spun că ceva a dat buzna în casa mea şi ne-a atacat pe mine şi pe copiii mei şi ne-am căcat pe noi de frică şi credeţi că a fost numai o halucinaţie de-a mea? Aţi fost de mare ajutor. Acum puteţi pleca.

(Asta a fost doar de dragul spectacolului, mi-am dat seama. Jucam rolul părintelui îngrijorat. Teatru pentru copii şi pentru Marta, care urma să-i relateze asta lui Jayne. Poliţiştii n-aveau nicio vină. Luând în considerare cele; întâmplate, n-aveau ce face. N-ar fi trebuit să sun la 911.; Fusese o eroare tactică. Ar fi trebuit să-i îmbrac pe copii să mergem cu toţii la hotel.)

Da, dar aveai nevoie de un alibi ca să ieşi din casă, mi-i reamintit

scriitorul. Cum altfel să-ţi explici „evadarea" de nr. 307, Elsinore Lane? Arătarea de pe hol ţi-a furnizat un motiv convenabil.

— Noi credem că probabil a fost câinele, domnule Ellis.

— Mergem la hotel, am zis scurt. M-am întors spre Marta. Corect?

A dat din cap, privindu-mă cu ochii larg deschişi.

Deci asta era teoria lor: Beat mort în urma unei combinaţii de votcă şi Klonopin, i-am sculat pe copii crezând că eram atacaţi de animalul nostru de companie. Era aşa o tâmpenie, încât nici nu merita o reacţie din partea mea.

Însă până şi scriitorul credea că e plauzibil.

Scriitorul mi-a spus că poliţiştii credeau că profitam de buna lor credinţă.

Scriitorul mi-a spus că pe unul dintre poliţişti îl pufnise râsul când au dat de sabia luminoasă care zăcea pe jos în biroul meu.

Scriitorul mi-a spus că doi dintre poliţişti se masturbaseră la scenele de sex din American Psycho.

Boyle a rămas cu Robby şi Sarah, iar O'Nan ne-a escortat pe mine şi pe Marta. Marta trebuia să meargă în camerele copiilor şi să împacheteze lucrurile (uniforme, ghiozdane, manuale), în timp ce eu mi-am luat şi eu ce-aveam nevoie.

Dar mai întâi am însoţit-o pe Marta în camera lui Sarah şi m-am postat lângă uşa de la baie.

Marta a aruncat o privire uşii, rămânând nemişcată.

O'Nan a remarcat acest lucru şi a făcut un gest – o ridicare din umeri cu o expresie înţelegătoare – care ne dădea de înţeles că trebuia să avem răbdare şi vom vedea noi.

Am vrut să strig: „Ce vom vedea?"

Uşa sărise din balamale şi o spumă greţoasă lucea oribil pe clanţă.

Şi mai groaznic: uşa fusese smulsă pentru că arătarea o muşcase şi trăsese de ea.

Smocuri de blană punctau coridorul – păr năpârlit de creatură.

De la fereastra dormitorului am privit cum doi poliţişti cercetau câmpul din spatele casei, căutând indicii inexistente. Nu aveau să găsească nicio urmă. Nimic nu ducea spre „ferestrele intacte" şi „uşile încuiate" ale casei. Bârfeau despre Jayne Dennis şi nebunul ei de soţ. O'Nan a scos un

299

sunet prin care îmi sugera că ar trebui să încep să-mi împachetez lucrurile. Am umplut la întâmplare o geantă de umăr cu un costum, portmoneul, laptopul. Am adăugat articole de cosmetică şi medicamentele. În timp ce m-am schimbat, punând pe mine un tricou, pantaloni largi şi haina de piele, am aruncat o privire în oglindă. Aveam o vânătaie pe obrazul umflat. Buza inferioară îmi era despicată de o linie subţire neagră. Ochii mi se zbăteau.

După ce am ieşit din baie, am aruncat o ultimă privire patului sub care se băgase Terby. Scriitorul era cu mine în încăpere.

Spune-le că deţii informaţii despre mutilarea unui cal în Pearce.

Spune-le că aseară te-a sunat Patrick Bateman, sugeră scriitorul.

Spune-le despre fata din camera 101 de la Orsic Motel.

Haide. Fă pasul cel mare. Poate că aşa o să te salvezi.

I-am urcat pe copii în Range Rover împreună cu Victor, care urma să stea într-un adăpost pentru câini de la subsolul hotelului Four Seasons. Marta şi-a lăsat maşina în faţa casei şi s-a urcat la volan. Această decizie a fost luată după ce poliţiştii m-au ameninţat că mă pun să suflu în fiolă. Şi au insistat să ne escorteze la hotel, unde ne aştepta administratorul de noapte.

Range Roverul şi două maşini de poliţie s-au pus în mişcare din faţa casei.

Uită-te, încă se cojeşte. Te-ai mai uitat încă o dată în camera de zi? Cred că ai fi…

În timp ce treceam prin oraşul pustiu mi-am sprijinit capul de geam. Răceala sticlei îmi făcea bine la obrazul lovit.

Deci, spuse scriitorul. Arătarea din hol.

Ce-i cu ea?

Momentul amintirilor, nu-i aşa, Bret?

Ştiu ce-am văzut.

Ce-ai văzut? Sau, mai precis, când ai văzut-o prima oară?

De fapt am văzut-o în noaptea de Halloween. Era în pădure. Am văzut-o ieşind şi intrând în pădure. Ca păianjen.

Câţi ani aveai când ai scris povestirea?

300

Doisprezece. Eram de vârsta lui Robby. Scrisă cu o mână de copil.

Cum îi spunea povestirii?

N-avea titlu.

De fapt nu-i adevărat.

Ai dreptate. Îi spunea Mormântul.

Despre ce era vorba, Bret?

Despre o arătare. Un monstru. Trăia în pădure. Îi era teamă de lumină.

De ce ai scris-o?

Pentru că mi-era tot timpul frică.

De cine îţi era frică?

De tata.

Cum arăta monstrul din povestire, Bret?

Ca arătarea care a pătruns în casă în noaptea asta. Era exact aşa cum mi-am imaginat-o la doisprezece ani. Am scris şi am desenat cu mâna mea ilustraţiile povestirii. Iar arătarea de pe coridor era ceea ce desenasem.

Ai mai văzut-o înainte?

Nu.

Ce făcea acest monstru pe care l-ai creat?

Se strecura în casele oamenilor. În miez de noapte.

De ce făcea asta?

Nu vreau să răspund la asta.

Dar vreau un răspuns

De ce nu-mi spui tu?

Se strecura în casele oamenilor pentru că voia să mănânce copii…

Străzile pustii alunecau pe lângă noi şi nimeni din maşină nu scotea un cuvânt. Robby privea luna care îi şoptea ceva, în timp ce Sarah îngâna ceva ca pentru sine, un fel de consolare. Am remarcat un eucalipt uriaş care părea să se fi înălţat brusc, străpungând trotuarul.

L-am întrebat pe scriitor: De ce apare – de ce se materializează – pe Elsinore Lane?

Voi răspunde la întrebarea asta printr-o altă întrebare: de ce bântuie Patrick Bateman prin districtul Midland?

Adică ce vrei să spui? Cum devine o entitate fictivă una reală?

Ai avut remuşcări când ai creat monstrul de pe coridor?

Nu. Eram înspăimântat. Încercam să-mi găsesc locul în lume.

Un scurt interval al stării de veghe: formalităţile de cazare la

recepţia din marele salon pustiu al hotelului.

Secvenţe: schimbul anost de informaţii – monotonie vecină cu transa – dintre Marta şi administratorul de noapte. Eu eram prea răguşit ca să mai vorbesc cu cineva.

Băiatul de serviciu ne-a condus la un apartament cu două dormitoare. Copiii vor ocupa una dintre camere, cu două paturi duble. O altă cameră, spaţioasă, bogat decorată, îi separa de camera în care dormeam eu. S

În timp ce Marta îi ajuta pe copii să se pregătească de culcare, mi-am amintit că analizasem odată Mormântul cu un psiholog la care mă trimiseseră părinţii mei în adoles\ cenţă (l-am parodiat în Less Than Zero), iar acesta fusese amuzat de elementele freudiene – simbolurile sexuale – pre„ţ zente în povestire şi pe care nu le-aş fi putut decela la doisprezece ani. Ce era muntele de păr? De ce avea orificiul –, dinţi? De ce se apropia sabia luminoasă de moviliţa de păr? ţ De ce striga băiatul împuşc-o!? J

Dar ceva m-a făcut să las baltă povestea aceasta pe careaproape că o uitasem şi care se derulase în primele ore ale zilei de 6 noiembrie.

Era asta: copiii păreau bine.

Din cadrul uşii am privit cum Marta îl învelea pe fiecare în patul lui.

Îmi imaginasem că spaima resimţită pe parcursul celor aproximativ zece minute le va marca vieţile. Însă nu părea să fie cazul. Se părea că viaţa va merge înainte la modul obişnuit. Mă uimea cât de repede îşi reveniseră. Refacerea lor va fi completă când se vor trezi dimineaţa. Ceea a fusese o experienţă înfricoşătoare va deveni un joc, o enr blemă cu care să se mândrească, o poveste cu care îşi vi impresiona şi fascina prietenii. Coşmarul devenise o ave tură. Erau zdruncinaţi, dar în acelaşi timp tari şi rezisteni (Era singura undă de uşurare pe care am resimţit-o viza de noaptea aceea.) Sarah şi Robby erau plictisiţi şi obosi după drumul până la hotel, căscaseră pe rupte în ascens şi nu va trece mult şi se vor trezi şi vor comanda mic dejun de la room service înainte de a fi duşi la şcoală Marta (cu toate că va depinde de ei dacă vor vrea să mear

sau nu), iar Robby ar putea chiar susţine un examen la matematică după-amiază şi se vor întoarce la Four Seasons şi îşi vor face lecţiile în faţa televizorului şi o vor aştepta pe mami să se întoarcă

acasă.

Copiii au adormit aproape imediat.

Marta mi-a spus că mă va suna în jur de opt, să vadă dacă totul e în regulă.

Era 3.40. Din momentul în care ne orbise lumina şi până cum totul se petrecuse într-un interval de o oră.

Am condus-o pe Marta şi i-am şoptit „Mersi" în timp ce i-am deschis uşa.

Rezemându-mă de uşa pe care tocmai o închisesem, m-a năpădit un gând: Scrisul te va costa o soţie şi un fiu, de aceea Lunar Park va fi ultimul tău roman.

Am deschis imediat minibarul şi am băut o fiolă de vin roşu.

Pe parcursul următoarelor patru ore nu-mi aduc aminte nimic din ce s-a întâmplat.

Scriitorul a furnizat amănuntele.

Am scos laptopul şi m-am conectat la internet.

Aici am tastat următoarele cuvinte: „stafie", „bântuire", „exorcist".

Surpriză şi groază: existau mii de pagini dedicate acestor subiecte.

Am încercat o delimitare, tastând „districtul Midland".

Asta a scurtat considerabil lista.

Se pare că am intrat şi pe alte site-uri, dar nu-mi amintesc asta.

Se pare că am „decis" să verific pagina lui Robert Miller de la Northeastern Paranormal Society.

Am trimis e-mail-uri de om beat. Mi-am lăsat numărul de telefon şi pe cel de la Four Seasons.

Conform celor susţinute de scriitor: Jayne a sunat din Toronto la 5.45, după ce vorbise cu Marta, care i-a relatat cele întâmplate în casă. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

Tot conform scriitorului: Jayne îşi bea cafeaua în timp ce i se făcea machiajul.

Soţia mea a considerat că reacţionasem exagerat şi s-a simţit mulţumită.

Soţia ta e o fraieră, a murmurat scriitorul.

303

— p

Ai declarat, încercând să nu te bâlbâi:

— Vom rămâne aici până te întorci – vreau să mă asigur că cei mici sunt la adăpost.

Nu i-ai răspuns lui Jayne când te-a întrebat:

— La adăpost de ce?

Nu doreai odată să vezi cum e „când mai rău de-atât nu se poate”? m-a întrebat scriitorul. N-ai scris asta undeva? Poate că da. Dar nu mă mai interesează. Prea târziu, spuse scriitorul.

304

26. Întâlnirea

Robert Miller m-a sunat pe celularul pe care îl ţineam în mână în timp ce dormeam. Suna atât de înăbuşit, încât vibraţiile m-au trezit de fapt. Am apăsat automat pe buton şi am zis „Da” fără să verific cine era. Conversaţia a durat puţin. De-abia dacă puteam să fiu atent pentru că eram întins pe pat într-un hotel străin şi era ora nouă, iar de unde eram mă puteam chinui s-o văd prin uşa deschisă pe Marta îmbrăcând-o pe Sarah pentru şcoală în timp ce Robby stătea în faţa televizorului îmbrăcat deja în uniformă, amândoi aparent neafectaţi – imagine care avea acea calitate precară a unui vis repetat. Cineva îmi spunea la telefon că primise un e-mail şi că verificase numele meu pe Google (scriitorul mi-a amintit că fusese ideea lui şi că o indusesem în mesaj pentru a mă legitimiza) şi credea că sunt într-adevăr cel care pretindeam că sunt. Mi-a declarat că acest „caz” al meu îl intriga. Vocea mi-a propus să ne întâlnim la restaurantul Dorseah Diner, în Pearce. Mi-a dat o adresă pe care am notat-o. După care am retrăit experienţa din noaptea precedentă. S-a întâmplat când Robert Miller mi-a cerut să-i aduc un plan al casei de la nr. 307, Elsinore Lane ca să-i pot indica unde erau situate „zonele unde-şi făcuse apariţia fantoma”. Am convenit să ne întâlnim la ora zece.

Reuşisem să dorm cam trei ore fără vise şi, când am intrat clătinându-mă în camera de zi doar în boxeri şi tricoul alb pătat cu câteva picături de vin roşu, am încercat să le zâmbesc copiilor, dar zâmbetul şi întrebarea de control „Hei, cum vă merge în dimineaţa asta?” părură absurde: Robby arăta relaxat şi Sarah avea o faţă lipsită de orice expresie până când mi-au văzut amândoi vânătaia. Marta a remarcat că era mai mare – iar amintirile nopţii trecute începură să

305

pâlpâie în jurul copiilor – şi imediat Marta se lansă într-o mică conversaţie despre cum chemase un taxi din holul hotelului

astă-noapte pentru a se întoarce pe Elsinore Lane ca să-şi ia maşina (şi m-am panicat, trebuind să mă abţin s-o întreb dacă intrase în casă şi ce culoare aveau pereţii acum?), ca eu să mă pot folosi astăzi de Range Rover, aşa că i-am mulţumit. (Totodată o contactase pe Roşa ca să-i explice de ce nu mai aveam nevoie de serviciile ei până când se întorcea doamna Dennis din Toronto.) I-am întrebat din nou pe copii cum se simt. Robby a dat din umeri şi a încercat sincer să zâmbească după ce şi-a ferit privirea. „Bine, cred". Sarah era, din fericire, ameţită de medicamentele ei şi de-abia reuşea să îşi tragă un pulover pe ea. Marta urma să-i ducă pe copii la şcoală – indiferent ce se petrecuse, aveau nevoie să se întoarcă la programul lor – şi să-i aducă înapoi la hotel după-amiaza târziu. Marta mi-a spus toate astea cu fermitate, ca şi cum s-ar fi aşteptat la dezaprobări, dar din moment ce asta fusese dorinţa lui Jayne, nu mai era loc de modificări. Atât Sarah, cât şi Robby voiau să-l vadă pe Victor în adăpostul de la subsol înainte de a merge la Buckley, iar Marta i-a asigurat că o puteau face. Chiar doream ca Marta să se ocupe de copii din moment ce eu, evident, nu eram în stare s-o fac. Instinctul îmi spunea că era mai bine să stea cât mai multă vreme departe de mine. După ce toată lumea a plecat, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am uitat în oglindă. M-am cutremurat.

Restaurantul Dorseah Diner din Pearce era situat nu departe de una dintre ieşirile de pe autostradă într-o zonă plată şi aridă – cu excepţia unor eucalipţi care ţâşniseră din asfalt – copaci care eram sigur că nu existaseră cu o zi înainte. (Estimam că restaurantul se afla la aproximativ şapte kilometri de câmpul pe care fusese abandonată păpuşa care ucisese un cal.) Restaurantul era mic şi avea o parcare cu pietriş, constând din maximum douăsprezece locuri, toate; goale la ora zece în dimineaţa zilei de 6 noiembrie. Doar şase separeuri se găseau în dreptul ferestrelor, iar în faţa barului lunguleţ erau aliniate douăsprezece scaune înalte şi rotunde, albastre, unde se găsea singurul client din restaurant: un om în vârstă într-o haină de ploaie, citind un ziar local. Mlăsat moale pe scaunul din separeul cel mai retras şi comandat cafea, ignorând meniul jerpelit pe care ospătarii

mi l-a pus în faţă. Purtam ochelari de soare şi o şapcă de baseball pe care o cumpărasem de la magazinul de suveniruri din holul hotelului, pantaloni de trening şi un tricou pătat pe sub haina de piele. Obrazul tumefiat mă durea şi trebuia să fiu atent la buza mea gata să se

despice. Eram mahmur şi mă durea tot trupul de parcă fusesem bătut şi continuam să ronţăi Klonopin în speranţa că îşi va face efectul. Am aruncat o nouă privire câmpului care părea să mă privească şi în depărtare am observat căpiţele de fân şi dincolo de căpiţe se legăna un şir de palmieri.

Un break bej coti în parcarea pustie şi se opri lângă Range Rover. Robert Miller îşi făcu apariţia, cu bur-ta-nainte, îmbrăcat în blugi roşi şi o haină de blugi asortată, purtând pe dedesubt o cămaşă turcoaz: un bărbat voluminos trecut de cincizeci de ani, cu mustaţă şi un păr lung şi cărunt legat în coadă de cal. Obosit şi tras la faţă, s-a uitat la ceasul de la mână, ceea ce m-a făcut să-mi strâng instinctiv încheietura mâinii (era amorţită). Intră în restaurant ţinând în mână un carneţel şi în primul moment habar n-aveam cine era. Însă el părea să mă fi recunoscut şi se apropie de separeul în care stăteam zgribulit. Când mi-am ridicat privirea, am văzut o faţă aspră, rănită, care trecuse prin multe.

— Domnul Ellis?

— Da.

— Sunt Robert Miller.

Nu făceam decât să-l privesc.

Nu era sigur dacă abordarea lui primise reacţia cuvenită.

— M-aţi contactat azi-dimineaţă? N-am discutat la telefon?

— Da, firește.

M-am ridicat anevoie şi i-am întins mâna.

A strâns-o ca un om de afaceri – avea o mână puternică, aspră, nu moale, umedă şi fină cum au scriitorii – şi după ce i-a dat drumul a alunecat încet în separeu, pe locul din faţa mea. Foarte calm, i-a făcut semn singurei ospătăriţe din local şi i-a comandat o cafea şi un pahar de apă, apoi a aşezat carneţelul pe masă. În el avea informaţii despre mine: data naşterii, titlurile cărţilor mele, adresa casei de Pe Elsinore Lane.

Mi-a luat câteva secunde să-mi pun gândurile în ordine. Mă pregătisem oarecum în cele cincisprezece minute cât

mi-a luat ca să vin cu maşina la Pearce şi credeam că eu şi scriitorul construisem o poveste destul de coerentă, care să-l determine pe Miller să mă ajute. Dar acum, când mă aflam aici în carne şi oase, în faţa lui, mă simţeam jenat şi am început să mă bâlbâi imediat

ce-am deschis gura. M-am apucat să-i relatez ceea ce se petrecuse în casă cât mai calm şi concis, dar curând m-am pomenit că mă refeream la tot ceea ce mi se întâmplase şi săptămâna infernală prin care trecusem, bombardându-l cu toate detaliile care îmi veneau în minte – Terby, piatra de mormânt, gaura întunecată de pe câmp, luminile care pâlpâiau, intrusul, mobila care se rearanja mereu, urmele de paşi tivite cu cenuşă, animalele moarte, documentele video ataşate, vântul, tata, casa de pe Elsinore Lane care se metamorfoza în casa de pe Valley Vista – şi, cu faţa în piuneze, i-am prezentat o poveste care n-avea niciun sens decât pentru mine. Dar Miller părea să mă ia în serios. Îşi tot lua notiţe, mai ales atunci când un anume detaliu îl incita, şi nu părea să-l deranjeze nici cel mai bizar dintre amănunte. N-aveai cum să-i descifrezi expresia feţei – tipul putea fi drogat. Toată povestea asta întortocheată şi absurdă lui i se părea ca ceva obişnuit. Unde era surpriza? Unde era uimirea? Dar imediat mi-am dat seama că, luând în considerare scopul venirii lui Miller aici, era o dimineaţă obişnuită pentru el. Am înţeles că atitudinea lui era una de rutină, ca de altfel şi bombăneala speriată a clientului său. Însă nu m-am simţit mai uşurat în urma relatării evenimentelor prin care trecusem.

Nu i-am menţionat pe băieţii dispăruţi sau pe Aimée Light şi Orsic Motel, dar i-am repetat conversaţia telefonică cu Patrick Bateman. În momentul acela Miller m-a întrerupt, ridicându-şi privirea din carneţel.

— Cine e tipul? întrebă Miller.

— Patrick Bateman? E, hm, un personaj fictiv… de-al meu.

— A, da, corect. Da, îmi amintesc.

— Vreau să spun că de fapt el nu există. L-am inventat „Cred că cineva, ştii, doar îl imită.

— Crezi că cineva îl imită? întrebă el.

— Da. Încercam să-mi controlez vocea. Da, vreau să zic, J ştii, ce altă explicaţie ar fi? Nu ştiu să existe vreo alt explicaţie.

Miller dădu gânditor din cap, dar apoi mă întrebă:

— Crezi că chestia pe care ai văzut-o azi-noapte pe hol e tot o persoană deghizată?

Am încercat s-o scald.

— Hm… nu… nu… e tot o creaţie de-a mea… altceva. Mi-am dat seama că dincolo de întrebarea lui Miller se închega o teorie şi într-un

fel ciudat de liniştitor am mai realizat că în sfârşit aveam de-a face cu cineva care credea în asemenea lucruri.

Miller continua să mă studieze. Încă nu-mi dădusem jos ochelarii de soare.

— Nu sunt sigur… am început anevoie. Vreau să… cum anume sunt conectate casa şi aceste manifestări fizice ale… hm… aceste creaţii fictive… şi mă gândesc că poate sunt…

Am rostit toate astea într-o şoaptă disperată care m-a durut fizic. Declarând toate astea în spaţiul public al unui restaurant, încercam să păstrez o ultimă doză de demnitate. M-am îndreptat de spate.

Tăcerea s-a prelungit în timp ce Miller mă analiza. Îşi scosese ochelarii de soare – avea ochii de un albastru lăptos – cu un gest care îmi sugera că ar trebui să fac acelaşi lucru, dar n-o puteam face; ochii mi se înfundaseră mult prea adânc în orbite.

— Îmi vine greu… să admit toate astea… e greu să accept că toate astea chiar s-au întâmplat, cred, şi totul a culminat cu acest… incident de azi-noapte şi… iată-mă aici – vreau să zic iată-ne – pentru… pentru că vreau ca aceste incidente să înceteze.

— Altfel cunoscute ca evenimente inexplicabile.

— Da, am murmurat, zgâindu-mă la peisajul plat şi dezolant de dincolo de autostradă. Evenimente inexplicabile, am murmurat.

Simţind că terminasem ce aveam de povestit, Miller îşi schimbă uşor poziţia în separeu şi zise:

— Tehnic vorbind, domnule Ellis, nu sunt un demonolog. Dădeam din cap deşi nu voiam s-o fac.

— Adică?

— Un expert în studierea şi abordarea demonilor. L-am fixat multă vreme pe Miller până când am zis, am întrebat:

— Demoni?

309

Semn bun, m-a avertizat scriitorul.

Miller oftă. Remarcase neîncrederea din grimasa mea.

— În plus, mai comunic cu ceea ce se cheamă stafii – dacă vrei să le numeşti aşa, domnule Ellis. În termeni profani, mă poţi numi vânător de fantome, ca de altfel şi cercetător spiritual.

— În esenţă studiezi… tot ceea ce e supranatural? Cuvintele mi-au ieşit exact cum mă aşteptam să-mi iasă pentru că scriitorul îmi

spunea că eşti vârât până-n gât în povestea asta.

A încuviinţat. L-am privit intens, încercând să-mi amintesc fraze peste care am dat azi-noapte pe internet în starea mea de beţie cruntă.

— Poţi să… cureţi o casă infestată? în sfârşit, mi-am scos ochelarii.

Miller a tresărit şi s-a abţinut să se încrunte prea tare când mi-a văzut obrazul şi mărimea vânătăii în toată splendoarea ei. Asta a răscolit ceva în el. Se confrunta cu un alt amănunt izbitor.

— Nu mă crezi nebun, nu-i aşa? am întrebat rapid.

— Iau o decizie chiar în timp ce vorbim, zise el, revenindu-şi. Ăsta e tot rostul acestei prime întâlniri: să încerc să văd dacă te pot crede.

Închisesem ochii şi am început să vorbesc înainte ca el să termine.

— Vreau să spun că nu sunt dezechilibrat. Poate că sunt, hm, puţin, dar nu sunt periculos sau bolnav.

— De asta încă nu sunt sigur. Miller scoase un oftat, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele. Mai e ceva ce nu-mi spui?

— Nu ştiu mai mult.

Am ridicat mâinile, predându-mă.

— Ai avut vreodată vreun acces psihogen, domnule Ellis? întrebă Miller. Ai fost vreodată victima vreunei halucinaţii?!

— Cred… cred că sunt chiar acum.

— Nu. Asta e doar teamă, zise Miller. Apoi notă ceva în carneţel.

Prefă-te că dai un interviu, şopti scriitorul. Ai fost la de interviuri. Să zicem că ăsta e un alt interviu. Zâmbeşte-i ziaristului. Spune-i ce cămaşă drăguţă poartă.

Brusc, am ghicit unde bătea Miller.

— Am avut probleme cu alcoolul şi… şi probleme cu drogurile… dar nu cred că există vreo legătură… şi…

În momentul acela totul se nărui.

— Ştii ce? Cred că am făcut o greşeală. Poate n-au fost decât nişte copii care mi-au jucat o festă şi nu mai fac diferenţa pentru că sunt celebru şi am avut de-a face cu tot felul de obsedaţi, aşa că poate cineva imită doar vreun personaj fictiv de-al meu şi poate că toate astea…

Miller mă întrerupse când am început s-o iau razna:

— Eşti singura ţintă a acestor evenimente inexplicabile?

— Cre… Cred că da… cred c-am fost… până noaptea trecută.

— Ai făcut ceva care ar fi putut înfuria aceste spirite? M-a întrebat asta atât de normal, de parcă mi-ar fi cerut opinia asupra unei cărţi citite recent, însă pentru mine avea conotaţii sinistre.

— Ce vrei să spui? Că e vina mea sau ceva de genul ăsta?

— Domnule Ellis, nu e vorba de vină aici, zise Miller cu o răbdare prudentă. Nu făceam decât să întreb dacă nu cumva ţi-ai atras furia – din neglijenţă – celor din casă. A făcut o pauză, lăsându-mă să mă gândesc. Crezi că prezenţa ta în casa asta – care, conform celor spuse, nu era infestată în momentul sosirii tale – a înfuriat în vreun fel spiritele…

— Hei, ascultă, chestia asta de astă-noapte, indiferent ce mă-sa a fost, mi-a atacat copiii!

— Domnule Ellis, tot ce spun e că nu poţi să-ţi ridici împotrivă lumea spiritelor şi să te-aştepţi ca ele să nu reacţioneze.

— Eu n-am intrat în niciun conflict cu nimeni, ele au intrat în conflict cu noi. Această nouă afirmaţie a atins un alt nerv. Iar casa n-a fost construită pe un vechi cimitir indian, da? Iisuse Hristoase.

Acest acces de furie – o răbufnire – m-a calmat pe moment.

Miller mi-a observat mâna care tremura în timp ce ridicam ceaşca de cafea la gură ca apoi, amintindu-mi de buza mea, să o pun la loc pe farfurioară. Eram gata să izbucnesc în plâns din cauza inutilităţii acestei întâlniri.

— Pari foarte defensiv. Pari furios. Miller spuse asta fără niciun fel de emoţie. Îţi simt teama, dar simt şi furia şi o Personalitate antagonică.

— Iisuse, parc-ai fi nenorocitul meu de psihiatru.

— Domnule Ellis – şi de data asta Miller se aplecă în faţă şi spuse reducându-mă la tăcere: Am văzut două persoane transformate în cenuşă din cauza conflictelor de genul ăsta.

Mi s-a oprit inima, apoi a început să bată mai tare. Am început să plâng încet. Mi-am pus din nou ochelarii la ochi. Încercam să rămân calm, dar dacă aş fi crezut ce-mi spusese mi s-ar fi făcut rău. Plânsul răsuna zgomotos în liniştea din restaurant. Ruşinea a forţat rapid plânsul să înceteze.

— Cenuşă? Ai văzut aşa ceva? Am luat un şerveţel din suport şi

mi-am suflat nasul. Despre ce vorbeşti?

— Unul era fermier. Celălalt avocat. Miller făcu o pauză. Ai citit jurnalul de pe site-ul unde relatam aceste două incidente?

— Nu. Am înghiţit în sec. Îmi pare rău. Nu l-am citit. Trebuia să plec de-aici. Trebuia să mă forţez să mă ridic în picioare şi să încerc să mă deplasez către Range Rover. Apoi să mă întorc la Four Seasons. Mă voi băga imediat în pat. Voi aştepta să vină creatura aia, ce-o fi fost, care urmărea să mă înhaţe. Voi rămâne neînfricat în faţa morţii sau nebuniei.

Nu puteam înţelege de ce pastiluţele de Klonopin nu-şi făceau efectul în dimineaţa asta.

Din când în când se auzea câte o maşină trecând pe lângă restaurant; singurul indiciu că exista o realitate în afara locului în care mă găseam.

— Aceste două persoane pur şi simplu au izbucnit în flăcări.

Miller nu coborî vocea, dar aruncă o privire îngrijorată spre chelneriţa care discuta cu bucătarul. La un moment dat, în timpul acestei conversaţii, bătrânul bucătar dispăru de la bar şi m-am gândit că poate şi el era o stafie.

— De când te ocupi de chestii din astea? l-am luat la întrebări la rândul meu. Vreau să spun că nu înţeleg ce-mi spui. Adică spui o chestie ca asta şi sunt pe cale să-mi pierd minţile şi…

— Informaţia respectivă se găseşte în întregime pe internet, domnule Ellis…

Însă eram pierdut în angoasa momentului.

312

— Adică ai un CV sau nişte scrisori de recomandare pentru că atunci când îmi spui că ai văzut indivizi izbucniijn (j în flăcări încep să simt că înnebunesc…

— Domnule Ellis, nu mi s-a acordat o diplomă. N.am urmat o facultate unde merg viitorii vânători de stafii. Nu am decât propria experienţă. Am investigat peste şase mii de fenomene supranaturale.

Am clacat din nou. Plângeam şi încercam să nu respir prea zgomotos.

— Ce mă fac? am tot întrebat. Miller începu să mă consoleze.

— Dacă vrei să mă angajezi, datoria mea e să vin acasă la tine şi să invoc manifestările fizice ale creaturii care bântuie locul acela.

— Cât de… rău poate fi? Vreau să zic, trebuie să fiu acolo? M-am

forţat să încetez cu plânsul şi am fost surprins să constat că am reuşit; m-am şters la ochi şi mi-am suflat nasul cu un alt şerveţel. Am văzut că erau vreo zece şerveţele mototolite şi înşirate în faţa mea.

— Cât de rău poate fi? De fapt Miller spuse următoarele: Odată am avut de-a face cu un contabil care spunea că era posedat. În după-amiaza şedinţei de exorcism din apartamentul său a început să vorbească de la coadă la cap în latină, apoi ochii au început să-i sângereze şi capul să i se despice.

Reacţia mea şocată a fost să murmur:

— Hei, am avut un audit de la fisc. Am trecut prin chestii şi mai groaznice.

Ce tip dur, mârâi scriitorul. Atât de cool. Miller n-a înţeles că asta a fost o reacţie normală. A urmat o tăcere încremenită, Miller fixându-mă cu răceală.

— Glumesc, am şoptit. O glumă proastă. Eram…

— Incidentul acela, domnule Ellis, mi-a provocat un atac de inimă. Am fost internat. Nu e o glumă. Am înregistrat acest incident.

Extenuarea m-a forţat subit să mă concentrez asupra lui Miller şi am fost îndeajuns de curios să întreb:

— Şi… ce faci cu caseta?

— O arăt la simpozioane. Am reflectat.

— De ce anume… era posedată această persoană?

— De spiritul unui animal de care mi-a spus că fusese zgâriat.

Am vrut ca Miller să repete.

— Fusese atacat de un animal şi după aceea a ajuns să creadă că devenise animalul care îl atacase.

— Cum se poate una ca asta? Aproape că mă văităm. Cum e posibil? Ce tot vorbeşti? Iisuse Hristoase…

— Domnule Ellis, nu cred că ţi-ar mai veni să râzi de mine dacă o persoană posedată de un spirit demonic te-ar fi aruncat la vreo zece metri şi pe urmă ar fi încercat să te taie în bucăţi.

Mi-a luat din nou ceva timp să-mi recapăt suflul. Tot ce am putut să spun a fost:

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Sunt extrem de obosit. Nu mai ştiu nimic. Şi nu râd de tine.

Miller continua să mă fixeze, ca şi cum ar fi încercat să decidă ceva. Mă întrebă dacă aveam planul casei. Schiţasem unul aproximativ

pe o coală de corespondenţă de la Four Seasons şi când am scos-o din haină mâna îmi tremura în aşa hal încât foaia a căzut pe masă atunci când i-am întins-o. M-am scuzat. A aruncat o privire schiţei şi a aşezat-o lângă carneţel.

— Trebuie să te întreb unele lucruri, zise el liniştit. Mi-am împreunat mâinile să nu mai tremure.

— Când au loc aceste manifestări, domnule Ellis?

— Noaptea, am şoptit. Au loc noaptea târziu. Întotdeauna în jurul orei morţii tatălui meu.

— Când anume? Precis.

— Nu ştiu. Între două şi trei dimineaţa. Tata a murit la 2.40 a.m. Şi se pare că asta e ora când… se-ntâmplă.

O pauză lungă, insuportabilă, urmată de o întrebare.

— Ce poate să însemne asta? Şi ştii cumva ora la care te-ai născut?

Miller nota în carneţelul lui. Nu se uita la mine când m-a întrebat asta.

— Da. Am înghiţit greu. Era 2.40 după-amiaza. Miller îşi studia notiţele.

— Ce înseamnă asta? am întrebat. Dacă nu e cumva o simplă coincidenţă?

— Înseamnă ceva care trebuie luat în serios. 314

— De ce? am întrebat cu vocea unui credincios, a unui student care aşteaptă un răspuns de la profesor.

— Pentru că spiritele care se arată între miezul nopţii şi zori vor ceva.

— Nu ştiu ce înseamnă asta. Nu pricep.

— Înseamnă că vor să te înspăimânte, zise el. Înseamnă că vor să-ţi dai seama de ceva.

Îmi venea să plâng, dar am fost în stare să mă controlez. Nimic din toate astea nu e prea reconfortant, nu-i aşa? l-am auzit pe scriitor întrebând.

— Ai menţionat într-unul din interviurile peste care m-am uitat că ţi-ai modelat acest personaj fictiv, Patrick Bateman, după tatăl tău…

— Da, aşa e, da…

— …şi mai spui că acest Patrick Bateman te-a contactat?

— Da, da, e adevărat.

— Eraţi apropiaţi, tu şi tatăl tău?

— Nu. Nu. Nu eram.

Miller studia ceva din carneţel. Ceva ce îl deranja.

— Şi există copii în casa ° Ai cui sunt?

— Da, am doi, am zis. L/e fapt numai unul e al meu. Miller şi-a ridicat brusc privirea spre mine. N-a zis nimic, dar mă privea intens, evident tulburat.

— Ce? am întrebat. Ce e?

— E ciudat, zise Miller. Nu simt c-ai avea.

— Ce anume nu simţi?

— Că ai avea un copil.

Mă durea pieptul. Mi-am amintit cum mă ţinea de mână Robby în maşină, după şcoală, şi cât de tare mă strângea noaptea trecută pentru că se aştepta să-l protejez. Deoarece acum credea că sunt tatăl lui. Nu mai ştiam ce să zic.

Miller continuă.

— Există un şemineu în casă? întrebă el brusc.

Spre ruşinea mea, a trebuit să mă gândesc la asta. Stăteam în casa aia de cinci luni şi a trebuit să mă gândesedacă exista un şemineu în casă. Dacă exista, nu fusese niciodată folosit. Aşa am ajuns să-mi dau seama că existau două.

— Da, da, avem. De ce?

Miller făcu o pauză, studiind carneţelul, şi murmură pierdut:

315

— Nu e decât un orificiu de pătrundere. Atât.

— Pot să te întreb ceva?

Miller zise „da" în timp ce întorcea o pagină din carneţel.

— Şi dacă… dacă această prezenţă inexplicabilă… nu vrea să plece? Am înghiţit în sec. Ce se-ntâmplă atunci?

Miller îşi ridică privirea.

— Trebuie să te anunţ că le voi ajuta să se mute într-un loc mai bun. De fapt sunt foarte recunoscătoare pentru orice fel de ajutor primit. Pauză. E vorba de suflete disperate, domnule Ellis.

— De ce sunt… disperate?

— Cam din două motive. Unele încă n-au realizat că au murit. Altă pauză. Iar altele vor să le comunice unele informaţii celor vii.

Era rândul meu să fac o pauză.

— Şi le rezolvi tu problema asta…?

— Depinde.

A dat din umeri.

— De ce anume?

— Păi depinde dacă acest demon sau stafie sau, în cazul tău, aceste chestii pe care le-ai creat – aceste entităţi torturate – s-au manifestat cumva în realitatea ta.

— Dar nu înţeleg, am zis. Care-i diferenţa între un demon şi o stafie?

Când am pus această întrebare, restaurantul a dispărut. Nu mai eram decât eu şi Miller într-un separeu suspendat în afara lumii reale şi ce însemna ea acum pentru mine.

— Demonii sunt malefici şi puternici. Stafiile sunt doar confuze – pierdute, vulnerabile. Dintr-odată Miller a dus mâna în geaca lui de blugi şi a scos un celular care vibra. A verificat numărul de apel, apoi l-a închis. Tot timpul cât a făcut asta a continuat să vorbească, de parcă ar mai fi oferit aceste informaţii de un milion de ori. Stafiile îşi trag energia de la un număr de surse: lumină, teamă, tristeţe, angoasă – acestea creează precedentul unui spirit. Stafiile nu sunt violente.

Tu ai demoni, şopti scriitorul.

— Demonii sunt o manifestare a răului şi îi bântuie pe cei care le-au permis din neglijenţă să intre în viaţa lor. Îţi aminteşti ce spuneam despre conflicte? Un demon apare când 316

simte că ai intrat în conflict cu el şi ceea ce urmăreşte, scopul său, e să îţi răspundă la fel. Demonii sunt furioşi.

— Trebuie să mă ajuţi, i-am spus. Trebuie să ne ajuţi.

— Nu mai e nevoie să încerci să mă convingi că eşti speriat, domnule Ellis, zise Miller. Ştiu că eşti.

— Bine, bine, bine, şi acum?

— Voi veni în casa ta şi voi determina natura bântuirii.

— Şi după aceea? am întrebat plin de speranţă, înainte de a spune: Mersi.

— Dacă există o prezenţă demonică în casa ta – şi se pare că există –, atunci trebuie să fii gata de luptă.

— De ce?

— Pentru că indiferent despre ce-ar fi vorba, se hrăneşte din teama ta. Se hrăneşte cu teama colectivă din casă. Şi, în funcţie de cantitatea de teamă, stricăciunile pe care aceste spirite le pot provoca sunt catastrofale.

— De ce mie? De ce mi se-ntâmplă mie?

— Se pare că eşti bântuit de un mesager. Miller făcu o pauză. De tatăl tău şi de Patrick Bateman şi de ceva creat în copilărie.

— Dar care e mesajul? Ce vrea să-mi comunice?

— Poate fi un număr diferit de lucruri.

Lumea nu mai exista. Nu făceam decât să mă zgâiesc la el. Nu mai simţeam nimic. Totul dispăruse, cu excepţia vocii lui Miller.

— Uneori aceste spirite devin cine eşti. Miller îmi studia reacţia. Nu era niciuna.

— Înţelegi asta, domnule Ellis? Că aceste spirite pot fi proiecţii ale eului tău interior?

— Cred… că sunt avertizat…

— De cine?

— De… tatăl meu? Cred că tata vrea să-mi spună ceva.

— Din informaţia pe care mi-ai furnizat-o, e foarte posibil.

— Dar… ceva… pare să-l oprească… cum ar fi… Miller făcu o pauză.

— Cine a adus păpuşa în casă, domnule Ellis?

— Eu, am şoptit. Eu am adus-o.

— Şi cine l-a creat pe Patrick Bateman? Şoptit:

— Eu.

317

— Şi chestia de pe hol? Altă şoaptă:

— Eu.

Mi-am revenit când Miller a împins carneţelul pe masă.

Voia să văd ceva.

Am observat un cuvânt cu litere mari: te R B.Y.

Sub el: cuvântul de la coadă la cap: Y B R E.T.

Why Bret? De ce, Bret?

Am reuşit să inspir.

— Care e data ta de naştere? l-am auzit pe Miller întrebând.

— Şapte martie.

Miller bătu cu pixul în carneţel.

Miller trăsese o linie între două numere.

Cu pastă roşie: nr. 307, Elsinore Lane.

— N-am putea doar să ne mutăm în altă casă? Gâfâiam.

— Nu putem să plecăm de-acolo? Nu mă puteam controla.

— Nu ne-am putea muta în altă parte? Miller mă prinse de mână

să mă calmeze.

— Domnule Ellis, în acest caz nu cred că ai de ales. Nu mai puteam respira.

— De ce? De ce n-am de ales?

— Deoarece nu neapărat casa ar putea constitui sursa bântuirii.

Începusem să plâng din nou.

— Dacă, dar, dacă, dacă, asta, casă, nu, e, sursa…

— Domnule Ellis…

Îl puteam auzi pe Miller, dar nu era vizibil.

— Dar dacă nu casa e sursa… care e sursa bântuirii? Finalmente, Miller a spus-o.

— Tu.

27. Bântuiţi

Lumea se micşorase, devenise o insulă superficială de lumină plutind în vastul întuneric, deşi era ora prânzului şi noi eram în drum spre casa de pe Elsinore Lane şi eu stăteam în spatele unei dubite având în faţă doi asistenţi (din câte am aflat, erau doisprezece în total şi ai fi putut să-i iei drept nişte calculatorişti tocilari anonimi, cu tipice tunsori perie de studenţi). Dale, care m-a întâmpinat cu „Urâtă vânătaie", conducea, în timp ce Sam cotrobăia într-o trusă cu CD-uri şi în tot acest timp se contraziceau cu privire la un film văzut recent – doar doi prieteni în drum spre o „investigaţie preliminară" sau „PCL" (prima cercetare a locaţiei) şi dezinvoltura firească a conversaţiei lor trebuia să fie un semn liniştitor, să-mi dea de înţeles că nu era vorba de cine ştie ce, doar de o altă verificare de rutină. Dar Miller vorbea peste conversaţia lor – stăteam unul lângă celălalt, cu genunchii lipiţi de un generator – şi îmi explicau încotro îi mânase ultima oară vânătoarea de stafii, o locaţie greu accesibilă, unde se întruniseră demonii şi stafiile morţilor: un abator abandonat. Nu-mi păsa. Voiam ca toată povestea asta să se termine cât mai curând posibil. Ca de obicei, mi-am spus că totul era doar un vis. Asta uşura considerabil lucrurile.

— Când am putea face asta? îl întrebasem pe Miller la Dorseah Diner după ce mi-am revenit.

— Cât mai curând posibil, a venit răspunsul.

Afară, stând în parcarea cu pietriş (care se transforma încet într-un covor de nisip de plajă), Miller a dat o serie de telefoane în timp ce eu priveam un nou şir de palmieri care răsăreau în depărtare.

A venit după mine până la Four Seasons, unde un valet a parcat dubita lui Miller, iar când

urcam în apartamentul de hotel ca să luăm cheile casei, am discutat despre onorariul său. Dacă se dovedea că aveam o casă infestată şi doream să-l angajez, trebuia să-i scriu un cec în valoare de 30.000 de dolari, ceea ce mi se părea un chilipir. Când m-a întrebat dacă aveam acces la o astfel de sumă de bani, l-am asigurat că da. Dar aş fi acceptat să plătesc orice sumă pentru că tocmai descoperisem urmei e de paşi tivite cu cenuşă în jurul patului meu de hotel, care apăruseră în timp ce mă văităm în separeul de la Dorseah Diner (apăruseră de nicăieri), apoi am văzut urma unei mâini pe pernă şi aproape că am făcut o nouă criză şi am jurat că nu mă voi mai întoarce în casa aceea, însă Miller mi-a spus că din cauza faptului că eu eram ţinta infestării trebuia neapărat să fiu acolo. Când eram pe cale să protestez şi să-i ofer o sumă mai mare de bani doar ca să stau departe de casă, Miller mă condusese deja afară din hotel, unde ne aştepta o dubă mult mai mare decât a lui şi în momentul în care am intrat în maşină, lumea mea – care deja îmi fugea de sub picioare – s-a răsturnat cu totul.

Miller mi-a explicat la ce serveau diferitele aparate ale echipamentului lor, iar eu mă forţam să fiu atent, dar nu puteam decât să mă gândesc la faptul că mă întorceam în casa aceea. Vânătorii de stafii aveau camere digitale de luat vederi, cu infraroşu şi senzori de mişcare, şi detectoare de câmp electromagnetic (DCE-uri, cum le numeau asistenţii); mai aveau ceva ce se numea termometru cu laser şi un magnetofon care putea fi conectat la un analizator de frecvenţe sintetizate pe un laptop. Am încercat să nu mă pierd cu firea, punând întrebări – dar asta nu era decât un fel de a mă preface că nu ne deplasam spre o situaţie la care scriitorul fusese deja martor şi pe care o numea, cu o ambiguitate înfiorătoare, complicată. Am auzit doar frânturi din replicile. Lui Miller. Făcând un gest vag spre ceva, am întrebat:

— Asta ce face?

— Un DCE, am auzit. Filtrează frecvenţele electromagnetice normale.

— Cum adică? am întrebat pierdut.

— Ca acelea de la un computer sau televizor sau telefon sau

chiar corp uman – toate acestea pot emite semnale care ne induc în eroare.

320

Vocea lui Miller avea o rezonanţă gumoasă şi parcă ricoşa în interiorul dubei.

— Şi aia ce e?

M-am pomenit arătând spre o maşinărie voluminoasă care arăta ca un aparat de aer condiţionat supradimensionat.

— Un galvanometru. Înregistrează emisiile de energie inexplicabile.

Bineînţeles. Bineînţeles că asta e. Asta ştiai şi tu, Bret.

Stăteam ghemuit, simţind că se apropie o nouă criză în timp ce duba coti pe Bedford ca să intre pe Elsinore.

Casa se ridica inocentă în lumina zilei, dar chiar şi în kimina zilei părea ameninţătoare.

Mi se făcuse rău din cauza fricii care mă cuprinsese pentru că nu m-am putut împiedica s-o examinez în timp ce microbuzul parca în faţa garajului.

— Am ajuns, spuse unul din asistenţi.

Păreau amândoi foarte surescitaţi când ieşiră din maşină. Fuseseră informaţi asupra aspectelor „situaţiei" şi iiau gata să se distreze. S-au dus imediat la uşile din spate şi au început să descarce echipamentul cu acea detaşare a studenţilor dezinvolţi.

Nu mi-am dat seama când am ieşit din microbuz şi am plutit spre casă până când am ajuns atât de aproape încât aş fi putut-o atinge cu vârful degetelor.

Faţada casei era acum de aceeaşi culoare cu pereţii laterali.

Scriitorul mă forţă să observ asta pentru că eram orb.

Uite, zise scriitorul. Atinge-o.

Lemnul se transformase în ipsos.

Din cauza asta nu puteam intra în casă.

M-am îndepărtat.

Miller veni după mine pe câmpul din spatele casei, unde ba umblam de colo-colo, ba rămâneam ţintuit locului. Nu-mi puteam controla respiraţia. Gura mi-era uscată şi simţeam un gust de cretă din cauza tabletelor de Klonopin.

— Vei fi protejat, promise Miller.

— Nu e un caz de posedare, mă asigură el.

— E necesar să vii în casă, comandă el pe un ton blând.

— De ce? l-am implorat. De ce?

321

— Pentru că tu eşti ţinta, descoperim sursa bântuirii.

Aveau nevoie să invoce spiritele.

Şi tu eşti folosit ca momeală. Te-ai prins acum, Bret?

Nici măcar nu-mi trebuia nimic de băut – aş fi vărsat dacă aş fi băut vreun strop de alcool.

E o decizie înţeleaptă. Rămâi treaz. Pătrunzi în locul bântuit.

Miller mă îndrumă nerăbdător spre casă, pentru că nu mai puteam fi în siguranţă nicăieri dacă nu rezolvam situaţia.

(Scriitorul mă îndemna şi el să merg, reamintindu-mi de urma tivită cu cenuşă de pe pernă.) Reacţia mea:

— Dacă e ceva în casă, nu cred că o să rezist.

Am ezitat, după care m-am îndreptat cu paşi grăbiţi spre uşa de la intrare.

Am introdus cheia în broască. Am deschis uşa de la intrare. Am intrat pe hol. În casă era linişte. Miller era lângă mine.

— Unde au avut loc principalele evenimente? am fost întrebat.

Cei trei bărbaţi aşteptau să-i conduc spre coridorul cu aplice pâlpâitoare, în dormitorul principal care fusese invadat, prin camera de zi care era acum camera de zi din Valley Vista – am tras rapid aer în piept în timp ce am privit în treacăt covorul de un verde închis care încă mai creştea, apoi a trebuit să mă uit în altă parte.

Miller studia uşa biroului, scoasă din balamale şi roasă.

— Da, am zis. Chiar aşa a fost.

În timp ce Dale şi Sam începură să instaleze echipamentul în toată casa, i-am arătat lui Miller documentul ataşat pe care îl primisem.

N-am putut să mă uit, aşa că am plecat din birou. Sus am aruncat o privire în camerele lui Robby şi Sarah, apoi (am preferat să nu intru) în dormitorul principal.

Paturile nefăcute în toate cele trei camere mi-au luat o 1 piatră de pe inimă.

Nu era niciun semn că Terby ar fi fost pe acolo, dar asta nu însemna nimic.

322

Înapoi în birou, filmuleţul era pe terminate. Tata ne privea insistent.

— Robby… Robby…

Miller se întoarse spre mine fără să scoată un cuvânt, neimpresionat.

— Toate aparatele electrice trebuie scoase din priză, e tot ce a spus.

— De ce nu întrerupem curentul de la tablou? am întrebat.

— O vom face şi pe asta.

Echipamentul urma să fie branşat la generatorul care fusese târât în holul de la intrare şi se afla acum în dreptul scărilor.

În timp ce ne-am apucat să scoatem toate aparatele din priză, am început s-o simţim cu toţii.

(Am pretins că n-o simt.)

Exista un alt fel de tensiune în casă.

Ne strivea sub greutatea ei.

Am încercat s-o ignor în momentul în care au început să ne pocnească urechile.

Dar când Sam şi Dale au început să râdă, a trebuit s-o accept.

După ce totul a fost scos din prize, Sam şi Dale au început să conecteze o serie de cabluri la generator.

Camerele video cu infraroşu şi microcasete activate de zgomote au fost montate pe trepiede.

Sam o supraveghea pe cea de sus, de pe coridor.

Dale o supraveghea pe cea din dormitor.

Iar Miller o supraveghea pe cea din camera de zi, cu ce! mai mare câmp vizual, incluzând holul de la intrare şi scara care ducea la etaj.

Fiecare cameră era dotată cu un detector de câmp electromagnetic – un DCE.

Toate draperiile şi jaluzelele din casă au fost trasen-am întrebat de ce-şi interiorul s-a întunecat considerabil, deşi răzbătea încă destulă lumină de afară.

Îndată ce Sam şi Dale s-au postat la etaj, Miller m-a rugat să întrerup curentul de la tablou.

Tabloul se găsea în holul ce ducea spre garaj.

L-am deschis.

Am inspirat adânc în momentul în care am tăiat curentul.

Întorcându-mă la Miller, am realizat că nu mai fusese niciodată

atâta liniște în casă.

În timp ce mă gândeam la asta, toate cele trei DCE-uri au început să piuie la unison.

Conform numerelor digitale intermitente am văzut că se semnalase un salt de la 0 la 100 în mai puțin de o secundă.

Imediat camerele video au interceptat ceva şi au început să huruie, deplasându-se într-o mişcare circulară continuă, pe trepiedele lor.

— Avem lansarea, l-am auzit pe unul din asistenţi strigând de la etaj.

Piuitul instrumentelor deveni brusc insistent.

Camerele continuau să pâlpâie în timp ce se roteau.

Încuietorile ferestrelor din camera de zi au scos un soi de pârâit.

Cu un trosnet, ferestrele se deschiseră înspre afară, iar draperiile se umflară, deşi era o după-amiază rece şi liniştită de noiembrie.

Apoi au încetat să se mai umfle.

Draperiile nu erau acolo noaptea trecută, zise scriitorul. Nu le recunoşti? întrebă scriitorul. Aminteşte-ţi.

Curentul de aer zbârnîi deasupra noastră şi sunetul vag al unui fel de puls rezona în toată casa.

Pulsul persista.

Se auzea prin pereţi şi apoi în tavan, deasupra noastră.

Pulsul se contopi cu sunetele detectate de DCE-uri apoi se amplifică.

Am închis ochii, dar scriitorul mi-a spus că bătaia pulsului culminase atunci când apăruse o gaură imensă în peretele de deasupra canapelei din camera de zi.

(Mai târziu mi-a spus că în momentul ăla am împietrit şi am început să urlu.)

Şi apoi: tăcere.

Monitoarele DCE-urilor au încetat să mai piuie.

— Huaa!

Strigătul venea de la unul din tipii de la etaj.

Celălalt a scos iarăşi un chiot voios.

Se vedea că se mai distraseră aşa de destule ori.

Eu şi Miller respiram cu greu.

Nu-mi păsa dacă arătam înspăimântat.

Im

Simt o prezenţă masculină, l-am auzit pe Miller murmurând în timp ce scana încăperea.

— Luminile pâlpâie, Bob, strigă Sam de pe coridorul de la etaj.

De unde stăteam eu şi Miller am privit sus şi am zărit luminile pâlpâitoare ale aplicelor reflectate în fereastra mare din capul scărilor.

Ca şi cum cineva şi-ar fi dat seama că observam acest fenomen, pâlpâitul se curmă brusc.

Miller se postase în faţa spărturii din perete.

Se uita la ea, umil.

— Un om furios… cineva extrem de pierdut şi de furios… Mi-era atât de frică, încât nu-mi mai simţeam corpul.

Eram redus la o voce care întreba:

— Ce înseamnă asta? Ce se-ntâmplă? Ce vrea? De ce s-a oprit?

Miller scana tavanul cu DCE-ul.

— De ce s-a oprit? continuam să întreb. Miller îmi răspunse calm.

— Pentru că ştie că suntem aici.

Asta făcea parte din reprezentaţie. Încerca să inspire stăpânire de sine, încredere că totul e sub control, dar exista în mine o fărâmă de luciditate care privea dincolo de teamă şi ştia că ceea ce bântuia casa avea să ne înfrângă pe toţi în final.

(Tresărire: Tu ai bântuit casa asta, Bret.)

— Pentru că ştie că suntem aici, murmură din nou Miller. Miller se întoarse spre mine.

— Pentru că e curioasă. Am aşteptat o eternitate.

Casa părea să devină tot mai întunecată odată cu trecerea timpului.

Într-un târziu, Miller le strigă celor de la etaj.

— Dale – nimic?

— E liniște acum, i-a răspuns Dale.

— Sam – nimic?

Răspunsul lui Sam fu acoperit de piuitul DCE-urilor. După care urmă huruitul camerelor video. Apoi s-a auzit un sunet care m-a tulburat mai mult decât bătaia ritmică sau sunetele emise de detectoare. O voce cânta.

Muzica începu să răsune în toată casa.

Un cântec din trecut revărsându-se de pe una din acele casete cu 8 piste pe care o ascultam în timpul expediţiilor cu maşina de-a lungul coastei californiene spre un loc care se chema Pajaro Dunes.

…amintirile, aidoma acelor colţuri ale minţii…

— N-am scos combina stereo din priză? am întrebat, învârtindu-mă prin întuneric.

…amintiri în abur de acuarelă…

— Da, am scos-o, domnule Ellis.

Vorbise Miller, ţinând DCE-ul de parcă l-ar fi ghidat undeva.

…cum eram altă dată…

Aerul din camera de zi deveni brusc fierbinte. Era ca într-o seră, iar mireasma Pacificului se insinua treptat în umezeala aerului.

…zâmbetele pe care le-am lăsat în urmă, îngheţate în fotografii…

Brusc, de sus:

— A apărut ceva aici, strigă Sam. Tocmai s-a materializat. Pauză. Bob, m-ai auzit?

…zâmbete dăruite unul altuia de…

— Ce e? strigă Miller.

Se auzi vocea lui Sam, mai puţin entuziasmată:

— E, hm… are o formă umană… scheletică… tocmai a ieşit din camera fetiţei…

De fapt, mă informă scriitorul, Sam se înşela. A ieşit din camera lui Robby, din moment ce Robby este, în realitate, ţinta bântuirii.

Nu tu, Bret.

Ai realizat asta?

Nu totul e despre tine, deşi ţi-ar plăcea să crezi asta. Apoi Dale:

— O văd şi eu, Bob.

— Care e locaţia? strigă Miller… Cum eram altă dată…

— Se îndreaptă spre scări… va coborî la parter…; Vocile lor surescitate fură brusc înlocuite de ceva ce suna a exclamaţie admirativă.

— Sfinte Hristoase, strigă unul din ei. Ce mă-sa-i asta?

— Bob. Era Sam, cred. Bob, coboară pe scări.

Cântecul se curmă în mijlocul unui vers.

Eu şi Miller stăteam cu faţa la scările ce dădeau spre holul de la intrare şi spre camera de zi.

Se auzi un fel de păcănit.

(Nu voi justifica în niciun fel ceea ce sunt pe cale să descriu. Nu voi încerca să vă fac să credeţi nimic din toate astea. Puteţi alege să mă credeţi sau să-mi întoarceţi spatele. E valabil şi pentru un alt incident care va avea loc mai târziu.)

Singurul motiv pentru care am fost martor e că totul s-a întâmplat mult prea rapid şi singurul motiv pentru care nu i-am întors imediat spatele e că arăta atât de contrafăcut, părea ceva ca-n filme – un truc de speriat copiii. Camera de zi putea fi considerată foarte bine un ecran, iar casa un cinematograf.

Arătarea cobora pe scări, oprindu-se în dreptul unor trepte.

Era înaltă şi avea o vagă alură umană şi, deşi scheletică, avea ochi.

Faţa tatălui meu apăru dintr-odată pe craniul arătării.

Înlocuită apoi de o altă faţă.

A lui Clayton.

Am înlemnit.

Respiraţia mea febrilă nu se auzea din cauza camerelor video şi a detectoarelor.

Arătarea-schelet se oprise acum în faţa scărilor.

Scotea un fel de păcănit cu dinţii.

În craniu se vedeau globii oculari.

Brusc, s-a năpustit asupra noastră.

Eu şi Miller ne-am dat rapid înapoi şi atunci arătarea s-a oprit.

Începu să-şi ridice braţele, lungindu-şi-le în sus.

Avea nişte mâini atât de lungi, încât falangele degetelor zgâriau tavanul.

Am început să gem.

Ce aşteptam? Nu înţelegeam ce aşteptam să facă.

Faţa tatălui meu apăru încă o dată, urmată de cea a lui Clayton.

În timp ce feţele se succedau foarte rapid, împărţind acelaşi craniu, asemănarea dintre cei doi bărbaţi nu putea fi pusă la îndoială.

Era faţa unui tată înlocuită de cea a fiului său. Continua să clănţăne de parcă ar fi mestecat ceva invizibil. Degetele începură să zgârie tavanul în timp ce se apropia de noi.

Când începu să-şi coboare braţele şi Miller, şi eu, am remarcat

ceva.

Avea un scalpel.

Când s-a aruncat asupra noastră, m-am chinuit să nu mă pierd cu firea şi să nu închid ochii.

— Te aud, am şoptit. Te aud.

Apoi luminile din casă au pâlpâit o clipă.

În momentul în care casa renăscu din lumină, arătarea se opri înclinându-şi capul apoi se răsuci, preschimbându-se într-un vârtej de cenuşă.

Ş-am şi Dale urmăreau scena de sus.

În momentul în care casa s-a umplut de lumină s-au repezit jos.

Miller mă întrebă:

— Ai închis siguranţele?

— Da, da.

Miller inspiră adânc.

— Există două spirite care acţionează aici…

Atunci când Miller zise asta, uşa biroului meu – vizibilă de unde stăteam acum – sări din ţâţâni cu atâta forţă că traversă încăperea şi se înfipse într-un perete.

(N-am văzut asta pentru că mă zgâiam la cenuşa care se aşternuse pe generator. Scriitorul mi-a relatat scena mai târziu, în avion.)

Tavanul se despică deasupra noastră în fâşii lungi, zimţate, umplându-ne părul cu solzi de ghips.

(Nu-mi amintesc să fi văzut asta, dar scriitorul insistă că am văzut-o. Scriitorul mi-a spus: Căscai ochii cât cepele.) Vopseaua începu să se cojească în valuri pe pereţi. Nimeni nu mai ştia unde să se uite. Şi în timp ce priveam asta ca într-un vis am văzut că sub vopsea se afla tapetul în dungi verzi care acoperise pereţii casei noastre din Sherman Oaks.

Când mi-am şoptit mie însumi cuvintele „Te aud", casa era din nou cufundată în întuneric.

Afară, stăteam pe gazon, năuc, murmurând de unul singur.

Afară, Dale şi Sam se plimbau surescitaţi înainte şi înapoi pe trotuar, vorbind pe celulare, povestindu-le peripeţiile celorlalţi asistenţi din echipa lui Miller.

Afară, Miller încerca să-mi explice cum stătea situaţia.

Aveam de-a face cu o stafie care voia să-mi comunice ceva.

Aveam de-a face cu un demon care nu voia ca această informaţie să-mi parvină.

Existau astfel două forţe care se opuneau una alteia în casă.

Era destul de simplu. Totuşi, ceea ce Miller definea ca „simplu" nu se potrivea cu nimic din viaţa mea.

Dar nu mai credeam în viaţa mea, aşa că am învăţat să accept asta de parcă ar fi fost ceva obişnuit.

Afară, pe gazon, Miller fuma ţigară de la ţigară.

Miller a încercat să-ţi explice cum stau lucrurile dar tu nu asculţi.

N-ai spus decât „Scapă-mă de ea".

Stăteai într-un singur loc.

Nu-ţi dădeai seama de nimic.

N-ai vrut să recunoşti că vorbele tale au transformat arătarea în cenuşă.

Te gândeai că vei reveni după-amiaza.

Te gândeai să dai foc la casă.

— Casa trebuie decontaminată, îmi spunea Miller.

Trebuia decontaminată pentru că spiritele puteau pătrunde în orice fiinţă vie din casă – asta includea orice făptură animală sau insectele – pentru a-şi perpetua existenţa.

După decontaminare erau necesare douăzeci şi patru de ore pentru a instala echipamentul care curăţa casa. Întregul proces dura mai puţin de două zile.

Dar ce se va întâmpla după decontaminare? îmi scăpase ceva? încă mai existam? în ce lume mă mutasem? Ce îmi ţinea mintea ocupată?

— După decontaminare, zise Miller, aprinzându-şi o altă ţigară Newport, va urma o exorcizare.

Începusem să-mi fac un plan.

— Domnule Ellis, sunt curios în privinţa unui amănunt. Nu ştiam că planul meu coincidea cu al lui Miller.

— Tatăl dumneavoastră a fost incinerat?

329

r

Aveam de gând să călătoresc şi am dat din cap drept răspuns.

— Unde e cenuşa tatălui dumneavoastră? Aveam de gând să

traversez ţara cu avionul.

— Ai împrăştiat-o conform dorinţei lui?

Am clătinat din cap în tăcere, fiindcă înţelegeam ce-mi spunea Miller.

— Ce trebuia să faci cu ea? Aveam de gând să mă reorganizez.

— Domnule Ellis? Mă auziţi?

330

Vineri, 8 noiembrie, sâmbătă, 9 noiembrie

28. Los Angeles

Un agent de pază de la intrare mi-a verificat numele pe o listă înainte de a-mi da voie să conduc pe drumul cotit care ducea la o casă de mărimea unui hotel, construită exclusiv din sticlă în vârful colinei din Bel Air. După ce un valet mi-a luat în primire maşina închiriată, am dat peste un grup în care se afla o fostă iubită care purta gene false, se măritase cu un miliardar şi îmi strigă: „Hei, frumosule!" când am intrat în cameră; ne-am adus aminte de vremurile bune, am vorbit despre oamenii din industria filmului şi ce mai făcea cu viaţa ei („Sunt tare", e tot ce mi-a rămas ca certitudine), şi cum ceilalţi mă cam evitau din cauza feţei mele învineţite, mi-am continuat periplul până când am ajuns în faţa unei biblioteci burduşite cu scenarii legate în piele; mai mulţi labradori aurii îşi făceau de lucru prin încăpere, iar în baie am dat peste un exemplar de săptămâna viitoare al revistei National Enquirer; în camera celui mai mare dintre fii se găsea un poster înrămat reprezentând două cuvinte roşii, cu litere uriaşe de tipar (FII GATA), şi mai era acolo o actriţă care jucase în acelaşi film cu Jayne şi Keanu Reeves în 1992 şi am purtat o conversaţie care mi s-a părut destul de inofensivă dar total nepotrivită („Jayne a plecat de pe platoul de filmare pentru două zile ca să fie cu tine. Murise cineva în familia ta, nu?" „Da, tata"), apoi a apărut tatăl lui Sarah – preşedintele casei de discuri – şi părea şocat că mă vede (nu eram şocat de nimic din moment ce nu reacţionam la nimic), dar pe urmă m-a întrebat ce face Sarah şi a ascultat cu sufletul la gură când i-am povestit ce progrese făcuse şi deşi marele director executiv îmi promitea într-una că dorea să-şi vadă fiica, ştiam că întotdeauna va apărea

331

„Ceva neprevăzut" care îl va împiedica să vină s-o vadă, dar a adăugat destul de optimist că Sarah era întotdeauna „liberă să-l

viziteze". Aşezate la o masă mare se aflau nişte neveste din Pacific Palisades cu unii membri importanţi din f Velvet Mafia şi câţiva şmecheraşi din Silver Lake şi câteva f cupluri din Malibu şi un maestru bucătar foarte chipeş care i avea propriul său reality show. Conversaţiile au început \ imediat după ce s-a servit mâncarea: despre a doua casă din Telluride, Colorado, despre noua companie producătoare, despre desele vizite la cabinetul de chirurgie plastică, despre disputa aceea atât de violentă încât fusese necesară intervenţia poliţiei, despre toate eforturile care nu duceau nicăieri. Am ascultat toate astea sau mi-am imaginat că am ascultat. Erau atâtea cuvinte cărora nu le mai înţelegeam sensul (fericit, prăjitură, jingle, redecorare) şi mă simţeam atât de rupt de lumea asta: numărul de explozii dintr-o secvenţă, filmul a cărui acţiune avea loc într-un submarin, scenariul care nu avea parte de aprecieri ca să iasă pe piaţă, hârjoana S & M cu o prostituată minoră, un futai cu regina balului aflată în convalescenţă după un implant cu silicoane, rachetele şuierătoare, abdomenele de oţel, partidele de sex pe saltele cu aer, supradozele cu Vicodin. Apoi conversaţia a luat o turnură mai sobră când veni vorba de un film anume: dacă nu încasa peste un miliard de dolari, filmul respectiv va constitui un eşec financiar pentru cele trei studiouri producătoare implicate. După aceea lipsa unei preocupări majore în viaţa celor prezenţi atârna anost deasupra mesei. Şi curând se putea observa că un număr atât de mare de femei şi bărbaţi erau total lipsiţi de expresivitate din cauza chirurgiei plastice, iar o actriţă se ştergea încontinuu la gură cu un şerveţel ca să-şi tamponeze excesul de f (salivă cauzat de un implant de grăsime mult prea generos pentru buzele ei. Un cactus gigantic bloca holul de la parter având cuvintele „crede-i pe sceptici" scrijelite cu negru pe coaja verde; când am revenit la subiectul povestirii m-am întrebat cum se putea trece de cactusul respectiv. Dar pe urmă mi-am dat seama că mă concentram asupra acestui aspect doar pentru că mă întrebam cine ar fi putut fi interesat să-mi asculte povestea? Cine să creadă în monştrii cu care avusesem de-a face şi în lucrurile pe care le văzusem? Cine să ia de bună propunerea pe care o avansam doar ca să mă salvez?

După ce decodarea iniţială a indicat – nu, a confirmat – că era vorba de o infestare a casei, m-au dus înapoi la Four Seasons, unde am aranjat un transfer de bani în contul lui Miller. Mi s-a spus că „procesul" va dura două zile încheiate şi n-aveam nicio idee care erau

paşii necesari în vederea curăţării casei. Evident, mi-am spus, era vorba de ceva la care se pricepeau – erau profesionişti; îmi dovediseră asta pe parcursul fazei iniţiale, PCL – aşa că îi voi lăsa să-şi facă treaba plecând pentru două zile la Los Angeles şi, sub pretextul întâlnirii cu Harrison Ford, voi recupera şi cenuşa tatălui meu de la Bank of America de pe Ventura Boulevard, Sherman Oaks. Realizarea acestui plan constituia singura mea ţintă (n-aveam de gând să-mi permit nicio divagaţie), astfel încât pe la ora două în joia respectivă rezervasem deja biletul de avion şi – după ce m-am văzut cu Marta la hotel ca s-o informez că locuinţa noastră de la nr. 307, Elsinore Lane, urma să fie decontaminată şi că ea trebuia să stea cu copiii la Four Seasons până mă voi fi întors duminica – eram în drum spre aeroportul Midland. Conducând Range Roverul pe autostrada pustie, i-am sunat pe cei de la ICM şi i-am rugat să stabilească o întâlnire cu oamenii lui Ford pentru a doua zi fiindcă ajungeam acolo în noaptea respectivă şi plecam înapoi duminică dimineaţa. Totul a decurs atât de eficient, încât părea să se fi aranjat prin simpla impunere a voinţei mele. N-a existat aglomeraţie pe şosea, am trecut rapid de filtrul de control de la aeroport, avionul a decolat la ora prestabilită, zborul a fost extrem de Un şi am aterizat mai devreme decât trebuia pe aeroportul din Long Beach (pentru că mare parte a aeroportului din Los Angeles era în renovare). Când am vorbit cu Jayne în timp ce conduceam pe autostrada 405 spre Sunset, mi-a spus că era „mulţumită" (cuvânt pe care eu l-am interpretat ca „uşurată") că făceam asta pentru mine însumi. Am renunţat la Château Marmont pentru că era locul preferat de altă dată pentru consumul de droguri şi am ales în schimb Hotelul Bel Air; era mult mai aproape de dineul la care mă invitase producătorul proiectului în care era implicat Harrison Ford când a auzit că sunt pe drum şi de casa

333

mamei mele din Valley Doar când mi-am despachetat lucrurile! în apartamentul meu de la Bel Air, în timp ce treceam îijî revistă DVD-urile cu Harrison Ford pe care producătorul mjf le trimisese printr-un curier împreună cu indicaţii privitoare la cum să ajung la casa lui, am realizat că nu făcusem un] singur lucru: nu-mi luasem rămas-bun de la Robby;

Vineri după-amiază întâlnirea cu Harrison Ford a avut loc M fără Harrison Ford. Proiectul de care erau interesaţi Ford li şi

producătorul împreună cu doi directori de studiouri se referea la un tată (fermier dur) şi fiul său (singuratic depen*M dent de droguri) care încercau să depăşească obstacolele S interpuse în calea iubirii lor într-un orăşel din nord-estul Nevadei. Le-am spus tot ce mi-a trecut prin minte, adică absolut nimic din moment ce n-aveam niciun fel de interes jj pentru proiectul ăsta. M-au rugat să mă gândesc la soluţii jf şi le-am promis, fără să mă gândesc, că aşa o să fac apoi § câteva voci s-au interesat de Jayne şi de copii şi de noua carte şi ce se întâmplase cu faţa mea („Am căzut"); cum eram cu mintea în cu totul altă parte pe parcursul întregii; întrevederi, mi s-a părut că n-a durat decât câteva minute; t

Mai târziu în după masa aceea m-am dus la Bank of America, pe Ventura Boulevard, să recuperez cenuşa tatălui. Dar n-o aveam cu mine când am plecat de la bancă.

Sâmbătă seara am luat cina cu mama şi cele două surori şi cu diverşii lor soţi şi iubiţi în casa de pe Valley Vista. Sherman Oaks (o copie exactă, doar un pic mai mică, a casei 11 de pe Elsinore Lane). Mama şi surorile mele au înţeles; (îndată ce presa a dat de ştire că sunt tatăl fiului lui Jayne 11 Dennis) că, numai după ce eu şi Robby ne vom fi familiarizat îndeajuns unul cu celălalt, familia mea îşi va putea întâlni! nepotul. Acesta era pactul la care ajunsesem eu, Jayne şi psihiatrii noştri – toţi, în afară de Robby (care nu ştia nimic despre acest aranjament şi nu întrebase niciodată nimic, din câte îmi aduceam eu aminte, despre mătuşi sau bunică). Cel II mai trist moment al serii a fost atunci când am realizat – j după ce m-au întrebat – că nu aveam nicio fotografie a fiului meu. Au urmat întrebări despre Jayne, despre viaţa

În suburbia de pe Coasta de Est, despre vânătaia de pej obraz („Am căzut"). Surorile mele s-au minunat cât de mult semănăm cu tata acum, când mă apropiam de vârsta mijlocie. Am dat din cap şi le-am întrebat despre recentele lor drame şi triumfuri; una era asistenta actriţei Diane Keaton; cealaltă tocmai ieşise dintr-o clinică de dezintoxicare. L-am ajutat pe iubitul mamei – un tip din Argentina care trăia cu ea de vreo cincisprezece ani – să gătească nişte somon la grătar. Cina a fost calmă, dar după aceea, afară, lângă piscină, în timp ce fumam ţigări cu surorile mele, a urmat o dezbatere intensă privitoare la cenuşa tatii (nu le-am spus nimic despre ceea ce găsisem

mai devreme în seiful de la bancă în locul cenuşii), după care am abordat tot felul de subiecte: tipa cu care trăia când a murit avea un amant – ştiam asta? Nu-mi aminteam. Bineînţeles că nu-mi aminteam, au sărit surorile mele, din moment ce-am fugit de-acasă şi am refuzat să mă mai interesez de ceva. Şi apoi, într-o succesiune rapidă: testamentul nul, absenţa autopsiei, scenariile posibilelor conspiraţii, paranoia. Am scăpat de toate astea pentru că trebuia să merg sus să caut ceva în vechiul meu dormitor. (Alt motiv pentru care mă aflam în L.A.) în plus, curtea casei îmi trezea amintiri dureroase; piscina, şezlongurile, veranda – toate erau identice cu cele din Elsinore Lane. Când m-am ridicat să plec, surorile mele au comentat cât de misterios eram. Le-am spus că eram doar obosit. Nu voiam să reînvii amintirea tatii, ceea ce se întâmpla inevitabil ori de câte ori aveam aceste conversaţii. Nu le-am povestit nimic din ceea ce mi se întâmplase săptămâna trecută. Nu aveam destul timp pentru asta. Ajuns sus, m-am oprit în capul scărilor şi am privit camera de zi. Reacţia mea a fost una destul de ştearsă.

Camera mea nu arăta doar exact aşa cum o lăsasem ca adolescent, dar era şi camera lui Robby. Stăteam aici deseori când veneam în L.A., după ce plecasem la Camden şi apoi la New York, iar de-a lungul anilor o parte din această încăpere spaţioasă cu ferestre ce dădeau spre San Fernando Valley se transformase încet-încet într-un birou unde depozitam vechi scenarii şi fişiere pe rafturile din debara. Aici mă aflam acum. Am început numaidecât să caut prin vrafurile de hârtii – proiecte de romane, articole din reviste, cărţi pentru copii – până când le-am împrăştiat pe toate pe

podea. Şi, în sfârşit, am găsit ceea ce căutam: o copie a manuscrisului original al romanului American Psycho care fusese bătut la o maşină de scris electrică Olivetti (fuseseră doar patru rescrieri în total, ceea ce încă mi se părea incredibil). M-am aşezat pe o saltea sub un poster înrămat cu Elvis Costello care încă mai atârna pe perete şi am început să răsfoiesc paginile manuscrisului. Fără să ştiu exact ce căutam, am simţit dorinţa vagă de a cerceta volumul pentru a mă debarasa de ceva ce-mi spusese Donald Kimball. Un amănunt anume nu se potrivea nicicum în tiparul care ni se revela. Voiam să mă asigur că amănuntul acesta nu exista. Dar răsfoind acele pagini, am început să-mi aduc aminte despre ce era vorba.

A devenit evident în momentul în care am ajuns la pagina 207 a manuscrisului original.

Pe pagina 207 se afla desenul unei feţe.

Desenasem o faţă pe hârtia cu filigran (lăsând un spaţiu suficient între capitole).

Şi sub această faţă scrisesem cu un pix roşu: „M-am întors".

Imaginea cuvintelor scrise cu sânge va apărea mai târziu, dar tăiasem scena care precedase avertismentul.

Acest capitol fusese omis.

Şi omisesem desenul primitiv al acelei feţe din orice copie ulterioară a manuscrisului.

Ceva se confirma acum.

Era copia de manuscris pe care n-o arătasem nimănui.

Era copia dinaintea rescrierii versiunii pe care i-o dădusem agentei mele literare.

Era copia versiunii pe care n-o văzuse niciun editor sau publicist.

Era capitolul pe care îl tăiasem chiar şi din prima versiune pe care n-o mai citise nimeni vreodată.

Includea detaliile asasinării unei femei numite Amelia Light.

Detaliile fictive – capul şi braţele lipsă, funiile, lampa de gaz – erau detalii identice cu omorul de la Orsic Motel dintr-o localitate numită Stoneboat, conform detaliilor furnizate de Donald Kimball.

Răsfoind aceste pagini, am realizat, chiar înainte de a ajunge la următorul capitol, că era intitulat „Paul Owen". 336

Asasinatul care urma după cel al Ameliei Light era cel al lui Paul Owen.

Donald Kimball se înşelase.

Cineva imita cartea.

Iar individul pe nume Paul Owen, din Clear Lake, va fi următoarea victimă.

Primul gând a fost să-l sun pe Donald Kimball.

Dar ceva m-a oprit s-o fac.

Mi-am reamintit, de data asta şi mai vehement, că nimeni în afară de mine nu văzuse vreodată această copie a manuscrisului.

Ceea ce a dus la întrebarea: Ce-i voi spune lui Kimball V

Ce era să-i spun? Că eram pe cale să înnebunesc? Că romanul meu devenise real?

N-am avut nicio reacţie – emoţională, fizică – la aceste consideraţii. Fiindcă acum ajunsesem în acel stadiu în care acceptam absolut orice mi se întâmpla.

Construisem o viaţă, şi acum mi se ofereau toate astea în schimb.

Am împins cât colo manuscrisul original.

M-am ridicat. M-am îndreptat spre rafturile cu cărţi.

Mă bătea alt gând acum.

Am scos de pe raft un exemplar al romanului American Psycho apărut la Vintage.

Am răsfoit-o până la pagina 266, la capitolul intitulat „Un detectiv".

M-am aşezat din nou pe saltea şi am început să citesc.

Luna mai se scurge în iunie, care se scurge în iulie, care se târăşte către august. Din cauza căldurii am avut nişte vise foarte intense despre disecţii, iar acum nu fac nimic, vegetez în biroul meu, cu o durere cumplită de cap şi un walkman din care mă alină un compact-disc cu Kenny G, dar lumina orbitoare a soarelui îmi inundă biroul la această oră dinainte de prânz, îmi străpunge craniul, îmi aţâţă mahmureala, drept pentru care nici nu se mai pune problema de gimnastică în dimineaţa asta. Tot ascultând muzica, observ că pâlpâie lumina de la butonul al doilea al telefonului, ceea ce înseamnă că Jean mă sună prin interfon. Oftez şi îmi dau jos cu grijă căştile de pe urechi.

— Ce este? întreb eu plictisit.

337

— Ăăă, Patrick…?! începe ea.

— Da-aa, Jee-am? întreb condescendent, tărăgănând amândouă cuvintele.

— Patrick, e aici un domn Donald Kimball care vrea să § stea de vorbă cu tine, zice ea nervoasă. I

— Cine?! întreb eu neatent „Ean scoate un oftat scurt şi speriat, după care coboară

tonul şi-mi spune la modul interogativ:

— Un detectiv Donald Kimball…?!

Da, camera s-a răsturnat brusc în momentul acela, şi, da, ideea mea despre lume s-a schimbat când numele Donald Kimball a apărut tipărit într-o carte. M-am forţat să nu fiu surprins, pentru că era vorba doar de o poveste care se salva pe sine.

Nu m-am mai sinchisit să citesc restul capitolului.

Pur şi simplu am pus cartea la loc pe raft.

Trebuia să mă mai gândesc.

Primul gând: Cum putuse persoana care pretindea că era Donald Kimball să vadă acest manuscris necitit de nimeni altcineva şi care furniza detaliile asasinării Ameliei Light? Un asasinat identic cu cel care avusese loc pe 3 noiembrie la Orsic Motel?

Al doilea gând: Cineva îl imita pe personajul fictiv numit Donald Kimball?

Fusese la mine în casă.

Fusese în biroul meu.

Mi-am dat seama imediat – plin de speranţă – că tot ceea ce-mi spusese era o minciună.

Dintr-odată speram să nu fi existat niciun asasinat.

Speram ca romanul pe care îl scrisesem despre tatăl meu să nu fi fost responsabil pentru morţile pe care „Donald Kimball" mi le relatase.

(Dar oare voi afla mai târziu că numărul privat al acestui Donald Kimball era, de fapt, numărul de celular al lui Aimée Light? Da.)

După care m-am gândit: dacă Donald Kimball era responsabil pentru asasinatele din Midland, atunci cine era Clayton?

Şi în timp ce mă gândeam la asta, am zărit ceva lângâf pantoful meu.

338

Era un desen dintr-o carte pentru copii pe care îl făcusem când eram copil.

Era una dintre multele pagini pe care le împrăştiasem pe podea după ce scotocisem în debara.

Aceste pagini făceau parte dintr-un volum ilustrat pe care îl scrisesem când aveam şapte ani.

Cartea avea un titlu.

Titlul era Jucăria Bret.

M-am aplecat încet să ridic pagina pe care era scris titlul, clar m-am oprit când am zărit vârful unui triunghi negru.

Am dat toate celelalte pagini la o parte până mi-a apărut în faţa ochilor întreaga coală.

Şi atunci m-am trezit faţă în faţă cu Terby şi teribila lui privire.

Răsfoind aceste pagini, l-am văzut pe Terby într-o sută de

ipostaze dintr-o carte pe care o scrisesem acum treizeci de ani.

Terby ieşind dintr-un sicriu.

Terby făcând baie.

Terby ciugulind petala albă a unei flori de bougainvillea.

Terby bând un pahar de lapte.

Terby atacând un câine.

Terby pătrunzând în câine şi făcându-l să zboare.

În acel moment, în L.A., în acea sâmbătă seara de noiembrie – când am văzut o carte pentru copii despre Terby şi mi-am dat seama că nu exista o persoană cu numele de Donald Kimball – am luat o decizie.

Dacă eu îl creasem pe Patrick Bateman, tot eu voi scrie acum o povestire în care îl voi descrea, iar lumea lui va fi eradicată.

Voi scrie o povestire în care va fi ucis.

Am plecat din casa de pe Valley Vista.

Întorcându-mă cu maşina spre Bel Air, am început să compun povestirea.

Am început să-mi iau notiţe.

Trebuia s-o scriu rapid.

Va fi scurtă şi Patrick Bateman va fi ucis.

Scopul povestirii: Patrick Bateman e mort acum.

Nu voi găsi niciodată o explicaţie.

339

(Asta pentru că explicaţiile sunt plictisitoare, îmi şopti scriitorul în timp ce conduceam prin canion.)

Totul va rămâne camuflat şi obscur.

Mă voi zbate să pun totul cap la cap, iar scriitorul mă va persifla pentru încercarea asta.

Existau prea multe întrebări.

Asta se va întâmpla întotdeauna. Cu cât mergi mai departe, cu atât vor apărea mai multe.

Şi fiecare răspuns e o ameninţare, se cască un nou abis, pe care numai somnul îl poate închide.

Nimeni nu va spune: îţi voi arăta ce s-a întâmplat şi voi face ca totul să fie perfect ducându-te în acele locuri senine unde nu va mai trebui să te gândeşti niciodată la asta.

Întorcându-mă la hotelul din Bel Air, am introdus Dead Heat on a Merry-Go-Round în DVD player din simplul motiv că apărea ca prima referinţă din CV-ul lui Harrison Ford şi aveam nevoie de un zgomot de

fond. Ca să dezintegreze liniştea agasantă.

M-am aşezat la birou, am deschis laptopul şi am început să scriu.

Absenţa formei a dus rapid la conţinut.

„Patrick Bateman stă pe un debarcader în flăcări…"

Am rămas nemişcat timp de o jumătate de oră cât mi-a luat s-o scriu.

Povestirea era statică şi artificială şi precisă.

Nu era un vis – aşa cum ar trebui să fie un roman.

Dar nu acesta era scopul povestirii.

Scopul povestirii era să mă las purtat în trecut, să avansez în sens invers şi să modific câte ceva.

Povestirea ca negare.

Curând vocea lui Patrick Bateman începu să vibreze, şoptită şi pierdută, până când pâlpâi stins şi se goli de sens.

(însă era teribil de curios, poftea pătimaş, argumentă scriitorul. Să fi fost vina lui că îşi abandonase sufletul?)

Chiar şi atunci când e mistuit de flăcări, declară: „Sunt pretutindeni".

Exact în momentul în care sfârşeam această ultimă frază, vocile care se auzeau din televizor m-au forţat să le iau în seamă.

340

M-am întors pe scaun cu faţa la ecran pentru că, din televizor, după treizeci şi trei de minute de la începerea filmului, s-au auzit cuvintele:

— Un mesaj pentru domnul Ellis. Un mesaj pentru domnul Ellis. Un mesaj pentru domnul Ellis.

Un Harrison Ford imposibil de tânăr, în uniforma unui băiat de serviciu de la un hotel, se agită în incinta barului. Caută un client. Are un mesaj pentru el.

James Coburn stă la o masă, făcând ochi dulci ospătăriţelor, apoi se întoarce şi zice:

— Băiete?

Harrison Ford se apropie de masa lui James Coburn.

— Bob Ellis? întreabă James Coburn. Robert Ellis? Camera 72?

M-am întors spre computer şi am făcut clic pe SALVARE DOCUMENT.

— Nu, domnule, îi răspunde Harrison Ford. Charles Ellis. Camera 607.

— Eşti sigur? întreabă Coburn.

— Da, domnule.

— Aha.

Apoi Harrison Ford pătrunde şi mai adânc înăuntrul barului, strigând:

— Un mesaj pentru domnul Ellis. Domnul Ellis. Un mesaj pentru domnul Ellis. Domnul Ellis? până când vocea se stinge pe coloana sonoră.

Când am privit spre ceasul de deasupra televizorului, era 2.40 a.m.

341

Duminică, 10 noiembrie

29. Atacul

Robert Miller începuse decontaminarea casei joi, 7 noiembrie, primul stadiu fiind exterminatorul, la care apela întotdeauna în astfel de cazuri, învăluind casa într-un cort uriaş la ora şase seara. În seara următoare, pe 8 noiembrie, echipa lui Miller şi-a montat echipamentul în casa de la nr. 307, Elsinore Lane şi a plecat, întorcându-se sâmbătă seara – exact 24 de ore mai târziu – şi îndată ce au constatat că locul fusese curăţat şi-au luat echipamentul din casă. Toate astea mi-au fost relatate de Robert Miller la telefon imediat după aterizarea avionului pe aeroportul Midland la 11.20 duminică dimineaţa în timp ce mă îndreptam spre casă, în Range Roverul meu. Miller era convins că acum casa era „în siguranţă". A adus vorba şi de unele „schimbări specifice" survenite după ce echipa sa s-a întors sâmbătă. M-a asigurat că voi fi mulţumit de aceste schimbări. Stricăciunile intervenite pe parcursul PCL-ului nu fuseseră „corectate" (uşa care sărise din balamale; gaura din perete) dar a insistat că voi fi mulţumit de „diferenţele fizice" din restul casei. După această conversaţie, dorinţa mea de a vedea casa deveni şi mai urgentă. În loc să merg la Four Seasons, m-am îndreptat spre Elsinore Lane nr. 307.

Primul lucru pe care l-am observat – şi mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce parcam în dreptul casei – a fost că îşi recâştigase culoarea alb-liliachie, în locul stucaturii roz care I îi infectase exteriorul. Îmi amintesc că am coborât din Range Rover şi m-am apropiat de casă înmărmurit, strângând în mână cheile, şi pura senzaţie de uşurare care mă încerca făcea ca trupul meu să se simtă diferit. Sentimentul de: regret care mă învăluise de la o vreme se spulberă, a-mi devenit cu

totul altă persoană. M-am îndreptat spre spatelej

342

casei – acum de acelaşi alb absolut pe care îl avusese în iulie – şi am atins peretele fără să simt nimic altceva, cu excepţia unui sentiment de pace, pe care, de data asta, nu mi-l impusesem. Era autentic.

Odată ajuns în casă, n-am simţit niciun fel de teamă; nu se mai simţea niciun fel de trepidaţie. Resimţeam schimbarea; ceva fusese eliberat. Adia o nouă boare, o lipsă de tensiune, o diferenţă care nu era palpabilă, dar reuşea cum-i a să-şi impună prezenţa cu mare forţă. Am fost surprins când Victor a ieşit în fugă din bucătărie, să mă întâmpine, n holul de la intrare. Scăpat din adăpostul pentru câini de la subsolul hotelului, dădea din coadă şi părea sincer bucuros de prezenţa mea. Dispăruse orice urmă de reticenţă agresivă care emanase din el ori de câte ori intram în câmpul lui vizual. Dar nu m-am putut concentra prea mult asupra câinelui din moment ce camera de zi se schimbase atât de miraculos. Verdele gros redevenise bej plat, iar draperiile din 1976 care atârnaseră la fereastră (doar cu câteva zile în urmă) dispăruseră, iar mobila era aranjată ca atunci când ne mutaserăm aici. Am închis ochii şi am mulţumit în gând. Aveam încă un viitor (deşi nu în această casă – plănuiam deja să mă mut în altă parte) şi mă puteam gândi la viitor pentru că, după ce mă obişnuisem ca nimic să nu funcţioneze cum trebuie, în momentul acesta eram convins că totul se putea schimba. Iar transformarea casei dovedea acest lucru.

Când Victor a început să-mi lingă mâna, mi-am vârât-o în buzunar, să-mi scot celularul şi s-o sun pe Marta.

Am format numărul ei.

(Următorul schimb de cuvinte a fost reconstituit după conversaţia avută cu Marta Kauffman, marţi, 19 noiembrie.)

— Marta?

— Hei – care-i treaba? spuse ea. Te-ai întors?

— Da, de fapt sunt chiar aici, acasă. Am venit direct de la aeroport ca să văd cum stau lucrurile.

Am făcut o pauză şi am intrat în bucătărie.

— De fapt totul merge cum nu se poate mai bine…

— Ce face Victor aici? Credeam că ne-am înţeles să nu…

— A, da, zise Marta. L-am adus înapoi azi-dimineaţă.

— De ce?

— Nu-i mergea deloc bine în adăpost, iar cei de la hotel mi-au spus că nu mai poate rămâne acolo din cauza gălăgiei

343

nebune pe care o făcea. Şi, fiindcă mi-ai spus că până sâmbătă totul va fi gata cu casă, l-am lăsat acolo acum vreo două ore. E în regulă?

— Da… e în regulă…

În acest moment plecasem din bucătărie şi mă aflam în hol.

Am ajuns în dreptul scărilor, apoi, fără nicio ezitare, am început să urc.

— Păi aici parcă era turbat, zise Marta. Cuştile erau prea mici, iar lui nu-i convenea nicicum şi, firește, Robby şi Sarah erau foarte supăraţi. Dar îndată ce i-am dat drumul în dreptul casei, şi-a revenit. Era total relaxat şi…

— Ce fac copiii? am întrebat, întrerupând-o, realizând cât de neimportant mi se părea Victor.

— Păi Sarah e chiar aici lângă mine…

— Şi Robby?

(Marta Kauffman a declarat mai târziu că întrebasem asta cu o „gravitate nenaturală".)

— Robby s-a dus la mall cu prietenii să vadă un film. (Cine a venit cu tine acasă când l-ai lăsat pe Victor? Nu-mi amintesc spunând asta, dar, conform celor declarate de Marta Kauffman pe 19 noiembrie, am întrebat-o.)

— Toţi trei am venit. Marta făcu o pauză. Robby avea nevoie de nişte lucruri.

Însă îmi amintesc că în momentul acela mă îndreptam spre uşa lui Robby.

— Pentru ce? am întrebat.

— Mi-a spus că o să stea peste noapte la un prieten.

— Care prieten?

— Ashton, cred. Pauză. Da, sunt aproape sigură că mi-a zis că doarme la Ashton.

(înainte de a intra în cameră am murmurat ceva de care nici eu, nici Marta Kauffman nu ne-am amintit pe 19 noiembrie, dar care, conform celor susţinute de scriitor, fusese: „De ce trebuia Robby să-şi ia lucruri la el când Ashton locuieşte vizavi?")

— Bret, nu contează. Şi-a luat câteva haine. A stat în camera lui

vreo zece minute. Nadine Allen îi aduce de la→ mall, vor ajunge acasă pe la patru…

— Poţi să-mi dai numărul lui de celular?

344

Marta a oftat – ceea ce m-a înfuriat, îmi amintesc scânteia aceea de mânie – şi mi l-a dictat.

— Vin imediat la hotel, am zis. Ne vedem în vreo douăzeci de minute.

— Nu vrei să vorbeşti cu Sarah…

După ce i-am închis Martei, am format numărul lui Robby.

Am aşteptat în dreptul uşii lui. Nu răspundea.

Dar asta nu m-a speriat şi n-am lăsat niciun mesaj.

De ce-aş fi fost speriat?

Era la Fortinbras cu prietenii şi vedeau un film şi era normal să-şi fi închis telefonul (un scenariu cât se poate de diferit de ceea ce s-a întâmplat de fapt în ziua aceea), îl voi revedea la hotel şi, deşi nu se punea problema să plecăm de la Four Seasons (asta nu putea fi niciodată o opţiune), Robby putea să-şi petreacă noaptea la familia Allen (deşi pe moment am avut un fel de premoniţie rece, pentru că era totuşi vorba de o noapte înainte de o zi de şcoală), iar Jayne * (va întoarce miercuri şi vieţile noastre vor evolua aşa cum ar fi trebuit să evolueze încă de când acceptasem oferta lui Jayne de a mă muta în Midland în iulie. Mă gândeam cu bucurie la vacanţa care urma, chiar în timp ce priveam uşa roasă din faţa mea.

(Nu-mi amintesc de fapt când am deschis uşa camerei lui Robby, dar – nu ştiu de ce – îmi amintesc primul lucru care mi-a trecut prin cap în momentul în care am intrat. Era. Ova ce Robby îmi spusese atunci când îmi arătase tot felul io lucruri pe cer în timpul picnicului din Horatio Park în vara aceea: că stelele pe care le vezi pe cer noaptea nu există în realitate.)

Camera era în acelaşi hal ca atunci când o lăsasem miercuri noaptea când fugisem de-acasă. Patul nefăcut, computerul mort, dulapul deschis.

M-am deplasat încet spre fereastră şi m-am uitat pe Elsinore Lane.

O altă duminică liniştită, totul pe lume părea în regulă.

(Oare ţi-ai închipuit vreodată că ai să ajungi să scrii fraza asta?)

Am rămas în cameră multă vreme, făcând inventarul.

Ce nu făcusem: nu mă întorsesem cu faţa spre uşă.

345

Intrasem direct în cameră. Stăteam în picioare. Cântărisem situaţia fiului meu şi motivele lui. Nu vedeam ce era în spatele meu.

La început n-am înţeles. Mi-a luat o clipă să mă dezmeticesc.

Când inam întors, am văzut pe gigantica fotografie murală a patinoarului pustiu literele masive mâzgălite cu roşu:

D I s p ARI AI e i

Am inspirat adânc, dar nu am intrat încă în panică.

Nu m-am alarmat pentru că ceva de pe jos mi-a distras momentan atenţia, curiozitatea s-a substituit panicii.

Se afla lângă uşa deschisă, un pic într-o parte.

În timp ce mă apropiam, am crezut că era un bol modelat din fâşii mototolite de ziar (asta şi era) în care cineva pusese două pietre negre.

M-am gândit că e vorba de un proiect pentru orele de artă.

Dar pietrele negre erau ude. Luceau.

Şi cum stăteam deasupra bolului, privind drept în el, mi-am dat seama ce era.

Era un cuib.

Iar în cuib obiectele negre ovale nu erau pietre.

Mi-am dat seama imediat ce erau.

Erau ouă.

Şi mai era un cuib lângă uşa de la dulap. (Şi un altul va fi mai târziu descoperit în camera de oaspeţi.)

Mi-am adus aminte de ceva în legătură cu care mă avertizase Miller.

Miller spusese că decontaminarea era necesară ca să nu rămână nimic viu în casă înainte de a începe curăţirea ei.

Trebuiau făcute fumigaţii: spiritele, demonii vor căuta orice entitate vie ca să-şi „continue existenţa" în interiorul ei.

Întrebare: Şi dacă păpuşa se ascunsese, aşteptând? Dacă Terby se ascunsese în casă? Dacă supravieţuise fumigaţiilor? Dacă altceva pătrunsese în ea?

Legătura dintre păpuşă şi cuiburi era una logică şi imediată.

346

Îmi amintesc că m-am repezit afară din cameră, m-am împiedicat pe scări şi m-am prins de balustradă să nu cad.

Când am ajuns în hol, am început să formez numărul lui Robby.

Iarăşi, nu-mi amintesc exact, dar cred că în timp ce aşteptam să-i pot lăsa un mesaj l-am văzut pe Victor.

Din cauza lui Victor nici de data asta nu i-am lăsat un mesaj lui Robby.

(Dar dacă aş fi sunat a treia oară – aşa cum au făcut mulţi după aceea – mi s-ar fi comunicat că celularul fusese dezactivat.)

Victor zăcea încovrigat, în poziţia fătului, scuturat de friguri, pe pardoseala de marmură din hol.

Câinele care alergase cu limba de-un cot spre mine doar cu câteva minute mai devreme nu mai exista.

Scâncea.

Când m-a auzit apropiindu-mă, şi-a ridicat ochii trişti, sticloşi, continuând să tremure.

— Victor? am şoptit.

Câinele îmi linse mâna când m-am aplecat să-l mângâi.

Sunetul limbii lui lingând pielea uscată a mâinii mele a fost brusc acoperit de zgomote umede care proveneau din spatele câinelui.

Victor vomită fără să-şi ridice capul.

M-am îndreptat încet de spate şi m-am uitat să văd de unde proveneau zgomotele umede.

Când i-am ridicat coada am încercat să plonjez afară din mintea mea.

Anusul câinelui era dilatat, având un diametru care probabil măsura cincisprezece centimetri.

Porţiunea inferioară a lui Terby atârna afară din câine, alunecând încet în cavitate, ondulându-se în aşa fel încât să pătrundă mai uşor.

Îngheţasem.

Îmi amintesc că am întins instinctiv mâna spre pintenii păpuşii care dispăruse, făcând ca burta câinelui să se umfle, apoi să se destindă.

Victor vomită din nou, fără zgomot.

Totul rămase nemişcat preţ de o clipă.

Apoi câinele intră în convulsii.

Deja începusem să mă îndepărtez încet de el.

Dar în timp ce o făceam, Victor – sau altceva – băgă de seamă.

Îşi ridică brusc capul.

Cum câinele bloca uşa de la intrare şi cum nu voiam să trec peste el, am dat înapoi spre scări.

Mă deplasam cu mare atenţie.

Mă prefăceam că sunt invizibil.

Scâncetele lui Victor se transformară brusc în mârâituri.

M-am oprit, sperând că asta îl va calma pe Victor.

Răsuflăm adânc, sacadat.

Câinele, încă ghemuit pe marmura holului, începu să facă spume la gură. De fapt, spuma se revărsa pur şi simplu din gura lui într-un jet continuu. La început galbenă, de culoarea fierii, spuma se coloră apoi în roşu, cu resturi de pene. Apoi spuma se înnegri.

În momentul acela îmi amintesc că am început să alerg pe scări.

Şi aproape instantaneu ceva – botul lui Victor – se înfipse în coapsa mea când am ajuns pe la mijlocul scărilor.

Am simţit o presiune imediată, apoi o durere arzătoare şi o senzaţie de umezeală.

Am căzut pe scări cu faţa-n jos, urlând.

M-am întors într-o parte, să lovesc câinele cu piciorul, dar se retrăsese deja.

Câinele stătea încovoiat trei trepte mai jos de locul în care mă tăvăleam de durere.

Apoi câinele începu să ia proporţii.

Câinele se metamorfoza în altceva.

Oasele îi creşteau şi începură să-i străpungă pielea.

Zgomotele scoase de Victor erau ascuţite, asurzitoare.

Câinele arăta surprins în timp ce i se arcuia coloana – iar trupul i se lungi cu vreo treizeci de centimetri.

Câinele scoase alt sunet de durere şi apoi începu să gâfâie sufocat.

Preţ de o clipă totul rămase nemişcat, iar eu m-am întins, plângând, fără să gândesc, să mângâi câinele, să-l fac să-şi dea seama că eram prietenul lui şi că n-avea de ce să mă atace din moment ce nu constituiam un pericol.

Dar atunci buzele câinelui s-au răsfirat şi a început să urle.

Ochii începură să i se zbată în orbite până când nu i se mai vedea decât albul ochilor.

Am început să strig după ajutor.

În momentul în care am început să strig, câinele s-a aruncat spre

perete, continuând să crească.

Am încercat să mă ridic, dar piciorul meu drept era atât de rănit, încât m-am prăbuşit la loc pe scările năclăite de tot sângele care îmi cursese din rană.

Câinele încetă orice mişcare, dar începu să tremure în îi m^2 ce faţa i se alungi devenind ca de lup.

Labele din faţă începură să zgârie sălbatic una dintre trepte, cu atâta putere, că săreau aşchii din lemnul moale, lăcuit.

Am încercat să mă târăsc în susul scărilor.

Câinele îşi lăsă capul în jos, iar când începu să privească foarte încet în sus, apropiindu-se de mine, rânjea.

Am început să dau din picioare în direcţia lui, gâfâind, târându-mă în sus pe spate.

Câinele se opri.

Câinele îşi ridică din nou capul şi începu să urle.

Globii oculari i se umflaseră în aşa hal încât îi ieşiseră din orbite, atârnând de-o parte şi de alta a botului, de cozile lor.

Sângele începu să-i curgă prin găurile căscate, înecându-i faţa şi pătându-i dinţii cu roşu.

Avea acum ceva ce semăna cu nişte aripi – încolţiseră lateral din dreptul coastelor câinelui.

Străpunseseră coşul pieptului şi acum fâlfâiau desco – orosindu-se de sângele şi viscerele care le îngreuiau mişcările.

Se târa spre mine.

Continuam să dau din picioare.

Şi, fără niciun efort, îşi înfipse din nou dinţii în pulpa mea dreaptă.

M-am cabrat, urlând, şi sângele îmi ţâşni din rană, stropind peretele atunci când câinele îmi dădu drumul.

Se făcuse dintr-odată frig în casă, dar faţa îmi şiroia de transpiraţie.

Am început să mă târâi pe burtă, iar atunci m-a muşcat din nou, un pic mai jos de locul pe care îl sfâşiase înainte.

Am încercat să-l smulg de pe mine.

Am început să alunec spre câine din cauza scărilor năclăite cu sânge.

S-a repezit iarăşi la mine.

Dinţii deveniseră acum colţii lui Terby şi se înfipseră în gambă.

Mi-am dat seama cu o teribilă claritate: mă voia ţintuit locului.

Nu voia să mă duc nicăieri.

Nu voia să mă grăbesc spre Fortinbras.

Nu voia să-l găsesc pe Robby.

M-am înfuriat şi l-am izbit cu pumnul în faţă, în timp ce încerca să muşte orbeşte. Sânge proaspăt îi ieşi pe bot. L-am mai izbit o dată în faţă.

Faţa continua să împroaşte sânge, iar câinele continua să urle.

Am început să urlu şi eu la el.

Încă mai alunecam când m-am uitat să văd cât mai aveam până să ajung sus.

Mai erau cam opt trepte.

Am început să mă trag în sus, târându-mi piciorul mutilat.

Pe urmă am simţit cum arătarea îmi sare în spate când şi-a dat seama încotro mă îndreptam.

M-am răsucit, azvârlind-o de pe mine.

M-am zbătut în balta de sânge, încercând s-o ţin la distanţă.

Am vomitat neputincios pe piept, apoi am şoptit, „Te aud te aud te aud…”

Dar promisiunea nu mai avea niciun efect.

Câinele prinse din nou puteri şi se cabra ca un cal pe labele din spate, ridicându-se deasupra mea, cu aripile întinse obscen, fluturându-le, împroşcându-ne cu şi mai mult sânge.

În momentul acela mi-am ridicat piciorul stâng şi fără să mai stau pe gânduri l-am lovit tare în piept.

S-a prăbuşit pe spate, dând din aripi pentru a-şi menţine echilibrul, dar aripile îi erau îngreunate de sânge şi maţe şi a căzut pe spate, alunecând pe scări şi pe podea cu un urlet în timp ce încerca să se ridice în patru labe, agitându-se ca o insectă.

Ajuns sus, am început să mă târăsc disperat spre camera lui Robby, aflată în capul scărilor.

Sub mine, arătarea reuşi să se ridice şi începu să urce pe scări după mine, clănţănind din teribilele şiruri inegale de dinţi care îi umpleau acum gura.

M-am aruncat înainte şi am alunecat în camera lui Robby, trântind uşa şi încuind-o cu mâna scăldată în sânge.

Arătarea se izbi de uşă.

Atât de rapid urcase scările.

M-am ridicat şi am început să sar într-un picior spre fereastră.

M-am prăbuşit în faţa ei, chinuindu-mă să deschid încuietoarea.

M-am uitat în spate, pentru că dintr-odată se făcuse linişte.

Dincolo de dâra de sânge uşa se încovoia spre mine.

După care arătarea a început din nou să urle.

Am deschis fereastra, balansându-mă pe piciorul stâng, şi m-am târât pe pervaz, stropind peste tot cu sânge.

Îmi amintesc că nu-mi păsa când m-am prăvălit pe fereastră.

Nu va fi o cădere lungă. Va fi o evadare. Şi va fi pace.

Am aterizat pe gazon. N-am simţit nimic. Toată durerea se concentra în piciorul drept.

M-am ridicat şi am început să şchiopătez spre Range Rover.

M-am prăbuşit în faţa volanului şi am învârtit cheia în contact.

(Când m-au întrebat, am răspuns că nu ştiam – şi nici acum nu mă pot gândi la un motiv – de ce nu m-am dus la un vecin după ce fusesem atacat.)

Gemând de unul singur, am dat cu spatele, apăsând cu piciorul stâng pe acceleraţie.

De îndată ce am ieşit pe Elsinore Lane, am văzut maşina crem 450 ŞI.

Dăduse colţul pe Bedford Street şi se afla cam la o sută de metri de mine.

Uitându-mă cum alunecă tot mai aproape, am zărit pe cineva pe locul şoferului: încruntat, hotărât, uşor de recunoscut.

Aşa cum văzusem deja în visele mele, Clayton era cel care conducea maşina.

Când am văzut mutra lui Clayton, am dat drumul la volan şi Range Roverul, încă în marşarier, a luat-o cu spatele apoi într-o parte, în aşa fel încât bloca Elsinore Lane.

Am încercat să recapăt controlul asupra maşinii în timp ce 450 ŞI continua să avanseze.

Accelera.

Mi-am păstrat sângele rece când s-a izbit de Range Rover în dreptul portierei din dreapta.

Coliziunea a proiectat maşina peste bordură, izbind-o de un stejar care se afla în faţa casei familiei Bishop cu atâta forţă, încât parbrizul s-a făcut ţăndări.

Totul părea să se dezintegreze în jurul meu.

450 SI se retrase în mijlocul lui Elsinore Lane. Mercedesul nu era avariat.

Era încă ziuă, am observat înainte să-mi pierd treptat cunoştinţa.

Clayton ieşi din maşină şi se îndreptă spre mine.

Faţa lui era o lună roşie, fără trăsături.

Era îmbrăcat în aceleaşi haine ca atunci când l-am văzut prima oară în ziua aceea de Halloween, în biroul meu de la colegiu, inclusiv puloverul cu vulturul pe el. Puloverul pe care îl purtasem şi eu când eram de vârsta lui.

Din capota îndoită a Range Roverului ieşea fum.

Nu mă puteam mişca. Simţeam că-mi zvâcneşte fiecare muşchi de durere. Piciorul îmi era îmbibat în sânge. Continua să ţâşnească prin rănile provocate de muşcături.

— Ce vrei? am început să strig.

Range Roverul continua să se zguduie pentru că piciorul meu era blocat pe acceleraţie.

Băiatul plutea tot mai aproape, îndreptându-se spre mine, relaxat.

Printre lacrimi am început să-i disting mult mai clar trăsăturile.

— Cine eşti? am strigat, plângând. Ce vrei? În spatele lui vedeam cum se topeşte casa. Era acum în dreptul geamului.

Se uita la mine cu o fixitate de miop. Am încercat să mă mişc în aşa fel încât să deschid portiera, dar eram blocat.

— Cine eşti? continuam să strig.

Am încetat să mai întreb când mâinile lui s-au întins spre mine.

Atunci mi-am dat seama că mai era cineva, mult mai important.

— Robby, am început să gem. Robby…

Deoarece Clayton era – şi fusese dintotdeauna – cineva pe care-l cunoşteam.

Era cineva care întotdeauna mă cunoscuse.

Era cineva care întotdeauna ne. Ştiuse.

Deoarece Clayton şi cu mine am fost dintotdeauna una şi. Aceeaşi persoană.

Scriitorul şopti: Poţi să adormi.

Clayton şi scriitorul şoptiră: Dispari aici.

30. Trezirea

Mi-am recăpătat cunoştinţa într-un salon de spital din Midland Memorial a doua zi după prima intervenţie chirurgicală menită să-mi salveze piciorul. Operaţia durase cinci ore. Am dormit peste douăzeci şi patru de ore.

Când m-am trezit, Jayne stătea aplecată deasupra mea. Avea faţa tumefiată.

Primul meu gând: sunt viu.

Relaxarea mea a fost de scurtă durată când am văzut că mai erau doi poliţişti în cameră.

Al doilea gând al meu: Robby.

Mi-am dat seama că aşteptaseră să mă trezesc.

Am fost întrebat:

— Bret… ştii cumva unde e Robby?

Camera era rece şi pustie şi am simţit un fel de bruiaj sub calmul contrafăcut. Întrebarea fusese pusă pe un ton teribil de insistent, abia stăpânit.

Am şoptit ceva care a provocat tulburare. Ceea ce şoptisem nu era ceea ce speraseră să audă.

Faţa extenuată a lui Jayne se goli de viaţă. Mă orbi.

Când ni s-a spus că Robby Dennis era acum în mod oficial dat dispărut, nu pot descrie sunetele scoase de Jayne, nici scriitorul nu poate.

Sfârşiturile

Întrebări pe care mi le-a pus scriitorul: Cât de mult timp te agăţi de amintirea unui copil? Trebuie să decizi dacă lumea merită să te întorci în mijlocul ei şi în acest caz care sunt opţiunile tale? Ştiu unde a dispărut Robby, dar tu ştii?

În primele zile de după dispariţia lui Robby eram încă la reanimare şi am mai fost supus la alte patru operaţii – atât de grav fusese distrus piciorul – şi în tot acest timp m-am pierdut în uitarea pe care mi-o procura perfuzia cu morfină. În final, piciorul a fost salvat, iar doctorii mi-au spus că ar trebui să fiu recunoscător, dar singurul lucru la care mă puteam gândi era Robby. Nimic nu putea înlocui asta. Eram conştienţi doar de acest lucru. Nu puteam decât să aşteptăm şi apoi, odată cu trecerea timpului, să aşteptăm în continuare fără

speranţă. Dar Jayne ieşi cu noi forţe din peştera în care se ascunsese, şi mai hotărâtă, chiar după ce recunoscuse că totul era în zadar. De ce? Pentru că îi oferisem ceva de care să se agaţe prin depoziţia mea, atunci când declarasem autorităţilor din Midland că eu, personal, credeam că fiul nostru fugise de-acasă şi nu fusese răpit. Când am fost întrebat de ce credeam în această „teorie", mi-am dat seama rapid că n-aveam ce să le furnizez în acest sens. Nu văzusem e-mail-urile trimise – sau primite? – altor băieţi dispăruţi în după-amiaza zilei de 5 noiembrie deoarece computerul murise (iar când poliţia a cercetat casa după atac, computerul nu mai era în camera lui, deşi le-am spus că eram sigur că-l văzusem), iar probele în favoarea unei conspiraţii (o Nadine Allen beată, vorbele şoptite în joacă de nişte băieţi în piaţeta mallului, cele două cutii cu haine pentru Armata Salvării pe care le zărisem în camera lui Robby – nimeni nu putea fi sigur dacă lipseau din haine sau nu-şi cele douăsprezece vizite pe care am aflat că le-ar fi făcut la Mail Boxes Etc. Numai în luna octombrie, al căror rost încă ne scăpa) nu constituiau dovezi pe care să mizăm. Şi în definitiv: ce conta dacă fugiseră de-acasă sau fuseseră răpiţi? Băieţii erau duşi. Tot ce se ştia era că Robby şi Ashton fuseseră lăsaţi la mallul Fortinbras de Nadine Allen în dimineaţa zilei de 10 noiembrie (conform celor declarate de Nadine, Robby avea un ghiozdan în spate) şi cumpăraseră bilete la un film care începea la douăsprezece. Robby, conform celor declarate de un ciudat de calm şi de senin Ashton, îi şoptise că trebuia să meargă la toaletă şi ieşise din sală. Nu s-a mai întors. Nu l-a văzut nimeni prin mall. Nu l-a văzut nimeni în întregul Midland. Numai scriitorul l-a văzut dispărând în noua sa lume.

Jayne nu înţelegea cum de nu eram speriat sau furios. Disperarea mea o numea „exersată". Resentimentul ei faţă de abandonul meu a dus – aproape imediat – la separarea noastră. Singura noastră consolare: nimic mai rău nu ni se putea întâmpla. Nu voiam explicaţii pentru că acestea nu făceau decât să-mi evidenţieze eşecul (iubirea ta n-a fost decât o mască, măsura minciunilor tale, adultul iresponsabil la ananghie, toate ascunzişurile tale, atracţia sexuală mecanică, tatăl căruia nu-i păsa de nimic niciodată). Cazul s-a bucurat, la început, de o atenţie substanţială din partea mass-mediei, dar, pentru că Jayne a refuzat să participe la parada de suferinţă care i se cerea, presa şi-a pierdut rapid interesul. În plus apăreau atâtea orori de ultimă oră – bomba oribilă din Florida, teroriştii care uciseseră doi

controlori aerieni – încât dispariţia fiului unei vedete de cinema trecu în planul secund al viitorului incert al acestei ţări. Jayne a angajat un detectiv particular care să se ocupe în continuare de acest caz. (Dar care caz? Băieţii pleacă. El dispăruse. Îşi regizase absenţa de unul singur, ca toţi ceilalţi.) Jayne s-a izolat de lume, iar Sarah întreba mereu: „Când se întoarce Robby?", până când întrebarea s-a întors împotriva ei, fiind necesar un nou set de medicamente aşa încât Sarah deveni la fel de catatonică precum maică-sa. Şi, deşi ştiam că Robby nu se va mai întoarce vreodată, că Robby ne-a părăsit şi că asta îşi dorise, nu m-am putut abţine să nu întreb: „De ce?" Scriitorul mi-a şoptit o serie de răspunsuri pe care le-am auzit doar pe jumătate, înainte ca doza de Ambien să-şi facă efectul: Pentru că spiritul său să frânt. Pentru că n-ai existat niciodată pentru el. Pentru că – în ultimă instanţă, Bret – tu ai fost stafia.

În privinţa detaliilor atacului n-am spus nimănui nimic (cum aş fi putut?), deşi îmi aminteam suficient de multe ca să-l retrăiesc zilnic. Oamenii păreau satisfăcuţi că fusesem atacat de un câine şi existau prea multe dovezi – piciorul meu sfâşiat, sângele de pe treptele care duceau la camera lui Robby, administratorul adăpostului de câini de la subsolul hotelului Four Seasons care confirma că Victor fusese „instabil şi foarte agasant", „comportându-se atât de ciudat", încât a trebuit să fie evacuat – ca relatarea mea să fie crezută (şi povestea părea verosimilă fiindcă nu menţionasem contribuţia lui Terby.) însă atunci când am explicat ce se întâmplase pe stradă în legătură cu accidentul dintre Range Rover şi 450 şi-am fost tratat cu scepticism. În acel moment relatarea mea a fost considerată lipsită de temei, lumea încercând să mă consoleze cu ideea că pierdusem atât de mult sânge încât ei a imposibil să-mi amintesc totul cu claritate. Când Ann şi iiiarl Bishop au sunat la 911 şi au alergat afară să vadă ce se întâmplase cu maşina care se izbise de stejar, n-au văzut niciun alt vehicul. Scenariul considerat cel mai credibil: dădusem cu spatele atât de rapid şi de cotit încât, pierzându-mi cunoştinţa, m-am izbit de stejarul din faţa casei soţilor Bishop. Existau probe „infime" (dâre extrem de şterse de vopsea crem) că o altă maşină fusese „poate" implicată şi, din moment ce niciun 450 SI de culoare crem nu era înregistrat în acest stat sau în cele limitrofe, declaraţia mea privitoare la accident a fost desconsiderată; au etichetat-o drept o falsă amintire cauzată de hemoragie. Cu alte cuvinte, maşina şi tânărul atacator nu erau decât

halucinaţii. (Singura afirmaţie a scriitorului: Tânărul erai tu.) în acelaşi timp „Victor" nu mai era de găsit. Ceva ce la început autorităţile au numit o „căprioară jupuită" a fost descoperit duminică după-amiază în pădurea din spatele casei. Dar nu fusese descoperită nicio dâră de sânge dinspre casă spre pădure, unde murise, ceea ce însemna că, indiferent ce mă atacase, nu se târâse de la etajul casei peste câmp şi dincolo de primii copaci ai pădurii. (Scriitorul a menţionat faptul că ceva se căţărase afară prin hornul şemineului; scriitorul a mai menţionat că ceva „zburase" peste câmp.) Veterinarul care examinase leşul a fost de părere că mai degrabă era vorba de „un coiot" care fusese „întors pe dos ca un ciorap". (N-am descoperit niciodată ce era, dar conform declaraţiei veterinarului, nu era vorba de Victor.) Poliţiştii care cercetaseră scena atacului din casă au confirmat existenţa cuiburilor, dar în final acestea au fost considerate ceva confecţionat de „fiul vostru", deşi Robby nu participase la niciun fel de curs la şcoală care să implice un astfel de proiect, dar ce mai conta asta? Ce rol jucaseră cuiburile în „nefericitul incident" cu câinele nostru? Când am întrebat de „obiectele" din cuiburi, mi s-a spus că erau „sparte" şi „goale" – doar nişte rămăşiţe de găoci. „De ce vă interesează asta, domnule Ellis?", m-au întrebat cu un fel de îngrijorară gravă, vecină cu ostilitatea. (Scriitorul mi-a şoptit în aşa fel încât nimeni să n-audă: Spune-le că au fost clocite.) Notă adăugată: Când am fost găsit în Range Rover, părul îmi albise complet.

Nu m-am mai întors niciodată la casa de pe Elsinore Lane.

M-am gândit să-l sun pe Robert Miller, dar n-am putut.

Mi s-a „permis" să-mi dau demisia de la colegiu. Când am eliberat biroul după ce ieşisem din spital, m-am uitat în sfârşit peste manuscrisul lăsat de „Clayton" pe 4 noiembrie. Intitulat Nu mere cu minus, părea aproape cuvânt cu cuvânt prima versiune a romanului scris de mine în primul an la Bennington – romanul care a devenit Less Than Zero. O singură copie existase înainte de a-l rescrie (şi, asemeni celorlalte, se găsea pe raftul din debaraua camerei mele din Sherman Oaks). Dar de acum încetasem să mă mai întreb cum avusese „Clayton" acces la el. Când m-am întors în L.A., am comparat manuscrisul lui cu al meu şi erau identice. Până şi greşelile de ortografie sau de literă fuseseră preluate. Am renunţat să urmăresc această filieră pentru că nu exista niciun fel de informaţie care să indice existenţa lui „Clayton". E calea cea mai uşoară, m-a asigurat scriitorul.

Însă Aimée Light existase. Iar trupul descoperit la Orsic Motel era de fapt al ei. Cel responsabil pentru toate astea, Bernard Erlanger, mi se prezentase drept Donald Kimball.

Un individ care chiar credea că era Patrick Bateman. Un individ care devenise atât de obsedat de carte şi de personajul ei principal încât o luase razna. Bernard Erlanger, care avea la ora respectivă o agenţie falimentară de detectivi particulari în Pearce (şi care nu fusese niciodată afiliată poliţiei din Midland) a mărturisit că el comisese crimele despre care îmi povestise „Donald Kimball" în casa mea pe 1 noiembrie. Aceste mărturisiri au fost făcute după ce Bernard Erlanger fusese arestat în apropierea unei locuinţe din Clear Lake, purtând un costum Armani, o cămaşă de bumbac şi o cravată de mătase, mănuşi de piele Cole Hahn şi o manta de ploaie. Mai avea şi un topor asupra sa. Locuinţa aparţinea lui Paul Owen, în vârstă de 65 de ani, un bărbat văduv care avea o librărie în Stoneboat. La aproximativ 2.30 a.m., în dimineaţa zilei de duminică, 10 noiembrie, Paul Owen a auzit pe cineva pătrunzând în casă. A telefonat la 911. S-a închis în baie. A aşteptat. Cineva a încercat să spargă uşa. A existat un interval de timp din momentul în care Bernard Erlanger a început să lovească uşa cu toporul şi până la sosirea poliţiştilor. A fost imediat arestat şi, fără să-l întrebe cineva, a mărturisit că el fusese cel care îi asasinase pe Robert Rabin, Sandy Wu, Victoria Bell şi Aimée Light, săvârşind de altfel şi atacul asupra lui Albert Lawrence, acel om al străzii care fusese orbit în decembrie trecut. N-am vrut să mai aflu nimic în plus despre Bernard Erlanger. N-am vrut să cred că Bernard Erlanger ar fi avut de-a face cu asasinatele din Midland pentru că voiam să cred că nu existase niciun asasin. N-am contestat niciodată aceste omoruri – ele au existat cu adevărat, iar acei oameni fuseseră ucişi cu brutalitate. Însă eu voiam în continuare să cred că asasinul fusese fictiv. Că numele lui era Patrick Bateman (nu Bernard Erlanger, nici măcar Donald Kimball), şi că devenise real doar o scurtă perioadă din acel an, aşa cum multe dintre personajele fictive sunt pentru creatorii lor – ca de altfel şi pentru cititorii lor. Motivul pentru care voiam să cred acest lucru (şi o parte din mine încă mai vrea) e că exact în clipa în care terminam de scris povestirea în care Patrick Bateman murea mistuit în flăcările de pe debarcader, poliţiştii din Clear Lake soseau la reşedinţa lui Paul Owen.

La patru săptămâni după ce Robby a fost declarat dispărut în

mod oficial, Ashton Allen a dispărut şi el.

Jayne s-a mutat din Midland în Manhattan, ca şi mine. A vrut să divorţăm, nu era nimic de negociat, însă aşa am aflat unele lucruri. Nu ştiusem că Jayne avea o casă în Amagansett, cumpărată nu cu mult timp în urmă pentru întreaga familie, şi nici că organizase în cel mai mic detaliu o vacanţă de Crăciun la Londra, care trebuia să fie o mare surpriză (acum, desigur, fiind contramandată). Când soseam în vara aceea în Midland, n-am înţeles faptul că Jayne voia să construiască un viitor alături de soţul ei. Chiar dorise ca ei să se înţeleagă. Dar ar fi trebuit să ştie că eram străveziu ca o umbră. Ar fi trebuit să ştie că motivul pentru care eram acolo n-avea nimic de-a face cu ea, că nu încercam decât să găsesc un loc în care să-mi recapăt voinţa de-a trăi. Tevatura divorţului mi s-a părut lipsită de sens din moment ce aproape că nici nu fuseserăm căsătoriţi. Dar avocatul ei a insistat. Jayne dorea o separare completă, nu mai voia să ne lege nimic vreodată. N-aveam nimic împotrivă: nu voi mai încerca niciodată să stabilesc vreun contact cu ea sau cu Sarah. Eram dezamăgit, dar i-am explicat avocatului meu că strategia noastră era una de acceptare. Aşa că m-am întâlnit cu ambii avocaţi (indivizi pe care-i plăteam cu 600$ pe oră ca să ne ajute să lichidăm totul) într-o zi caldă, ploioasă, de aprilie, într-un birou din Empire State Building. Mi-am cerut iertare pentru că întârziasem. Scuza mea: „N-am mai fost niciodată în Empire State Building". O tăcere plină de importanţă păru să umple încăperea după ce am recunoscut acest lucru. Ne-am strâns mâini, ne-am forţat să zâmbim. Îmi era greu să rămân treaz din cauza heroinei pe care mi-o administram zilnic. Ca într-o sală a ecourilor am auzit pe cineva spunând că din moment ce nu existase un acord prenupţial, putea oare acest lucru să pună în „dificultate" negocierilor de divorţ? Nu. Fiul nostru era pierdut, astfel încât cuvântul „custodie" n-a fost menţionat. Jayne a renunţat la pensia alimentară. Avocatul meu a suportat plictisit restul negocierilor. Jayne slăbise şi nu mi-a adresat niciun cuvânt, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la vremurile când eram atât de apropiaţi încât puteam să ni completăm reciproc frazele. Voiam să-i spun că încă o iubeam, dar nu asta voia să audă. Continua să-şi îndese o şuviţă de păr după ureche, un gest pe care nu i-l mai văzusem, dar pe care l-a tot repetat în cele patruzeci şi cinci de minute petrecute în cabinetul avocatului ei. Ne aflam la o înălţime atât de mare deasupra oraşului, încât a trebuit să mă concentrez asupra unui birou de stejar din faţa

mea ca să nu cad pradă unui atac de vertij. În cadrul ferestrei se vedea doar o fotografie cu un peisaj aerian. Mă gândeam că poate ar fi bine să mă mut în Europa, când m-am întrebat: De ce oare Jayne şi cu mine căutăm cea mai facilă ieşire din impas? Dar apoi totul a luat sfârşit. S-au semnat hârtiile. Eu am ieşit primul din cabinet. În momentul în care am apăsat pe butonul liftului, a trebuit să-mi încleştez fălcile, să nu izbucnesc în plâns. Ca să mă liniştesc mi-am pipăit prin mantaua de ploaie pistolul pe care acum îl aveam permanent asupra mea. Pe Fifth Avenue abia dacă am putut ridica braţul să opresc un taxi care să mă ducă înapoi în apartamentul meu de pe 1301 Street, locuinţa în care mă mutasem întâia oară în primăvara lui 1987 când eram un tânăr romancier celebru şi tot ce ştiam era că norocul continua să-mi surâdă de undeva de deasupra mea, un loc în care se pare că avusesem parte de toate cele, un loc în care faima părea o idee excelentă, flacăra care pâlpâia uneori în şemineu fiind singura mea sursă de orientare. De-acum trăiam cu un tânăr sculptor pe nume Mike Graves (care era cu vreo doisprezece ani mai tânăr decât mine) şi uneori stătea şi el în apartamentul de pe 13rd Street, iar alteori, în garsoniera lui din Williamsburg. M-am pomenit implicat în această relaţie fără să ştiu ce fac sau de ce aveam nevoie şi m-am gândit că şi el simţea acelaşi lucru sau cel puţin am sperat că asta simţea. Avea un fel de seriozitate, de hotărâre care îmi cam plăcea, cum îmi plăcea şi modul în care se încolăcea în jurul meu şi cum îşi trecea degetele peste cicatricele de pe piciorul meu, aveam nevoie de el când fulgerele de vară mă trezeau din coşmaruri, când mă răsuceam în pat şi îl prindeam de mână, rostind printre gemete numele fiului meu.

De fapt i-am spus taximetristului să mă lase pe Third Avenue, cam la cincizeci de metri de apartament, şi am intrat parcă plutind în Kiehl's să-i cumpăr lui Mike un şampon special pe care mi-am amintit că-l folosea când era la mine.

Prin difuzoarele din magazin se revărsa melodia lui Elton John, Someone Saved My Life Tonight, iar cântecul mi-a rămas în minte când m-am întors pe Third Avenue. Un cântec pe care tata îl îndrăgise şi, într-o noapte, când treceam cu maşina prin Westwood, în timpul verii lui 1976,. Iar eu aveam doisprezece ani, chiar m-a întrebat cine-l cânta, şi când i-am spus, a dat sonorul mai tare şi atunci, pentru simplul fapt că-i plăcuse cântecul, i-am fost recunoscător, în faţa magazinului Kiehl's m-am întâlnit cu un coleg din studenţie care se mutase în

Manhattan în acelaşi an cu mine şi care tocmai trecuse printr-un al doilea divorţ. (Cea de-a doua îl lăsase pentru un jucător de baseball de la Mets, îmi aminteam vag că citisem despre asta.) Era bronzat şi încărunţit – am remarcat imediat şi mi s-a făcut subit ruşine că mă vopsisem cu o zi înainte la Centrul Avon din Turnul Trump. Citise despre dispariţia fiului meu (de fapt chiar m-a prins de mână şi mi-a spus cât de rău îi părea, deşi abia ne cunoşteam), făcând un comentariu sarcastic despre despărţirea mea de Jayne („Căsătoria e din dragoste, divorţul e pentru bani"), iar când i-am răspuns la câteva întrebări, mi-a atras atenţia că vorbeam mult prea încet. Am tot dat aiurea din mâini, încercând să-i explic cum stau lucrurile. Fusese internat recent într-o clinică privată de dezintoxicare şi în timp ce ne comparam situaţiile mi-am dat seama – după felul grăbit în care s-a îndepărtat – că ştia că eram pulbere de la droguri. Ultimele lui cuvinte au fost: „Păi, poate ne mai vedem". Am traversat strada şi am intrat într-un magazin de delicatese unde am cumpărat ziarul Post pentru că acum îmi citeam horoscopul (şi pe cel al lui Robby): ghiceşte în zaţul de cafea, evită tragediile, ignoră pentagramele, descifrează aluziile, reconciliază-te cu viitorul, posibilă blazare, incursiuni lunatice. Şi, în timp ce mă târam anevoie spre apartament, m-am oprit în mijlocul [străzii şi m-am întors. Cineva cântase în surdină în spatele: meu, dar nu era nimeni acolo. Cântecul era atât de familiar % încât m-au trecut fiorii. Nu mi-am dat seama până am ajuns jş în locuinţa mea pustie că fusese *The Sunny Side of the Street*.

Şi atunci am început să plutesc într-un spaţiu destins, înconjurat de toate fotografiile înrămate ale lui Robby, pe care le decupasem din revistele care scriseseră despre dispariţia lui. Acest trist altar dedicat biografiei lui se găsea pe raftul de deasupra patului meu („Altarul tău întunecat", i-a spus Mike cutremurându-se raftului curbat). În timp ce heroina îmi curgea prin vene, mi-am amintit când îl văzusem ultima oară pe tata în viaţă. Era beat şi supraponderal, într-un restaurant din Beverly Hall, şi, ghemuindu-mă pe pat, m-am întrebat: Ce-ar fi fost dacă-aş fi făcut ceva în ziua aia? Stătusem foarte pasiv într-un separeu la Maple Drive în timp ce lumina amiezii scălda restaurantul pe jumătate gol; cântăream o opţiune. Opţiunea era: oare să-l dezarmez? Ăsta e cuvântul pe care mi-l amintesc: dezarmez. Oare să-i spun ceva ce nu e adevărat, dar care va provoca reacţia dorită? Şi ce aveam de gând să-i torn la modul convingător, deşi era o minciună? Mai conta?

Indiferent ce-ar fi fost, ar fi constituit un nou început. Fraza cea mai urgentă: Eşti tatăl meu şi te iubesc. Îmi amintesc că mă zgâiam la faţa de masă albă în timp ce mă gândeam dacă să zic asta sau nu. Aş fi în stare s-o fac? Nu credeam una ca asta şi nici nu era adevărat, dar aş fi vrut să fie. Pentru o clipă, în timp ce tata a comandat altă votcă, (era două după-amiaza; asta era a patra) începând să bată câmpii despre mama şi criza de pe piaţa imobiliară din California şi despre cum „surorile tale" nu-l sunau niciodată, am realizat că era posibil şi că, dacă spuneam asta, l-aş fi putut salva. Brusc, mi-am dat seama că aveam un viitor cu tatăl meu. Dar nota de plată a sosit odată cu băutura şi m-am trezit din reveria mea din cauza unei certe pe care nu s-a putut abţine să n-o provoace şi atunci pur şi simplu m-am ridicat şi-am plecat din separeu fără să privesc înapoi şi fără să-mi iau rămas-bun şi m-am pomenit stând în bătaia soarelui şi descheindu-mă la cravată, iar valetul din parcare mi-a adus lângă bordură acel 450 SI de culoare crem. Am schiţat un zâmbet amintindu-mi asta, gândindu-mă că aş fi putut tolera răul pe care tatăl îl poate provoca fiului. N-am mai vorbit cu el după aceea. Asta se întâmpla în martie 1992, iar el a murit în august, în casa din Newport Beach. Zăcând în patul din 13rd Street, mi-am dat seama că învăţam acum ceva de la tata: cât de crunt îşi pot pustii oamenii viaţa. Dar în acelaşi timp ştiam ceva ce nu învăţasem de la el: că o familie – dacă îi dai voie – îţi dăruieşte bucurie, care la rândul ei îţi dă speranţă. Ceea ce am eşuat amândoi să înţelegem e că împărtăşeam aceeaşi inimă.

Mai trebuia scrisă o povestire.

M-am întors la Los Angeles în august şi, cu ocazia comemorării morţii tatălui meu, am aşteptat în parcarea restaurantului McDonald's de pe Ventura Boulevard, Sherman Oaks. Era 2.30. După ce mi-am luat inima-n dinţi, am ieşit din maşină şi am luat-o şchiopătând spre intrarea restaurantului (încă mă mai ajutam de baston). Am comandat un hamburger, o porţie mică de cartofi prăjiţi, o Coca-Cola mică – nu mi-era foame – şi mi-am luat tava aşezându-mă la o masă lângă fereastră. 450 ŞI trase în parcare la exact 2.40. Un băiat – de şaptesprezece, poate optsprezece ani care semăna izbitor cu Clayton – ieşi din maşină. Era mai înalt acum, am remarcat, şi avea părul scurt şi, deşi purta ochelari de soare, l-am recunoscut imediat. Îmi ţineam răsuflarea. L-am urmărit în timp ce se îndrepta nehotărât spre intrare. Făcea umbră – asta e o dovadă certă. Când ajunse înăuntru, mă reperă

şi se apropie sigur de sine spre masa la care tremuram din tot corpul. Orice sunet se-auzea în surdină. M-am prefăcut preocupat să desfac hârtia în care era învelit hamburgerul, apoi l-am dus la gură şi am muşcat o bucăţică mică. Robby stătea în faţa mea, dar n-am putut să mă uit la el sau să spun ceva. El era la fel de tăcut. Când l-am privit, îşi dăduse jos ochelarii şi mă fixa foarte trist. Am început să plâng în timp ce mestecam şi mi-am şters faţa, încercând să înghit. Tot ce-am putut îngăima înainte de a-mi feri privirea a fost:

— Îmi pare rău.

— E în ordine, zise el încet. Înţeleg.

Vocea i se îngroşase – era mai mare acum, nu mai semăna deloc cu băiatul timid pe care îl cunoscusem în acele câteva luni petrecute pe Elsinore Lane – şi ceva în purtarea lui îmi sugera că mă iertase. Viaţa lui secretă părea să-l fi făcut mai puţin îngândurat, mai puţin încruntat. Ceva fusese rezolvat. Actorul dispăruse.

Trebuia să-mi întorc mereu capul, pentru că altfel aş fi clacat.

— De ce-ai fugit? am reuşit să întreb cu o voce răguşită. De ce-ai fugit de noi?

— Tată, spuse el oftând.

Cuvântul suna diferit de cum îl rostise în trecut. Îşi puse mâna pe a mea. Era acolo. O simţeam.

— E în regulă.

Am întins cealaltă mână şi i-am atins faţa cu palma şi atunci sfiala i-a revenit şi şi-a lăsat ochii în jos.

— Nu-ţi face griji, zise băiatul. Nu sunt pierdut. Repetă: Mu mai sunt pierdut.

Voiam încă o şansă, dar îmi era prea ruşine să-i aud răspunsul. Totuşi, l-am rugat.

— Robby, am spus sufocându-mă cu faţa leoarcă de sudoare. Te rog, întoarce-te.

Însă tot ce-a văzut el până la urmă a fost zâmbetul acceptării.

Era acum afară, privindu-mă prin geam pentru ultima oară.

Se uita la povestirea asta cu afecţiune.

Mi-am dat seama că fiul meu îmi lăsase un desen: un peisaj lunar. Era atât de detaliat încât a trebuit să zăbovesc îndelung asupra lui, minunându-mă de răbdarea de care fiul meu fusese capabil ca să poată desena acest peisaj lunar. De unde această hotărâre arzătoare, înverşunată?

Am văzut atunci că era scris un cuvânt pe desen şi l-am atins cu mâna.

Nu ştiam ce îl adusese aici. Nu ştiam ce l-a chemat departe.

Se întorcea pe tărâmul unde fiecare băiat era nevoit să fie curajos şi să se replieze rapid: o nouă viaţă. Oriunde s-ar fi dus, nu-i era teamă.

Mercedesul 450 ŞI de culoare crem ieşi din parcare şi intră pe Ventura Boulevard, rulând în trafic până nu se mai zări, iar povestirea se sfârşi.

Întâlnirea durase doar zece minute, dar când m-am întors şchiopătând la maşină, se lăsase amurgul.

Peste drum de McDonald's se găsea Bank of America unde fusese depozitată cenuşa tatălui meu. Nu am spus nimănui ce-am făcut pe 9 noiembrie când m-am dus să iau cenuşa. Când am deschis seiful în ziua aceea, interiorul era plin de cenuşă. Cutia care conţinuse rămăşiţele tatălui meu explodase şi acum cenuşa tapeta pereţii lunguleţi al seifului bancar. Şi în cenuşă cineva scrisese, probabil cu degetul, acelaşi cuvânt pe care fiul meu îl scrisese pe peisajul lunar.

Într-o barcă de pescuit care ne-a dus în largul ţărmului, pe ocean, l-am eliberat odihnei veşnice. Fulgii de cenuşă se ridicară în aerul sărat şi vântul îi împinse înapoi, căzură în trecut şi ninseră peste feţele care zăboveau acolo, acoperind totul cu o peliculă fină, apoi fulgii de cenuşă se aprinseră într-o prismă dând naştere unor tipare şi forme, reflectându-i pe bărbaţii şi pe femeile care îi creaseră pe el, pe mine şi pe Robby. Plutiră peste zâmbetul matern şi umbriră mâna întinsă a unei surori şi trecură peste toate lucrurile pe care ai fi vrut să le împărtăşeşti cu ceilalţi. Vreau să-ţi arăt ceva, şoptiră fulgii de cenuşă. Îi priveai cum continuau să se înalţe dansând peste o multitudine de imagini din trecut, plonjând şi zburând din nou în înalt, cenuşa plutind deasupra unei tinere perechi privind în sus, apoi femeia îşi coborî privirea asupra bărbatului care îi întinse o floare şi inimile începură să le bată puternic în timp ce fulgii de cenuşă se aşterneau pe primul lor sărut şi asupra altui cuplu care împingea un cărucior spre Farmer's Market, apoi cenuşa se vălătuci deasupra unei curţi şi se abătu asupra stucaturii trandafirii a primei – şi singurei – case pe care o cumpăraseră pentru familia lor, pe o stradă numită Valley Vista, apoi cenuşa se rostogoli pe coridor, iar în spatele uşilor se găseau copiii, fulgii aterizând pe baloanele lor şi stingând blând lumânările care

ardeau firav pe un tort cumpărat şi aşezat pe masă pentru ziua ta de naştere, apoi roiră în jurul unui pom de Crăciun plasat în mijlocul camerei de zi, umbrind luminiţele colorate înşirate în salbe, după care cenuşa urmări bicicleta de curse pe care o aveai la cinci ani, apoi se abătu spre Slip n' Slide pe care tu şi surorile tale vă dădeaţi şi apoi plutiră în aer şi se aşezară pe frunzele palmierilor din jurul casei şi pe paharul de lapte din care beai când erai copil şi pe mama în halat de baie privindu-te cum înoţi într-o piscină luminată şi pe oglinda limpede a apei se aşternu o peliculă de cenuşă în timp ce tatăl tău te-a aruncat în bazin şi tu ai aterizat stropind şi chiuind de bucurie şi se-auzea o melodie în timp ce familia ş, mergea cu maşina prin deşert (Someone Saved My Life Tonight, zice scriitorul) iar cenuşa se aşternu peste fotografiile Polaroid ale mamei şi tatălui tău ca tineri părinţi şi peste toate locurile unde-am fost împreună cu familia şi piscina luminată continua să emane un abur cu miros de gardenii ridicându-se în noapte şi vălurindu-se în aerul cald şi mai era acolo un labrador auriu, un căţeluş făcând tumbe jucăuşe pe lângă piscină, extatic, urmărind un disc Frisbee, iar cenuşa prăfui plăcuţele de Lego din faţa ta, iar dimineaţa mama îţi făcea cu mâna în semn de rămas-bun şi te striga încet şi fulgii de cenuşă continuară să se rotească în spaţiu, copiii alergând după ei, prăfuind clapele de pian la care cântai şi cutia de table deasupra căreia tu şi tatăl tău vă războiaţi aruncând cu zarurile şi apoi pogorâră în Hawaii, pe o fotografie a munţilor parţial întunecaţi în obiectiv în timpul apusului incandescent şi portocaliu de deasupra dunelor unduitoare din Monterey şi picurară peste cortul unui circ şi al unui montagne-russe din Topanga Canyon şi înnegriră crucea albă care se ridica pe colina din Cabo San Lucas, apoi se ascunseră în camerele casei din Valley Vista şi în şirurile de portrete de familie, adiind peste toate întrevederile contramandate şi legăturile pierdute şi dezamăgirile împlinite şi temerile confirmate şi deasupra fiecărei uşi trântite sau a unei reconcilieri ratate şi curând acoperiră toate oglinzile din fiecare cameră în care trăiam, ascunzându-ne imperfecţiunile de noi înşine chiar şi atunci când cenuşa ne curgea în sânge, urmărindu-l pe băiatul îmbufnat care a fugit de-acasă, fiul care a descoperit cine eşti şi eram cu toţii prea tineri ca să înţelegem că viaţa noastră exploda în propriul hău – era atât de prostuţ şi de duios ca la un moment dat să credem că vom fi cu toţii cruţaţi, dar cenuşa viscoli înainte şi acoperi întregul oraş cu un nor trecător împins de vânt,

continuând să se înalţe, iar imaginile începură să se micşoreze, zăream oraşul în care m-am născut în timp ce cenuşa zbura deasupra munţilor Nevada, amestecându-se cu zăpada care cădea acolo, traversând râul, apoi l-am văzut pe tata venind spre mine – era din nou copil şi zâmbea, oferindu-mi portocala pe care o ţinea cu amândouă mâinile, în timp ce câinii de vânătoare ai bunicului fugăreau fulgii de cenuşă peste şinele de tren, năclăindu-le blana, apoi cenuşa începu să sângereze în imagini şi trecu peste mama lui care dormea şi prăfui chipul fiului meu care visa luna şi în timpul visului îi întunecară scoarţa lunară şi apoi zburară mai departe, dar îndată ce trecură de lună, totul deveni mai luminos ca niciodată, iar cenuşa începu să se scurgă spre pământ, învârtindu-se, strălucitoare acum, înghiţită curând de o viziune luminoasă în care imaginile începeau să se sfărâme. Cenuşa se prăbuşea în toate, urmând ecourile. Se cernu peste mormintele părinţilor săi şi în cele din urmă pătrunse în lumea rece, luminată, a morţilor, unde începu să plângă deasupra copiilor din cimitir şi apoi undeva departe, la capătul Pacificului – după ce fremătară deasupra paginilor acestei cărţi, împrăştiindu-se printre cuvinte şi zămislind altele noi – începură să iasă din text, pierzându-se dincolo de mine, apoi se spulberară, iar soarele îşi modifică poziţia şi lumea se cutremură, apoi reintră în normal, deşi totul se sfârşise, şi ceva nou fusese zămislit. Marea atinse malul de pământ unde o familie, conturul ei, ne privi până când ceaţa îi înghiţi pe toţi. Din partea celor lăsaţi în urmă: vei fi pomenit, tu erai cel de care aveam nevoie, te-am iubit în visele mele.

Aşadar, dacă îl vezi pe fiul meu, salută-l din partea mea, fii bun, spune-i că mă gândesc la el şi ştiu că el veghează undeva deasupra şi să nu-şi facă griji: pentru că mă va găsi întotdeauna aici, oricând doreşte, chiar aici, cu braţele întinse în aşteptare, în paginile cărţii, între coperte, la sfârşitul lui Lunar Park.

Cuprins

1. Începuturile…9
2. Petrecerea…45
3. Dimineaţa…70
4. Romanul…88
5. Colegiul…96
6. Psihiatrii…107
7. Camera lui Robby… 112
8. Halloween… 117
9. Afară…124
10. La mall…134
11. Detectivul…144
12. Cina…159
13. Întrunirea părinţi/profesori…181
14. Copiii…197
15. Documente ataşate…211
16. Vântul…223
17. Şedinţa de consiliere matrimonială…235
18. La Spago…244
19. Pisica…248
20. Kentucky Pete…257
21. Actorul…261
22. Interludiu…270
23. Telefonul…273
24. Întunericul…278
25. Arătarea de pe coridor…291
26. Întâlnirea…305
27. Bântuiţi…319
28. Los Angeles…331
29. Atacul…342
30. Trezirea…354
Sfârşiturile…355

ÎN COLECŢIA „BIBLIOTECA POLIROM”.
au apărut:

Nikos Kazantzakis – Zorba Grecul
F.M. Dostoievski – Idiotul
Gustave Flaubert – Doamna Bovary
Boris Pasternak – Doctor Jivago
* * * Dulcea mea Doamnă Eminul meu iubit. Corespondenţă inedită Mihai Eminescu – Veronica Micle
Oscar Wilde – Portretul lui Dorian Gray
D.H. Lawrence – Amantul doamnei Chatterley
F. Scott Fitzgerald – Blândeţea nopţii
Mihail Bulgakov – Cupa vieţii
Salman Rushdie – Ruşinea
Saul Bellow – Ravelstein
J.D. Salinger – Nouă povestiri
Ian McEwan – Amsterdam
Andrei Makine – Crima Olgăi Arbelina
Jonathan Coe – Casa somnului
J.D. Salinger – De veghe în lanul de secară
John Fowles – Iubita locotenentului francez
José Saramago – Toate numele
Peter Ackroyd – Documentele lui Platon
D.H. Lawrence – Fii şi îndrăgostiţi
F. Scott Fitzgerald – Marele Gatsby
Antonio Tabucchi – Capul pierdut al lui Damasceno Monteiro
Ernst Jünger – Grădini şi drumuri
I.S. Turgheniev – Prima iubire
Mika Waltari – Etruscul
Bernhard Schlink – Cititorul
Max Frisch – Homo faber
Dino Buzzati – Deşertul tătarilor
Andrei Makine – Testamentul francez
Kazuo Ishiguro – Rămăşiţele zilei
Saul Bellow – Trăieşte-ţi clipa
John Fowles – Colecţionarul
A.P. Cehov – Logodnica şi alte povestiri
Colm Tóibín – Povestea nopţii

Julian Barnes – Anglia, Anglia
Ismail Kadare – Generalul armatei moarte
José Saramago – Pluta de piatră
William Trevor – Citindu-l pe Turgheniev
Erico Verissimo – Incident la Antares
Aglaja Veteranyi – De ce fierbe copilul în mămăligă
Max Frisch – Eu nu sunt Stiller
Amelie Nothomb – Igiena asasinului
George Orwell – Ferma Animalelor
Michael Ondaatje – Obsesia lui Anii
J.D. Salinger – Dulgheri, înălţaţi grinda acoperişului şi Seymour: o prezentare
Luis Sepulveda – Bătrânul care citea romane de dragoste
Dino Buzzati – O dragoste
D.H. Lawrence – Fata pierdută
Umberto Eco – Numele trandafirului
J.D. Salinger – Franny şi Zooey
Muriel Spark – Lorzi şi complici
Daniel Pennac – La căpcăunii veseli
Daniil Harms – Mi se spune capucin
Boris Pasternak – Sub înaltă protecţie
Salman Rushdie – Ultimul suspin al Maurului
Günter Grass – în mers de rac
George Orwell – O mie nouă sute optzeci şi patru
Amelie Nothomb – Uimire şi cutremur
Lawrence Durrell – Cvartetul din Alexandria. Justine
Iris Murdoch – Clopotul
Italo Calvino – Castelul destinelor încrucişate
John Fowles – Magicianul
Ian McEwan – Grădina de ciment
Dai Sijie – Balzac şi Micuţa Croitoreasă chineză
Russell Banks – Dulcea lume de după
Lawrence Durrell – Cvartetul din Alexandria. Balthazar
Saul Bellow – Darul lui Humboldt
Vladimir Nabokov – Lolita
Aldous Huxley – Minunata lume nouă. Reîntoarcere în minunata lume nouă
Helen Fielding – Jurnalul lui Bridget Jones

I.S. Turgheniev – În ajun. Fum
Paul Auster – Tombuctu
F.M. Dostoievski – Demonii
Malcolm Lowry – Sub vulcan
Charles Bukowski – Femei
Max Frisch – Numele meu fie Gantenbein
Mihail Bulgakov – Inimă de câine
Antonio Tabucchi – Se face tot mai târziu
Mika Waltari – Egipteanul
Iris Murdoch – Marea, marea
Henry James – Daisy Miller
Alessandro Baricco – Ocean Mare
Arthur Rimbaud – Opere
Dino Buzzati – Bàrnabo, omul munţilor. Secretul Pădurii Bătrâne
George Orwell – Zile birmaneze
Lawrence Durrell – Cvartetul din Alexandria. Mountolive
William Faulkner – Zgomotul şi furia
P.G. Wodehouse – Greşeala lordului Emsworth
Henry de Montherlant – Un asasin îmi e stăpân
Michael Cunningham – Orele
Juan Marse – Vraja Shanghaiului
Ismail Kadare – Florile îngheţate din martie
José Saramago – Evanghelia după Iisus Cristos
Lev Tolstoi – Anna Karenina (2 vol.)
Marguerite Yourcenar – Ca o apă care curge
Tracy Chevalier – Fata cu cercel de perlă
Aldous Huxley – Punct contrapunct
Leonard Cohen – Joaca preferată
Oscar Wilde – De Profundis
Villiers de l'Isle-Adam – Povestiri crude şi insolite
Arturo Pérez-Reverte – Tabloul flamand
Agneta Pleijel – Lord Nevermore
Vladimir Nabokov – Glorie
Lawrence Durrell – Cvartetul din Alexandria. Clea
Tracy Chevalier – îngeri căzători
Anna Gavalda – O iubeam
J.-K. Huysraans – Liturghia neagră

Alessandro Baricco – Mătase
E.A. Poe – Masca Morţii Roşii şi alte povestiri
Leonard Cohen – Frumoşii învinşi
Andrei Platonov – Moscova cea fericită şi alte nuvele
V.S. Naipaul – Măscăricii
Bernhard Schlink – Evadări din iubire
John Fowles – Turnul de abanos
Jack Kerouac – Pe drum
Graham Greene – Americanul liniştit
Salman Rushdie – Harun şi Marea de Poveşti
Mihail Bulgakov – Garda albă
Kurt Vonnegut - Fii binecuvântat, domnule Rosewater
Julio Cortázar – Toate focurile, focul
Kurt Vonnegut – Abatorul cinci
Luis Sepulveda – Nume de toreador
Graham Greene – Comedianţii
William Faulkner – Pogoară-te, Moise
Michel Tournier – Gaspar, Melhior & Baltazar
William Burroughs – Pederast
Mika Waltari – Amanţii din Bizanţ
Nadejda Mandelştam – Fără speranţă
Salman Rushdie – Pământul de sub tălpile ei
José Saramago – Anul morţii lui Ricardo Reis
Vladimir Nabokov – Invitaţie la eşafod
Juan Marse – Cozi de şopârlă
Aglaja Veteranyi – Raftul cu ultimele suflări
Graham Greene – La drum cu mătuşă-mea
Ian McEwan – Ispăşire
Alain Robbe-Grillet – Reluarea
Katarina Frostenson – Ioni
P.G. Wodehouse – Fulger în plină vară
John Fowles – Mantisa
D.H. Lawrence – Şarpele cu pene
John Cheever – Falconer
Kurt Vonnegut – Galâpagos
Michel Tournier – Picătura de aur
Daniel Pennac – Zâna carabină
Dino Buzzati – Marele portret

Ismail Kadare – Piramida
Michel Houellebecq – Platforma
Haruki Murakami – în căutarea oii fantastice
Iris Murdoch – Fiul cuvintelor
Kazuo Ishiguro – Pe când eram orfani
Tomas Transtromer – Pagini din cartea nopţii
Charles Bukowski – De duzină
F.M. Dostoievski – Jucătorul şi alte microromane
Alice Sebold – Minunatele oase
Philip Roth – Pata umană
Helen Fielding – Bridget Jones: La limita raţiunii
Sylvia Plath – Clopotul de sticlă
Primo Levi – Mai este oare acesta un om?
Graham Greene – Sfârşitul unei iubiri
Andrei Makine – Pământul şi cerul lui Jacques Dorme
Julio Cortázar – Manuscris găsit într-un buzunar şi alte povestiri
Martin Amis – Născuţi morţi
José Saramago – Istoria asediului Lisabonei
P.G. Wodehouse – Nori grei deasupra Castelului Blandings
Laurence Sterne – Viaţa şi opiniunile lui Tristram Shandy. Gentleman
Charles Bukowski – Factotum Jonathan Coe – Clubul putregaiurilor Charles Frazier – Cold Mountain Tim O'Brien – Vrăjitorul Arturo Pérez-Reverte – Regina Sudului Haruki Murakami – Dans dans dans Daniel Pennac – Micuţa vânzătoare de proză Daniel Defoe – Jurnal din Anul Ciumei Philip Roth – M-am măritat cu un comunist Georges Bataille – Madame Edwarda. Mortul. Istoria ochiului Nathaniel Hawthorne – Casa cu şapte frontoane
Elias Canetti – Orbirea Christian Haller – Muzica înghiţită Kurt Vonnegut – Leagănul pisicii Arto Paasilinna – Morarul care urla la lună Alfredo Bryce Echenique – Grădina iubitei mele Torgny Lindgren – Caltaboşul
Graham Greene – Puterea şi gloria
Italo Calvino – Palomar
John Fowles – Daniel Martin
Luis Sepiâlveda – Jurnalul unui killer sentimental. Yacare
Kobo Abe – Femeia nisipurilor
Saul Bellow – Herzog

Paul Auster – Cartea iluziilor
Peter Beagle – Ultima licornă
Nick Homby – Febra stadioanelor
Arturo Pérez-Reverte – Clubul Dumas
Charles Bukowski – Poşta
Eiji Yoshikawa – Musashi (2 vol.)
Amelie Nothomb – Metafizica tuburilor
John Steinbeck – Iarna vrajbei noastre
Tracy Chevalier – Albastru pur
Richard Brautigan – La pescuit de păstrăvi în America
Ernst Jünger – Pagini din Kirchhorst. Coliba din vie
Erri de Luca – Tu – al meu
Michael Ondaatje – în pielea unui leu
P.G. Wodehouse – S-a făcut, Jeeves!
Ian McEwan – Inocentul
Chuck Palahniuk – Fight Club
Michel Tournier – Fecioara şi căpcăunul
Primo Levi – Armistiţiul
Shūsaku Endō – Un idiot minunat
Luis Sepulveda – Hot Line
Gaetan Soucy – Fetiţa care iubea prea mult chibriturile
Lauren Weisberger – Diavolul se îmbracă de la Prada
Richard Brautigan – în zahăr de pepene
Alessandro Baricco – Fără sânge
Graham Greene – Consulul onorific
Daniel Pennac – Fructele pasiunii
Amos Oz – Să cunoşti o femeie
Ismail Kadare – Aprilie spulberat
Amelie Nothomb – Mercur
Arturo Pérez-Reverte – Maestrul de scrimă
Ha Jin – în aşteptare
Mary Shelley – Frankenstein
Margaret Mazzantini – Nu te mişca
Bruno Schulz – Manechinele
Vladimir Nabokov – Ada sau ardoarea
Daniel Mason – Acordorul de piane
P.G. Wodehouse – Codul de onoare al Wooster-ilor
Dai Sijie – Complexul lui Di

William Faulkner – Absalom, Absalom!

Vladimir Makanin – Underground sau Un erou al timpului nostru

Italo Calvino – Iubiri dificile Sophie Kinsella – Mă dau în vânt după cumpărături

Umberto Eco – Misterioasa flacără a reginei Loana Elfriede Jelinek – Pianista Raymond Carver – Taci, te rog! Max Frisch – Montauk Chuck Palahniuk – Sufocare Jonathan Franzen – Corecţii Ian McEwan – Mângâieri străine Kurt Vonnegut – Mama Noapte Norman Mailer – Cei goi şi cei morţi Peter Beagle – Un loc plăcut şi numai al lor Amelie Nothomb – Antichrista Mihail Bulgakov – Scene moscovite Nick Homby – High Fidelity Tracy Chevalier – Doamna şi licornul

Ryu Murakami – Albastru nemărginit, aproape transparent John Steinbeck – La răsărit de Eden Dino Buzzati – Cele mai frumoase povestiri José Saramago – Eseu despre orbire Flannery O'Connor – Sfetnicul din sânge J.L. Borges – Poezii Andrei Makine – Femeia care aştepta Graham Greene – Expresul de Stambul D.H. Lawrence – Curcubeul

Sophie Kinsella – Goana după cumpărături la New York Amy Tan – Clubul Norocoaselor Kazuo Ishiguro – Un artist al lumii trecătoare Ken Kesey – Zbor deasupra unui cuib de cuci Martin Amis – Săgeata timpului Günter Grass – Toba de tinichea Nadejda Mandelştam – Speranţă abandonată

Andrei Codrescu – Casanova în Boemia

Jorge Luis Borges & Adolfo Bioy Casares – Cărţi scrise îndoi

F. Scott Fitzgerald – Dincoace de Paradis

Daniel Pennac – Dictatorul şi hamacul

Tom Sharpe – Marea aspiraţie

Bernhard Schlink – Crima lui Selb

William Faulkner – Lumină de august

Amelie Nothomb – Dicţionar Robert de nume proprii

Saul Bellow – lama decanului

Ian McEwan – Copilul furat

Helen Fielding – Olivia Joules şi imaginaţia hiperactivă

Tomas Transtromer – Taina cea mare

Jeffrey Eugenides – Middlesex

William S. Burroughs – Junky

Arturo Pérez-Reverte – Conspiraţia din Sevilla

P.G. Wodehouse – Sezonul de împerechere
Amos Oz – Soţul meu, Michael
Michel Houellebecq – Extinderea domeniului luptei
Salman Rushdie – Orient, Occident
Philip Roth – Complexul lui Portnoy
John Fowles – Omida
Javier Marias – Chipul tău, mâine. 1. Febră şi lance
Mihail Bulgakov – însemnările unui tânăr medic
Graham Greene – Factorul uman
Michael Cunningham – O casă la capătul lumii
Henry de Montherlant – Micuţa infantă de Castilia
Carlos Ruiz Zafón – Umbra vântului
Raymond Carver – Despre ce vorbim când vorbim despre iubire
E.A. Poe – Misterul lui Marie Roget şi alte povestiri
W. Somerset Maugham – Luna şi doi bani jumate
Ismail Kadare – Fiica lui Agamemnon. Succesorul
Claudio Gatti – Prevestirea
Kurt Vonnegut – Hocus Pocus
Bret Easton Ellis – American Psycho
Alberto Văzquez-Figueroa – Tuareg
Mika Waltari – Mikael Karvajalka
Salman Rushdie – Copiii din miez de noapte
John Kennedy Toole – Conjuraţia imbecililor
Amy Tan – Fiica tămăduitorului de oase
Sophie Kinsella – La cumpărături în rochie de mireasă
Norman Mailer – Un vis american
Julio Cortázar – Şotron
Donna Tartt – Istoria secretă
Tom Sharpe – Wilt
Ryu Murakami – Copii de aruncat
P.G. Wodehouse – Un Pelican la Castelul Blandings
Hari Kunzru – Virusul
Amelie Nothomb – Sabotaj din iubire
Anna Gavalda – împreună
Elfriede Jelinek – Excluşii
José Saramago – Peştera
Dino Buzzati – Monstrul Colombre şi alte cincizeci de povestiri
Arturo Pérez-Reverte – Harta sferică

Umberto Eco – Pendulul lui Foucault
Jeffrey Eugenides – Sinuciderea fecioarelor
D.H. Lawrence – Păunul alb
W. Somerset Maugham – Vălul pictat
Graham Greene – Omul nostru din Havana
Jonathan Coe – Cercul închis
F.M. Dostoievski – Jurnal de scriitor (3 vol.)
Kurt Vonnegut – Barbă albastră
Ian McEwan – Câinii negri
Francis Scott Fitzgerald – Un diamant cât Hotelul Ritz şi alte povestiri
P.G. Wodehouse – Mulţumesc, Jeeves
Graham Greene – Brighton Rock
Amy Tan – Cele o sută de simţuri secrete
Maria Grazia Siliato – Caligula
Chuck Palahniuk – Jurnal
Elfriede Jelinek – Amantele
Kobo Abe – Harta arsă
Amélie Nothomb – Biografia foamei
Arturo Pérez-Reverte – Husarul
Ismail Kadare – Anul negru
Concurs de frumuseţe masculină la Stâncile Blestemate
Michel Houellebecq – Particulele elementare
Andrei Codrescu – Mesi@
Philip Roth – Animal pe moarte
Thomas Pynchon – Strigarea lotului 49
Truman Capote – O vară de răscruce
Philip Roth – Complotul împotriva Americii
Kazuo Ishiguro – Să nu mă părăseşti
Truman Capote – Alte glasuri, alte încăperi
Amelie Nothomb – Cosmetica duşmanului
Mihail Bulgakov – Corespondenţă. Jurnale
Michael Cunningham – Zile exemplare
Melania G. Mazzucco – Numele ei era Viaţă
Kobo Abe – Chip străin
Irvine Welsh – Trainspotting
Shūsaku Endō – Samuraiul
Marina Lewycka – Scurtă istorie a tractoarelor în limba

ucraineană

Tom Sharpe – Alternativa Wilt
Martin Amis – Banii
Raymond Carver – Catedrala
Bret Easton Ellis – Lunar Park

În pregătire:
François Weyergans – Trei zile cu mama
Philip Roth – Sânul
Alessandro Boffa – Eşti un animal, Viskovitz

ÎN SERIA DE AUTOR „DAVID LODGE".
au apărut:
Schimb de dame
Ce mică-i lumea!
Meserie!
Terapia
Muzeul Britanic s-a dărâmat!
Veşti din Paradis
Gânduri ascunse
Răcane, nu ţi-e bine!
Cât să-ntindem coarda?
Afară din adăpost
Autorul, la rampă!
Crudul adevăr

ÎN SERIA DE AUTOR „HARUKI MURAKAMI".
au apărut:
La sud de graniţă, la vest de soare
Cronica păsării-arc
Pădurea norvegiană
Iubita mea, Sputnik în căutarea oii fantastice
La capătul lumii şi în ţara aspră a minunilor
Elefantul a dispărut
După cutremur
Kafka pe malul mării

ÎN SERIA DE AUTOR „AMIN MAALOUF" au apărut:

Periplul lui Baldassare
Stânca lui Tanios
Primul secol după Beatrice
Grădinile luminii
Leon
Africanul

În pregătire:
Scările Levantului

ÎN SERIA DE AUTOR „JORGE LUIS BORGES".
au apărut:

Moartea şi busola. Proză completă 1
Cartea de nisip. Proză completă 2

Eseuri în pregătire:
Cartea fiinţelor imaginare

ÎN COLECŢIA „CHIC".
au apărut:
Helen Fielding – Bridget Jones: La limita raţiunii
Lauren Weisberger – Diavolul se îmbracă de la Prada
Sophie Kinsella – Poţi să ţii un secret?
Lauren Weisberger – Vreau să fiu V.I.P.
Plum Sykes – Blonde de milioane
Marian Keyes – Lucy Sullivan se mărită
Sophie Kinsella – La cumpărături cu sora mea în pregătire:
Marian Keyes – Vacanţa lui Rachel
Holly Peterson – Dădacul
Sophie Kinsella – Supermenajera
Allison Pearson – Nu ştiu cum reuşeşte
Lauren Henderson – Ex-ii anonimi
www.polirom.ro
Coperta: Radu Răileanu

Bun de tipar: iulie 2006. Apărut: 2006

Editura Polirom